

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

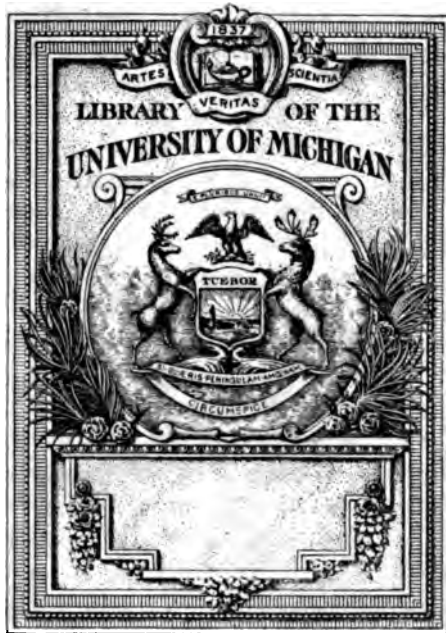
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

880.3

H58

B

1,333,301

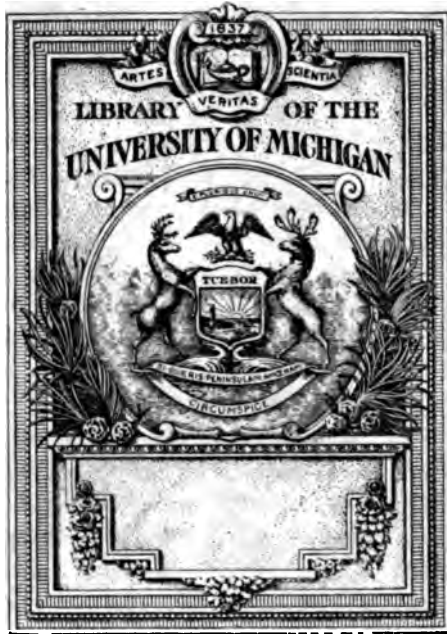
4/11/2020
10:00

10:00

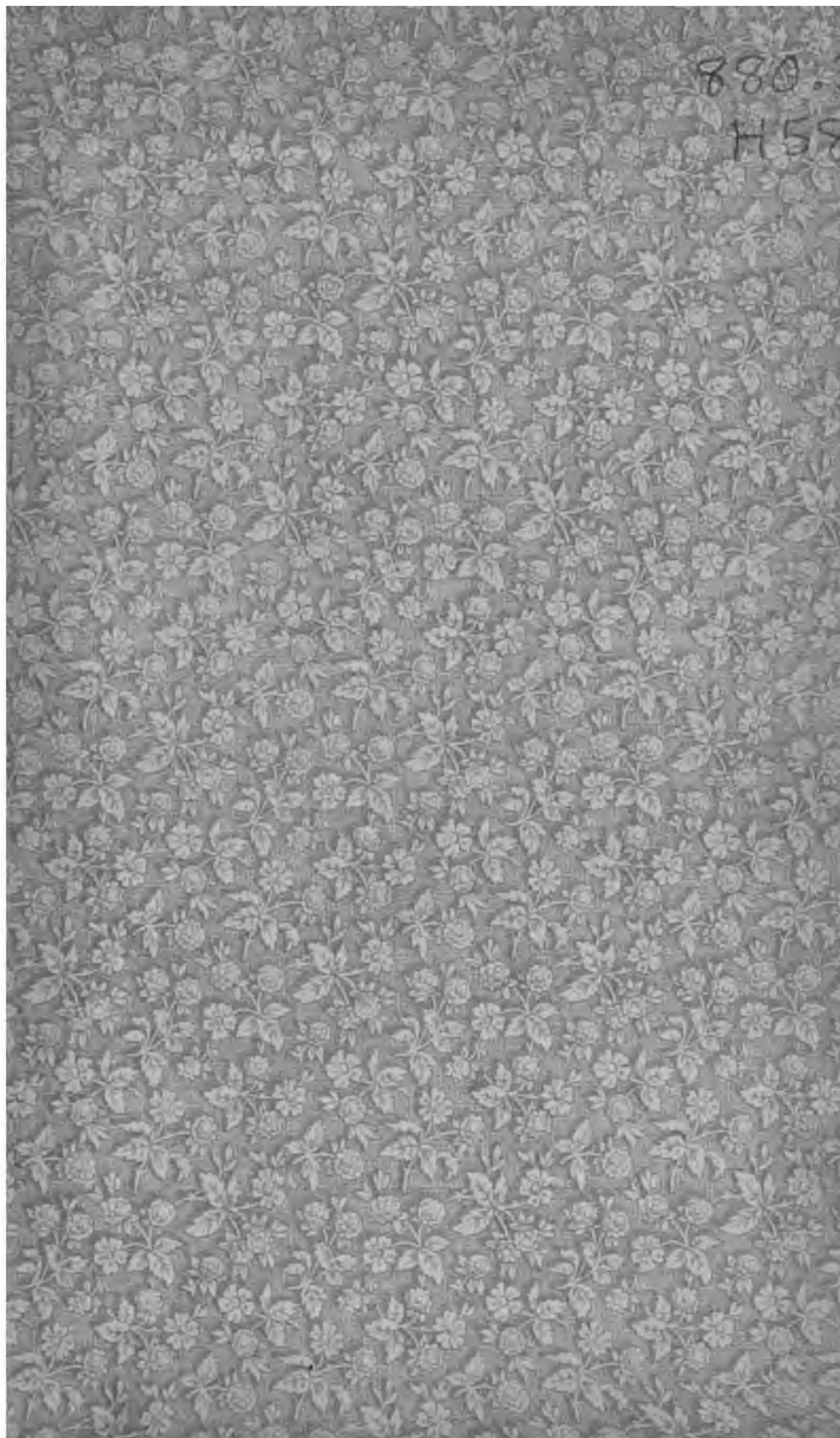
10 of

880.3
1. 8

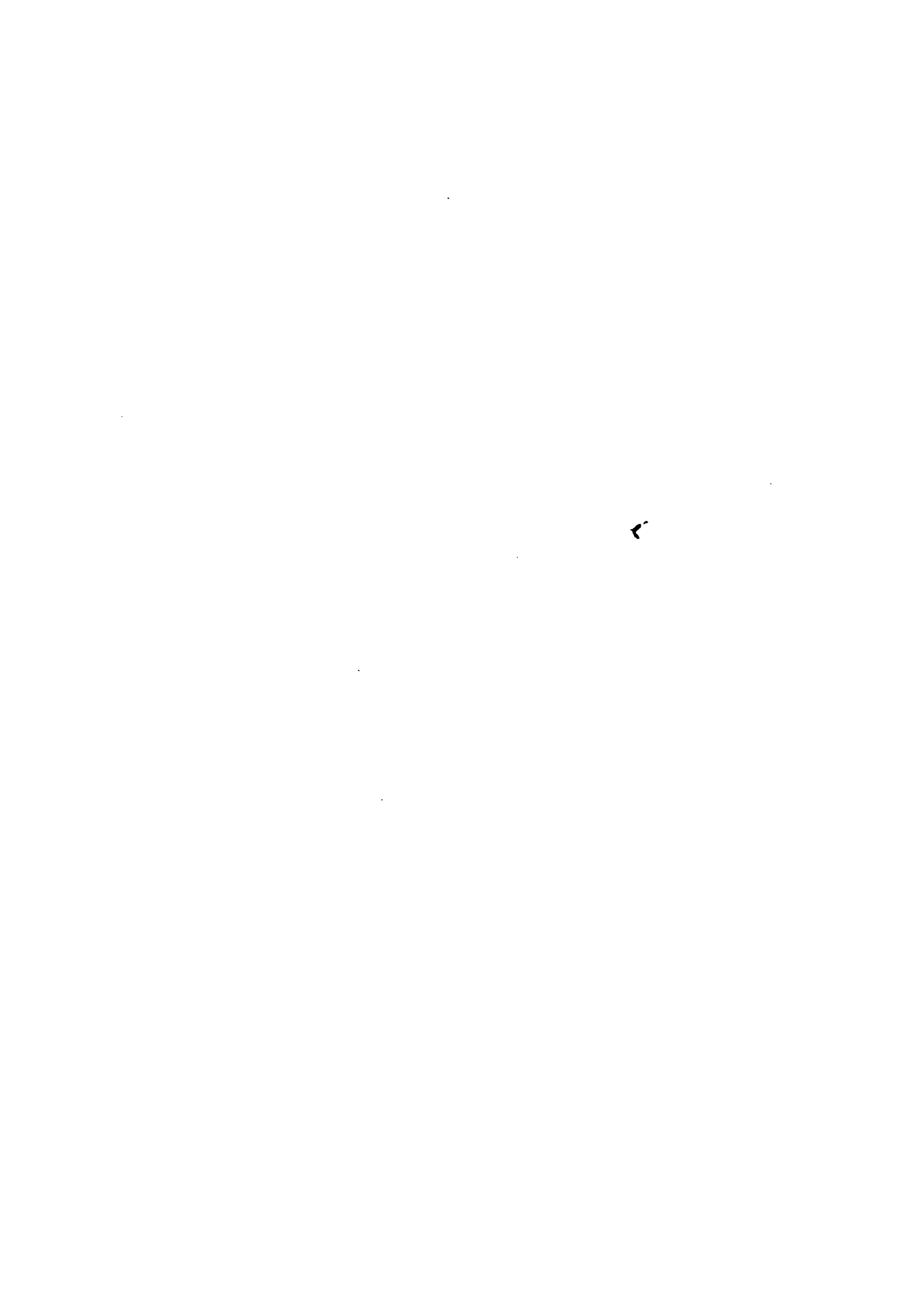
880.

H58

1000
1000

**APPENDIX LEXICI GRAECI SUPPLETORII
ET DIALECTICI.**

Appendix
LEXICI GRAECI
SUPPLETORII ET DIALECTICI

EDITI LUGD. BAT. A. 1902 AP. A. W. SIJTHOFF.

SCRIPSIT

H. VAN HERWERDEN,
Professor ord. in Academia Rheno-traiectina, rube donatus.

LUGDUNI BATAVORUM
APUD A. W. SIJTHOFF
MDCCCIV

11

PRAEMONITUM.

Inter edendum et post editum lexicon meum graecum supplementarium et dialecticum colligere perrexi undecumque poteram vocabula vocabulorumque formas, quas nunc, quo plenius fieret itaque utilius illud opus, in hac Appendice iuris facio publici, simul correctis gravioribus quibusdam erroribus tam typographorum quam meis, qui edentem fefellerant. Fontibus quibus usus sum praeter inscriptiones undecumque collectas accesserunt c. a. imprimis opera haec:

- C. G. Cobeti *Variae lectiones et Novae lectiones.*
Dieterich, *Zur Geschichte der Griechischen Sprache.*
M. Haupt, *adnotationes manuscriptae ad Benndorffianum exemplar Thesauri Graeci ed. Dind., quas vir illustrissimus Benndorff humanissime meo rogatu exscribendas mandavit viro ornatissimo H. Radnitzky, philologiae classicae studioso in Universitate Vindobonensi. Cf. Lexici mei Praef. p. VIII (nota). Has adnotationes signavi cruce (†). Gratias meas accipiat vir illustrissimus Meisterh.³, i. e. Grammatik der Attischen Inschriften von K. Meisterhans, dritte vermehrte und verbesserte Auflage besorgt von Eduard Schwyzer. Berlin, Weidnerische Buchhandlung 1900.*
W. G. Rutherford, *The new Phrynichos.* London 1881.
Schmid = Dr. Wilhelm Schmid, *Der Atticismus in seinen Hauptvertretern etc.* Stuttgart.
Thumb, *die Griechische Sprache im Zeitalter des Hellenismus.*
Tebt. pap., i. e. *The Tebtunis papyri edited by B. P. Grenfell and A. S. Hunt and J. G. Schmyly, London etc. 1902.*
P. Catt., i. e. *Papyrus Cattai (Traiani et Hadriani aet.) novissime editus a Grenfello et Huntio cum P. M. Meyeri commentario in Archiv für Papyrusforschung III 55 sqq.*
CPG, i. e. *Greek papyri from the Cairo Museum by Goodspeed (The University of Chicago. The decennial publications).*

PG (et PN). Papyri Genovenses editi a Nicolio.
 PLips(iensis) editus in Archiv f. P. III p. 136 sqq. (saec. IV aut V).
 PO III. The Oxyrrhynchus papyri vol. III. Cf. Praef. lexici.
 Timothei Persae, E papyro aeg. aet. Alexandri magni edidit
 U. v. Wilamowitz Moellendorff Lipsiae ap. Hinrichsium a. 1903.
 Pap. Vitelli, a G. Vitello editi in commentariis Academiae
 regiae dei Linci et in vol. VII periodici Atene e Roma.
 Multo diligentius quam antehac usus sum Meisteri opere „Die
 Griechischen Dialekte“, longe plures inserui Hesychii
 glossas, correctas saepe aut temptatas, praesertim eas quae in
 Papii lexico, quo plerique utuntur, non extant, nec raro ex
 serioribus scriptoribus addidi vocabula quae a Papiro aut plane
 omissa sunt aut sine testimonio allata.

Posthac, quantum aetas et valetudo permittent, in hoc lexigraphico labore pergere mecum constitui, ut pro parte virili aliquid conferam ad praeparandum novam Thesauri graeci editionem, qua magis magisque opus esse sentiunt eruditi.

Gratus agnosco multum me profecisse ex humanissimis virorum doctorum operis mei censuris, e quibus nominatim commemorare lubet Fredericum Blassium (Gött. gel. Anz. 1903, n°. 7); Ianum van Leeuwen (Musaeum Leidense X 4, 113); Philippum Weberum (Neue phil. Rundsch. 1903, n°. 4 et 5); Ludovicum Cohnium (Berl. phil. Wochenschr. 1903, n°. 15). Saepe eorum quae recte monuerunt in hoc libro habui rationem; quae e Weberi copiis nunc addidi ittera W, quae e Cohnii, littera C indicavi.

Denuo in plagulis corrigendis strenue me adiuvit vir amicissimus L. J. Morell, cui gratias ago habeoque quam maximas. Grati animi significationem accipiat etiam collega coniunctissimus J. C. Naber (S. A. fil.), qui papyrorum collectiones suas liberaliter utendas mihi permisit, itemque pro collatis in me hunc librum componentem beneficiis G. Vitelli, praeclarus philologus Italus, et iuvenis amicissimus G. Vollgraff, felix Argorum detector et effossor.

H. VAN HERWERDEN.

A.

- Pag. 1.** (lexici). Ad A longum. De \bar{a} pro $\bar{\eta}$ in trimetro tragico vid. Bur-
lenii dissertatio Bonnae a. 1872 (W.) — \bar{a} pro $\bar{a}\bar{i}$ saepe papyri aet.
Ptolemaeorum, ut *κά, γέγραπτα, κεχηρημάτιστα* (W.) — Ad A breve
finale. Cf. s. v. *Κυβελήια*. — Ad A breve, augmentum,
Corrige *ἀκέλλεα*.
ἀάειν = *βλάπτειν*. Extra poesin legitur apud Hippocratem de morbis
IV ed. Ermer. II p. 441 et 442 *οὐκ ἂν ἀάσειε*, p. 448 *οὐκ ἀάσειε*
ἂν (*ἂν ἀάσειε?*) *τὸ σῶμα*, 453 *οὐκ ἂν ἀάσειε κάρτα*. Neglexit
Thesaurus.
- ἀάνσχετος*. Vid. infra *ἀνάνσχετος*.
- Pag. 2.** Ad *ἀβάκην*. Cf. Diss. Hal. XII 186 (W.).
ἀβακχίωτος. Timoth. Pers. 73 *ταῖδ' ἐπεισέπιπτεν ἀφρώδης ἀβακχίωτος*
ὄμβρος.
Ad *ἀβαριστάν*. Cf. Meister II, Nachtr. u. Bericht. ad p. 241, 5 et
idem I 111 in. (W.).
ἀββᾶς, titulus. PO I 146 (W.).
Ad *ἀβέλιος*. Vox pamphylica sec. Heraclidem ap. Eustath. 1654, 20.
Cf. Bezenberger Beitr. V 828 (C.).
Ἀβιδμιλίτων, gen. sing. cyprius. Meister n. 59, 3.
- Pag. 3.** Ad *ἀβληχρός*. Cf. Diss. Hal. XII 201 sqq. (W.).
- Pag. 4.** *ἀβόλλη*, abolla (= *ἀναβολή*). PB 874 (p. C. saec. III) *πέμψις μοι*
ἀβόλλην καὶ βύρρον.
Corrige *ἄβος*.
ἄβραχεν· *ἤχησεν* H. Eleum? Cf. Meister II 30 not.
ἀβρόβιος. Add. Bacchyl. XVII 2 Bl, *τῶν ἀβροβίων ἄναξ Ἴώνων*.
ἀγάγησαι imperat. aoristi barbari *ἀγαγήσασθαι*. PG 61, 14 sq. (epistula
aet. byzant.),
- Pag. 5.** *ἀγαζήλος*. PB 860, 6 (Gallieni aet.) *ἀπὸ ἀμπ<ελ>ίνου ἀγαζήλου κλήρου*.
ἀγαθὴ ἡμέρα. Formula byzantina: *ἀπαντήσης εἰς τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν*
= *εὐτύχει*. PG 61, 10 sq.

ἄγαιον· *ἐπίφθονον*, *θανυμάσιον*, *φθονερόν*. H. Ab *ἀγή* = *θαῦμα* et *φθόνος*. Cf. Suid., BA 334, 7 (C.).

ἀγακλῆης et *ἀγάκλειτος*. Add. Bacchyl, XV et XII 90 Bl.

[*ἀγαλαξίας* f. l. pro *ἀγαλακτίας*, quod unice graecum est, in Autocratis comici fr. 3 K. Cf. BA 336, 26 et Poll. III 50].

ἀγαλματοποιός. CIA I 324 B 24 (a. C. 408). Meisterh.³ p. 38.

Pag. 6. *ἄγαμαι*. Add. Philetaer. Vat. (Mus. Rhen. 1881, 414): *ἄγαμαί σε καὶ ἄγαμαί σου· τὸ μὲν ἦθος ἔχει καὶ εἰρωνεῖαν, τὸ ἄγαμαί σου. Ἐὐπολις ἄγαμαι κεράμου αἰθωνος ἐστεφανωμένον,*

ubi coll. BA 335, 32 correctum est *κεραμῆως*, scil. Hyperboli.

Ad *ἄγγελος*. Saepius figurate usurpatur, v. c. Aesch. Sept. 82 *κόνις* — *ἀναυδος σαφῆς ἔτυμος ἄγγελος*, Suppl. 180 *κόνιν* — *ἀναυδον ἄγγelon στρατοῦ*. Libanius Or. I § 103 (fortasse e poeta) *καπνός* — *τοῦ πυρός ἄγγελος* (*ἄγγελος πυρός* sc.).

Ad *ἄγγαρειῖαι*. Cf. etiam PB 21 (a. 340) *ἐνγαρίας* (sic) et infra in lexico *ἀνανυγάρευτος*.

Ad *ἄγγαρος*. Corrige postboat pro postboot.

Pag. 7. *ἄγειν*. Vid. infra *ἦξα*.

Ad *ἀγέλαοι* et *ἀγελάτας*. Occurrit *ἀγελᾶται* in obscurissimo titulo cretensi GD 5142, 4, ubi Halbherr, probata Cohnii correctione glossae hesychianae *ἀγελάτας· τοὺς ἐφήβους*, non diversum putat ab *ἀγέλαοι*.

ἀγγέλλειν. Vid. infra *ἐπαγγελῆ* = *ἐπαγγελθῆ*.

ἀγεμών (*ἦγ.*), de lateribus usurpatum significare solet later marginalis. Cf. CIA I 167, 70; II 807 col. b; 101 sq.; Baunack aus Epidaurus p. 88. Sed in tit. delphico BCH XXVI p. 55, l. 15 sq. *λατό[μοι πόρου ἀγε]μόνων* editor explicat „la pierre de tête qui commande la file, c. a. d. le bloc de coin”, ut opponatur *ταῖς ἀγελαίαις πλίνθοις*.

Corrige *ἀγεόμενοι*. Weber cft. τὰ *ἀγημένα* e Dem. (Iacobitz et Seiler).

Ad *ἀγερομός*. Cf. serum orgeonum decretum CIA IV 2, 624 b, 15 *διατετέλεκεν δὲ καὶ συνλειτουργῶν ἐν τοῖς ἀγερομοῖς καὶ ταῖς στρώσεσιν ταῖς ἱερῆαις* (sic) κτέ.

Pag. 8. *ἀγέρρην* aeolice = *ἀγείρειν*. Meister I 141.

Ad *ἀγέρωχος*. De etymologia cf. Ebelingii lex. Hom. s. v. et Bergk ad Alc. fr. 122 (W.). In bonam partem ut Homerus utitur Bacchylides V 35 *Δεινομένευσ ἀγέρωχοι παῖδες*.

ἄγες· ἄγε, φέρε. H. Cyprium? Meister II 276. Cf. *ζόες*.

Ad *ἀγήτωρ*. Post θεοῦ ap. Hesychium sequitur *ὁ ἄτιμος*. Cf. J. Vurtheim, Mnemos. XXXI p. 254 sqq., qui quaerit an vox descendat ab *ἄγος*, ut sit = *φαρμακός*. Idem pro τοῦ (sic Meursius) revocat *τῆς*, Dianam intellegens. — Vid. etiam Meisterum II 221.

Pag. 9. *ἀγκάλισμα*. Timoth. Pers. 91 *ἄπιστόν τ' ἀγκάλισμα κλυσιδρομάδος αὔρας*. Cf. *παραγκάλισμα* et *ὄπαγκάλισμα* in lexicis.

- ἄγκιστρον**, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 281.
ἀγκλέπτειν, surripere. Theocr. V 9. Iniuria sollicitatum. Cf. ibi Fritzschiium.
- ἀγκυλῆνδετος**. Timoth. Pers. 23 ἴσος δὲ πῦρὶ δαμ[ασίφως Ἄρης?] ἀγκυλῆνδετος μεθίετο χερσόν, ἐν δ' ἐπιπτε γυλοῖς. Cf. Wilam. p. 48.
- ἀγκύρειος**: σχοινία ἀγκύρεια. CIA II 827, 11 (a. C. saec. IV) Meisterh.³ p. 50.
- Page 10. **ἀγλαόθρονος**. Add. Bacchyl. XVI 124 Bl.
- ἄγμαμπος**. Add. Bacchyl. VIII 78 et fr. 42, 2 (e Bergkii correctione pro ἄκαμπος).
- Page 11. **ἀγνευτικάι ἡμέραι**, dies lustrationum. PB 993 III 4 (a 127. sq.).
Ἄγνων Βιόττω comoedia. CIA II 975, V 13. Cf. IV 7. Stobaeus Flor. 78,8 citat Βιότου (sic) ἐκ Μηδείας, quae falso habita est pro tragoedia (Nauck F. T. G² p. 825). Vid. Wilamowitzium in Hermae vol. XXXIV p. 609.
- Ad ἀγορά. PB 948, 20 καὶ ἀποστελῶ σοι τὸ κέρμα ὅσου αὐτὰ (scil. τὰ ξῖρια) ἀγορά. Lege ἀγορά<σεις>.
- Ad ἀγοράνδεις. Lege quod traditur ἀγράνδεις (C.). Cf. s. h. v. et s. v. δεις suffixum.
- ἀγορανομεῖον**, agoranomi officina. PO III 482, 31 „Record office” (109 p. C.).
- Page 12. **ἀγορανόμοι**. Vid. ἀγωνάρχοι.
- ἀγοράστρια**, emtrix. PB 907, 11 (Commodi aet.).
- ἀγραρεύειν**, habitare? Grenf. II 95, 1 (saec. VI aut VII) δέδωκεν ἐκκλησία Ἀπόλλωνος εἰς λόγον ἀννωνῶν τῶν γενναιοτάτων Σκυθῶν Ἰουστιανῶν ἀγραρευόντων ἐν τῷ μοναστηρίῳ Βαύλλου κτέ. Num forte ἀγραρεύειν pro ἀγραριεύειν = ἀγράριον εἶναι est verbum graeco-latinum significans rusticari, agros colere? An vitiosa scriptura est pro ἀγγραρευόντων? Vid. ἀγγραρεύειν.
- Page 13. Ad ἄγορην. Vid. Meister I 174 et 182 (W.). Cf. infra κατάγορει.
- ἀγρόδρουα** = ἀκρόδρουα. PO III 639 (saec. II p. C.). Cf. ἀγρόπολις.
- Ad ἀγοροικίη, rus. Cf. BCH 1901, p. 69, not. 3.
- ἀγρόκηπος**, villa. CIA III 61, 26 (Hadriani aet.). Cf. ἀγορηκίον Strab. XII 8, 11.
- Ἄγρολέης**, nom. plur. CIA I 338, 3 (a. C. 408). Meisterh.³ 140.
- ἄγρωστις**. Saepius papyri aeg. v. c. FGH 345.
- ἀγορτολέσχης**, mendici more blaterans. Mich. Psellus in scopitico carmine a Sternheimio edito Wiener Stud. XXV p. 16, vs. 94 ἀγορτολέσχα καὶ κριτὰ τῶν κρειτόνων.
- Page 14. **ἀγχιάλος**. Add. Bacchyl. IV 4 ἀγχιάλοισι Κίρρας μυχοῖς.
- ἀγχίδομος** = γείτων. Add. Bacchyl. XII 89 Bl.²
- ἄγχουσα**, ἡ. EM 313, 30 διὰ τὸ ἄ λέγεται ἄγχουσα, Ἄπτικοι δὲ διὰ τὸ ἔ. Forma attica legitur Ar. Eccl. 929; Thesm. 48, Fr. 320, 3, Amips. fr. 3; Xen. Oecon. 16 § 2; verbum ἐγγουσίεσθαι fr. com. anon. 991 K. — E lexicis cf. κάλλος, παιδέωσ, ψιμύθιον, φύκος.

- Ad ἀγχωρήν. Lege eum pro cum.
- Pag. 15. ἀγωνάρχοι = -χοι. Tit. boeoticus BCH VIII 1884 p. 414 n. 12. Sec. Eustathium ad Il. XXIV 1 apud Boeotios magistratus erat similis agoranomis atticis (W.). Vox etiam ideo notabilis quod continet veterem notionem τοῦ ἀγών = ἀγορά. Sensu longe diverso pro αἰσμητήρης eam adhibuit Sophocles Ai. 569.
- ἀγώνοιρ = ἀγώνοις, ἀγῶσιν Eleorum est. Meister II 60, 6.
- Ἰαδ. Vid. Meister I 105. 258. II 46.
- ἀδάκνωσ. Caesarius Dial. II 109 p. 612 καὶ πᾶσι τοῖς πατέροις τὰ ἔθνη ὡσπερ νόμῳ στοιχοῦσιν ἀδάκνωσ καὶ ἀπόνωσ. †
- ἄδαν = ἄδην. Vid. χάδαν.
- Pag. 16. ἀδανές. ἀπρονόητον. H. Dorice aut aeolice = ἀδηνές. Cf. δῆνος in lexicis.
- Ad ἄδδξ. Est poetae, non grammatici. Vid. Aristophanis fr. 709 K (C.).
- Ad ἄδειος. Cf. Meister II 249 (W.).
- Ad ἄδειρεν. Eleum esse negat Meister II 30 propter diphthongum. Modo diphtongus recte sit traditus. Cf. ἄβραχεν et A breve, augmentum.
- Ad ἀδελότης. Cf. Grenf. pap. II 89, 2. 4. 6; 92, 3. 10. Vid. αἰδεσιμότης, ὑπερφύεια et alia plurima.
- ἀδερφός = ἀδελφός. CIA III 353, 1. Meisterh.³ p. 83.
- Pag. 17. ἀδιάθετος, intestatus. Add. PO III 490, 6. 10.
- ἀδιαντος. Add. Bacchyl. XVI 22 Bl. μάλ' ἀδιαντος ἐξ ἀλόσ.
- ἀδιάφορος. Simplicius in cat. schol. in Arist. p. 886 contendit hoc vocabulum primum a Stoicis usurpatum esse. †
- Ad ἀδιέγγυος. Cf. Rev. pap. 17, 3.
- Pag. 18. Ad ἀδικέσ(σ)αι. Cf. Meister I 180. Coniunct. ἀδικεῖ. Idem I 278 (W.). Typorum vitium est ἀδικηει pro ἀδικηει.
- Ad ἀδικίου. Nescio tamen an recte J. C. Vollgraff in Mnemosynes vol. XXIII p. 125 sq., adiutus v. l. αἰκίου, Herodoto l. l. reddiderit ἦλθε μαντήιον ἐκ Δελφῶν ἀποσχόντας (pro ἐπισχ.) ἀπὸ τοῦ Αἰγινητέων Διακέλου τριήκοντα ἔτα κτέ. Neque vero ullum huius criminis in Attica extat testimonium.
- ἀδινός. Add. Timoth. Pers. 29 βλοτος ἐθύει' ἀδιν[δ]ς κτέ.
- ἀδίσταστος melior forma quam recepta in lexicis ἀδίστακτος legitur in Tebt. pap. 124, 26 (a. C. 118): κλήρους ἀσυκοφαντή(τους) καὶ ἀδιστάστους ὄντος πάσης αἰτίας.
- ἄδματος. Add. Bacchyl. X 84 iuxta ἀδμήτα V 167.
- ἀδνοτατίονος, adnotationis. PNN 42 (saec. V) (Wess.).
- Ad ἄδος s. v. ἄδειξις. P. Foucart Rev. d. Philol. n. s. XXV p. 216 putat in Naxi titulo ap. Millerum Annuaire d. l. Soc. d. Études Gr. 1872, p. 189, l. 5 Cyriaci lectionem ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ corrigendam esse in κατὰ τὸν ἄδον et in titulo Halicarnassi ΑΠΟΤΟΛΛΟΣ in ἀπὸ τ[δ] ὁ ἄδος.

- Ἄδραβοτηγός** in titt. atticis variat cum **Ἄδραμοτηγός**. Meisterh.⁹ 77, 6; 79, 2. Cf. *B* pro *M* et *Ἄνδράβυς*.
- ag. 19. **Ἄδρῆ** Forma haec occurrit in titulo pamphylico 181, 8. Journ. of Hell. Stud. XXII p. 364. Vid. infra s. v. **Ἡγήσαδρος**.
Ἄδριάνη τῆς Βειθυνίας. BCH IX p. 68 sq. n. 1, 15. Aphrodisiadis tit.
Ἄδριάνη Ἡρακλεῖον l. 1. 17 sq. et *Ἄντινόειον* l. 15.
Ἄδριανιῶν (μὴν ἐμβόλιμος). Add. CIA III 1121. 1124. 1188. 1217.
Ἄδύλογον Μοῦσαν μεθέπων. CIA III 999.
ἄδυνασία. Addere debebam Thucydidem.
ἄεί. Haec vocula XII formas induit: *αἰεῖ* (*αἰΐει*), dor., ion., att., poet.;
αἰεί forma vulgaris; *αἰέν* dor. et ion.; *ἄέν* dor.; *αἰές* lac. et cret.;
ἄές dor. [semel in TH]; *αἰέ* lac.; *ἄέ* dor.; *αἰή* tarent.; *ἠέ* (*ἄέ*) boeot.;
ἄι, *ἄι*; *αἴν*, *ἄιν* lesb., *ἄίν* thess. Cf. Ahrens II p. 378 sqq.
ἄεις participium aelicum. Meister I 174.
ἄεκατι = *ἄεκητι*. Bacchyl. XVII 2 Bl.
- ag. 20. **ἄέκων**. Corrige 409 pro 400.
ἄέρεην. Cf. Meister I 141.
ἄξαθός. Aliter Meister II p. 147 sqq., qui *ἄξατός* (sic) habens pro adiectivo verbali: verba *ἴ(ν) τύχαι ἄξαται* interpretatur „bei eingetretner Dürre.“ Cft. *ἄξα*, *ἄξάλειν*, *ἄξάνειν*, *ἄξαλέος*.
ἄήρ. Vid. *ἕψος*.
- ag. 22. **ἄήτης**. Add. Timoth. Pers. 117 ἔν' ἄήταις φερώμεθα.
ἄθαμβός. Add. Bacch. XIV 58 Bl.
Ἄθάνα etc. Cf. etiam Meister II 92; 221, 92.
Ἄθανῆοι boeotice = *Ἄθηναῖοι* Meister I 240. Ibidem **Ἄθανητός**.
ἄθερίστος, non demessus. Add. Tebt. pap. 61 (b), 370; 72, 372.
- ag. 23. **ἄθέτημα**, actio illegitima. Add. Tebt. pap. 124, 29.
ἄθήρα. Add. Tebt. pap. 181.
ἄθλοθεσία est actio, **ἄθλοθετία** munus τοῦ ἀθλοθέτου. Cf. Lobeck Phryn. 510.
Ἄθμονέες = *-νής*. Meisterh.³ 140, 8. Cf. mox *Ἀλιξωνέες*.
- ag. 24. **ἄθορμα**. Add. Bacchyl. VIII 27; XVII 51 Bl.
AI pro *EI* in papyris aeg. ut *βλέψαι*, *ἐγγαίων* (W.).
ᾗ terminatio verbalis ante brevem syllabam non eliditur in antiquiore comoedia, sed saepe hoc sibi permittunt comici recentiores, v. c. Antiphanes fr. 204, 8; 266, 2. K. — De *ᾗ* correpto in *ᾗ* vid. infra s. v. *E* pro *AI*.
αἰ et *αἰτε*. Vid. Meister I 82; II 37. 285.
αἰ = *ἄεί*. Meister I 240.
ἄι et *ἄιν*. Idem I 195. Cf. supra *ἄεί*.
αἰ, interiectio. Mimus PO III 413, 73 sq.
Ad αἰακίξ. Athen. XI 782 f. citat *αἰακίξ* e Timachida glossographo (C.).
αἰγερέλαιον. Caesarius Dial. I 85 p. 596 τὸ ἐκ τοῦ μόσχου (populi

- nigrae) ἔλαιον τοῖς ἀρρώστοις παρεχόμενον, ὅπερ αἰγυρέλαιον τοῖς πολλοῖς ὀνομάζεται. †
- Αἰγῆς (et Αἰγίς), ut Ἐρεχθῆς, Οἰνῆς, in titt. att. antiquioribus, postea Αἰγίς etc. Vid. Meisterh.³ p. 38.
- αἰγιαλοφόλαξ, orae maritimae custos, Fay. pap. 222, saec. III p. C.
- αἰγικός = αἶγιος sive αἶγιος: δέρματα αἰγικά. Grenf. II 51, 15 (141 p. C.).
- Page 25. αἰγίς, procella. Add. Libanii Or. I § 121 (ed. Foerst. I p. 177, 14).
Πρόκλου δὲ μνησθεὶς χειμῶνος τε μέμνημαι καὶ αἰγίδος καὶ πληγῶν καὶ αἵματος. Cf. Aesch. Cho. 998 sq. K.
- αἰγλα... [χιτών del. Schmidt] καὶ πέδη(?) παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. H.
- Αἰγόσθυνα = Αἰγόστενα. Meisterh.³ 80.
- αἰδεσιμότης: ἡ σὴ αἰδεσιμότης, tua reverentia, formula byzantina. Grenf. III 90, 6 (saec. IV). Cf. ἀδελοφότης etc.
- Ad αἰδῆς. Cf. Bacchyl. XII 509 Bl.² = fr. 36.
- Ad αἰέ etc. Adde αἰφέ. Vid. αἰέ.
- αἰδοντος = αἰδοντος. Meister I 227.
- αἰθαλόεις. Add. Timoth. Pers. 197 πυρὸς δ' αἰθαλόεν μένος ἀγρῶι σώματι φλέξει.
- αἰθεος dorismus pro ἡθεος in pulchro epigrammate saec. a. C. III (tit. aegypt.). Bull. d. l. soc. arch. p. 88, vs. 3:
οὐδὲ μετ' αἰθέων ἀν' ἀγάκλυτον ἡλυθες ἄστου
γυμνασίου σκιερῶν γηθόσυνος δαπέδαι.
- αἰθε[ροφόρητον] σῶμα διακραδαίνων. Timoth. Pers. 25.
- αἰθήρ. Kaib. ep. 41 (saec. a. C. IV) Εὐρυμάχου ψυχὴν καὶ ὑπερφιάλους διανοίας | αἰθήρ ὄρηδες ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὄδε. Cf. Pepli Aristot. epigr. 50; Eur. Suppl. 533, Ar. Thesmoph. 14 sqq.
- αἰή, αἰ, αἰν. Vid. αἰέ.
- Page 26. Ad αἰκάξει. v. Leeuwen in lexicis mei censura ipsam glossam corruptam putat ex αἰκάλλει et voce καλεῖ indicari huius verbi tempus futurum. Quae scribendi ratio quia abhorret a constanti lexicographi consuetudine, teneo quod proposui.
- αἰκίζεῖν. Add. Timoth. Pers. 189 βασιλεὺς — γονυπετῆς αἰκίζε σῶμα (scil. τὸ ἑαυτοῦ).
- αἰλο = ἄλλο in αἰλότρια (Elei), αἰλων (Cyprii), αἰλότροπος EM 268. Cf. καίλο. Vid. Meister II 268.
- Page 27. αἰμέθειρος, crinibus cruentis. Sic correxi traditum ἐμέθειρος in pap. mag. bibl. nat. Paris (Wess.) l. 608.
- Ad αἰμισέων Cf. etiam Meister I 82. — ἡμισσον legitur etiam BCH 1899, p. 611, l. 6.
- αἰν. Vid. αἰέ.
- Page 28. Αἰνήας pro Αἰνέ(ι)ας. Meisterh.³ 47. Cf. 41.
- αἰνολόγος. Calendarium astrologicum PO III 465, 161: ὁ δὲ υἱὸς τῆς

θεᾶς ὄνομα αὐτῷ ἔστιν [...] τωρσιν η[.]ευτωρου ενϙφι. <μηνύει>
τοῦτο [λέγον] αἰνολόγος.

Ad αἰνοτάλαντα. Non Antimachi versus est, sed Callimachi fr. 509.
sec. Choeroboscum in Theodos. I 268, 35. Hilg. (C.).

Αἰξωνέες = -νής. Vid. supra ἄθμονέες.

Ad αἰοισα. Cf. Meister I 79.

^{ag. 29.} αἰπεινᾶν (αἰθέρ'). Bacchyl. VIII 34 (Bl.) iuxta αἰπὺν αἰθέρα III 36
homerice utrumque.

Αἰραί etc. Meisterh.³ 35; 66; 114.

De αἰροῦν s. v. αἰρεῖν vid. Addenda p. 928.

αἰρεῖσθαι τῆς ἀρχῆς pro εἰς τὴν ἀρχήν. Bithyniae tit. n° 207, 19 et
n° 210, 13 BCH 1901, p. 68 et 79: οἱ τοῦ ἔτους αὐτοῦ τῆς ἀρχῆς
ἡρημένοι φύλαρχοι (aet. Caracallae). Cf. n° 211, 10 sq.

αἰρετιστής. Iam Philemon com. fr. 181, 2 K.

Αἰρησιτείχης Διφίλου comoedia. CIA II 992 II 7. Cf. Mein. Hist.
crit. p. 451.

Ad αἶσα. Add. Bacchyl. IX 82; XII 66. 99; XVI 77 (fr. 24, 5) Bl.

Αἶσα, Αἶσων etc. Meisterh.³ 86.

Αἰσάδοος Meister I 88 (W.). Vid. Αἰσιόδοος.

αἰσιτοί. CIA II 329, 11; 478, 18. Cf. 440. Hesych. αἰσιτοῦς ὁ ἐφ'
ἐκαστῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ πρωτανείῳ δειπνῶν.

αἰτσοεῖν. Add. Bacchyl. IX 23. XII 144 Bl.

Ad αἰστοῦν. In prosa, scil. attica. Nam utitur verbo etiam Herodo-
tus et postea Dio Chrysostomus.

Ad αἰτήμεθα. Cf. Meister I 175.

αἰσυμνήτης. Vid. Meister I 56.

Αἰσχέας. Meisterh.³ p. 115.

Αἰσωνεύς iuxta Αἰσώνιος. Idem p. 114.

αἰτάρ (ex αἶτ' ἄρ ferner nun) = αὐτάρ Cyprii. Vid. Meister II 227.

^{ag. 31.} Ad αἶτας. Cf. Diss. Hal. XII 204 (W.).

Ad αἰτιάμενος. Cf. Meister I 176.

Αἰτωλὸς Κρίτωνος comoedia. CIA II 975. IV 19. Non igitur Αἰτωλοί,
ut credebatur. Cf. Mein. Hist. crit. p. 484.

αἰτωμα pro αἰέτωμα. CIA III 162 aet. Hadriani.

αἰχματάς = αἰχητής. Add. Bacchyl. XII 183 Bl.

Ad αἰχμοφόρος. Cf. Bacchyl. II 89.

αἰῶν. Add. Timoth. Pers. 108 ἐβρίθοντο δ' αἰῶνες.

αἰώνιος. Θεός αἰώνιος, deus aeternus. Vid. Mendel BCH XXVI
283 sq. — In papyris aeg. v. c. Grenf. I 54, 3; 55, 2; 60, 16 est
Imperatorum rom. epitheton aet. byzant.

^{ag. 32.} ἀκάματος. Add. Bacchyl. V. 25; XII 178; XVIII 29 Bl.

Ad ἀκαταγνώστως cf. Grenf. pap. I 57, 16; 58, 16 (aet. byzant.):
ἀναμφιβόλως καὶ ἀκαταφρονήτως καὶ ἀκαταγνώστως.

ἀκατανέμητος, indivisus. Tebt. pap. 66, 75 (a. C. 121).

- ἀκάτειον* atticum, non *ἀκάτιον*. Meisterh.³ 50, 80. Cf. Ar. Lys. 64 ed. v. Leeuwen.
- Page 33. Ad *ἀκεύειν*. Cf. Meister II 231 et Searles in Studies in Cl. philol. 1898, 10 sq. (W.). Sed Blass ad GD 4991 *ἀκεύοντος* recte ibi explicare videtur *ἀφέκοντος*, invito.
- Ad *ἀκηδία*. Cf. BA 364, 21 (W.).
- ἀκίνδονος* παντός κινδύνου (παραθήκη). PB 729, 10 (a. C. 140) PO III 499, 10; 501, 26; 507, 36. Cf. formula *ἀνεπιδάνειστος ἄλλου δανείου* similesque in papyris aegyptiacis.
- Ad *ἀκίνητος*. PN 14, 5 *ἐπειδὴ οἰκόπεδον πατρῶον ἡμῶν — διαιρήμεμον* (sic) *πρὸς ἑαυτοῦς, καὶ ἔλαχεν σοί, τῇ Εὐστοργίῳ, ἐκ δικαίου καὶ ἀκινήτου κλήρου γεγενημένου κατὰ τὸ ἔθος* (p. C. 350). Formula. *ἄκινος*. Fortasse haec planta iam commemorata est a Sapphone in fragmento pap. Berolinensi col. I 12 sqq. sic tentato a Blassio Herm. 1902, p. 466 sq. (cf. 469):
- π[όλλοις γὰρ στεφά]νοις ἴων
καὶ βρ[όδων] ἀκίνω ἔ' ἔμοι
καὶ [—] παρ' ἔμοι περεθήκαο.*
- Malim ob dialecti rationem *πολλοῖσιν στεφάνοις' κτέ.*
- Ad Accentus. Cf. Winer-Schmiedel § 6 et de accentibus in PO Liter. Zentralbl. 1898, p. 1076 (W.).
- ἀκκῆστος*, accensus. Tituli (W.).
- Ad Accusat. plur. Adde Eresi tit. saec. a. C. II in Class. Rev. a. 1902, 290, l. 12 *γυναῖκες* = *γυναῖκας*. Forma *ἐκ τῆς κοινῆς* arrepta videtur. — Ex papyris aeg. PB Schmidium IV 19 octo citare exempla monet Weber in lexicis mei censura. — De Acc. Sing. vid. sub *ἄν.*
- ἀκλεᾶ* (acc. sing.) atticum, non *ἀκλεῆ*. Meisterh.³ 150, 4.
- Page 34. *ἀκληρονόμητος*. PB 868, 12. Citantur in lexicis scriptores ecclesiastici. *Ἄκμηναί*, Nympharum cognomen in Elide. Pausan. V 15, 6. Cf. *ἀκμηνός*, in lexicis.
- ἄκοιτος*. Add. Bacchyt. XVIII 23 Bl. *ἄκοιτον ἄνπνον ἔόντα*.
- ἀκονάδιον*, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 281.
- Ad *ἀκόντιον* = *ἀκάνθιον*. Extat in bonae aetatis titulo Trallium Mitt. 1888 p. 410.
- ἀκοπίατος* attice = *ἀκοπίαστος*. CIA IV 2, 630, 5. 18 (c. 34 a. C.). Eadem forma utitur Philodemus *περὶ μουσικῆς* p. 40.
- Page 35. *Ἄκριαν*. Cyprii = *Ἄκρισιαν*. Hesych. *ἰν Ἄκριαν* (pro *ἰνακρίαν* corr. M. Schmidt). *εἰς Ἄκρισιαν*. Cf. Meister II 210. 249.
- Ἄκριτας* (vulgo *ἀκρίτας*), Apollinis cognomen Lacedaemone. Pausan. III 12, 8.
- Page 36. *ἄκριτος*. Add. Bacchyl. IX 45 *τὸ μέλλον δ' ἀκρίτους τίκει τελευτάς*.
- Ad *ἄκρος*. Cf. Searles, Stud. in cl. phil. p. 10 sq. (W.).
- Page 37. *ἀκτᾶριος* (i. e. actuarius, sive actarius, sive ab-actis) *σπείρης*

- ὄπλοφόρων πολιτῶν Ῥωμαίων ἑκατονταρχίας Ἀπολιναρίου (sic). PB 741, 7 (p. C. 144).
- ἀκτῆ. Add. Timoth. Pers. 109 ἐπ' ἀκταῖς ἐνάλοις.
- ἀκτοῦάριος Vid. ἀκτάριος.
- ἀκύρωσις. Add. PO III 490, 3 μεταδιατίθεσθαι καὶ πρὸς ἀκύρωσιν ἄγειν — τὴν διαθήκην. Cf. 492, 4; 510, 20. Verbum ἀκυροῦν legitur 401, 3; 494, 4 · 495, 3.
- ἄκων. Add. Timoth. Pers. 177 ἀμφιστόμους | ἄκοντας ἐχ (sic) χερῶν ἔρι | πτοιν.
- 'ag. 38. ἄλα, ala. Tit. Bithyniae n° 216, 2 BCH 1891, p. 86 sq. ἐν ἄλλῃ τρίτῃ Θρακῶν σημαφόρος, i. e. in ala III (Augusta) Thracum (sagittariorum) signifer. ἄλάρχαι in statuarum regum aeg. Ptolemaeorum titulo edito Bull. d. l. soc. arch. IV p. 94 procul dubio vere in ἰλάρχαι correxit Wilamowitz Sitz. d. Berl. Akad. 1902 XLIX p. 4 [1096]. Cf. papyri ag. PB 4, 626 (saec. II vel III) et Wessely, Wiener Stud. XXIV p. 123.
- ἀλάβαστος forma attica, non ἀλάβαστρος. Meisterh.³ 82, 3.
- ἀλάθεια Elei = ἀλήθεια. Meister II 82.
- ἄλαιέες = -ῆς. Vid. supra s. vν. Ἀθμονέες, Αἰξωνέες.
- ἀλάλοις = ἀλλήλοις. Elei. Meister II 60.
- ἀλαμπῆς Add. Bacchyl. XII 175 Bl.
- ἄλαστος. Add. Bacchyl. III 45 ἄλα[στον] ὀδυρομέναις et mimus PO III 418, 60 βάσκ', ἄλαστε.
- ἄλάσσον, Pisatidis urbs, = Σύβοτα? Vid. Meister II 35. Cf. 172.
- 'ag. 39. ἄλέα, Minerva Alea. Tit. pervetustus Tegeae BCH 1901, 268.
- ἄλει aeolice = ἀλεῖ. Meister I 174.
- Ad ἀλείφειν. Add. inscr. saec. III p. C. Journ. of Hell. stud. 1901, p. 284 φιλοτίμως ἀλείφοντε. Cf. PO III 478, 3 (188—160 p. C.) ἀλειμμάτων ἀφθόνῳ χορηγία.
- Ad ἀλ[λ]εκτόριον. Cf. Contoleontis in Caria titulum BCH X p. 519, n. 15, ubi τὸν οἶκον πρὸς τῷ ἀλλεκτορίῳ (sic) destinat aliquis sibi suisque sepulcrum.
- ἀλεκτροπῶλιον. Phrynichi com. fr. 13, ubi perperam Kock requirebat ἀλεκτροπωλεῖον. Vid. s. v. παντοπῶλιον in lexico meo et infra in Appendice.
- ἄλέξανδρος incerti poetae tragoedia CIA II 992 I 5 (?). 25 II 23. Alexandrum scripserunt Euripides, Sophocles, Nicomachus.
- Ἰάλεός pro παλεός Ar. Lys. 988 probabiliter correxit v. Leeuwen, coll. dorico ἀλεόφων Hes. = ἠλεόφων. Vid. παλεός.
- 'ag. 40. ἄλεός forma recens pro Ἀλαιεύς, ut Κυδαθηνεύς, Νικεύς, Πειρεεύς. Meisterh.³ 85, 11. Cf. idem p. 98 et 114.
- ἀληθάργητος sensu passivo iuxta ἀείμνηστος in Cyzici titulo 9 Journ. of Hell. Stud. XXII p. 203: εἰς ἴα [κὲ] ῥόδα τὰ ὄστιά σου μακάριε Ἀρκάδι' ἀείμνηστε κύρι' ἀληθάργ[ητε]. Alibi e. g. CIG 2804 et Macar.

837 activum esse monet editor. Omnino autem utroque sensu huiusmodi verbalia adhibentur.

Corrige (*ἀλγθεον*?).

ἀλγθμόνητος μνήμη. CIA III 3446 (tit. christianus).

Ἀλθαϊεύς, nomen ductum a nomine demi alexandrini. PO III 477, 7
Προπαπποσιβαστείου (9. 1) τοῦ καὶ *Ἀλθαϊέως*.

Ad *ἀλιαία*. Ita teste schol. ad Eur. Or. 872 Argis vocabatur locus, ubi lis inter Aegypti filios et Aegivorum proceres diiudicata est. In alio l. l. scholio vocatur *Πρών*, ut dicebatur quia erat in loco editiore (*χῶμα* dicit schol.) *Ξεστὸν ὄχθον Δαναϊδῶν ἐδρασματα* appellat Euripides in Bellerophontis fr. 307 citato a schol. Huius *κρητηρίου* (cf. Pausan. II 20, 7) Larisae contigui ruderum partem nuper iam detexit iuvenis amicus Guil. Vollgraff, scil. crassorum murorum fundamenta.

Pag. 41. *ἀλίγκιος*. Add. Bacchyl. V 168 *φῶν ἀλιγκία*.

Φαλίδιος. IGSept. I 1888 d : 1 = *Ἀλίδιος* GD 5120 a 3 et Eph. arch. 1887, 83 sqq. f 174 c, iuxta *Ῥαλίδιος* l. 182 a. Cf. *Ῥαξος* = *Φάξος*.

Pag. 42. *ἀλιχευρίς*. Merx quaedam vilissima mihi incognita. FGH 331: *ἀλιχευ- τριίδο[s] σιλῆλια, ἀποσφήνομα* (sic), *βίβλους* duo oboli.

Ἀλκμείων Ἐδαρέτου tragoedia. CIA II 973, 27 Poeta ignotus. — *Ἀλκμείων καλός* in lecytho eretriensi, Journ. of Hell. Stud. XIX p. 203.

Ἀλκμειωνίδης. Meisterh.³ p. 35, 11.

Ἀλκμήνη, tragoedia sine poetae nomine. CIA II 992 II 23. Alcmenen scripsere Aeschylus. Euripides, Ion, Astydamas minor, Dionysius.

Pag. 43. *Ἀλλαριῶται*, Allariae urbis creticae incolae tituli et nummi, non *Ἀλλαριᾶται*, ut habent Polybius et Steph. Byz. s. v. *Ἀλλαρία*. Cf. Blass ad GD 4940.

Pag. 44. *ἄλλιτος αἶσα* = *ἀλιτάνευτος*. Fragm. poet. PO III 422, 5. Editores conferunt *πολύλλιτος* Callim. Ap. 80; Del. 316 etc.

ἄλλοδαμία = *ἄλλοδημία*. Bacchyl. XVIII 37 Bl.

ἄλλοιωπός, vario adspectu. Empedoclis fr. 21, 14 ap. Dielsium, Poetarum philos. fragm. p. 116.

Ad *ἄλλοκα* Theocr. I 36 sq. recte Schaefer *ἀλλ' ὄκα* — *ἄλλοκα*, itaque citatum oportuit I 37.

ἄλλοπολ[ιάταις]. Tit. cret. GD 4954, 2.

Ad *ἄλλοσύνας*. Sero vidi iam Fritzschiem l. l. e Schwabii correctione liquidam duplicasse.

Pag. 45. *ἀλμορίδες· αἰγιαλοί. καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἑσχατίας οὐ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλλον* (cf. Aristoph. fr. II 997. 8 M.). H. — De tellure salsa *ἀλμυρίς* passim adhibetur in papp. aeg. Cf. Tebt. pap. 60—64; 66; 72; 74; 75; 83—85; 151; CIG 103. Vid. infra s. v. *ἐξαλμυροῦν*.

ἄλοή, ut in N. T. et ap. Dioscoridem. Kenyon pap. I 98 (saec. III p. C.) [W.].

- Φαλόνοις** = *έλοῦσιν* Elei. Vid. Meister II 103.
- ἄλοξ**. Add. Timoth. Pers. 33 *σφαραγδοχαίτας δὲ πόν|τος ἄλοκα ναῖτοις*
ἔφοι|νίσσετο σταλα[γμοῖς].
- ἄλφον**, τὸ Tit. Cypr. 60, 9. 18. 21 ἄλφω, cf. 60, 20. 21 *κάπον*. Meister II 243 cft. *ἄλουα κῆπος. Κύπριοι*. H. et nominativum τὸ ἄλφον cognatum putat cum ἄλσος (et lat. altus, altum) et Ἄλτις. Ibi plura.
- Ἄλόπη** tragoedia sine nomine poetae. CIA II 992 II 24. Alopen scripsere Euripides, Carcinus, Choerilus.
- ἄλοπῶλις**. CIA II 3982; III 1456.
- ἄλός**, sc. *τέλος* = *ἄλική*. FGH 192; 341.
- ἄλς ἀμμωνιακός** = *ἀμμωνιακόν* [Diosc.]. PK 78. 90. (W.).
- ἄλοσίδιον** (BA 380 et alia VL). PO III 496, 3; 528, 20.
- ἄλόςκαζον** Bacchylidi X 93 pro *ἀλύκταζον* reddidit Blass.
- ἄλοταρχεῖν**, lictorum praefectum esse. Vid. Thes. s. v. *ἀλότης* et adde Trallium tit. 3, 8 Mitt. 1901, 239.
- Ἄλφειάς**, Elidis flumen, cuius nomen sunt qui derivent a semitico a. l. p. i. e. bos, quam etymologiam novis argumentis confirmat Victor Bérard Les Phéniciens et l'Odyssee I p. 126 sq.
- ἄλφριτον**. Vid. Galenum tom. VI p. 507 K. †
Ad ἄλω. Corrige ἄλων pro ἄλιον.
- ἄλωτισμός** = *ἄλόησις* sive *ἀλόησις*. PB 840, 7 (aet. byz.) τὸν *μισθὸν τοῦ*
ἀλωετισμοῦ (sic). Ne verbum quidem *ἀλωίζειν*, quamquam rite formatum ab *ἀλωά*, usquam legi videtur.
- Ἄλωπεκε(ι)εός**. Meisterh.³ 42, 2.
Ad ἄλως Cf. CIA IV 2, 824 b, col. II 21 *ἱερὰ ἄλως*.
- Ἄμάδοκος** iuxta Ἄμάτοκος. Idem p. 79, 5.
- ἄμαιμάκετος**. Add. Bacchyl. X 65 Bl. *νεῖκος ἀμαιμάκετον* et tit. metr. CIA III 90 *ἀμαιμακέτοις βυθοῖς*.
- ἀμαλδόνειν**. Add. Bacchyl. XIII 3 Bl.
Ad *ἀμάνδαλον*. Alcaei fragmentum est 123.
- Ἄμαξάντεια**, Ἄμαξαντε(ε)εός, Ἄμαξαντή (= -τεῖ). Meisterh.³ pp. 50; 42; 44; 140.
- Ἄμαρτωλός** ἔστω *θεοῖς (κατα)χθονίοις*. De hac similibusque formulis, quibus imprimis in Cilicia utebantur ad deterrendos maleficos a sepulcris violandis, vid. Mitt. XXVII p. 262.
- ἀμάρογμα**. Add. Bacchyl. VIII 36 *τελευταίας (τελευτάσας? Hense) ἀμάρογμα πάλας*.
- ἀμβόλιμος**, sc. *ἄμβρος*, sursum iacta spuma marina. Timoth. Pers. 74.
- ἀμβωλία**. Vid. *ἀμβουλία* in Addendis p. 920.
Ad *ἀμεινότερος*. Cf. infra in lexico *μειζότερος, μειοτέρη, καλλιότεραν*.
- ἀμειπτική, ἡ**, res argentaria. Pergami tit. aet. rom. saec. p. C. II. Mitt. 1902, 79, ll. 6 sq.; 23. Cf. ἡ *μεταβλητική*.

- Pag. 50. Ad *ἀμεριμνία*. In papp. aeg. saepius haec vox coniungitur cum *ἀσφάλεια* v. c. PB 372 II 7 *πρὸς τὴν τῆς χώρας ἀσφάλειαν καὶ ἀμεριμνίαν* (154 p. C.).
Ἄμεννάμενος et *Ἄμοννάμενος* nomina aeolica in Assi titulis. Americ. Journ. of arch. 1886, n. 53 et 61.
ἀμεριμνικὸν ἐμοῦ, cura mei liberum. FGH 130, 10 (saec. III).
ἀμεροδρόμου χώρας ἄναξ, dominus agri, quantum (vix) diurno itinere percurras. Timoth. Pers. 41 sq.
- Pag. 51. *Ἄμηνέας* arcadice = *ἄμεινας*. Meister II 95.
Ἄμηνία gen. sing. tit. Cypr. 60, 18. Meister 224. 289.
- Pag. 52. *ἀμνητήσια*? Vid. *ἀμειστήσια* in Addendis p. 920.
ἀμίστως cretice = *ἀμίσθως*. GD 5125, 7, ut ibidem l. 12 *μιστός*.
Ad ἄμμα. Vox hebraica occurrit etiam apud Heronem Alex. Cf. Thumb. p. 108 (W.).
Ad ἄμμας. Cf. Thumb. p. 112 (W.) — Abbatissae titulus aet. byz. PG 14, 18 *πέμψαι εἰς τὰ ἄμμα Ἰωαννίας*.
ἄμμι[γα?] Add. Timoth. Pers. 37; cum dativo construitur in titulo metrico Acarnaniae Mith. 1900 p. 113 et 1902, p. 349 vs. 6: *Νίκαραχος μύσταις ἄμμιγα ναιετάω*.
- Pag. 53. Ad *ἀμνητί*. Cod. habet *ἀμοίτι*, unde recte Cohn in lexicī censura emendat *ἀμογητί*, coll. Apoll. Dysc. de adv. p. 571, 8 Bekk.
Ad *ἀμός* = *ἡμέτερος*. Ita quoque Timoth. Pers. 118 et fr. 21 (Wil.).
Ad *ἀμουρογός*. Nunc vid. Dielsium ad Empedoclis fr. 84, 8.
- Pag. 54. *ἀμπαλινόρρος* (?), i. e. *ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν, Φιλέταιρος*. H. = fr. 11, 2 K., corruptum in *ἀμπαλίνορος* (Suid.) et *ἀμπαλίνουρος* (Hes.). Correxerit Blomfield Gloss. Aesch. Ag. 149. Quia tamen *ἄμπαλιν* sive *ἀνάπαλιν* non sit atticum, Kock *αὐτὸν παλινόρρος* aut *ἐμπαλινόρρος* postulabat.
ἀμπελιτικός = *ἀμπελικός*. Tebt. pap. 5, 17 (a. C. 118) *ἀπόμοιραν ἰἀμπελιτικῆς*; [γῆς]. Alibi *ἀμπελιῖτις γῆ* dici solet, ut ibidem 5, 93; 82, 4 etc.; 83, 77. 78. Ibidem saepe occurrit *ἀμπελών* in papyris 5; 24; 80; 120; 240.
ἀμπελοτρόφος Κείος. Bacchyl. VI 5.
ἀμπελών Vid. s. v. *ἀμπελιτικός*.
- Pag. 55. *ἀμπεφλασμένος* = *ἀπαπεφλασμένος*. Laco Ar. Lys. 1099.
Ad *ἀμπούλλιον*. Cf. *ἀνπόλλης δερ(ua)τίν(ης)* PB 40 (saec. II aut III).
ἀμπετρόσομαι et *ἀμπερόνται* Vid. infra ad *ἀπτερόσομαι*.
ἀμογδάλιος. PB 783 II 16 *πινάκια ὠτάρια ἔχοντα ἀμυγδάλια δ'*, ubi iunge *πιν. ἀμυγδ.*, sed ambigo utrum patinarum materies (= -λιος) significetur an potius usus, ut valeat *ἀμυγδαλοφόρα*, quod suadent praegressa *πινάκια βωλητάρια*, q. v. infra s. v.
Ad ἄμυδεις. Cf. Meister I 57.
- Pag. 56. *ἄμομος* et *ἄμόμων*. Vid. Meister I 76.
Ἄμοννάμενος. Vid. supra s. v. *Ἄμεννάμενος*.

- ἀμόσσειν confusum a librariis cum νόσσειν, quod vide infra.
 Ἄμφαλλάξ dictus est Theophilus episcopus Alexandrinus. Palladius
 de vita Io. Chrysostomi p. 49 B 19. †
- ag. 57. Ad Ἀμφιάραος. Cf. Meisterh.³ p. 128, 20.
 Ad ἀμφιβάλλειν. Pro cod. P lege cod. L.
 ἀμφιθαλεῖν. Lydiae tit. BCH XI 98, l. 6.
 ἀμφι. . ασε (?). Vid. infra s. v. προκιχράναι.
 ἀμφιδῆμα, amictus, amiculum cretice GD 5000. Vid. infra
 ἀνφίδημα et Φήμα.
 Ad ἀμφικέφαλος, Cf. C. Ransom, Jahrb. d. Kais. deutsch. arch.
 Inst. XVII 1902, p. 125—140 (not. 34).
- ag. 58. Ἄμφικτιών iuxta Ἄμφικτόων. Meisterh.³ 28, 8.
 ἀμφικόμων. Add. Bacchyl. XV 16 Bl. ἀμφικόμων' ἀκτάν.
 ἀμφιλέγειν ὑπὲρ τινος πρὸς τινα. Inscr. delph. aet. macedonicae ser-
 mone scripta hellenistico BCH XXV, 3. 888, l. 6 ὑπὲρ τῆς χώρας
 ἧς [ἀμφέ]λεγον πρὸς ἀλλήλους. Eodem sensu l. 16 περὶ δὲ τῆς χώρας
 ἧς ἔκρι[ναν οἱ] Μελιταιεῖς πρὸς Πνευματίους, ubi suppletum oportebat
 ἔκρινον.
 ἀμφικαρίστασθαι PO III 412, 42 (Iulii Africani Κεστοί):
 [καὶ νεκύ]ων στόλος ἀμ[φι]παρίστατο καὶ παρὰ βόθρον.
 ἀμφιπέρθειν et ἀμφιπρήθειν sive — πιμπράναι? Vid. s. v. ἔπρεσε.
 Ad ἀμφισβατεῖν. Cf. Meister I 62. 175.
 ἀμφίστομος. Vid. supra s. v. ἄκων.
 ἀμφιφανῆς μνήμα. Tit. metricus CIA III 1324.
 Ad ἀμφοδάρχης. Cf. Pergami tit. Mitt. 1902, 49, ll. 15. 19.
 42. 60. De amphodarchis (Strassenpolizisten) vid. ibidem pag.
 62 sqq.
 Ad ἄμμωμος. Etiam apud Aeschylum (W.).
- ag. 59. Ad ᾠν terminationem. Addi debuerat gen. plur. stirpium in ᾠ aeolicus
 (αν) et doricus (ᾠν) = hom. et boeot ᾠων, ion. ἑων, att. ᾠν. —
 De aeolismo gen. pl. in ᾠν constanter adhibito a Timotheo iuxta
 dat. sing. in ᾠι (α) vid. Wilamowitz p. 40. — Ad ᾠν termin. = ᾠσι.
 Utuntur etiam scriptores ecclesiastici (W.). — Ad acc. in ᾠν pro ᾠ
 cf. Thesmoph. 1135 μάστιγαν in Scythae sermone et de cypria dia-
 lecto s. v. ἀνδριανταν.
- ag. 60. Ad ἄν. De omisa particula conditionali apud potentialem cf. Schmid
 IV 89 (W.).
 ἄν σε μή, formula elliptica minabundi. Κόλακος Menandri fr. PO
 III 409, 94 βοῶν, ἀπειλῶν, „ἄν σε μή”, Cf. quos ego et similia.
 ἀναβαζμός = -σμός. Meisterh.³ 88, 9; 92, 9.
 ἀνάβασις τοῦ ἱερωτάτου Νείλου, de aqua aucta et inundante agros.
 PO III 486. 82.
 ἀναβιβάζειν τι εἰς τι augere pretium rei venalis ad certam
 summam in licitando. Vid. s. v. ὑπερβάλλειν.

- ἀναβολεύς**, ius instrumentum chirurgicum. Cod. Paris. lat. 11219 nabo-
leus. Vid. Herm. 38, 284. Cf. infra ὄσταναβολεύς.
- ἀναβολίων τιμή**, vectigalis genus in Aegypto obscurissimum. FGH
Ostr. 49. 4.
- Pag. 61. **ἀναβουσμός**, effossio? PG 78, 14 (saec. II/III) διαφύχων τε ἀναβ[υσμούς?].
ἀναγώνιστος = ἄφοβος. Tebt. pap. 58, 51 (a C. 111) καὶ σὺ ἀναγώ-
νιστος ἴσθαι (sic) = θάρρει (in epistula).
- Pag. 62. **ἀναδιδόναι**, cessare, remittere. Aristotelis loco Rhet. 2, 15 in
Thesaurο addatur Scymni vs. 8. †
ἀνάδοχος. Fragmentum eroticum alexandrinum saec. II a. C. Grenf.
I, 1, 2: τῆς φιλίας Κύπρος ἐστ' ἀνάδοχος.
ἀνάθημα ἦτω (= ἔστω) μαρὰν ἀθάν in scriptum est sepulcro saec.
IV aut V in CIA III 509. Cf. Pauli ep. ad Corinth. I 10, 21.
- Pag. 63. **Ἄνακα(τ)εύς**. Meisterh.³ p. 32.
ἀνακάμπτειν. Add. Bacchyl. XVI 20 Bl.
Ad ἀνάκανδα. Cf. Meister II 282.
Ἐνακιστίας Tit. eleus GD 1203. Cf. Meister II 103.
- Pag. 64. **ἀνακογυλιάζειν**. Ar. Vesp. 589 comice dictum pro ἀνασπᾶν. Cf
Lysistr. 1199.
ἀνακογυλιαστικός (?). Platoni comico fr. 196 K reddidi ἀνακογυλια-
στ<ικ>ὸν ποτόν τι σκευάσω.
Ad Ἐνάκτ — Vid. Meister I 253; II 242. 244.
ἀνάλιστος, insulsus. Timocli comico fr. 14, 7 K. olim restitui
ἀναλίστοις pro ἀνάλτοις, eadem opera corrigens Hippocrat. II
373 ed. Ermerins.
Ad ἄναλκεις. Adde Xenophontem (W.).
Ad ἀναλογούντως. Cf. Arneorum tit. saec. p. C. II in Jahresb. d.
Oest. arch. Inst. V p. 198 sq. l. 27 ἀναλογούντως τοῖς ἑαυτοῦ προ-
γόνοις, i. e. ut maiores eius facere solebant. Cf. ἀναλόγως.
ἀναμολόνειν suspectum mihi compositum pro verbo simplici legitur
in Pherecratis comici fr. 173 K., ubi <δ δ'> ἄρ' ἐμολύνθη cor-
rigendum suspicor.
ἄνανδες (cod. ἀνανδές) ἄνωθεν cyprie. Cyrillus Dresd. Cf. ἄνδα. Meister
II 282.
- Pag. 65. **ἀναπάγειν** (?). Tebt. pap. 264 παρέδωκα τὴν Τασιγᾶπιν καὶ τὸν Θέωνα
ἐν τῷ αὐτῷ ἀναπα<γ>ομένους. Incertissimam lectionem non expe-
diens propono ἀνα<στρεφ>ομένους, versantes.
ἀναπάλλειν. Add. Bacchyl. X 65 Bl. νεῖκος — βληχρᾶς ἀνέπαλτο — ἀπ' ἀρχᾶς.
- Pag. 66. Ad ἀναπείρειν. Utitur etiam Macho Athen. p. 349 C (W.)
ἀναπέμπειν, ἀναπομπή, delegare, delegatio. Vid. Mommsen
Zeitschr. Savignys VII 292 sq. Cf. Archiv. III 74.
Ad ἀνάπανσις. Legitur ἀνάπανμα etiam Tebt. pap. 61 (b), 385; 72,
389; 115, 3. 10. 15. Vid. infra ἐπικαλάμειον. — In sero titulo
galatico BCH XXV p. 335 scriptum ANA(ΠΑ)ΨIC.

- ἀναπλάζαι** (?) cretice = ἀναγκάσαι. Mus. Ital. II n. 82 (224 sq.)... πρό-
θεσιν (mortui) μήτ' ἀ[να]πλάζαι μήτ' ἀποσ[πέν]. Expectes ἀναγκάζαι
aut ἀνανκάζαι.
- ἀναπλεδύνειν** = ἀναπλεῖν. Apoll. Rhod.. Oppianus, alii. Philo IV 391 (W.).
- ἀνάπτειν**. Libanius Or. XI § 193 (ed. Foerst. I p. 502, 21) καθάπερ
οἱ τοῖς θεοῖς μέγιστα ἀνάψαντες ἀναθήματα. Ita scripsit memor
loci homerici Od. γ 274.
- ἀνάπτης**, incensor, instigator. Gregorius Naz. Or. XLII 23
(Patrol. Gr. XXXVI) p. 485 C δῆμων ἀνάπται, unde δῆμων ἀνάπτα,
λαομουλτοσυστάτα (q. v.) Michael Psellus vs. 172 scoptici car-
minis editi a Sternbachio in Wiener Stud. XXV p. 18.
- Ad ἀνάρε. Vid. Meister II 62.
- ^{ag. 67.} **ἀναρ(ρι)χᾶσθαι**. De huius verbi etymologia disputat F. Solmsen,
Indogerm. Forsch. XIII p. 182. sqq. EM 99: ἐδρίσκειται δὲ καὶ χωρὶς
τῆς ἄν συλλαβῆς παρ' Ἰππώνακτι ἀρριχῶμαι. Cf. Hes. ἀρριχᾶσθαι
εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶ καὶ ποσὶ.
- ἀναρρωννόναι** intransitive. Stob. flor. VII 53 (W.).
- [ἀνάστιχος. Inscr. Delph. BCH XXVI p. 65 col. III l. 14 sq. τοῦ
ἀναστίχου vitiosa lectio videtur pro τοῦ ἄνω στίχου; ut recte legitur
col. II l. 18 sq.].
- ^{ag. 68.} **ἄνατος**. Vid. s. v. ἴν in lexico.
- Ad ἀνάτως. Cf. Searles, Stud. in cl. philol. (W.).
- ἀναφθείρειν**, frustrare. Tebt. pap. 24. 32 (a. C. 117) νομίζειν
ἀναφθείρεσθαι τὰ ὑπ' αὐτῶν διεσκευασμένα (eorum consilia).
- Ad ἀναφόριον. Add. PO III 486, 11. 17.
- ἀναχαιτίζειν** Add. Timoth. Pers. 18 sq.
- ^{ag. 69.} **Ἄνβλεᾶτος**, Ampliatus. CIA III 1892.
- Ad ἄνδα. Cf. Meister II 282, qui pro αὐτη legit αὐτῆ. Vid. ἄνανδα.
Ἄνδεις sive Ἄνδειρηγή = μήτηρ θεῶν Ἄνδειρηγή (Strabo p. 614 et
Steph. Byz. s. v. Ἄνδεια) in Cyzici titulis. Journ. of Hell. stud.
XXII p. 190 sqq.
- Ad ἄνδικε. Cf. infra s. v. ἀπελιγκόμην.
- Ἄνδράβος** = Ἄνδράμος. Meisterh.³ 77. Cf. supra Ἐδραβυτηνός.
- ^{ag. 70.} **ἀνδρεία** forma genuina attica, non ἀνδρία. Vid. infra s. v. ἐταιρεία.
- Ad ἀνδριάνταν. Cf. etiam Meister II 269 et supra s. ἄν termin.
- ^{ag. 71.} Ad ἀνεγδούτως. Corrige ἀνεκδεῶς et αὐοιτέλης.
- ἀνεγγαρεύτως** = ἀναγγάρευτος. Clupei aenei inscriptio in Arch. Zeit.
1890, p. 59. Vid. ἀγγαρεῖαι in lexico.
- Ad ἀνεθέθην. Cf. praeter Meisterh.³ 102 Dittenb.² III p. 228 et Mitt.
XXVII p. 336 n. 9.
- ἀ.εθέταν**. Orchomeni tit. (saec. I p. C.) archaisticus. CIG 1580 (W.).
- ἀνεικόνιστος**, cuius imago sive descriptio non est in ordi-
nem relata. Crönert hoc vocabulum subesse putat lectioni
α'εκ^o in PK II 50, 110 et α'εικ^o ibidem 56, 90. Cft. εἰκονισθεῖς 55, 41

- et Tebt. pap. I 32. 21 (saec. II a C.). Vid. Cl. Rev. 1903, 197.
 Ad *ἀνείρ*. Vid. Meister I 223.
ἀνείρηται = *ἀνήρηται*. Pap. aeg. a. 103 p. C. editus a Vitellio Atene e Roma VI p. 344 (§ 6), qui cft. Wessely, Mittheil. III 272.
- Pag. 73. *ἀνεμποδίτως*. PO III 493, 9; 495, 3 (saec. II p. C.). Adiectivo utitur Aristot. Nicom. 7,12, 3.
 Ad *ἀνεπιβασία* (p. 931). Nunc consulatur A. Nikitsky in Herm. a. 1903, p. 406—413. Locum excipsi in lexico s. v. *ῥυτιάζειν*.
ἀνεπίκριτος Add. PO III 597 (saec. II p. C.).
 Ad *ἀνεπίσταθμος*. Add. Tebt. pap. 5, 168.
ἀνεπιστρεπτειν = *ἀφροντιστειν* (Diog. L.). PO III 486, 10 (saec. II p. C.).
ἀνεπιστρέφης = *ἀνεπίστροφος*. Tebt. pap. 27, 106 (a. C. 113).
ἀνεπίτροπος. Adde Thesaurο Soph. El. 182. †
 [*ἀνεπιφαινειν* (?). PB 893, 14 *ἀνεπίφηνόν ἐστιν* [.]. α [....]. *ἐξωδιασθηται* (sic) κτέ.].
- Pag. 74. *ἄνεο* (vid. s. v. *ἄνευς*) legitur etiam in titulo cyprio 60, 4. 14. Vid. Meister II 231.
ἀνεοήκοος, dicto non audiens. PG 50, 12 sq. (a. 346).
 Ad *ἀνέωξον*. In sero cippo Bithyniae tit. 201, 7 BCH 1901, 56 lege: (τὸν τάφον) ὃς ἂν ἀνεώξει (i. e. ἀνεώξη) κτέ. pro ὃς ἂν ἀνανεώξει.
 Ad *ἀνθεῶσθαί*. Cf. *ἀφεῶσθω*.
- Pag. 75. Ad *ἄνητον*. Cf. Meister I 70.
ἀνηλοῦν = *ἀναλοῦν*. Tebt. pap. 232; Rev. 50, 9; 51, 17. 18; 54, 19 (Ptolemaeorum aet.) et saepe.
 Ad *ἀνήλωμα*. Cf. etiam Tebt. pap. 10, 3; 105, 5; 24, 42; 109, 23; 112, 2 et saepe; 116, 14. 15. 55; 118, 8; PO III 522, 11. 23. 34; Rev. 48, 11; 51, 28; 53, 25; 55, 4 etc. (Ptolemaeorum aet.)
προανηλίσκειν 53, 21.
ἄνθει aeolice = *ἀνθεῖ*. Meister I 174.
ἀνθεμίεις. Add. Bacchyl. VII 88; XV 5; et *ἀνθεμώδης* XVIII 39 Bl.
ἀνθοβαφής. Add. Onestae distichon in Musarum monumento thespiacο BCH XXVI p. 134, VI vs. 2: *ἀνθοβα[φο]ῦς ἀπὸ γ[ῆ]ς*. Verum poetae corinthiaci, Augusti aequalis, nomen fuisse Honestum, non Onestam, docet editor l. l. p. 140.
ἀνθόβαφος. Caesarius Dial. II 109 p. 612. *ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ ἀνθοβάφω περιβολῇ*. †
ἀνθόρροια. Caesarius Dial. I 87 p. 597. †
Ἄνθρουπόλα, nomen aeolicum. Meister I 297.
- Pag. 76. *ἄνθρουσκον*. Add. Sapphus fr. Berolinense, citatum infra s. v. *τέθαλα*.
Ἄνιγρος et *Ἄνιγριάδες*, fluminis et nympharum nomina in Triphylia.
 Cf. *ἄνιγρον ἀκάθαρτον, φαῦλον* κτέ. H. Meister II p. 56. Legantur etiam quae affert Bérard, Les Pheniciens et l'Odyssee I p. 108.
ἀνιστωρεῖν, restaurare? Sera inscr. byzantina in Macedonia Mitt.

- XXVII p. 436 *ἀνεγέρθη καὶ ἀνιστωρίθη* (sic) δ — *ναὸς κτλ.* Cf. *ἀνιστορίθη* (sic) ibidem p. 418, l. 3 et *ἀνειστωρίθη* p. 442, l. 3.
- Ad *ἀννώνα* et *ἀννωνεύειν*. Cf. Wessely, Wiener Stud. XXIV p. 123 sq.
- ag. 77. *ἀννωναρχεῖν*. Inscr. Bithyniae 205, 8 BCH 1901, 59. Cf. CIL XI 3104 praepositus annonae.
- ἀνομφαῖος* (ab ὀμφή). Mitt. X 291 *θεῶν ἀνομφαίων* (aet. imperatoriae titulus). Qui sint ignoro.
- ἀνόπαια ὄρνις*. Hom. Od. α 320. Victor Bérard, Les Phéniciens et l'Odyssée I pag. 462 putat significari τὸν *χαράδριον* (le pluvier), qui in Levitico et Deuteronomio vocatur *anap'a*.
- ἀνποτέρωσε* cretice = *ἀμφοτέρωσε*. Mus. Ital. II n. 82, 6 *αἶ κ' ἀνποτέρωσ' ἴωντι τοῖ μαίτυρες*.
- ἄνταις* participium aëolicum. Vid. Meister I 176.
- ἀνταλομμῖνα?* FGH 112, 19 (99 p. C.): *μὴ σπουδασέτωσαν* (sic) *ἄλω ἀνταλομμῖνα καὶ τὴν Σένθεως ἕως γράψω*.
- ~ *ἀνταναιρεῖν, ἀνταναιρέσεις* de aequandis rationibus, ut Dem. XVIII 23, passim papp. Tebt. Vid. Indicem X. Cf. infra *προανταναιρεῖν*.
- ἀντάποχον, τό „Gegenquittung“*. PB 974, 19. 15. 17. (p. C. 380). Cf. in lexicis *ἀποχή*.
- ἀντείνειν*. Add. Bacchyl. X 100; XII 138; fr. 17, 4 Bl.
- Ad *ἀντενδάσασθαι* in Add. p. 932. *Εὐριπίδης Πολιάσιν*. Probabilis Meursius *Πελιάσιν* correxisse mihi videtur quam Nauck *Εὐπολις Πόλεσιν*, licet hoc placuerit Kockio. Vid. Nauck² Eurip. fr. 611.
- Ad *ἀντεξηγητής*. Locus est PB 362 XVII 12.
- ἄντημα* (?), Vid. infra *ἄφτημα*.
- ἀντίβλημα*. PO III 498, 16 (saec. p. C. II) dictum de lapidibus minoribus, quos editores maioribus interpositos fuisse suspicantur. At ita potius *ἐμβλήματα* dicta fuisse crederes.
- ἀντιβολάδιον*, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm, 38, 281.
- ag. 79. *ἀντιγραφεία*. Tebt. pap. 5, 85 (a. C. 118) *οἱ πρὸς ταῖς ἀντιγραφείαις = οἱ ἀντιγραφεῖς*.
- Ad *ἀντίγραφον*. Anaphae titulus nunc est GD 5155.
- ἀντίθεος*. Add. Bacchyl. X 79; XIV 1 Bl.
- ἀντικαταμετρῖν*. Tebt. pap. 61 (b) 111; 72, 39 (a. C. saec. II). Cf. *ἀντιμετρῖν* et *καταμετρῖν*.
- ἀντικνήμιον*. Galenus II 775 *ὅσον ἄσαρκές τε καὶ λεπτὸν ἐν τοῖς πρόσω τῆς κνήμης ἐστίν*.
- ἀντίλαλος* (?). Fragmentum carminis epici alexandrini e papyro aeg. editum a Goodspeedio in Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 245 col. IX 14 sq. *των κα[ι]νων μυθων ε. [|| ἀν]τιλαλων γενετων [.*
- ἀντινόηον*. Vid. s. v. *ἀδριάνηον*.
- ἀντίον, τό*. Ar. Thesm. 822, ubi schol. *μέρος τοῦ ἰστοῦ*. Cf. Poll. VII

36. X 125. Temere vocem, quod non alibi occurrat, suspectare videtur v. Leeuwen in editione sua.

ἀντιστόμον, τό, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 281.

Ἀντιοχία. De populo Antiochiae probro eloquentiae aestimatore locus est classicus Libanii in Antiochico (or. XI) § 190 sq.

ἀντιπελάργησις pro ἀντιπελάργωσις Blaydes correxit in fr. com. adesp. 939 K.

ἀντίσκριβα. Vid. σκρ(ε)ίβα.

Pag. 81. **ἀντισυμβολεῖν** quid? PB 888, 1 (p. C. saec. III) *Ἀρεῖος γραμματεὺς ἀντισυμβόλησε Χαιρήμονα τελωνησάμενον*. Ad ἀντισύμβολον add. Grenf. II 28, 7. 15 (a. C. 107).

ἀντίτοιχος, parieti (navis) imminens. Timoth. Pers. 13 εἰ δ' ἀντίτοιχος ἀκτ[ίς] προσ[άι]ξειε.

[Ἄντιφ]άνουος [Ἄνθρω]πογονί[α]

— — — — ἄνδρες οἱ γεγεννημένοι

— — — — πάντες εὐρώστως ἄμα

[τὸν] — — — βίον διάξετε. PO III 427.

Pag. 82. An ἀντιφώνησις. Add. PB 531, 26.

ἀντλην aeolice = ἀντλεῖν. Meister I 174.

ἀντόπτρα, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 281. Cf. infra διόπτρα.

Ad ἀντρηίωι. Adde = ἀνδρείφ.

Pag. 83. Deleatur vox ἀνυπαναγκαῖος, locum enim male lectum Gradewitz sic correxit: *καθαρόν καὶ ἀνέπαφον καὶ ἀνεπιδάνειστον ἄλλου δανείου*.

Ad ἀνυπερθέτως. Item PO III 511, 11.

Ad ἀνυπόδικος. Add. tit. Cret. GD 5170, 5; 5172 extr. et alios. Brevior formula *ἀξήμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδικοι* occurrit GD 5171; 5174; 5175; 5178 etc.

Ad ἀνυπόλογος. Add. Tebt. pap. (Ptolemaeorum aet.) 61 (a), 177; 105, 8. 18; 106, 16.

Ad ἀνώγην. Meister II 225 ἀνώγειν vetus perfectum esse ducit a verbo ἀνάγειν, coll. ἀγ-ω-γός.

ἀνῶξα = ἀνέφξα. Theocr. XV 15, ut ἀνῶξται vs. 47.

Pag. 84. **ἀξιόχρειως**. Meisterh.³ 46, 5.

Ἔαξοί creticae = ἐν Ἔαξωι. GD 5182, 6. Cf. *Γόρτυνι, Τυλισοῖ* etc. Urbis creticae nomen antiquum est *Ἔαξός* (GD 5169 ter habet *Ἔανξίλων* pro *Ἔαξίλων*, nato ὄ ex Ἔ), deinde converso digammate in ὄ Ὀαξός.

ἀολλίξειν. Add. Bacchyl. XIV 42 Bl.

Ad ἄορον. Cf. etiam Meister II 326 sq.

Pag. 85. **ἀοόματα**. τὰ τῶν πιτσομένων (πιτσο. cod.) *κριθῶν ἄγγρα Κύπριοι*. H. Sec. Meisterum II 325 ἄουμα = ἄωμα a. v. ἄημι, unde etiam ἄφουρα et ἄωτος.

- ἄφουρα** (?). Vid. ἄφουρα.
- ἀπαγλαΐζειν**, privare splendore. Add. Timoth. Pers. 20 sq. αἱ δὲ (naves) παρα[νῆς] ἐκλίνοντο δέμας ἀπηγλαΐσμένοι σιδα[ρέ]ωι κράνει.
- ἀπαιοθήκη** quid? Grenf. II 39 (saec. V aut VI). Supellectilis catalogus.
- Ad ἀπαιήσιμος. Add. Tebt. pap. (Ptolemaeorum aet.) 61 (b), 191; 62 (b), 2; 72, 107. 218.
- ἄπαλος** (ἄππαλος?) aeolice = ἀπαλός, producta prima vocali. Theocr. XXVIII 4; cf. infra s. v. μῆλιχρος.
- Ἀπάμισσα**, sera forma fem. ad masc. in εὺς, ut βασίλισσα, Μήδισσα, Ἀντιόμισσα, Ἡρακλειώτισσα, Σινώπισσα etc. Cf. Meisterh.³ 115, 3 a.
- γ. 86. **ἀπαντοόντων** = ἀπαντώντων. PG 55, 9 (a. 346).
- Ad ἀπαρενόκλητος. Add. Tebt. pap. 41, 24 (a. C. 119).
- ἀπαρκίω** corrige pro ἀπαρκιέω.
- ἀπαρρίζειν**. P. Catt. III 11 μετὰ τὴν χειροτονίαν ἀπαρτιοῦσι τὴν δίκην. Cf. IV 25 μέχρι τοῦ τῆς λογοθεσίας ἀπαρτισμοῦ. P. Lond. II 196, 3 (τὸ πᾶγμα) οὐδ' οὕτως ἀπηρτίσθη. Cf. II. 9. 17; PO I 117, 3 sq. PB 448, 16. P. M. Meyer Archiv III p. 100, not. 1. Vid. lexica.
- Ad ἀπαρχή. Nunc vid. J. C. Naberum Arch. f. P. III 1, 7 sqq.
- Ad ἀπάτορες. Item Grenf. II 55, 14; 56, 3.
- Ἀπατούρια**. CIA II add. 841 B. Vid. Mommsen, Feste d. St. Athen p. 323 sqq.
- ἀπεδίομεν**? Vid. infra ἀπελιγκόμην.
- ἀπεδύσατο** pro ἀπέδυσε. Pap. Lips. 13 III 22 τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ ἀπεδύσατο καὶ δέδωκε τῇ γυναικὶ τῇ ἀκολουθοῦσῃ αὐτῷ.
- ἀπεδώκεμεν** = ἀπεδώκαμεν. Tit. delph. BCH XXVI p. 155, l. 16 sq.
- Ad ἀπειθῆναι. Cf. Meister II 95.
- Ad ἀπειθήνιος. In papyro est ἀπιθήνιος.
- Ἀπέλων** = Ἀπόλλων. Tit. cypr. bilinguis (saec. IV a. C.) Berl. phil. Woch. 1886. 1323 sq. Alibi in Cypro semper apparet forma vulgaris Ἀπόλλων. Vid. Meister II 230 268. Cf. Ἀπέλλων.
- γ. 88. Ad ἀπείρων. Corrige typorum vitia legendo sigillo et στρογγύλον pro scriptis. — Poetas saltem non abstinuisse a forma ἀπείρων docet ipse hic Aristophanis locus.
- ἀπεκατεστάθη** (sic). PL 526 (saec. II p. C.).
- γ. 89. **ἀπελάγασαν** = ἀφείσαν. Vid. s. vv. λαγάσ(σ)αι et λαγαίεν.
- ἀπελέκιστος** = ἀπελέκητος. CIA IV 2, 1057 b, 7 (a. C. 323).
- ἀπελ[ηλο]ύ[θ]οντες**. Rectius Blass in censura huius lexicis explevit ἀπελ[ελο]ύ[θ]οντες. Idem s. v. ἀπελήν iure probat Elmsleii correctionem ἀπήλα ἄν = ἀπήλασαν. Quare deleatur hoc comma.
- Ad ἀπελιγκόμην. Coll. BA 394, 17 ἄνδικε· ἀνάροισον, Cohn in huius libri censura coniecit ἀπεδικόμην. Suspecta tamen forma media, quare malim ἀπεδικομέν· ἀπερριπτομέν.
- ἀπεξίνοδν** = ἐκκίνοδν, ἐκστραγγίζειν. Hoc verbum H. Stephanus, coll.

- Hes. s. v. *ἐξινώμενον* et Poll. IV 179, reddidit Timocli comico fr. 39 K. II p. 406. Cf. III 747) pro *ἀπυξίνος*. Cf. *ἐξινούσιν* in lexicis.
- Pag. 90. Ad *ἄπερ*. Add. „et Aeolice. Cf. Meister II 217.”
ἀπεροκάνειν = *ἀπερύκειν*. Fragm. poeticum PO III 411, 6 *ζωῶν ἀπερύκανε χάρμην*.
ἀπέρχεσθαι absolute = *ἀποθνήσκειν* passim usurpat Libanius in Orationibus. Cf. lexica.
 Ad *ἄπεσθαι*. Vid. Meister II 36.
ἀπέστελκε = *ἀπέσταλκε*. Tit. delph. GD 2733, 12. Cf. mox *ἀπήστελκε*.
 Ad *ἀπέταιρος*. Vid. τὸ *ἀπέταιρον* s. v. *πεντηκοντασιτάτηρον*.
ἀπευακτεῖν. Tebt. pap. 40, 22 (a. C. 117), ut Strab. VII 811.
ἀπηβιοτα quid? Iulii Africani *Κεστοί*, vs. 34 (PO III 412) [...] *νεα καὶ ἀπηβιοτα καὶ πῦρ καλλιαικα* (?).
ἀπήλαάν laconice = *ἀπήλασαν*. Ἄγ. Lys. 1001 ex Elmsleyi emendatione pro *ἀπήλαον*.
ἀπήλθα = *ἀπήλθον*. PB 874, 27. 81. Cf. *ἤλθα* et *ἐλαβα*.
ἀπήμιος Iovis cognomen in Attica. Paus. I 32, unde in marmore pario restituit Boeckh. CIG X p. 311.
 Ad *ἀπήστελκε*. Titulus nunc est GD 5150, ubi Blass comparat formas hellenisticas *εἴσχηκαν*, *παρείσχηται*, *ἡγραμμένα*. Vid. *ἀπέστελκε*. *Ἀπινάστης* et *Ἀπιτέξιος*. De his vide Meisteri suspiciones etymologicas II p. 143. 208.
ἀπισίτια = *ἄ ἐπισίτια*. CIA IV 1 b, 373, n. 219, 2 (a. C. saec. VI). Meisterh.³ 72, 4.
- Pag. 92. Pro *ἀπιτευαίωντι* lege *ἀπίτευτα ἴωνθι*, i. e. *ἄβροχα ὄσιν* (ἦ), adi. verb. cohaerens cum v. *πιπίσκειν*. Vid. infra s. v. *πιτεύειν*.
 Pro *Ἄπλοον* l. *Ἄπλουον* et *Ἄπλοοντι* pro *Ἄπλουτι*. Cf. Meister I 297.
- Pag. 93. Ad *ἀπό* cum dat. Cf. Meister II 31. 67. — PO III 528, 7. 9 (epist. saec. II p. C) *ἀφ' ὅτε* et *ἀφ' ὡς* = *ἀφ' (ἐξ) οὗ*.
 Ad *ἀποαίρει*. Cf. Meister II 247.
ἀπόβορρος = *πρόσβορρος*. PO III 506, 27 (p. C. 143) *ἐκ τοῦ ἀποβορροτάτου μέρους τοῦ αὐτοῦ τρίτου μέρους ἄρουρα μία κτέ*. Cf. *πρόσβορρος*.
ἀπογραφέστω = *-έσθω*. Mitt. XIX 249 sqq. l. 83, ad *γενέστω* l. 27 (230—240 p. C.). Cf. Meisterh.³ 80, 9.
ἀποδαμείν = *ἀποδημείν*, v. c. Theocr. XIV 59.
ἀποδείκνουντι in sero tit. cret. GD 5169, 20 pro *ἀποδείκνυτι* = *-νυσιν*. Vid. Ahrens II 312, sed cf. Blass ad hunc titulum.
- Pag. 94. Ad *ἀποδιδόναι*. Sec. Harpocratonem iam Antiphon dixit *ἀποδιδόναι* pro *ἀποδίδοσθαι*, vendere, quod quin apud bonos scriptores eo sensu unice ferri possit, quis sanus dubitaverit? De verbis *ἀποδίδοσθαι* et *πωλεῖν* vid. Cobet, Nov. lect. 489, 647, 701. — Cf. *ἀπωνεῖσθαι*. — Saepius Libanius absolute hoc verbo utitur, omisso τὸ *χρέος* (τὴν *ὑπόσχεσιν*), v. c. Or. I § 112 *ἐγὼ δὲ ὡς μὲν οὐκ ὑπεσχήμεν, οὐκ ἐξηρονούμεν, ἔφην δὲ ἀποδώσειν, εἴ μοι οἴκοθεν ἐξεληθὼν ἐν τῷ*

- βουλευτηρίῳ δέχοιτο τὸν πόνον. Or. V extr. Ἄλλ' ἰδοὺ νῦν γε ἀποδεδάκαμεν.
 Cf. Or. IX § 3 βέλτιον γὰρ ἀποδόντας τελευτᾶν τὸν βίον ἢ ὀφείλοντας.
 Ad ἀποδόμεν. Cf. Ar. Lys. 1163, ubi Brunck restituit pro ἀποδῶμεν.
 Ad ἀποδόχιον. Corrige Pap. Rev. 31, 1. 19; 32, 2; 54, 18.
 ἀποδύειν plerumque quidem de amiculis (ἱματίοις, sim.) usurpatur, ἐκδύειν de tunicis aliisque ἐνδύμασιν, nec tamen semper hoc discrimen obtinere docet Ar. Lys. 1021 sqq., ubi ἐνδύσω et ἀπέδυν inter se opponuntur. Fallitur v. Leeuwen ad Thesm. 656, ubi male corrigit ἀμελούσας pro ἀποδύσας. Vid. infra s. v. ἐξαποδύειν.
95. ἀποζῆν. Ad Liban. Or. XI § 253 extr. οὐκ ἀποζῆν παρέχει μόνον, ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡδονῆς προστίθῃσι.
 ἀποζυγή, divortium. Grenf. II 76, 19 bis (305/6 p. C.) cum verbo ἀποζευγνύμαι l. 4: ἀποζευχθαι (sic) ἀλλήλων.
 Ad ἀπόησεν. Cf. Meister II 30.
 ἀπόθαλλος (?). PB 892, 20 ἀπόστειλον δέ μοι ἐν τάχει τὰ ἡμικάδια εὔτος (?) τῆς ἑλευροῦ (i. e. ἑλαιουροῦ) τῆς ἀποθαλλου (sic). An ἀπὸ θάλλου? Neutrum intellego.
 ἀποκαταγε[τ]αι = ἀποκαταγεῖν. Tit. boeot. saec. III a. C. extr. IG Sept. I 3198, 18. Vid. εἶα = ὄια.
96. ἀποκραιπαλησμός pro -ισμός correxit Kock fr. com. adesp. 946.
 ἀποκρότως, prae fracte. Grenf. II 89, 3; 90, 6 (saec. VI).
 Ad Ἀπόλλων. Vid. etiam Ἀπέλλων et cf. Meister I 216. II 90. 111. 212. 291.
 ἀπολογία hellenistice = ἀπολογισμός. IGSept. 2426. Cf. Lebaeae tit. BCH XXV p. 366, 21. CIA II 40 ἀπ[ολογίαν] supplet Curtius. Hesych. ἀπολογισμός: ἀπολογία.
97. ἀπολύειν ὑποθήκην, solvere hypothecam. PO III 509, 15. Cf. l. 19 λύειν ποιούμενος τῆς ὑποθήκης.
 ἀπόμακτρον. Vid. infra s. v. σκυτάλη.
 Ad ἀπόμετρα. Add. Chalcidis tit. a. C. 446—401 in Ephem. arch. 1902, p. 81 B 9 ἐς ἀπόμετρα δίκρας λαμβανέτο (= -τω), i. e. ἐν προσθήκης μέρει.
98. Ad ἀπόμοιρα. Add. Tebt. pap., ubi vid. Indicem X.
 Ad ἀπομωλήι. LG VI 26; IX 18, ubi recte Blass „= ἀπομάχηται, d. i. leugnet”.
 ἀ<πο>ξυστήρ, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 88, p. 281. Cf. ἀπόξυσις in lexico.
 Ad ἀποπίνειν. Cf. Philostr. II E 253, 20 (W.).
 ἀποπιπράσκειν. Thesaurο s. v. adde ἀπεπέρασεν. Plut. prov. 54. †
 Ad ἀποπλέκεσθαι. In censura mei lexicī L. Cohn putat in papyris corrigendum esse ἀποπεπληγμένου et ἀποπεπληγμένης. At ἀποπλήσεισθαι non magis quam ἀποπλέκεσθαι, quod sciam, moriendi sensu occurrit. Fortasse autem comparare licet formulam καταπλέκειν τὸν βίον, ut ἀποπλέκεσθαι sit (vita) defungi.

- ἀποποιεῖν*, de solvendo debito aut absolvendo rem de qua convenit, fere ut vernaculum afdoen, bis legitur PB 475, 5 et vers. 5 (p. C. saec. II). Locum exscripsi s. v. *αὐτουργεῖν*.
- Ad *ἀπόπραμα*. Cf. Rev. 18, 16.
- ἀποπροθήκτωρ*. PK 412 (a. 351) ἐξ ἀποπροθηκτόρων. Cf. ἀποστράτηγος et similia. Vid. infra *πρωτήκτωρ*.
- ἀπορροή* figurate dictum pro γένος (cf. ἀπορρώξ). Libanius Or. XI § 58 τὴν Ἡρακλέους ἀπορροήν.
- Pag. 100. Ad *ἀποσινεῖν*. Tit. att. exaratus a. C. 320—300. Cf. Meisterh.³ 175. Ad *ἀποσκουτλοῦν*. Cf. *περισκουτλοῦν* (sic) Jahresb. d. Oest. arch. Inst. III 206.
- ἀποσπᾶν* dictum de uxore post repudium suam rei familiaris partem repetente PO III 496, 9. 15 (p. C. 127), ubi agitur de ancilla.
- ἀποστᾶντι* = ἀποστᾶσιν. Tit. cret. GD 5015, 26.
- ἀποστασίου* (δίλη) in Aegypto, actio renuntiatoria. PT I 10—21; II 6—22 et passim Specim. Wessel. Cf. J. C. Naber Archiv II 39.
- ἀπόστασις* pro διάστημα. Hannonis peripl. cap. VII κατ' ἀποστάσεις.
- Ad *ἀποστέλλαι*. Cf. Meister II 78.
- ἀποστεφανοῦν*, corona privare. Add. Anth. Pal. III 1, 169.
- ἀποσφηνοῦν*. Add. mimum, vs. 17 (PO III 413) ὁ πρῶ]κτός μου ἀπεσφημῶται.
- ἀποσφράγισμα* extat etiam Rev. 31, 17; 19; 40, 2. 5; 84, 5.
- Pag. 101. *ἀποτάκτον τό*. Corrige FGH 39, 17 (pro 14) et adde 208; 314. Pertinet ad vectigalia. Add. PO III 501, 16 ἀποτάκτου τοῦ αὐτοῦ et 640. Amh. pap. II 81 bis ἐκφόριον ἀποτάκτον. Vid. ἔκτακτος.
- Ad *ἀποτάσσειν*. *Ἀποτάσσειν τινί* PB 884, II 12 ἀνάβαινε πρὸς με, ἵνα σοι ἀποτάξομαι (sic), ut in N. T. et apud Iamblichum vit. Pyth. § 45, alibi. Cf. Lobeck, Phryn. p. 24.
- ἀποτίλλειν*, desquamare. Cf. Aristophanis fr. p. 355 ed. Blayd.
- Pag. 102. Ad *ἀπότιμος*. Ante O. R. excidit Soph.
- ἀποτινύτω* = -νέτω. Serus tit. att. (p. C. 230—240) Mitt. XIX 249.
- ἀποτορνεύειν* = κύκλω περιμέναι. Philostr. vid. Apollonii I 20.
- ἀποτόπτειν τὰς φλέβας* = φλεβοτομεῖν. Hippocr. II 229 et 241 ed. Erm.
- ἀποφέρειν*. Figurate Philostr. vit. Apoll. 1, 18 ἐς ἐρωτικά πάθη ἀπηνέχθη. sqq. l. 78 iuxta ἀποτινύτω l. 80 in titulo de Iobacchis. Cf. ἀποτεινύτω et s. v. *τίνειν*.
- ἀπότιστος* (γῆ) opposita τῇ βεβρεγμένη = ἄβροχος. Cf. Tebt. pap. 71, 8 sq. (a. C. 114) cum nota editorum.
- ἀποτομάς*, sagitta ignifera. Timoth. Pers. 28 περίβολα πυρὶ φλεγ[όμεν] ἐν ἀποτομάσι βουδό[ροις] Pap. habet ἀποτομέσι, sed cf. Wilamow. p. 45 (not.).
- ἀποφάγειν* = ἀπεσθίειν. PO III 475 l. 74 ἀποφάγονται (calendarium astrologicum).
- ἀποφέρεσθαι* absolute (scil. τοῦ βίου). Ibidem vs. 142 αὐτίκα λαιμοτό-

- μων τις ἀπολείπεται | ἐνθάδε μῆστορι σιδάρωι. Figurata Philostr. vit. Apollonii I 13 ἐς ἐρωτικά πάθη ἀπηνέχθαι.
- g. 103. Ad ἀποφορά. Cum hoc more cohaeret locutio ἐκφορὰ λόγου Ar. Thesm. 478 et λόγος ἔκφορος Plat. Lach. 201 a. Cf. Eur. Hipp. 295 et Theopompi comici fr. 70 K. Vid. Addenda et cf. Hes. et Phot. s. v. Ἐστία θυόμεν<αι>.
- ἀποφφικιάλιος. PG 54, 16 (a. 346). Vid. Archiv I p. 544. Formatum ut ἀποπροτήκτωρ, q. v.
- ἄπκα. PB 714, 15 (de aetate nihil notatum): Ἀσπάζεται μᾶς ἄπκα Σατορνεῖνος. PB 725, 13 (a. 615) τῷ εὐδοκιμωτάτῳ ἄπκα (sic) Ὀλ, εὐνούχῳ κτέ., ubi est vox honorifica.
- ἀπροτίοπος = ἀπρόσοπος. Tit. metr. Acarnaniae (Thyrrei) Mitt. XXVII p. 389, n. 21 vs. 6: ὤλετο φοινίξας ἀπροτίοπον Ἄρη. Cf. Preuneri notam.
- Ad ἀπτερούσσομαι. Corrige typ. vit. πάτρης in πέτρης. Recte ἀμπετερούσσομαι apud Archilochum et ἀμπτερούονται apud Aratum requirit in lexicis mei censura J. v. Leeuwen. Nasalem hos poetas omisisse parum est credible.
- g. 104. Ad ἀπύ. Cf. etiam Meister I 54. II 91. 220. 288.
- Ad ἀπυέσθω. Vid. Meister II 92.
- ἀπολιμπάνω = ἀπολείπω. Sappho in fragm. Berolinensi col. I 5.
- ἀπωνεῖσθαι pro ἀποδίδοσθαι graecum non est. Recte Theopompi comici fr. 84 K. ἀπωνηθήσεται· πωληθήσεται (H.) Kock correxit in ἀποδοθήσεται.
- g. 105. ἄπωτος, surdus. Inscr. cypria doni votivi SGDI 104 to-po-to-e.. = τῶπῶτω ἦ[μι]. Cf. ἀπόθεος, ἀπόμαχος etc.
- ἄρ Cyprii = ἄρα. Meister II 285.
- ἀραβόλας· ὑποδήματα κτέ. H. et Phot. ἀρβύλαι· εἶδος ὑποδημάτων H. Vid. ἀρβύλη et ἀρβυλῆς in lexicis. Cf. Meister II 255. Huius calcei genus erant αἱ πηλοπατίδες καλούμεναι. Hippocr. III 132 ed. Erm.
- ἄραο. Imperfectum. Sapph. 99. Vid. Meister I 176.
- ἄραξ (gen. ἄρακος) = ἄρακος. Passim papyri aeg., v. c. PB 938, ubi Wilcken comparat ἄρξ = ἄρκος (ἄρκτος), aliter explicare monens Lipsium Herm. X p. 137 sq. Ptolemaeorum tamen aetate ἄρακος scribi solet. Vid. Tebt. pap. Index XII.
- ἀργαλείος. Meisterh.³ 43, 12.
- ἀργεῖσθαι pro ἀργεῖν? Legitur ἀργώμεθα loco lacero in Magdolae pap. saec. a. C. II BCH XXVI p. 108, l. 4.
- ἀργίλοφος (?), candido vertice. Pindari fr. PO III 408, 58 [οἷ τ' ἀργίλοφον] π[αρ Ζεφυρο]ου κολῶ[ναν] ν[αλοῦσ' κτέ. Suppl. Blass.
- ἀργιμέτωπος pro ἀργιμήτης Phrynicho tragico reddidit Nauck fr. 16 p. 724 ed. 2.
- Ad ἀργυρικά. Item FGH 23 (a) introd.; 40, 3; 41 (1), 4, (2) 4; 57, 3; 61, 5; 64, 2; 239.

- Ad ἀργυρικός. PB 717, 8. . . . ἑκατὸν ἀργυρικῶς = ἀργυρᾶς.
- pag. 107. Ad ἀργυροκόπος. Add. Bithyniae tit. 218, 9 BCH 1901, p. 88.
ἀργυροτέχνης, argenti artifex. Titulus in Jahresb. d. Oest. arch.
Inst. I 107.
- pag. 108. Ἄρειος et Ἄρηος πάγος. Meisterh.³ 48, 3 et 47, 21; Ἄρευαγίται
62 § 19, 1.
Ad ἀρεστός. Vid. Addenda et cf. pap. Vitelli (Atena e Roma VI
p. 334) a. 103 p. C. § 11 ἀργύριον δόκιμον νομιευόμενον ἀρεστόν.
ἀρετὴ σου formula byzantina honorifica. P. Lips. 13 II 20; III 9 etc.
Ἄρευαγίται. Meisterh.³ 62, § 19, 1.
- pag. 109. Ἄρησιδες. Vid. Ἀδησιδες.
Ἄριαρτος boeotice = Ἄλιαρτος. Vid. Meister I 252.
ἀρίς et ἀρίδιον, instrumenta chirurgica. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38.
Cf. de priore lexica.
- pag. 110. ἀριστᾶν et δεικνεῖν apud comicos atticos in Perfecti prim. pers. plur.
et infinitivo saepe patiuntur syncopen ἠρίσταμεν — ἠριστάναι; δεδεί-
πναμεν — δεδείπνάναι. Vid. Jacobii Comicae dictionis index s.vv.
ἀριστεῖος adiective saepe usurpat Dion. Hal. Cf. IV 3, 1. VI 94, 1.
VIII 29, 4; 79, 2. IX 13, 3 τοῖς ἀριστεῖοις (pro ἀριστείας) στεφάνοις,
si fides membranis, quod valde dubito.
Ἄριστηχμος boeotice = Ἄρίσταιχμος. Meister I 239.
Ἄριστιῆος boeotice = Ἄρισταῖος. Idem I 240.
Ἄριστοβούλη δὲ καὶ Εὐδομία τὰ αὐτὰ τῇ Νεμέσει σημαίνουσιν. Artemid.
p. 143, 18 H. †
ἀριστοφόρος, „a breakfast-tray”. Grenf. pap. I 14, 7 (a. C. 150 aut 139).
ἀριστοχειρουργός. Operis medici (?) fragm. PO III 437, 12.
ἀρκανο (.) ἡμῶν. Μαθίας γεωργ(ος). — Cf. arcanus. Amh. pap. 155.
6 sq. saec. V.
ἀρκαρικός a latino arcarius. PO II 126, 15 (aet. byzant.).
ἀρκήνν aeolice = ἀρκεῖν. Meister I p. 147.
Ad ἄρκος = ἄρκτος. Cf. nomina propria Ἀρκολέων, Ἀρκόλυκος, Ἀρκίας,
Ἀρκίαν, Ἀρκύλος et E. Preuner Mitt. XXVII p. 342 sqq., ubi p. 345
affertur Acarnaniae epigramma c. a. 100 a. C. vs. 8: ἄρκον ὑπὸ
στυγερᾶς ὀλέσας βιον, ἄ με βιαίως | ὄλεσε σαρκὸς ἐμᾶς δραξαμένα γένυσιν.
ἀρκοῦρος teste Galeno XVII 1 p. 17 in Hellesponto oriebatur d. XI
ante isemerian auctumnalem.
Ἄρμν. Vid. Meister 253.
ἀρμάροτον, thuris species in papyris magicis.
ἀρματούρα, armatura: χωρίον Ἀρματούρης. Denkschr. Wien. Acad.
1889 p. 9 [108].
- pag. 111. Ad ἀρμένος. Toto caelo diversum esse ἄρμενος, conveniens,
aptus, quo pertinent (praeter Homerum) loci Theocriti et Pindari,
quas formae causa attuli, vix opus est monere. Pindaro adde no-
vum fragm. PO III 408, 65.

αρμολια quid? Tebt. pap. 121, 78. 86 (a. C. 94 aut 61). Scriptum
α ρ μ ο λ ι ε α ibid. 112, 11 (Introd.) [a. C. 112]. Idem esse quod
ἀ ρ μ α λ ι ᾶ satis probabiliter suspicari videntur editores.

ἀ ρ μ ὄ σ ο ν ο ι ᾽ ἀ ρ ῆ τ ι ς ἐ ν Λ α κ κ ε δ α ἰ μ ο ν ι ἐ π ῖ τ ῆ ς ε ὑ κ ο σ μ ι α ς τ ῶ ν γ υ ν α ἰ κ ῶ ν. H.
Cf. Atheniensium γυναικονόμους.

ἄ ρ ν α sermone prae-hellenico significasse putatur oppidum sive ἀ ρ χ.
Cf. Ἄ ρ ν α (Ἄ ρ ν η) in Boeotia; Ἀ ρ ῆ ν α in Lycia; Ἀ ρ ν ε α ἰ (Steph. B. s. v.)
ibidem; Ἀ λ ᾶ σ α ρ ν α (GD 3705) in Co insula et in Mysia; Ἀ β α ρ ν ο ς
sive Ἀ β α ρ ν ῖ ς in Troade; Ἄ ρ ν ι σ σ α in Macedonia; Ἀ τ ᾶ ρ ν η in Mysia;
Ἀ χ α ρ ν α ἰ in Attica; Θ υ β ᾶ ρ ν α ἰ in Lydia; Ἰ ο ᾶ ρ ν η in Caria; Ἄ τ τ α ρ ν α
ibidem; Τ ᾶ β α ρ ν ο ς prope Magnesiam ad Maeandrum; Τ α λ ᾶ σ α ρ ν α in
Creta. Cf. nomina pers. Ἄ ρ ν ω σ σ ο ς in Caria et Ἀ ρ ῆ ν α χ α in Lycia.
Fortasse similis originis est Ἀ λ ι κ - α ρ ν α - σ ὄ ς. Pro brevi lexicī nota
haec substituantur.

g. 112. Ἰ ᾶ ρ ν ω ν. Vid. Meister I 255.

ἄ ρ ο μ α vitiose pro ἄ ρ ω μ α. Cobet Var. lect. p. 85.

ἀ ρ ὄ σ ι μ ο ς, non ἀ ρ ὄ σ ι μ ο ς, legitur etiam PO I p. I 147. Haec forma
unice vera mihi videtur. Sophocli Antig. 565 iam olim reddidi
< ἄ λ λ ᾽ > ἀ ρ ὄ σ ι μ ο ι γ ᾶ ρ χ ᾶ τ ῆ ρ ω ν ε ἰ σ ῖ ν γ ῶ α ἰ.

ἀ ρ ο σ μ ὄ ς, δ = ἡ ἄ ρ ο σ ι ς. Tebt. pap. 49, 10 (a. C. 118) γ ῆ ς — ὑ π ᾽ ἀ ρ ο σ -
μ ὶ ν [ο ὄ σ] η ς.

Ad ἄ ρ ο υ ρ α. Meister II 326 coniecit ἄ ρ ο υ ρ α = ἄ χ ρ α a verbo ἄ χ η μ ι.

ἀ ρ π ᾶ ζ ε ἰ ν figurate, vi dolosae orationis, quemadmodum nos dicimus
medeslepen. Libanius Or. XI § 142 ἐ ν ἀ ν δ ρ ᾶ σ ι ν ἀ ρ π α σ θ ῆ ν α ἰ μ ῆ ν
ο ὄ θ α δ ῖ ο ἰ ς κ ρ ῖ ν ε ἰ ν δ ῆ δ υ ν α τ ο ἰ ς. Locus frustra sollicitatus. Cf. I 560, 6 R.

ἀ ρ π α ξ ὀ μ ῖ λ ο ς pro - μ ῖ λ η ς emendavit Nauck in fr. com. adesp. 949 K.,
coll. ε ὄ μ ῖ λ ο ς et ε ὑ π ρ ο σ ὀ μ ῖ λ ο ς.

ἀ ρ π ᾶ σ ο ν τ α pro frequentiore apud Atticos forma media etiam Menan-
der dixit in fragm. Κ ὸ λ α κ ο ς PO III 409, 100.

Ἄ ρ ρ α β ῖ α pro Ἀ ρ α β ῖ α metri causa Theocr. XVII 86.

ἀ ρ (ρ) ᾶ β ὄ τ ο ς (Aristophan.). CIA I 322 a, (e) 55. 56 et 65 (e c) [a. C.
409]. Meisterh.³ 95 d.

ig. 113. Ad Ἰ ᾶ ρ ρ η ν. Cf. Meister II 29. 47.

ἄ ρ ρ η ς pro ἄ ρ ρ η ν occurrit etiam PO III 465, 147 in calendario
astrologico scripto sermone communi.

ἀ ρ ρ ι χ ᾶ σ θ α ἰ. Vid. supra ἀ ν α ρ ρ ι χ ᾶ σ θ α ἰ.

Ad ἀ ρ ρ ω δ ε ἰ ν. De huius verbi etymologia disputat F. Solmsen, In-
dog. Forsch. XIII p. 134 sqq.

ἄ ρ ρ ι ς. PB 990, 3: Α πο χ η Ἄ χ ω πα ρ ᾶ σ ο υ τ ε ἰ μ ῆ ν χ ὄ ρ τ ο υ κ ο π ῆ ς κ α ἰ
ξ η ρ α σ ῖ α ς ἄ ρ ρ ε ω ς ἀ ρ ο ὄ ρ α ς δ ὄ ο. Accipiendum videtur de agge-
rendo humum, quo ager simul altior fiat et siccior. Vix latet
ἀ ρ ὄ σ ε ω ς.

ἀ ρ ρ ο τ ι κ ᾶ. Vid. Thumb. p. 115 (W.).

Ἰ ᾶ ρ τ -. Vid. Meister I 253.

- Ad Ἄρταμις. Vid. Thumb. p. 46 (W.).
- Ἄρτεμίσια Meroae celebrata. Vid. Libanii Or. V § 42 sqq.
- Articuli usus in titulis atticis. Meisterh.³ § 86 p. 222—234. In papyris aeg. subinde usurpatur pro pronomine relativo: τό = δ τοί = οἷ etc.
- ἀρτιγέννητος. Add. Long. I 15, ubi ὀρειγέννητος est falsa Courieri lectio. Cf. Cobet, Var. lect. p. 175.
- Pag. 114. Ἄρτιμις = Ἄρτεμις in barbari graecissantis sermone Timoth. Pers. 172. Cf. Wilamowitz p. 42, qui comparat nomen Ἀρτίμης Herond. II 36.
- Pag. 115. Ad ἀρτοκόπος. Cf. ὄλυροκόπος. ἀρτοπώλιον. Vid. ἀλεκτροπώλιον, ἰχθυοπώλιον, παντοπώλιον etc.
- Ad ἀρύτημι. Add. ἀρνήμενοι. Cf. Meister I 179.
- Ἄρφοκρατίων = Ἀρφοκρατίων Meisterh.³ p. 103.
- Pag. 116. Ad ἀρχέφοδος. Corrige Chief pro Chef. Cf. ἐπιτρέχων et ἐπιδρομή.
- Ad ἀρχήλας. GD 5018, 1 κορμιόντων Γόρτυνι μὲν ἐπὶ τᾶς ἀρχήλας τῶν σὺν Εὐρύττονι. GD 5155, 9 ἐπὶ τᾶς ἀρχήλας κοσμιόντων τῶν σὺν Ζωάρχωι.
- ἀρχῆος boeotice = ἀρχαῖος a me omissum esse monuit in censura Blass. Cf. Meister I 240. Vid. παληός.
- Pag. 117. Ad -ἀρχης et -αρχος. Cf. Winer-Schmiedel § 8, 9 (W.).
- ἀρχιγεωργός. Cf. PO III 477, 4 (182/3 p. C.) ἀρχιγεωργῶ ἱερεὶ ἐξηγήτη. Cf. 513, 11 [.] . γε . [.] γου.
- ἀρχιδικαστής (Strab. XVII p. 797, 12). Plenus eius titulus aet. Lagidarium est ἀρχιδικαστής καὶ πρὸς τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν χρηματιστῶν καὶ τῶν ἄλλων κριτηρίων PB 1001 (a. C. 56/5). Annuus est magistratus totius Aegypti habitans Alexandriae, qui iudicat de contractibus. Haec et plura vid. in Archiv I 124. 176. 350; II 389; III 74 sq., 99.
- ἀρχίδουρα, ianua praecipua (templi Apollinis Pythii). Tit. argivus saec. a. C. III, quem repertum a se prope hanc aedem (Paus. II 24) benevole mecum communicavit Guil. Vollgraff, l. 10.
- ἀρχικερδέμπορος indicatum etiam a Mor. Hauptio in Thesauri exemplari Benndorfiano (cf. Praefat. lex. p. VIII p. VIII not.) sec. Weberum in N. phil. Rundsch. 1903, p. 81. Vid. κερδέμπορος p. 957.
- ἀρχιμάχιμος, dux militum in Aegypto. Tebt. pap. 27, 21. 29. 39. 68; 43, 9. 12; 121, 3; 138 (Ptolemaeorum aet.).
- ἀρχιμύστης. CIG 2052; BCH XI 483, n. 73.
- Pag. 118. ἀρχιπροφήτης. PG 7, 5 et 14 (saec. I p. C.). ἀρχιπροφητεία PG 36, 4 διαδόχῳ ὄρασείας καὶ ἀρχιπροφητείας (170 p. C.). Vid. ὄρασεια.
- ἀρχιπρυτανεύειν. Isaurae tit. BCH XI p. 70, n. 51.
- ἀρχισυναγωγός. Cf. Burs. Müll. Jahresb. 1891, p. 77.

- ἀρχιτεκτοσύνη.** Pisidiae tit. BCH X 500, n. 1 *ἐπαινεθέντα ἀρχιτεκτοσύνης ἔνεκεν.*
 Ad ἀρχιφυλακίτης. Saepe etiam occurrit in Tebt. papp.
 Ad ἀρχοινοχόος. Cf. Tebt. pap. 72, 447.
ἀρχοντοΣκιροφονιώνος = ἄρχοντας Σκιρ-. CIA IV 2, 820 b, 2 sq. (a. C. 392) Meisterh.³ 91, 13.
 Ad ἀρχώνης. Cf. Rev. 10, 10; 11, 14; 14; 13, 4. 7; 14, 2. 9; 34, 15. 18, ἀρχωνεῖν 14, 8.
- Pag. 119.** ἀρφηνσιελον, Arpsenesis templum. Tebt. pap. 88, 4 (a. C. 115).
 Ad ΑΣ dorice correptum. Vid. infra αὐτᾶς, καὶνᾶς, καλᾶς.
 ἀσάμενοι. Vid. ἀσᾶσθαί. Cf. Meister I 176.
 ἀσαπέως. Hippocr. I 296 ed. Ermer. Cf. ἀσαπής. Adverbium nusquam alibi offendi.
- Pag. 120.** Ad ἀσεῖ (l. ἀσει). Falsos numeros sic corrigit W. in censura: ἄσει VII 78; ἄσῶ I 145. Cf. Cobet, Nov. lect. p. 250.
 Ad ἄση. De vocibus ἄση et ἄσις (sordes) a sequioribus confusis vid. Cobet, Var. lect. p. 215; 365.
 ἄσθματι στρευνόμενος. Timoth. Pers. 93.
Ἰασίας. Vid. Βασίλας.
Ἰασίδαμος Boeotus. Cf. Meister I 300.
 Ad ἀσινής. Cf. Diss. Hal. XII 201 (W.). Legitur etiam Rev. pap. 26, 5.
 Ad ἀσκηθής. Cf. ἀσκηθής in Epidauri titulo, Eph. arch. 1881, 19. BCH VIII 261 sqq.
 ἀσκεπής (?). Add. Anthologia alexandrina in papp. Tebt. pag. 3: μέλισσαι — ἀσκεπεῖς. Vix sanum, nec tamen ἀσκελεῖς, imbecillae, plane satisfacit.
 ἀσκιτικός. Ioculariter huc respici putabat Bentley Ar. Lys. 1084 sq. ἀλλὰ φαίνεται | ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος. Cf. Leeuwenii editio.
- Pag. 121.** Ἰασκλαπιός. Meister I 59. 217. 295. II 92.
 ἀσκληπιεῖα τὰ μεγάλα. Cyzici. Vid. Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 77.
 ἄσκολτος = ἄλυπος, ἀθόρυβος. Add. epist. saec. II p. C. PO III 533, 14 ὅπως καὶ ἄσкулτον ποιήσης.
 Ad ἄσμα. Vid. infra ἄττεσθαί.
 ἀσπακάζομαι (ἀσπαπάζομαι?) τὸ ἀσπάζομαι. πέπαικται. H. Fortasse in comoedia ita dixisse putandus est balbus sive potius ebrius balbutiens, quales introducit Plautus. Apud Kockium est fr. adesp. 953.
 ἀσπάσθεο aeolice = ἀσπάζον. Meister I 80.
 ἀσπερμί, sine semine. Tebt. pap. 61 (b) 17 sq. 307; 67, 97; 72. 419 (Ptolemaeorum aet.).
 Ad ἀσπιδεῖον. Cf. PB 362¹², 4 στέψεως τῶν ἐν τῷ ἱερῷ ἀσπιδεῖων (imaginum clupeatarum) καὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων πάντων, ubi scriptor pro ἀσπιδίων posuisse videtur.
 Ad ἄσπιλος. Cf. Grenf. II 118, 1 (saec. VIII).
 Ad ἀσπονδί. De aeolico ἀσπόνδει, ἀσπόνδι vid. Meister I 72.

ἀσπορεῖν = ἄσπορον εἶναι. Tebt. pap. 61 (b), 34. 113. 303. 322; 66, 56; 68, 80 (Ptolemaeorum aet.).

ἀσπρατοῦρα, aspratura, quo vocabulo glossa latina vertit graecum κόλλυβος. Aliae glossae habent asprum, asperum *τραχύ* et asprum *ἐκλευκον* (Weisspfennig?) et *δηνάριον τραχύ ἢ ἐκλευκον*. Talis nummus asper audit apud Suetonium Ner. 44; Pers. III 69; Senec. epist. II 7. 10. Vox ἄσπρον in graecitate media et nova significat pecuniam minutam [*πέσμα*]; in papyris quibusdam extat asprio; sermone turcico dicitur aspre; citatur e lingua byzantina *τραχέα ἄσπρα νόμισμα*.

Hinc in tit. pergameno saec. II p. C. Mitt. 1902, p. 80, l. l. 24 sqq. dicitur de mensariis: *ἠλέγχθησαν μετὰ τοῦτο καὶ ἕτερα ἕνα συνκεχωρηκότες ἑαυτοῖς κερδῶν ὀνόματα ἀσπρατοῦραν τε καὶ τὸ καλούμενον παρ' αὐτοῖς προσ-φάγιον, δι' ὧν ἐπηρέαζον μάλιστα τοὺς τὸν ἰχθὺν πιπράσκοντας κτέ.* Tituli editor H. v. Prott., cui illa debentur, prius vocabulum explicat „ein Aufgeld beim Einweckseln von abgegriffenes oder sonst beschädigter, ihnen nicht mehr vollwertig geltender Scheidemünze“, alterum vero (coll. Evang. Ioh. XXI 5 et Sturzio de dial. Maced. 191 (= ὄψον sive ὀψώνιον) [vox recurrit PO 498, 33 et 39 (saec. II p. C.)] se non intellegere fatetur.

Num forte a piscium venditoribus mensarii requisivisse putandi sunt, ut gratis sibi darent mercis suae particulam maiorem minoremve pro mutatorum numulorum quantitate? Cft. v. Prott cum hoc titulo Athen. VI p. 224 C—227 B et Diphili fr. II 562 K.

ἀσσαρίον, assarium: *ἕως ἀσσαρίου ἐνὸς καὶ ὀβολοῦ* PK 77 (temp. byzant.). *ἄχρι ἀσσαρίου* R NN 66 (saec. VI). Wessely, Wien. Stud. XXIV 124.

Ἔαστ. Vid. Meister I 254.

Pag. 122. **ἀστειοσύνη**, urbanitas, = ἀστειότης. Libanius Or. XI § 154 (ed. Foerst. I p. 488, 1). Cf. Thom. mag. p. 43, 4. Temere Cobet coniecit *δικαιοσύνη*. Vid. § 270. Vox alibi non occurrens recte formata est.

Ἄστεριων, gigas. Diphilo (fr. 46, 2 K.) olim *Ἀστερίωνος* reddidi pro *Ἀστίωνος*. Apud Hesychium vitiose legitur *Ἀστέριον μέγαν*.

ἀστεροπή = ἀστραπή falsa etymologia natum. Meister II 212.

ἄστεως, non ἄστεος, constanter tituli attici. Meisterh.³ 138, 1. Forma ἄστεος, nonnisi cogente metro, poetae attici utuntur.

ἀστήρ et ἄστρον. Vid. Galen. tom. XVII 1 p. 16 K. †

ἄστιος cretice = ἀστικός. Gortynis tit. GD 4976 [*ἀράροι ἀστίαν δίκαν*, i. e. τῶν ἀστῶν. Cf. 4983, 3. Opponitur *ξενεῖα δίκαι* 4985, 8.

ἄστριον, stellula, ornamentum architectonicum. Epidauri tit. IGVIV, I 1495, 61.

Pag. 123. **Ἄστονάναξ**. Menander *Κόλακος* fragm. PO III 49 subscriptum habet hoc scholium: *τοῦ Μιλησίου Ἀστυνάνακος πολλοὶ σφόδρα τῶν κωμωιδιογράφων μέμνηται· ἐγένετο γὰρ παγκρατιαστής κρᾶτιστος τῶν καθ' αὐτόν,*

- ἡγωνίσαστο δὲ καὶ πυγμαῖ. Ἐρατοσθένης δ' ἐν ταῖς τῶν Ὀλυμπιονικῶν προθεῖς
 ριζ' Ὀλυμπιάδα φησὶν Ἀστύναξ ὁ Μιλήσιος ζ' τὴν περίοδον ἀκονίζει.
Φασσινόχω Elei GD 1218. Cf. Meister II 103.
 Ad ἀσύλι. Vid. Meister I 72. Ad ἀσυνέτημι idem I 173.
 Ἀσόριοι pro Ἀσύριοι constans optimorum Libanii librorum lectio,
 quam ubique in sua Orationum editione reposuit Foerster.
 ἀσφαλός, avis quaedam. Hes. ἔνθυσκος ὁ ἀσφαλός, τὸ ὄρνεον.
 Pag. 124. ἀσφε et ἄσφι. De his formis vid. etiam Meister I 150. 167.
 Ad ἀσχόλημα. Verbum ἀσχολεῖσθαι exercere (artem) cum acc. con-
 struitur v. c. ὁ ζυποποιῶν ἀσχολούμενος Fay. pap. (173 p. C.).
 Ἀταβόριος. De huius nominis origine semitica ex tabour = ὄμφα-
 λός vid. Bérard, Les Phéniciens et l'Odyssee I p. 194.
 ἀτασθαλία. Add. novum Pindari fragmentum s. v. κοτεῖν.
 Pag. 125. ἀτέλειαν fuisse doctoribus (rhetoribus et sophistis) sua aetate passim
 tradit Libanius in Orationibus v. c. VI § 16.
 ἀτελίια cyprie = ἀτέλεια. Meister II 284.
 ἀτενίζειν. Locum citatum in Thesouro sic corrigit M. Haupt: ἦμισα
 γὰρ δύναται ἢ ὄρασις <πρός> ἔν μένειν ἀτενίζουσα. †
 ἀτερόπλευρος dorice = ἐτερόπλευρος, v. c. tit. delph. BCH XXVI 65,
 col. III l. 5. 13 etc.
 ἄσφημα — ἀνάθημα citatur e titulo cretensi Monum. antiq., III 402,
 sed vide ne lapicidae error sit pro ἀΝτήματα = ἀνθήματα. Nam
 digamma expediri nequit. At rectius procul dubio Blass GD 5126
 edidit ασφημ., i. e. αὐτῆ, adverbium locale. Vid. αὐτεῖ in lexico,
 et ἀσφός, quod passim occurrit in titulis cretensibus.
 ἀτης terminatio iuxta ἤτης. Vid. infra s. v. Ἀύλεάτης.
 ἀτιμάω, ἀτιμέω, ἀτιμώ. Vid. Meister I 180. De Atticis cf. Cobet, Nov.
 lect. 754.
 ἄτινες. Vid. Thumb. 114 (W.).
 [ἀ]τιτάλας cretice = τροφεύς. Gortynis tit. GD 4978 [ἀ]τιτάλας μὲν
 ἔκς ἦσθαι.
 Pag. 126. ἀτιμήν, ἀτιμένος ὁ δοῦλος. EM 164, 32. Legitur haec vox in fragmento
 pap. aeg. carminis epici edito primum a Kenyone in albo meo Gra-
 tulatorio et deinde plenius correcto a Ludwichio in Berl. phil.
 Woch. 1903, p. 28, scil. vs. 29 φράζεσθε γυναικ[ῶν] ἀτιμέ[να τιμᾶν ?].
 ἀτοκεῖ (Dio Cass.) = ἄνευ τόκου. PB 725, 23 (a. 615).
 ἀτός = αὐτός. Meisterh.³ 155, 12. Cf. ἔατοῦ etc.
 Ἄτραμυτηνός = Ἄδραμυτηνός. CIA II 983 II 117 (c. a. 180 a. C.)
 et 2832, 2 (ante aet. rom.). Meisterh.³ 79, 2.
 Ἄτρεῖδαις aeolice = Ἄτρείδας. Meister I 161.
 Ad ἀτρεπί. Ex Cram. An. Ox. II 314, 5 corrigendum ἀτρεπί (C.).
 Cf. ἀμεταστρεπί.
 Pag. 127. ἄτρεσθαι (attice) διάζεσθαι στήμονα. H. Hermippus comicus. Cf. BA 461;
 schol. Ar. Av. 4. Hinc ἄσμα, q. v.

- ἄτριον**, atrium. Pap. Copti, Rev. arch. II s. II 1883, 171 (Traiani aet.) ἐν ἀτρίῳ τὸ ξόανον.
- Ἀτταλισταί**, divorum Attalorum cultores. De his et de *Εὐμενισταῖς* vid. H. v. Prott Mitt. XXVII p. 173 sqq. itemque de aedificio Pergami quod Ἀττάλειον vocabatur.
- ἀτυμανία** quid? FGH 117, 9 (108 p. C.) πέμισις (sic) ἡμῖν εἰς ὕκον (sic) ἀτυμανία καὶ ἔλᾶν (= ἔλάαν) κτέ.
- Ad ἀτυχεῖν. Cf. ἀτυχεῖν τι παρά τινος CIA II 86, 8 (c. 355 a. C.). Cum obiecti interni acc. Aristot. *Ἠθ. πολ.* p. 92 ed. nostrae ἀ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν.
- Ad *AT*. Verba sic incipientia in titulis atticis augmentum habent ἡν. Meisterh.³ 172, 12.
- Ad ἀνάτα. Cf. Meister I 109.
- Ad ἀνάρατος. Meister II 327 scribit *αὐτάρως*.
- Ad Augmentum. De augmenti duplicatione nuperrime egit Fr. Stolz, Wiener Stud. XXV p. 127—142; de augmento decompositionum contra normam postposito Charitonides, *Ἠθηνᾶ* XV p. 398—408.
- Pag. 128. **Ἀὐγοστονίκης**. Vid. s. v. ἡγεμῶν.
- ἀδελλαί** aeolice = ἄλλαι. Meister I 111.
- ἀδετῆ** aeolice. Meister I 110.
- ἀδθημερεῖ** = ἀδθημερόν. CIA II 471, 71 (a. C. saec. I). Meisterh.³ p. 147.
- Pag. 129. **ἀδλωρός** (ex ἀνλωρός) ἀδλωρός, οἰκοφύλαξ. H. Glossa dorica.
- ἀδλή**. Vid. infra ἐξέδρα.
- Ἀδλιάτης** in titulis atticis saec. a. C. V variat cum *Ἀδλιήτης*, ut *Ἰάτης*, *Καρδιάτης*, *Ναξιάτης* etc. cum formis ionicis in ἡτης Meisterh.³ 16.
- Pag. 130. Ad **ἀουιτέλας**. Meister Berl. phil. Woch. 1886, 483 h. v. derivat ab *αὔως*, aurora et explicat maturus.
- Ad ἀύρηκτος. Cf. Meister I 113.
- ἀδσιλ[αριων]**, auxiliarium. PB 316 (a. 359).
- Pag. 131. **ἄδτά**. Vid. infra s. v. δακρυσταγής.
- ἀδταί ἡμέραι** = ἀδθημερόν. PK II 299, 9 ἐπειδὴ ἀσχολῶ ἐλθῖν πρὸς σὲν (sic) αὐτὲ ἡμέρε (sic).
- ἀδτάμεριν** Cretice = ἀδθημερόν. GD 4999, 13. Cf. ἀύτιν.
- ἀδτάρ**. Tit. cyprius 2, 15. Meister II p. 283. Cf. αἰτιάφ.
- ἀδτάς**. Theocr. III 2; IV 2.
- ἀδτῆ** (αφτη) cretice = ἀτεῖ = ἀτοῦ. GD 5025, 1 et 3 et fort. 5126, 4. Vid. ἄφτημα.
- ἀδτῆς ὄρας**, statim. PB 615 (W.).
- Ad ἀυτόγα. Scilicet legitur ibi νῦν δ' ἀυτόγα νεῖν μεμάθευμαι. Nullam video causam cur cum Fritzschio, quem vide, aliisque iunctim scribatur *αὐτόγα*.
- ἀδτόδικος** (Thuc. V 18 cum scholio). Tit. gortynius GD 4985, 1 αὐτ[όνομ]οι καὶ ἀδτόδικοι.

- αὐτοθαΐς.** De hoc vocabula et similibus vid. Cobet, Var. lect. p. 285.
- αὐτολοῖρ,** gen. dat. dual. = *αὐτοῖν*. Triphyl. tit. GD 1159, 10. Cf. Meister II 60, 6.
- Ad *αὐτοκρασία*. Cf. *ὄγκοκράσια* pro *ὄγκοκρατία* (C.).
- αὐτοκράτωρ** = *αὐτονόμος*. Lex sacra Eretriaae saec. a. C. IV in Eph. arch. 1902, 102 l. 48 *ἐλευθέρων ὄντων Ἐρετριέων καὶ εὖ πρησσόντων καὶ αὐτοκρατόρων*.
- αὐτολείπειν** (?). Sera inscr. bithynica BCH 1901, p. 21, n° 154: *Ἰουλιανὸν — θάψ' ἄλοχον — [ὄν] | τέσσαρας αὐτολιπὼν υἱὸς κτέ*. Permira compositio pro *αὐτοῦ λιπὼν*, de qua silet editor, vix aliud significare posse videtur quam hic (i. e. in terra) relinquere. Cf. infra *αὐτοφαιίνειν*, quod suspectum mihi et ipsum. In sera graecitate haud rara est neglecta vetus analogia, quae saltem *αὐτολιπεῖν* postularet. Num forte lapis habet *αὐθι λιπὼν*?
- αὐτοπροσώπως,** in persona, pro adi. Grenf. II 91, 6 (saec. VI vel VII)
- Ad *αὐτός*. Notabilis est in sermone populari aegyptiaco confusio casuum obliquorum huius pronominis cum *ἐμοῦ* etc. Sic v. c. PB 874, 21 (p. C. saec. III) filius matri suae scribit: *πάντες καταγελωσί μοι, ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ στρατεύεται, οὐδὲν αὐτῷ δέδωκε, ἔλεγε ὅτι ἐὰν ἀπέλθω εἰς οἶκον, πέμπω (pro πέμψω) σοι πάντα*. Scil. ipsa τῶν καταγελάωντων verba sermoni illata sunt.
- αὐτοσαυτόν** etc. Vid. p. 130 s. v. *αὐτός*.
- αὐτοργεῖν.** PB 475, 5 sqq. et Vers. 5 sqq.: *μετὰ τὸ ἀποποιηθῆν (cf. supra ἀποποιεῖν) ὑπὲρ τε τόπων ἀοικήτων μεμενηκότων καὶ ἄλλων δηλωθέντων εἶναι ἐν συμπτώσει καὶ ἀμπελικῶν εἶναι ἐν τάξει αὐτοργουμένων (i. e. eorum quae agricolis colenda relinquuntur) ἐνίων μισθωτῶν ὧν μὲν τετελευτηκότων, ὧν δὲ ἀναπεχωρηκότων*. Cf. pap. Par. 63, 101.
- αὐτοφαιίνειν** (?). Serum epitaphium bythnicum (tit. 157) BCH 1901, p. 22 l. *δαίμων γὰρ ἀπηγῆς | αὐτοφαινομένην ἔσβεσε δᾶδα γάμων*. Fortasse versifex voluit „nunc ipsum (vix) lucentem (accensam) exstinxit taedam coniugalem.” Cf. *αὐτολείπειν*. Num forte lapis habet *ἄρτι φαινομένην*, quod suadet sententia?
- ¶ 132. **Ἰαύτω** aeolice = *αὐτοῦ*. Cf. Meister I 167.
- αὐφθέντης** = *αὐθίντης*. Inscr. byzantina Macedoniae saec. XV Mitt. XXVII p. 438, l. 8. Cf. *αὐφθεντεύοντος* ibidem p. 442, 4.
- ἀφ' ὅτε** et **ἀφ' ὧς**. Vid. *ἀπό*.
- ἀφανεῖν** = *ἀφανῆ εἶναι*. Tebt. pap. 226 (saec. II a. C.) *παραρῆμα ἀπελύθημεν διὰ τὸ ἀντίους (scil. adversarios in lite) ἀφανῆσαι*.
- ἀφέλαι** hellenistice = *ἀφελεῖν*. Tit. cret. GD 4940, 35, ubi Blass cft. *συναγάγας* GD 5017.
- ἄφεμα** = *ἀποπομπή*. Tebt. pap. 226. Cf. *ἔνεμα*.
- Ad *ἀφεστάλαμεν*. Add. Antiochi epistula (a. C. 811) in Journ. of

Hell. Stud. XIX p. 385, l. 66 et ἀφισταλένοι l. l. B 33 et ἀφισταλέ B 4.

Ad ἀφύρεμα. Add. Tebt. pap. 8, 28 (c. 202 a. C.).

ἀφουρίσκειν. Ibidem l. 19.

ἀφρώσθω = ἀφείσθω arcadice GD 1222, 14. Cf. Herodianus II 236, 2. 6. 12. 18. EM 176, 5. EGud. 96, 11. Cf. ἀνέωσθαι. Meister II 112.

ἀφήλιξ, iunior, nondum sui iuris. PO III 487, 5 ὁ τῆς πόλεως γραμματεὺς ἐπέδωκε με εἰς ἐπιτροπὴν ἀφηλίκων υἱῶν Διονυσίου Δωρίωνος ὄντας ὡς αἰτῶν (ἐτῶν) εἴκοσι πέντε κτέ. Cf. l. l. 13 sq. unde apparet in Aegypto sero admodum sui iuris fieri adolescentes. Cf. 491, ubi hoc ipso anno sui iuris fieri dicuntur. Ibidem 646 (saec. II) opponitur ἐνήλιξ. Pap. 651 commemorat τὴν κατὰ νόμους ἡλικίαν. Vid. P. M. Meyer Archiv III pag. 94 not. 1. — De rariore hac significatione h. v. cf. Phryn. 84 et BA 470 cum Phrynichi com. fr. ap. Poll. II 17.

ἀφήμερος, per diem absens, iunctum cum ἀπόκοιτος. Tebt. pap. 104, 28 (a. C. 92). PO III 697, 4 (contractus matrimonialis saec. II p. ineuntis): μήτε ἀφήμερον γίνεσθαι ἀπὸ τῆς Θέωνος οἰκίας μήτε ἄλλω ἀνδρὶ συνεῖναι κτέ. Cf. verbum ἀφημερεύειν.

ἀφηνιάζειν. Add. Strab. XVII 3, 25; Ioseph. B. I. IV 132.

Ad ἀφηρωίζειν. Cf. ἀφηρωισθεῖ (= θῆ). CIA IV 2, 622. c. 46 (aet. macedon.).

Pag. 136. Ἀφηστίων, Ἀφηστόδωρος, Ἀφηστος boeotice = Ἡφαιστίων etc. Meister, I 229. 217.

ἀφοσιόσθαι, dicis causa facere aliquid. Add. Libanius Or. 1 § 8 ὁπότε μὲν ἀφοσιούμην φοιτᾶν, ut male etiam Foerster edidit. Corrige ἀφοσιόμην.

Pag. 137. ἀφροδισαστής (?), lupanaris publici leno. PO III 511 3 (103 p. C.): Ἀρμεῦσις — Διδύμω Σαραπίωνος δημοσίῳ ἀφροδισαστῆ(?) χαίρειν, ubi adnotant editores „On the ἀφροδισία of the Ptolemais period cf. P. Tebt I 6, 29 note. The present passage supports the view that the supply of ἐταῖραι in Roman times was a monopoly of the government; cf. P. Grenf. II 41 and Fay. Towns pp. 149 sq.” De libidinoso vocabulum adhibet Polem. Physiogn. I 6.

Ἀφροδιταρίδιον. Plato com. Διὸ κακουμένω in lexico Sabbaitico, pag. 3, 1.

Ἀφρόδιτος. Vid. infra s. v. Κύννειος et cf. θεοὶ ξενικοί ap. Hes. et Phot. s. v. et infra Τύχων.

ἀφρώδης. Vid. supra ἀβακλίωτος.

ἄφυκτον λαβήν. Vid. lexicī p. 385 s. v. λαβή.

αφφανω sive αμφανω quid? Tituli cret. GD 5024, 59 et 5075, 31.

Ἀχαιφόσ. Tit. cyprius Berl. phil. Woch. 1884, 671 n. 21: Ζοιφῆς ὁ Τιμοφάνακτος ἈχαιΦος. Cf. Archivus.

ἀχαιομάντεις· οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες ἱερωσύνην ἐν Κύπρῳ. H. Imo ἀχαιομάντιες.

- ἀχεῖν*, dorice et aeolice (*ἄχειν*). = *ἡχεῖν*. Cf. Meister II 174.
138. *Ἀχῆος*, *Ἀχῆός* boeotica. Cf. Meister I 240.
- ἀχθεζομαι* forma antiqua cessit recentiori *ἀχθεσθήσομαι*. Vid. Cobet, Var. lect. p. 137.
- ἄχι* = hom. *ἦχι*. Timoth. Pers. 129 (cf. Wilam. p. 39).
- ἄχνα*. Add. Timoth. Pers. 95 *βροσουρὰν δ' ἐξέβαλλεν ἄχναν*, homerice de spuma marina.
- Ἀχσίτοχος* = *Ἄξιτοχος*. CIA IV 1 b, 277 b (brevi post 415 a C.). Meisterh.³ Vid. 93, 5.
- ἀχώ* dorice et aeolice = *ἡχώ*.
139. *ἀφάλακτος*. Arist. Lys. 275 = *ἄθικτος*. Vid. *ὑποψαλάσσειν*. Fortasse de industria poeta utitur adiectivo laconicae originis loquens de Cleomene *Λακωνικὸν πνέοντι*.
- ἀηώριος*. Vid. Meisterh.³ p. 88, 5.

B.

142. *B* vel *OT* pro *V* in vocabulis graeco-latinis. Papyrorum aeg. testimonia de his collegit Wessely, Wien. Stud. XXV p. 53 sqq. De titulis consulendus Eckinger in dissertatione de orthographia vocabulorum latinorum in inscriptionibus Graecis.
- βαδίζειν παρὰ τοὺς τοίχους* opponitur *τῷ ἀπλῶς ὡς πεφύκασι βαδίζειν καὶ παιδρῶς* a Demosthene XL § 68.
- βάδιλλος*, batillus, s. batillum. PO III 521, 13 (saec. II p. C.). *βάδιλλος σιδ[ηροῦς]*, *κάρκινος σιδη[ροῦς]*.
- βαδιστηλάτης* quid? Tebt. pap. 262 (saec. a. C. II post.), ubi 1500 drachmae solvuntur *βαδιστηλά(τη)*. An dux peditum? Salarium, si salarium est, magnitudo facit ut de hoc potius cogitem quam de milite modo peditis modo equitis partibus fungente.
- βαδιστής*: ὄνος *βαδιστής*. Grenf. II 14 (b), 5 (a. C. 264 aut 227.).
143. Ad *βαδρομιών*. Cf. Meister I 98.
- Ad *βαδύ*. Hinc fluvii in Elide nomen *Βάδν* Paus. V 3, 2.
- Ad *βαθόνει*. Cf. Meister I 98. 174.
- βαθύπτερος*. Carminis epici alexandrini fr. pap. Phil. Woch. 1908, p. 28, vs. 9 *βαθύπτε[ρον] ἐς κλισίην*.
- βαίτυλος* sive *βαιτύλιον*. Thesauri locis add. Apostol. IX 24. De lapidum cultu vid. A. J. Evans Mycenæen tree and pillarcult etc. in Journ. of Hell. Stud. XXI p. 99—204 et G. F. Moore Baetylia in American Journ. of Archaeol. 1903, p. 198—208.
- βακεύφαι*. Meister I 257.
- βάκλα* = *τύμπανα*. Suid. et Schol. Arist. Plut. 476 s. v. *τύμπανα* et Zonaras s. v. *ἀμυντήριον*. Tit. Cypr. 62 *pa-ka-ra* sec. Deackium = *βάκρα*. Cf. Meister II 259, qui cft. *βάκτρον*, baculum.
144. Ad *βαλανείον*. Augustinus Conf. IX 12, 32: visum etiam mihi est ut

irem lavatum, quod audiveram inde balneis nomen inditum quod βαλανεῖον dixerint quod anxietatem pellat ex animo. † Derivabant igitur scilicet βαλανεῖον a verbo βάλλειν!

βαλανηφάγος. Vid. Meister I 70.

Ad βαλάντιον. Corrige „Melio rem formam βαλλάντιον esse testatur praesertim Aristoph. Ran. 772, ubi probabilis est Lachmanni correctio βαλλαντιοτόμοις.”

Βαλεύς = Φαλεύς, Eleorum heros eponymus. EM 426, 12 (Βηλία).

Βαλμαρκώς. Syriorum deus. Beryti tit. Mitt. X 167: *Ἐλαθί μοι, Βαλμαρκώς, κοίρανε κομῶν κτέ.* Secundum Renan duo ultima vocabula sunt nominis versio ducti a semitico raquad, saltare. Cf. alium tit. p. 169, ubi praeter hunc commemoratur θεὸς Ἀρεμθηινός, sive idem est sive alius.

Pag. 145. [βαμβαλίζειν pro βαμβαλύζειν falsa lectio in Papii lexico s. v.].

Ad βανά. Apollonii locus est 324 C; pro καί apud Corinnam κή scripsit Bergk. De βανήκας cf. Meister I 239. 259.

Pag. 146. **Βαργουλιεύς** iuxta **Βαργουλιήτης.** Meisterh.³ 114 § 45, 4.

βαρέα, praegnans. Pap. Goodspeed 15, 15. Vid. Wilcken, Archiv III p. 116.

βαρήται = βαρεῖ, i. e. βαρύνει, Sappho, ut ἐμπρέπεται = ἐμπρέπει Vid. infra s. v. ζαφορίτασα et cf. Blass Herm. 1902, p. 475.

Ad βάρνασθαι. Cf. etiam βεμβράς = μεμβράς et gallicum verbum meugler = beugler.

βαροβρέμων = βαρύβρομος, Mich. Psellus, vs. 116 scoptici carminis editi a Sternbachio, Wien. Stud. p. 10 sqq. Cf. s. v. ὀβριμοβουγάιος.

Pag. 147. **βασεῦνται** = βήσονται Theocr. IV 26. Vid. lex. s. v. βασεῦμαι.

Βασίας Ἀρκάς (Xen. Anab. IV 1, 18) = **Φασίας** Boeotus. Cf. Meister II 103 et I 253.

βασιλέ(ι)α. Meisterh.³ 45, 19. — **βασιλεῖς** (= ἕας). Idem 141, 9.

βασιλεύγην = -εῦειν. Selymbriae tit. christianus Arch. epigr. Mitth. aus Oest. VIII 209 n. 26.

βασιλήφορ. Saepe tituli cyprii. Cf. Meister II 305.

Pag. 148 **βασίλισσα** = βασιλεία in Attica ἐκ τῆς κοινῆς post a. 307 a. C. Meisterh.³ 101, 5. Utitur praeter Alcaeum et Aristotelem Philemofr. 16 K. (II p. 432). Vid. Lobeck Phryn. 225, Rutherford. Phryn. 306 (et de βασιλῆς) et cf. supra Ἀπάμισσα.

βάσκ', ἄλαστε. Mimus PO III 413, 60.

βασκαύλης vasculum significare suspicatur Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 125.

Ad βᾶσσα. Tit. in Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 25 Ἀφροδίτα ἃ ἐν βᾶσσαις.

Ad βαστάζειν. Add. PB 923 ἐβάσταξαν, PO III 507, 29 βαστάζει, PO III 523, 4 βασταχθεῖσῶν.

- βατιακή**, poculi genus (vid. lexica), commemoratur in titulo BCH 1890. p. 412.
- βατραχε(ι)οῦς**, viridis (cf. *βατράχειος* in lexicis), ut *χρυσοῦς* etc. CIA II 758 B 23; II 12 (344 a. C.) Meisterh.³ 42, 8. Unde quominus Aristophani Eq. 523 reddatur *βαπτόμενος βατραχειοῖς* impedire videtur syllabae *εῖ*, non verae diphthongi, natura.
- g. 150. **βαυβάν** nonnisi de coitu usurpatur. Cf. Dieterich, Philolog. a. 1893, p. 4. Ad *βαυβών*. Eodem sensu *δέρμα* usurpat Plato comicus in fr. 174, 18 K. Idem libidinis instrumentum innuere videtur fragm. comediae veteris, fortasse Aristophaneae, in pap. Oxyrrh. vol. II fr. 123 sq. Cf. Lysistr. 108 sq. et Thesmophor. II fr. 820 K.
- βδέλλιον** — *βδέλλα*. Mich. Psellus vs. 181 carminis scoptici editi a Sternbachio, Wien. Stud. XXIV p. 10 sqq. *Bdellium* hebraice *bdela*.
- βεβαιώτρια**, ἡ. PB 994 III 7 (a. C. 113.) Grenf. II 23 (a) [3] 1 (a. C. 107). Cf. *βεβαιωτήρες*.
Ad *βεβλαβότας*. Corrige *έβλαφότας* pro *βεβλαφότας*.
- g. 151. **βεῖκος**, vicus. Tituli (W.).
Ad *βειλόμενος*. Cf. Meister I 220. 259 et adde GD 737, 9.
Corrige *βέκος* pro *βεκός*.
βέλτατος. Cf. Wochens. f. kl. Phil. 1899, 534 (W.).
- g. 152. **Βένετοι**, Veneti. PO 152 (a. 618) *τοῦ Ἰππικοῦ μέρ(ους) Βενέτων* (factionis Venetae).
Ad *βενεφικιάριος*. Plures locos collegit Wessely Wien. Stud. XXIV p. 125.
- Βεργαῖος**. Primorum Ptolemaeorum aetate propter mendacia in proverbio erat Antiphanes Bergaeus. Cf. Strab. II 2 p. 104; Steph. Byz. s. v. *Βέργη*, ubi habet verbum *βεργαίτζειν* = *μηδέν ἀληθές λέγειν*. Feliciter O. Crusius Eripho comico fr. 2, 13 K. hinc restituit *Βεργαῖε* (pro *βέρβεια*) *πολυτίμητε*. — De eodem Antiphane cf. Scymni Chii locum vss. 652 sqq.
- Ad *Βερενίκη*. Cf. Meisterh.³ 69 § 32, 1 a.
Ad *βεστιάριος*. Cf. *βεστιαρῖτος* et *-ίτη* ap. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 125.
- Βετρανός**, veteranus. Tituli (W.). Etiam papyri aeg.
βετίστον = *βέλτιστον*. PL 63, 26 (a. C. 165). Cf. *αὐκάν*, *εὐθῆν*, *ἀδευπιαί*.
- Ad *βέφυρα*. Boeotice ὕ breve fuisse ostendere videtur Strattidis fr. 47, 5 K., ubi vocula *δέ*, deleta ab editoribus, aegre desideratur, ut animadvertit Blaydes Advers. p. 89.
- Ad *βήρηκες*. Grammaticus scribere debuerat *βαράκια*. Vid. infra s. v. *πάραξ* in lexico et in appendice.
- Βηρίδες** ὑποδήματα ἃ ἡμεῖς ἐμβάδας λέγομεν. H. Cf. *περιβαρίδες* Ar. Lys. 45. 47 et alibi.

- Βήρισος** e scholio ad Iliad. A 101 Thesauro addidit Haupt. †
βῆσα = βῆσσα. Pari inscr. saec. II (?) a. C. Mitt. 1901, 160.
Βῆσαζε. CIA II 782, 10 (ineunte saec. IV a. C.). Meisterh. p. 146, 6.
Βητάρμων. Add. Nonnum Joh. XXI 32 *ἰγθύνας βητάρμονας*. †
Βητίδαο, gen. boeot. Cf. Meister I 239.
Βιαννία pro **Γιαννία**. Gort. tit. saec. II a. C. extr. GD 5024, 64. 68.
Pag. 153. **βιατικόν**, viaticum. PB 432, 8 (saec. II p. C.).
βίβαντι pro **βίβατι** in epigrammate laconico Poll. IV 102. Cf. Ahrens II p. 312 et *ἀποδείκνυντι*.
βιβλίον et **βιβλος** reperiuntur in titulis atticis antiquioribus, sed forma primitiva scripta per *ῶ* non occurrit ante primum a. C. saeculum. Cf. Meisterh.³ 28, 4. Iniuria igitur hanc pro illa substituere solent editores. — *βιβλίον ποιῆσαι τι*, scripto mandare aliquid. Liban. Or. XI 54 extr. *ταύτας δὲ τὰς ἀποδείξεις μὴ τολμῆσαι ποιῆσαι βιβλίον*.
Ad **βιβλιοφύλαξ**. Rarius **βυβλιοφύλαξ**, ut PO III 483. 32 (p. C. 108).
Ad **Βιδάτας**. Cf. GD 5024, 23.
Corrige **βιδιαῖοι**.
Βιέττος cretice = **Βλοττος**. GD 5155, ut **βίετος** = **βίοτος**. Cf. Add. p. 936.
βιθονιαρχία (lap. βειθ.). Bithyniae tit. 961, 2 sq. BCH 1901, 49.
βικάριος sive **οὐκάριος**, vicarius (du Cange et Sophocl. s. v). Vid. Journ. of Hell. Stud. XXII p. 103 sq.
βίκια = **κύαμοι**. Geopon. II 18, 11.
Ad **βίκος**, vas, cf. Grenf. I 14, 4 (a. C. 150 aut 139) *βίκος ἐσφορ(α)γισμένος ἡγήτης*. Vid. lexica.
βίκος vicus. Inscr. Smyrnae, Amer. Journ. of arch. I p. 141: *φορτηροὶ περὶ τὸν βεῖκον*.
βιλίσκος = **ὀβελίσκος**. PK II 329, 2. *περὶ τοῦ πιλῶνος (= πυλῶνος) καὶ τοῦ βιλίσκου*.
βιλλόν typ. vitium pro **βιλλίν**.
Βινατία pro **Γινατία**. Gort. tit. saec. II extr. a. C. GD 5024, A 32.
Βίξι, Vixi. Nomen legionis. PG 62, 9 (aet. byzant.).
βιξιλατίωνος = **οὐεξιλλατίωνος**, vexillationis. PG 62 (a. 346). Vid. s. v. **βίαρχος**, ubi male legitur **οὐεξιλλατίωνος**.
βιοῦν, **βιώσαι**, **βιώσας**, **βιώσω** hellenistica pro **ζῆν**, **βιδῶναι**, **βιούς**, **βιώσονται**. Cf. Cobet, Var. lect. p. 316 sq.
Pag. 154. **βίρρος**, birrus = **βύρρος**. PB 845, 13 (saec. II p. C.). Vid. Addenda p. 956.
βιωτικός. Post h. v. M. Haupt Thesauro inserit: *ζητήσεις βα... δογματικαίς* (sic). Avibus... L. IX, 108. † Non expedio notulam.
Ad **βλάβος**. Praeter Add. cf. Rev. pap. II 6; 26, 10; 33, 18; 45, 18; 49, 9; 51, 11 etc.
βλαδός, mollis, tardus. Hippocr. de aere cap. 20. Cf. Hesych. s. vv. **βλαδαρόν**, **πλαδαρόν** et sqq.

- βλαισός**, valgus. Praeter lexica cf. Hes. s. v. *γονύκροτος*.
βλαστοφόρος, solis epitheton in poemate ap. Cramerum Anecd. IV 328, 27.
- βλεφαροτόμον**, τό, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Vid. Herm. XXXVIII 281.
- βλοσυρία**. Caesarius Dial. II 109 p. 612 *φαιδρῶς ποιούσαι σὺν βλοσυρία καὶ διαχύσει πολλῇ*. †
- βλοσυρός**. Vid. supra s. v. *ἄχνα*.
 Ad *βλώσκειν*. Hesych. *ἐμβλωκυῖαν ἐν τῷ ἀνδρὶ ἠδούσαν*. Conieci olim: <μ>*εμβλωκυῖαν ἐν τῷ ἄδη ἤδη οὔσαν*, i. e. mortuam, ut *ἀπέρχομαι* moriendi sensu saepe usurpant sequiores.
- ζ. 155. **βόαις**, βόαι. Vid. Meister I 176.
 Ad *βοᾶν*. Vid. infra *ἐπιβῶται* et s. v. *ἐκβοᾶν*.
βοηθησομένους = *βοηθήσοντας*? Libanii Or. I § 128 (ed. Foerst. I p. 144, 13) *καὶ πως συμβαίνει ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ τύχης, οἴμαι, τινὸς τοῦς ἀθῆς (αὐτοῖς Reiske) βοηθησομένους [βοησομένους BLV] καὶ χαριού- μένους ἐτέρωσε πεμπάσης*. Foerster „totus locus labem contraxit.” Ceterum media pro activis ponere amat Libanius.
- βοιηδρομίων**. CIA II 314, 3 (a. C. 284) et postea. Meisterh.³ 58, 7 et *βο[ι]ηθήσαντα* CIA II 121, 124 (a. C. 338).
- βοικίαιρ** = *οικίας*. Inscr. elea GD 1172, 24.
- βοινῶα** = *Οινόη*, urbs Elidis. Strab. VIII 338, ubi pro *Βοινῶα* scripserim *Βοινόα*.
- βόλβιθος** = *βόλβιτος* (*βόλιτος*). Pap. mag. Paris. bibl. nat. (Wess.) 1489 *ἐπίθνε... βόλβιθον βὸς μελαίνης*.
- βολίς** = *βέλος*, *λόγχη*, *ἀκόντιον*. H. Vid. Meister II 204. Ut gl. sacram (Ierem. IX 8) secluserit Schmidt.
- βολοί** = *ὀβολοί* (M. Schmid pro *βόλοι*: *βολβολ*). H. Meister II p. 205 (not.) apud Amphidem comicum (Meineke III 313) *βολοί* pro *βολοί* scribendum putabat.
- Ad *βολόμενος*. Sic quoque in Euboea. Vid. tit. in *Ἀθηνᾶ* a. 1902, p. 360, l. 81 *τὸμ βολόμενον* et l. 37 *ἐάν τις βόληται*. Errarunt igitur editores Lugdunenses hanc formam Homero eripientes.
- βὸς τέλος**, vectigal. FGH 62, 4 (p. C. 134).
- ζ. 156. **βορέας** et **βόρειος** formae atticae pro *βορρᾶς* etc. CIA I 321, 9 (ante a. 409 a. C.) — *βορρᾶθεν* CIA II 777, 4. 12. 17 (ineunte saec. IV) 600, 9 (a. 300). Ad. *βόρειος* constanter ubique. Meisterh.³ 100, 9.
 Ad *Βορθίω* s. v. *βορθαγορίσκια*. Legitur etiam in sero tit. cret. GD 5173 extr.
- Ad *βόρμαξ*. Cf. Meister II 219.
- βόσκειν** et **τρέφειν**. Quid intersit docet Cobet, Var. lect. p. 61.
- Βόσπορος**. De articuli usu vid. Meisterh.³ p. 226, 16.
- ζ. 157. **βου**. De *βου* in compositione vid. s. v. *βουπρήνες*.
βούγλωσσον, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 281.

- βουδῶρ**· μοχλῶ δ' τοὺς βουῶς δέρουσι. Timotheo Pers. 38 restituit Wilamowitz. Vid. supra s. v. ἀποτομάς.
- Βούδοον**. Vid. Meister I 297, 301.
- βουκάπαι**· τῶν βοῶν αἱ φάνται.
- βουκελλάριοι**, buccellaril. PB 836, 8. 13 (Iustiniani aet.). Cf. cod. Iustin. IV 2, 20. Alios papyros citat Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 325.
- βουκέντας**· βοηλάτας H.
- Βουκεφάλιον**. Epistula missa ἐπὶ τὸ Βουκεφάλιον. An = βουκεφάλιον, templum Isidis? PO III 644 (saec. II p. C.).
- Pag. 158. **βουκολίη**· κακολογία. H. Gl. ionica. Aut falsa est interpretatio aut significat λόγος ἀπατητικός.
- Ad βουκόλοι s. v. βουκολικός cf. Mitt. XXVII p. 184 sq.
- βούλακα**· βόλου ὄνομα. H. Vid. Meister II 326.
- βούλεσθαι**. De augmento vid. Meisterh.³ 169, 2.
- βουλῆν ἄγειν** = β. ποιῆσθαι. Polyae. VII 39.
- βούλλα**, bulla. Seri papyri. Vid. Wessely l. l. p. 226.
- Ad βούλομαι. Ar. Ran. 1147 ἔτι μᾶλλον ἐξήμαρτες ἢ γὰρ βουλόμην = ἐνενοῦν.
- βουμανές** καὶ βο[ρ]όπαστον· εἶδος βοτανῶν. H. Cf. ἵππομανές.
- βουμέτρης** (-ας?)· ὁ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένος παρὰ Αἰτωλοῖσι. H.
- βουνόμαί**· <νομαί?> ἐλάδεις λέγονται. H. Cf. Ar. Ran. 1383.
- βουπρήνοες**· κρημνοὶ μεγάλοι καὶ λόφοι. H. Gl. ionica. Cf. de hac voculae ratione praeter βοῶπις, βούπαις, βουλιμίτα etc. Hesychii glossas βουβάρας (μεγαλοναύτης παρὰ τὴν βᾶριν), βούπειναν, βούρυτος, βουφάγος, βουχανδᾶ (πολυχώρατα), βουχανδέα (τὸν μέγαν λέβητα. Cf. Anyte A. P. VI 153).
- βουῶς** ἔβδομος. De hoc proverbio ap. Suidam novissime egit P. Stengel in Hermae vol. XXXVIII p. 567—574.
- Pag. 160. **Ad βούτας**. Item bucolici, v. c. Theocr. I 86.
- Βραδάμανθος** aeolice = Ῥαδάμανθος. Meister I 107.
- Ad βραδέα γράφειν. Add. PO III 497, 24.
- Βραῖτης** (?), novum Bacchi cognomen in paeane delphico BCH XIX p. 401 (H. Weil) invenisse sibi visi sunt viri docti scilicet vocativum Διθύραμβε Βάκχ' εἵ[υ]ε] ΒΡΑΙΤΑ, Βρόμιε κτέ. Quod cognomen Weil interpretatur „celui qui frappe et brise", aliter Jane E. Harrison, Cl. Rev. 1902, 332 b, ubi cft. Ducange s. v. Braiscino. Attamen nuper e Guil. Vollgraffio rescivi, se ipsum lapidem consulentem nonnisi literas ΑΙΤΑ pro certis agnovisse, antegressa, ut putabat, litera X, ita ut κισσόχαιτα simileve Bacchi epitheton latere probabile sit.
- Pag. 161. **βράκελλαι**. PB 814, 9 (saec. III p. C.). Bracae, ut videtur, forma deminutiva bracella = bracula.
- βρακία** (= ἀναξυρίδες Hes. et Suid.). Pap. Genov. 80 saec. IV.

- βράκος** aeolice = *ράκος*. Apoll. Dysc. de adv. 157, 17; Herodian. [EM 214, 31]; Heracl. ap. Eustath. (C.). Cf. *βρίζα*, *βρόδον*, *βρυτήρ*.
- Βρανίδας**. Cf. Meister I 255.
- βράπτειν** *ἰσθλεῖν*, *κρύπτειν*, *ἀφανίζειν*. τῷ στόματι ἔλκειν (Nicander Alex. 359). ἢ *στενάζειν*. H. Cf. *βράψαι* — *κρύψαι* (explicationes συλλαβεῖν, ἀναλῶσαι pertinent ad *βράξαι*) et *ἔβραπτειν* *ἔκρυπτεν*. *ἔβραψεν*. *ἔκρυψεν*. *ἔπειν* (*κατέπειν*?), *κατέφαγεν*. H.
- Βραυρώνι**. Meisterh.³ 208, 28.
- βρένθειον** (μύρον). Add. Sapphus fragm. Berolinense col. I, 18:
καὶ πόλλω[ι θαμάκας] μύρω[ι]
βρενθείω β[ασιλη]ῖω
ἐξαλείψας κ[αλλικόμου κόρα?]
- Cf. Blass, Herm. 1902, p. 470.
- βρέουιον** = *βρέβιον*, brevis. Papyri aeg. inde a saec. IV (aut III). Vid. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 126 et *βρέβιον*.
- βριαρεοφόντης**. Fragmentum carminis epici alexandrini editum e papyro a Goodspeedio in Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 248 col. VI 17 . . . *τον εγκαιων* (?) *βρια[ρ]εφοντης* (sic). Cf. Hom. *A* 408.
- z. 162. Ad *βρίθειν*. Nunc adde Timoth. Pers. 108 *ἐβρίθοντο δ' ἄδονες*. *βροδοδάκτολος μήνα*. Sapphus fr. Berolinense, col. II 8 et ibidem vs. 18 *βρόδα*.
- βροντᾶν** figurate de minaci clamore. Ar. Vesp. 624. Cf. Libanii Or. IV § 22 extr. (ed. Foerst. I p. 294) *κᾶν μὴ τὸ δοκοῦν σφίσι καταπραχθῆ καὶ ταχέως, ἐβρόντησαν*.
- βροντῶν**. Ζεὺς βροντῶν. Vid. titulos BCH XXIV 410. 418; XXV 327; Mitt. 442 sq.
- z. 163. Ad *βροῦκος*. Cf. Meisterh.³ 63.
- Ad *βρούειν*. Nunc add. Timoth. Pers. 221 *βρώων ἄνθεσιν ἦβας*.
- βροκτικός**. Caesarius Dial. III 140 p. 659 *ὁ λέων βροκτικός, διασειῶν τὴν ἔρημον*. †
- Βρύλλειον**, **Βρυλλειανοί**, **Βρυλεανοί**. Meisterh.³ 50, 80 et p. 41.
- βρόξ**. Add. Orph. Argon. 1066.
- βρυτήρ** aeolice = *βυτήρ*. Apollon. de adv. 157, 17; Herodian. [EM 214 31]; Heraclides ap. Eustathium (C.). Vid. *βράκος*.
- βρόχιος**. Add. Timoth. Pers. 96 *ἐπανερευγόμενος | στόματι βρόχιον ἄλμαν*. Ad *βυβλιοθήκη*. Vid. supra s. v. *βιβλίον*.
- z. 164. **βροκοματοδρόμος**. currens per profundos fluctus. Fragm. poet. PO III 425 [ν]αῦται βυθοκῶα[τ]οδρομοὶ ἄλιων Τρίτωνες ὑδάτων καὶ Νειῶται (Νειλῶται) γλυκυδρομοὶ τὰ γελῶντα πλεόντες ὕδατ' ἢ τὴν σύγκρισιν εἶπατε φίλοι πελάγους καὶ Νείλου γονίμου.
- βονεῖν**, non *βόνειν*. Vid. Cobet, Var. lect. p. 128.
- βύρρος**, birrus sive birrum. Vid. s. v. *ἀβόλλη* et ibidem l. 20. Cf. supra *βίρρος*.
- Ad *βύρσα*. Attice non mutatur in *βύρρα*. Cf. Meisterh.³ 63.

βουρσειον. Vid. βουδεψηήιον et in lexicis βουρσοδεψειον.

βύσσος. Vid. δράστις.

βουρσοργικός. Tebt. pap. 5, 243; βουρσοργός ibidem 239. 245. 256 (a. C. 118).

βωτα pro βωτα. Gort. tit. saec. I a. C. GD 5024 A 24 [ἐς] τὰν βωτῶν Ὀρνυκόπταν.

βωλητάριος, boletis destinatus. πινάκια βωλητάρια. Vid. infra s. v. διαπήγιον.

βωμάλειν = ὀμνύναι καθ' ἱερῶν. Hes. ἐβώμηνεν ὤμοσεν. Gl. comica?

βωμολοχεύειν. Vid. λατραβίξειν.

- Pag. 165. βωστρεῖν. Verbi rarissimi novum exemplum praebet Anthologiae graecae fragmentum (c. 101 a. C.) in Tebt. pap. p. 3, vs. 7: καὶ τὰ μὲν (s. c. ὄρεα) ἄρχετο, τ[ὰ δ' ἐμ]ελλον, τὰ δ' ἐσίγα, τὰ δ' ἐβώστρεϊ (ἐβωστρεύοντο pap.) τὸτ' ὄρειλάλοισι (Blass pro ορη λαλευσι) φωναῖς κτέ. Vid. infra s. v. ἐγγύφωνος.

Γ.

- Pag. 166. Ad Γ pro K. Similiter in papyris aeg., velut γύριος pro κύριος PB 975, 12 (p. C. 45), γλυγύτερα pro γλυκύτερα PB 424, 9.

γαργαλίξειν pro γαργαλίειν vitiosum. Cf. Rutherf. Phryn. p. 180 sq.

Γαδιτάνα. Gaditana = Γαδειρίς s. Γαδειρική. Pap. I Grenf. 53, 28 (saec. IV): τὰ πορνεύματα τῶν θυγατέρων. ἐδρέθη ἡ Λουκία παρὰ τὸν μοιχὸν αὐτῆς ποιοῦσα ἑαυτὴν Γαδιτάναν. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 126.

Corrige γαθεῖν pro αθεῖν.

Γαῖατος et Γαῖατι gen. et dat. nominis latini Gaia. PB 625 et 71.

Haec et similia affert Wessely, Wien. Stud. XXV p. 76.

γαῖνός = γηινός saepius tituli dorici, v. c. delph. BCH XXVI p. 81, l. 9 πλίνθοις γαῖναῖς.

γαλήνη simpliciter pro ὕδωρ posuit Coluthus vs. 300.

γαληνιάζειν. Add. Nilum p. 41 Poss. γαληνιασθέντες. †

γαληνός, serenus. Grenf. I 60, 16 (a. 581) τῶν εὐσεβεστάτων καὶ γαληνοτάτων ἡμῶν δεσποτῶν.

- Pag. 167. γαλλάζην, aeolice = -ζειν, Gallorum ritibus fungi. Eresi tit. extr. saec. II a. C. l. 11 εἰσε]ίχην (scil. in templum) δὲ μηδὲ Γάλλον μηδὲ γυναῖκες (acc.) γαλλάζην ἐν τῷ τεμένει. Edidit Paton in El. rev. 1902, p. 290 sq. Cf. Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V 1 p. 141, l. 12. γαλλιάριοι, galearii. P. Lips. 13 II 16 Archiv III 106 sqq. τυπτόμενον ὑπὸ γαλλιάρων. Wilcken p. 111, 3 „nicht wörtlich zu nehmen, sondern als Schimpfwort „Strolche“ zu fassen“.

γάλλιξ = ἄλλιξ. Add. Waddington, Inscr. de la Syrie n°. 2036. †

γάμαι = γῆμαι. Theocr. III 40; γάμεν VIII 93. Vitiosa est forma

νύμφα γαμεθεῖς Theocr. VIII, 21, ubi *δμαθεῖς* Ahrens, *μνασθεῖς* Meineke de coniectura ediderunt.

γαμείν. Herodoti loco VI, 180 *ἐξ ἐμοῦ γῆμαι* cf. Theogn. 9, 1112. † De huius verbi formis et usu cf. Cobet Var. lect. p. 77 et 222.

Γάμος deus. Libanius V § 27 (ed. Foerst. I p. 312) *καὶ ἂ δὴ τὸν Γάμον ὕμνεῖν ἐν γάμοις εἰώθαμεν* — *τά τε τούτου τοῦ θεοῦ τά τε τῆς Ἀφροδίτης μάταια ἂν ἦν κτέ.*

γάνδος· ὁ πολλὰ εἰδῶς *καὶ πανοῦργος*· τινὲς δὲ *γάδος*. H. Cf. *γάσος* (γανσός? Schmidt) et *γανσάδας*· ψευδής (gl. dorica aut aeolica).

γανίται· δάπανοι, ἄσωτοι. H. Cf. latina *ganea*, *ganeo*.

γανόρματα· ἀρύματα. H. Rhotacismus. Cf. *γάνυσμα* = *γάνος* Paul. Sil. 74, 6.

γανορός· ἱλαρός. H. = *γανερός*· λαμπρός FM.

g. 168. **γάρ**. Vid. Addend. p. 937. — A poetis passim post alterum sententiae vocabulum illatum, interdum apud comicos recentiores simul cum trimetro sententiam claudit, v. c. Antiphan. fr. 20, 22 K. *ἐπὶ τὸ τάρχιος ἔστιν ὄρηγκυῖα γάρ*. Cf. fr. eiusdem 164, 2.

γαργαίρειν. Add. Timoth. Pers. 107 *κατάστερος (κατάστεγος?) δὲ πόντος* — *ἐγάργαιρει σώμασιν*. Aliud est *καρκαίρειν*, q. v.

γαργαρεῶν. Synonyma sunt *κιών*, *κιονίς*, *σταφύλη*.

γαστρίζειν. Vid. Rutherford. Phryn. p. 178.

γαστροκνημία. Cf. idem l. l. p. 413.

γαῦλος (cf. *γανλός*), *navis oneraria*. Vox originis semiticae. Hes. *γαῦλοί*. — *τὰ Φοινικικὰ πλοῖα*, ubi vid. interpretes.

γαῦρος subst. ingentem quandam bestiam marinam significat apud Caesarium Dial. II 102 p. 605 *στειφρά τε καὶ πετρώδη ἐννηχόμενα τῇ ἀβύσσῳ ὄρεσι τῷ μεγέθει παρισούμενα, φῶκαι καὶ φάλαιναι, πρίωνες καὶ γαῦροι καὶ τὰ λοιπὰ φορικώδη τῇ κλήσει καὶ ὄψει ἐμβύθια ζῶα*. †

γανσάδας· ψευδής. H. Gl. dorica aut aeolica.

γεγαηός = *γεγαῶς*, *γεγῶς*. Inscr. metrica Christ. (?) Pisidiae n° 121, Journ. of Hell. Stud. XXII, 360.

γεγονεῖα = *γεγονῦ(ι)α*, forma hellenistica in titulis atticis saec. III—I a. C. Meisterh.³ 168, 18.

z. 169. **γεγοναικωμένα**· *πέμματά τινα, ὧν γυνή ἤψατο, καλεῖται οὔτω*. H. Vulgare hoc nomen fuisse parum probabile. Glossa e comoediae loco fluxisse videtur parum intellecto.

γειδάριον, *agellus*. PB 377, 5.

γειςόλογχος (?) loco lacero Timoth. Pers. 4 *γε[ισό]λογχο[ν ὄγ]κωμα*. Cf. Wilamow. p. 50.

γείσος, *τό* = *τὸ γείσον*. Pergami tit. Mitt. 1902, p. 51 l. 38 *στεγάζοντες αὐτάς* (sc. *τὰς περιστάσεις*) *παραχρῆμα γείσειν λιθνοῖς τοῦ ἐκτὸς τοῖχου τῆς περιστάσεως οἰκοδομηθέντος ἀσφαλῶς, ἐὰν μὴ πέτρα ἦ, οὐδὲ τὰ γείση ἐπιτεθήσεται*. Cf. s. v. *περίστασις*.

Ad *γείτνια*. Add. Grenf. II 15 (3) 3; 32, 18; 35, 5.

- Ad *γέλαιμι*. Lesbium vocat Heraclides apud Eustathium 1613, 23 (C).
Vid. infra ad *πάλαιμι*.
- Ad *γελᾶσα*. V. c. Theocr. I 36.
- γελάσιμος*. Cf. Rutherford. Phryn. p. 307.
- γελοῖος* et *καταγέλαστος*. De discrimine cf. Cobet, Var. lect. p. 323.
- γελῶντα κύματα*. Vid. s. v. *βυθοκυματοδρόμος*. Cf. Aesch. Prom.
ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.
- Ad *γενάμενος*. Cf. *γέλνατο* et Addenda. Item PB 464, 7 (p. C. saec. II).
- γενέθλια* et *γενέσια*. Vid. Rutherford. Phryn. p. 184 sq.
- γενηθεῖς* hellenistice pro *γενόμενος*. CIA IV 2, 630 b, 10 (34 a. C.).
Cf. Rutherford. Phryn. p. 194.
- Ad *γένημα*. Vid. *προογένημα*. Cf. *γεννήματα* = *καρποί* improbatum a Phrynicho. Vid. Rutherford. p. 348 sq.
- γενηματοφύλαξ*, frugum custos. Magdolae pap. saec. III a. C. BCH XXVI p. 99, 10.
- Ad *γεραλίρειν*. Corrupte Hesychius *ἐκραίνων ἐτίμων* pro *ἐγέραιρον*.
- γερασφόρος*. Etiam Cleobulina ap. Plut. Mor. p. 150 F e coniectura.
- Ad *γέρδιος*. Add. *ἴστοῦ γερδιακοῦ*. PO III 646. *γερδιακῆν τέχνην ἀθλητῆς* Grenf. II 59, 10; *ἡγούμενος* (dux) *γερδίων* II 48, 9 (p. C. 91).
- Pag. 172. *γέρμανον*, vestimenti genus? Vid. infra s. v. *κερβικαρίων ζεῦγος*.
Ad *γερωῖα*. In forma Hesychiana *γερωῖα χ* repraesentat spiritum asperum. Cf. s. v. *δυσάχετος*.
- γερώνιον*. Post h. v. M. Haupt Thesauro inserit *ΛΕΡΟΦΣ* Ann. d. Inst. 1871 p. 89. † Habuit igitur pro *γέρωψ*, sed significat *γῆρωψ*, q. v. sub *γηρωπίζεται*.
- γεόμεθα* = *ἐγεόμεθα*. Theocr. XIV 51 *μῦς, φαντί, Θωόνιγε, γεόμεθα πίσσας*. Cf. XXX 16 *γεόμενοι* = *γενόμενοι*. Statuendum igitur praesens aeolicum *γεῦμι, γεῦμαι* = *γεύω, γεύομαι*. Male Tucker illic coniecit *γεῦμά τε*.
- Ad *γέφυρα*. Pro *ὑπόνομος* sive *ὑπονομή* (tunnel) hanc vocem adhibere videtur Philostratus in vit. Apollonii T. I 25.
- Ad *γεωμετρία*. Cf. FGH 55, 11; 218.
- Pag. 173. *γῆ*. Vid. infra *γῶν*. — *Γῆς καὶ θαλάσσης δεσπότης*, titulus Caesarum romanorum v. c. Inscr. bithynica BCH 1901, p. 40, n° 146, ubi sic audit Constantius (292—305).
γηρωπίζεται *γεροντεύεται*. H. *γῆρωψ*. Vid. *γερώνιον*.
- γίγαντοκιρνᾶν, -νους, -τραφῆς, -τροφᾶν, -φῆς*, nova vocis *γίγας* composita in Theod. Balsamonis epigrammatis XXII et XXIII editis a C. Horna, Wien. Stud. XXV p. 127 sqq.
- Pag. 174. Ad *γίγνεσθαι* pro *παρὰ γίγνεσθαι*. Cf. PB 834, 22 *ἐπιμελησάτω καὶ πρὸς Ὁρίωνα γενέσθαι*. PB 923, 14 *δύνομαι* (q. v.) *ἐν τάχει πρὸς σε γενέσθαι* et ita saepe. Traditur quidem in Aristophanis fr. 280 K. ὃ δ' εἰς

τὸ πλιθεῖον γενόμενος ἐξέτρεψε, sed φερόμενος ibi scribendum videtur cum Kockio. — Post a. 800 a. C. formae dialecticae γίνεσθαι et γινώσκειν etiam migrarunt in Atticam. Cf. Meisterhans p. 75, 4. De his cf. Schmid II 29, unde corrigatur mea adnotatio ad γίνεσθαι. — Plut. Mor. 127 B ἡδέως γίγνομαι, suaviter vivo, num recte pro διαγίνομαι?

γυναῖκα pro γυναικα vetustus tit. gortynius GD 4962.

γίσας· φθίσας. H. Cf. Strato (?) Anthol. Gr. Append. Didot IV 73, 2 τί φθονέεις τούτου τῷ σε θέλοντι γίσαι;

Γλαυκόπιδι, i. e. Γλανκώπιδι. CIA I 355; IV 1, C 373, 239 (saec. VI a. C.) iuxta Εὔδιρος et γύρε (= κόρη). Meisterh.³ p. 8, 2 f.

Ad γλαχώ. Fritzsche ad Theocriti l. l. legit γλαχών (W.).

γλήνος· φάος. H. Aeschylō fr. 300 Nck.² 4 pro μήνος (vulgo correctum erat φέγγος) reddidit R. Ellis, qui cft. Arati Phaen. 317 cum schol.

γλίσχωρος opponit τῷ ἀληθινῶς Isocr. V § 142.

[γλισχωρ(?)|οδρακοντόζωνος ἐπὶ χθόν' ἔβη Καφείη. Iulii Africani Κεστώων libri XVIII extr. fragm. PO III 412. Suppl. Ludwich Berl. phil. Woch. 1903, p. 1467 sqq.

γλογιστήριον = ἐκλογιστήριον. Vid. Schmid IV 688 (W.). Cf. βιλίσκως, βολοί, κάτια, τοχῆ, τάρων.

Ad γλυκείδιον. Cf. infra ὀξειδίον.

S. v. γλούκιστος corrige „hucusque”.

γλυκυδρόμος. Vid. s. v. βυθοκυματοδρόμος.

Ad γλυκύμαλον. Item Callim. Cer. 29. Cf. μελίμαλον et ῥοδόμαλον.

Ad γλυκύς. Herond. VI 23 imitatur Theocr. VI 23 οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἔνα γλυκύν, scil. ὀφθαλμόν.

g. 176. γλώντας = γλώττας. Deflexionum tab. att. 86, 4 (a. C. saec. III), Meisterh.³ 84, 5.

γλώσσαι, sive στόματα = γένη ἀλλόγλωσσα. Scylax peripl. cap. 15 ἐν δὲ τούτῳ τῷ ἔθνει γλώσσαι ἦτοι στόματα τάδε κτέ.

γλώσσαργος. Add. Pindari fr. vs. 67 (PO III 412) τέχνην [γλώ]σσαργον ἀμφέπων κτέ.

γλωσσοκάκη = κακία τῆς γλώττης. Theod. Balsamon ep. XLIV 36. (Horna, Wien. Stud. XXV, II).

γλωσσοκάτοχον, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 281.

γλώττα. Vid. γλάττα. — Libanius Or. I § 192 καὶ νῦν ταύτῳ ἀπὸ γλώττης ἀπάσης ἐστὶ λεγόμενον (= ὑπὸ πάντων θρυλεῖται), νενικῆσθαι τὸν Εὐρύβατον.

γλωττοκρέτων τε τεχνίτα λεξειδίων. Mich. Psellus vs. 163 scoptici carminis editi a Sternbachio, Wien. Stud. XXV p. 18.

γναφεῖον. Meisterh.³ 50, 30. Vid. γναφεύς.

γνησιότης pro γενναιότης. Galatiae tit. BCH XXV, 335 τὸ πρᾶον σὺν πάσῃ γνησιωτητι (sic) πρὸς ἅπαντας κεκτημένος κτέ.

γνοῦναι = γνῶναι PB 146, 16, ut saepius ᾠ et οὔ confunduntur in Aegypto, v. c. δῶναι pro δοῦναι.

γνόφαι νάπαι. H.

Ad γνώμη. Saepius in vocabulorum γνώμη et βώμη assonantia ludunt scriptores, velut Ar. Av. 637 sq. et auctor epigrammatis in basi statuae demosthenicae: εἴπερ ἴσῃν γνώμη βώμην, Δημόσθενες, εἶχες, οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρχεν Ἄρης Μακεδών.

γνωμοδοτεῖν, suadere. Amorgi tit. imprecatorius BCH XXV. 414, 2 sq. (bis).

γνώμων. Horologii solaris descriptio in titulo saec. III a. C. Bull. d. l. Soc. Arch. IV p. 83: διὰ περιφερειῶν τῶν σφειῆς (ἐφεξῆς Wilamowitz) τῶν διακρινουσῶν ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ δύοσιν ἀπὸ τῆς ἐτέρας τριάκοντα ἀπὸ χειμερινῶν δὲ τροπῶν ἐπὶ θερινῆς τροπᾶς μεθιστάμενον τὸ ἄκρον τῆς σκιᾶς, δι' οὗ ἄμ φέρεται τῶν πρὸ μεσημβρίας ζωιδίων, ἐν τούτῳ τῷ ζωιδίῳ σημαίνει τὸν ἥλιον εἶναι. — ἐπὶ τῶν ἰῶτα φερόμενον σημαίνει ζεφύρου πνοήν ἀπὸ θερινῶν δὲ τροπῶν ἐπὶ χειμερινῆς τροπᾶς μεθιστάμενον τὸ ἄκρον τῆς σκιᾶς, δι' οὗ ἄμ φέρεται τῶν ἐγ μεσημβρίας ζωιδίων, ἐν τούτῳ τῷ ζωιδίῳ σημαίνει τὸν ἥλιον εἶναι. — ἐπὶ τῶν ἰῶτα φερόμενον σημαίνει Πλειάδος δύοσιν. Secuntur pauca verba lacunosa. — ἐπὶ τῶν ἰῶτα scil. γραμμῶν sec. Wilam., cuius vid. interpretationem in Sitz. d. Berl. Akad. 1902. XLIX p. 5 [1097].

γνωστήρ testis (in contractu). PO III 496, 16 γνωστήρ ἀμφοτέρων Διογένης — γραμματεὺς. Editores conferunt Hartel Gr. Pap. Erz. Rain. p. 66 τῷ βουλευτῇ Ἀντινοέων τῷ γενομένῳ μου γνωστήρι ἐν τῇ ἐπικρίσει et PB 581, 13 τὸν δὲ προγεγραμμένον γνωρίζει Λούκιος etc. „The γνωστήρ of a person was a witness of his or her identity”. — γνωστήρ una cum sitologis commemoratur Amh. pap. II 189, 28.

Ad γογγυλῖς. Vid. etiam θικέλιον. Ad γογγυλόρυγχος. Vs. est 1283.

γογγύστρια. Caesarius Dial. III 140 p. 659, ἡ περιστερὰ γογγύστρια. † γομοῦν (?) PB 966, 5 (aet. byzant.) ἀναλαβεῖν τὰς θύρας καὶ γομῶσαι τὰς πλάκας. Quid sit γομοῦν ναῦν intellego, sed hoc mihi obscurum. Suspicio γομ<φ>ῶσαι.

Ad γονέα. Inscriptio est cretensis GD 5112, ubi vid. Blass.

γονοπετής. Vid. supra s. v. αἰκίλειν.

γοργώφατο (et ἐγοργώφατο) πικρὸν ἔβλεψε. H.

Γορπιαῖος, mensis Cypri, non Macedoniae, ut ap. Plutarchum. Cf. Ohnefalsch-Richter MDAJ. IX 1884 p. 137, n. 8 (W.).

Γόρτωνι = ἐν Γ. GD 5019, 9. Cf. Φαξοῖ, Τυλισοῖ etc.

Graeco-latina vocabula. De orthographia vocabulorum latinae originis in titulis Graecis egit Eckerling in dissertatione „Die Orthographie lateinischer Wörter in Gr. Inschriften

(Zürich). Papyrus aeg. de iisdem chronologicè persecutus est nuperrime C. Wessely, Die Lateinischen Elementen in der Gracität der Aeg. Papyrusurkunden in Wien. Stud. XXIV, 99—158 et XXV, 40—77. Unde multum profeci. Prius opus mihi deest.

Ad γρά. Vid. γράσσημα.

Ad γραμματεύς. FGH 42 (a) [1], 15 (saec. II p. C. extr.) γραμματέως φυλάκων (τέλος).

γραμματῆι = γραμματεῖ. CIA II 90, 8 (c. 356 a. C.). Meisterh.³ 140, 6.

Ad γραμματιστάς. Cf. διφθεράλοιφος.

γραμμιστήρ, instrumentum chirurgicum, radendo destinatum. Cod. Laur. 47, 2. Herm. 38, 281.

γράφιμος, Zosimus Dial. c. 12 τὰ γράψιμα.†

Ad γριπεῖν. Cf. Hesychii gl. γεγριφώς ὁ ταῖς χερσὶν ἀλιεύων (?).

181. Ad γρύτα. In papyro est κρύτα, ubi seriore usu vox est adhibita (W.). Cf. Thesaurus s. v.

Ad γύης. De vario huius vocabuli usu in papyris aeg. videatur G. Crönert in Cl. Rev. 1903, p. 194 sq.

γυμνοπαγής, nuditate congelatus. Timoth. Pers. 109 ἐπ' ἀκταῖς ἐνάλοις ἤμενοι γυμνοπαγεῖς.

γυμνωθῆναι πεδία pro ἀναξηρανθῆναι. Strabo VI 14 B.

γυναικομαστοβορεῖν. Caesarius Dial. II 110 p. 614 γυναικομαστοβοροῦσιν. †

γυναικοπρόσωπος (schol. Hom. A 131). PO III 465, 203 γυναικ[ο]πρ[ο]σωπος].

Ad γύνῃ. In cippis atticis nusquam post mariti nomen in genetivo hoc vocabulum omitti videtur (W.). — Dele στήτα, de quo Theocriti errore vide infra s. v.

γύρις. Add. PO III 420, 14 (143 p. C.). Vid. lexica.

γυψισμός = γύψωσις. PB 932, 9 (saec. II aut III p. C.). Cf. supra ἄροσμός = ἄροσις.

γῶν gen. plur. vocis γῆ. PB 993 IX 10 (a. C. 127) γῶν τε καὶ οἰκιῶν.

Ad γῶν particulam. Add. Ar. Lys. 1180.

γωνήιος = γωνιαῖος. Tit. delph. BCH XXVI p. 64 col. II 8 sq. τριγλύφων γωνιῆϊ ἄν δυῶν.

Ad γωρυτός. Cf. Thesaurus.

1.

[δάξασθαι (ἀνα-, δια- etc.) pro δαίεσθαι similiaque multa grammaticorum portenta explodit Cobet Var. lect. p. 128 sq., minus recte fortasse carpens ἀλίσκει usurpatum ab Antipatro Sidonio in Anthologia, nisi quod dubitari potest de vocalis $\bar{\alpha}$ quantitate. Vid. ἄλωμα in lexico.]

- δαίειν** pro **δαινύναι** graecum non est. Cf. Cobet, Var. lect. 362 sq., ubi **δαινύνται** pro **δαίονται** reddidit Matroni ap. Athen. IV 136 B.
- Page 183. Ad **δαῖς**. Legitur etiam apud Xenophontem et Atticistas (W.).
δαιτουργία. Theod. Balsamon XXIII 7 (Wien. Stud. XXV p. 188).
- Page 184. **δακρυσταγής**. Timoth. Pers. 110 *αὐταὶ τε καὶ δακρυσταγεῖ [γ]όων, στερονοκτύπαι γοηταὶ θρηνώδει κατείχοντ' ὄδυρμῶι*. Cf. Aesch. Prom. 399 *δακρυσιστάκτων ἀπ' ὄσων*.
δακτυλήθρα. Tormenta Synesius ep. 58 enumerat *δακτυλήθραν, ποδοστράβην, πιεστήριον, ξινολαβίδα, ὠτάγραν, χειλοστρόφιον*. Cf. etiam Ar. Ran. 628 sqq.
δακτυλογραφεῖν. Theod. Balsamon XXVIII 10; XXXII 23 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 192, 196).
δακτυλοκοιλογλύφος. Philadelphiae tit. BCH VII 563, n. 4.
δαλματική, dalmatica, CPR 21, p. C. 230. Vid. *δελματική*.
- Page 185. **δα[μασίφως "Αρης?]**. Timoth. Pers. 22. Cf. lexica et supra s. v. *ἀγκυλένδετος*.
Ad **δαμιοργός** s. v. *δαμιοργός*. In Oluntis (in Creta) decretis GD 5104 sqq. et in Polyrrhenii (ibidem) 5117 *ὁ πρωτόκοσμος* vocatur *δαμιοργός*.
δαμιῶμεν (saepius) et **δαμιῶσαι**. GD 4985 (tit. gortynius). Vid. *δαμιώνθω*.
Ad **δαμοθοινία**. Add. tit. megar. Mitth. XV 223.
δαῶν = **δή ἄν**. Cf. Usener Fleckeis. Ann. CXVII, 66. Nova exempla praebet Marci diaconi vit. Porph. p. 12, 11; 43, 21 (Teubn.).
- Page 186. **δανδαίνειν**. Vid. infra *ἐν δαιδαίνει*. De reduplicatione cf. *δενδίλλειν*.
Ad **δάπεδον**. Cf. Ahrens dial. dor. p. 80 et Hermann ad Aesch. Prom. 80 (W.).
- Page 187. **δαρτός** = **δερτός** sive **ἐνδορός**. Chalcidis tit. a. C. 446—401 in Eph. arch. 1902, p. 32. B 1 *οἶῶν δαρτῶν δύο μοίρας*. Vid. *δερτόν* et *ἐνδορόν*.
δάσος, τὸ. Add. Zosimus p. 229, 14. †
Ad Dativus absolutus. Aliud exemplum est in lexico Sophoclis p. 44 *Λευκίῳ Ἀντικῳ Γαίῳ Μαρκέλλῳ ὑπάτοις* (W.). Scripsi pro ablativo latino, quia procul dubio est latinismus.
- Page 188. **δάτυλλος**, heros atticus. Vid. A. Wilhelm in Festschrift Theod. Gomperz 1902, pag. 417 sqq.
δάφνη, Antiochae suburbium, cuius legatur enthusiastica descriptio Libanii Or. XI § 284 sqq.
- Page 189. Ad **δέ**. Non praegresso *ἢ μὲν, ἢ δ' ἑτέρα*. CIA II 652 A 45 (a. C. 398) et 660, 21 (a. C. 390). Cf. 667, 4 (a. C. 385), ut iam Hom. X 157. Meisterh.³ 250, 6.
δεδαυμένος a verbo *δαίειν* = *καίειν*. Semonidis fr. 80.
δεδίττεσθαι. Add. Ar. Lysistr. 564, ubi pro *ἐδεδίσκετο* Maltby restituit *ἐδεδίττετο*.

- δέδοικα**, **δεδιέναι** etc. Vid. Rutherford. Phryn. p. 269 sqq.
- δειλιάν**. Add. Callinicus de Hypatio 94, 8; 93, 16.
- δεῖν**, ligare. De formis in titulis att. vid. Meisterh.³ 175, 5.
- z. 191. Ad **δειπνεῖν**. De perfecti formis syncopatis vid. s. ἀριστᾶν.
- δειπνοκλητόριον**. Thesauro add. Theod. Balsamon VIII 1 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 180).
- z. 192. **δειπνοφιλοτιμία**. Idem XXII 5.
- Ad **δεῖσα**. Add. Tebt. pap. 15, 74; 105, 6. 27. 60; 106, 26.
- δεῖσαι** cum infinitivo, v. c. Lys. VIII 27; XXXI 12.
- z. 193. **δεκαδισταί** non sunt decumanarum collectores (**δεκατισταί**), sed decimum cuiusque mensis diem celebrantes. Vid. Addenda, pag. 939.
- δεκάθη** pro **δεκάτη**. CIA IV 1 b 373, 120 (saec. III aut V a. C.). Meisterh.³ 80, 9.
- Ad **δεκαῖν**. J. v. Leeuwen in lexicis mei censura coniecit τοῦτο δὲ κα[λὸν ἄλεισον]. Mihi quoque verbum **δεκαῖν** suspectum esse admodum rogandi signo indicavi.
- Ad **δεκανοί**. Add. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) 35, 9; 36, 17.
- δεκάποιον** (masc.) saec. IV a. C., **δεκάποδα** saec. V in usu fuisse testantur tituli attici. Meisterh.³ 149, 8. Vid. infra s. v. πούς.
- Ad **δεκαπρωτεύειν**. Vid. Hulæ scriptionem Dekaprotie und eikosaprotie in Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V p. 197 sqq. et mox s. v. εἰκοσαπρωτεύειν.
- δεκάρουρος μάχιμος**. Tebt. pap. 5, 44 (a. C. 118) et 81 (Introduct.). Cf. **ἐπτάρουρος** in lexico p. 313.
- Ad **δεκάταρχος**. Legitur **δεκαταρχία** in pap. mus. Gizehi n° 10271 (saec. II a. C.). Archiv II 1, 81 ll. 8 et 9.
- z. 194. **δεκαταφόρος**, Apollinis cognomen. Rec. tit. cret. Hierapytnae Mitt. XI p. 181 sq., n. 2. Cf. tit. arg. CIG 1142 et Paus. I 42, 5.
- δέκεσθαι** cretice = **δέχεσθαι**. Vid. τθ = σθ.
- z. 195. Ad **δελήτιον**. Cf. Sophoclis fr. 1023 Nck.².
- δελτάριον**, deltarium, instrumentum chirurgicum. Cod. lat. Paris. 11219 fol. 35 sq. Herm. 38, 284.
- δεμνιοτήρης**. Aeschylus Agam. 54 cum Charitonide in *Ἀθηναίῃ* XV p. 224 ex Hesychio redde **δεμνιοτήρη**ν pro **δεμνιοτήρη**. Vid. **νυμφοτήραι** (?).
- δέν**. Vid. **δένος**.
- Ad **δένδρεον**. Formam aeolicam **δένδριον** etiam Theocrito XXIX 12 reddidit Ahrens.
- δενδροθέτεια** = **δένδρεσι κομῶσα** (Wilam.). Timoth. Pers. 115 ἰὼ Μύσαι | **δενδροθέτεια**ι πυναί. Cf. **δρακοντέτεια** etc.
- z. 196. Ad **δένος**. Scythia Ar. Thesm. 1197 ἀλλ' οὐκ ἔκω δέν, ubi Rav. οὐκ ὄχ' ὠδέν (= ἔκω οὐδέν), Enger ἔκ' οὐδέν. Cf. **ναιδαμῶς** comice fictum ex **οὐδαμῶς**, **μηδαμῶς**. Sic etiam Eubuli com. fr. 23 K. **μηλί** (cf. **οὐλί** et **ναιλί**) et vulgare **μηκέτι** (cf. **οὐκέτι**). Vid. Addenda p. 939.

- δεξαμενή.** Vid. Rutherford, Phryn. p. 369 sq.
 Ad δεξιὰ. Cf. τηρεῖν τὴν δεξιάν, servare fidem. Epistula saec. II aut III p. C. PO III 533, 18.
 S. v. δεός. Corrige Δεάβολις.
- Pag. 197. **δέρμα.** Vid. supra s. v. βαυβών.
δεσμόδιον(?) = δεσμίδιον PB 837, 27, quod mox l. 31 δεσμήδιον, l. 33 δεσμήτιον exaratum. Fort. δεσμοίδιον (= -μήδιον = -μίδιον) scriba voluit. — δεσμίτιον Grenf. II 87, 22. 34 (aet. byzant.).
- Pag. 198. **δεσπόσυνος.** Add. Timoth. Pers. 136 δεσπόσυνα γόνατα. — Ad δεσπόσυναι cf. Tröger, Burghäuser Progr. 1899, p. 20 (W.).
δέυκει· φροντίζει. **δευκές·** λαμπρόν, ὅμοιον. **ἀδευκέα·** ἐμφερῆ, ὅμοιον. ἐνδευκέες· ὅμοιον. **ἀδευκέα** (Od. ζ 273)· πικράν. **ἀδευκές·** ἄμορφον, ἀγδές. **ἀδευκής·** χαμνός (χαλεπός Scal.), πικρός, ἄγνωστος. H. Satin apparet grammaticum quid proprie haec vocabula significant ignorare? Cognovimus solum ἀδευκής ex Homero.
δέυμενον = δέομενον aeoilice. Theocr. XXX 33. Vid. δεύμαι.
δεῦρό μ' ἐνθάδ' ἦξε in barbari semi-graeca oratione Timoth. Pers. 165.
δεύρου = δεῦρο. PG 47, 8 μέχει δεύρου. Adverbium pro genetivo habuit scriba (a. 346).
 Ad δεύτατος cf. Dieterich p. 187 (W.).
 Ad δέχε. Cft. Weber in lexicis censura πρόσδεξε Le Bas III 2235. 2500 recte, dummodo ne sit vitium orthographicum pro πρόσδεξαι.
δέχεσθαι. Sensu passivo hoc verbo utitur Dio Cass. XLI, 19 extr.
δηθόνειν οἶασι = κωφὸν εἶναι. Orpheus Lith. 467.
- Pag. 199. **δηληγατίονος,** delegationis. 836, 3 (Iustiniani aet.).
- Pag. 200. **δημητριάς,** poculi genus. Inscriptio (ni fallor, Deli) cuius locus me fugit. Cf. ἀντιγούλις et σελευκάς ap. Athen. p. 783 e.
δημιουργεῖν de rhetore orationem scribente usurpat Libanius Or. I § 103 (ed. Foerst. I p. 133).
δημοθόροβος. Caesarius Dial. III 140 p. 659 κρᾶνγὰς οἱ κόρακες δημοθούβας (sic) ἀφίλασιν. †.
Δημοστράτη dissimilatum ex Δημοστράτη CIA II 4250, 1, ut Σώσρατος II 3003, 2 et Χαίρεστράτη II 4250, 1. Meisterh.³ 79.
δημοτικός dicitur de personis, **δημοκρατικός** de rebus. Cf. Cobet, Var. lect. p. 210.
δηνάριον, passim tituli et papyri aeg. De his cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 126.
δηνόειν = δεῖν, ligare. Vid. καταδηνούειν.
Δήξενος. CIA II 946, 13 (saec. IV init. a. C.), ut λήων II 678 A 15 (a. C. 378—366).
 Ad δηρίττειν. Si recte creticum duxi, fuit δαρρίττειν. Cf. ἀδαριξίλα. Δ, i. e. δι, in papp. aeg. significat (συν)διά(λυσον)). Vid. BCH XXVI p. 121 sq.

201. Ad *διά*. Cf. Add. — Antiquissimum exemplum huius praep. c. acc. adhibitae pro *ἐνεκα* in titulis att. est CIA II 386, 28 (a. C. 322). Meisterh.³ 213—12. — De forma media verborum comp. cum *διά* certamen significantium cf. Rutherford. Phryn. p. 193 et imprimis Cobet, Nov. lect. p. 624 sqq. Nonnulla tamen servant formam activam, ut *διαθεῖν*, *διαπίνειν*. Etiam *διάδειν* dici posse probat felix Orellii emendatio *διασάντων* pro *διά πάντων* in Platonis Rep. IX p. 580 B.
- διαβαίς* aeolice = *διαβάς*. Novum Pindari fragm. PO III 408, 39.
- διαβεβηκότα* τῇ δυνάμει τῶν λόγων Plut. Mor. 31 E. Verba vix sana. An *διενηνοχότα*?
- διάγασις* pseudodoricē pro *διάγῃσις* = *διήγησις*. Diatribe doricē scripta PO III 410, 2.
- Pag. 202, l. 4. Cf. *προσδιαγράφειν*.
- Ad *διαγραφή*. Cf. Archiv II p. 341 sqq.; III 75 *διαγραφή* (τραπέζης) „eine Bankurkunde über Zahlungen durch und an die Bank, vor allem über die Zahlungen ersterer Art.” P. M. Meyer.
- Ad *διάγραφον*. Corrige in textu *διαγράφου τοῦ τηγάνου*.
203. Ad *διαφειπάμενος*. Blass ad GD 4991 p. 275 dubitat quaerens „Auf Wetten bezüglich?” Cf. supra *διαβαλόμενος* in lexico.
- διάζεσθαι*. Vid. ἄσμα, ἄττεσθαι, δίασμα, ἐκδίαστον (Hes.).
- Ad *διάζευγμα*. G. Crönert, Cl. Rev. 1903, 195, dubitabundus vertit „locus ubi canalis aqua in duos rivos dividitur” addens tamen *ἐπάνω διαζεῦξαι* in papyris Petrie ineditis idem esse ac pontem superne construere.” Cft. pap. Petrie⁵ 120, 21; 121, 35.
- διάθεσις*. M. Haupt in Thesauro ad verba „qua de re fusius Arist. Praedic. cap. *περὶ ποιοῦ καὶ ποιότητος*” addit Simpl. — — — Schol. Ar. 70 b. †
- διακατέχειν*, possidere. Add. Grenf. I 62, 2 (aet. byzant.) etc.
- διακάτοχος*, bonorum possessor. Add. Grenf. I 60, 37. 46 (aet. byz.) etc. Cf. J. C. Naber, Archiv III, 13.
- διακνημοῦσθαι* comice = *διαμηρῶζειν*. Hes. *διεκνημώσατο διέφθειρε*.
- διακραδαίνειν*. Add. Timoth. Pers. 25.
- διακρανᾶν*, aquare, liquare, temperare vinum. Theocr. VII 154, cum Fritzschi nota.
- διακρίνει νοῦσος ἐν οὐδενί*. Hippocr. II p. 241 Ermer. Vertunt: deserit neminem. Verba vix sana.
204. *διάκτορος Ἀργυροφόντης*. A radice *κτεῖρ* = *κτεν* (?) derivat C. Oestergaard, Herm. a. 1902, p. 382 sq., comparans scilicet *διάφθορος* (sic!) quod idem significet, quasi vero hoc sit graecum vocabulum pro *διαφθορεύς*. Ignorare quam ita sapere praestat.
- διακνοδόμενοι*. Vid. *διαχύνειν*.
- διάκων* pro *διάκονος*. Serus Galatiae tit. 154, 1 in Journ. of Hell. Stud. XIX p. 130. Cf. Mitt. XIII p. 253 n° 60.
- Ad *διάλαμψις*. Corrige Del. 132, 26 = GD 5150.

διαλαφύσσειν. Hes. *διελάφυξας· διεφόρησας· ἀνήλωσας, λαφυγμός γάρ ἡ διαφόρησις (διαρροφήσις? Schmidt) ἢ διαπένωσις.* Cf. *λαφύσσειν* in lexicis.

Pag. 205. **διαλέγεσθαι,** *agere de legatis.* Vid. Cobet, *Nov. lect.* p. 278. — Vid. infra s. v. *προνοεῖσθαι.* — Passim in serioribus titulis occurrit forma hellenistica *διαλεγῆναι* pro *διαλεχθῆναι.* Exemplis notatis in lexico add. titt. cret. GD 5168, 7 *διελέγην*; 5169 a, 7 et 16 *διελέγεν* (= *διελέγησαν*); ibidem l. 18 *διαλεγέντος*; 5162 a, 2 *δια(λ)εγέντας*; Pergami tit. saec. III a. C. n° 5 *διαλεγῆσομαι*, quibus alia plurima addi possunt. — Ex scriptoribus cito Scymnum Chium, perieg. vs. 7 *διαλεγῆναι.*

διάλλοδις (?). In carminis epici fragm. pap. vs. 33 (Berl. phil. Woch. 1903, p. 28) Kenyon et Ludwich edunt: *πρίν κε θοῆι (L. pro βοῆι) ἐνὶ νυκτὶ διάλλοδις εἰρύσαντες.* Per tmesin potius scripserim *δὲ ἄλλοδις εἰρύσαντες.* Poeta ἄλλοδις pro ἄλλοδις ἄλλη dixisse videtur. Ad *διαλογή.* J. C. Naber, *Archiv* II 1, 33 „*Erat τῶν κατὰ καιρὸν ἀρχιδικαστῶν gestorum volumini, ex quo fiebant αἱ πενθήμεροι, i. e. quinum dierum breves, proprium nomen ἡ διαλογή, quocum confundi non debet ὁ διαλογισμός, conventus.*”

διαλογίζεσθαι, *conventum agere.* Cf. J. C. Naber, *Archiv.* II 1, 33. Ad *διαλογισμός.* E papyris aet. Ptolemaeorum cf. *Tebt.* pap. 27, 35; 64 b 112; 72, 252. 457. 468.

Ad *διάλογος.* Lagidarum aetate in Aegypto fere idem significat, quod hodie audientie nos vernaculo sermone dicimus, *Audienz* Germani. Sic *Tebt.* pap. 58 30 *ἐπεὶ παραγέγονε ἐπὶ τὸν διάλογον (ad conventum) τοῦ ε' (ἔτους).* Cf. ll. 31 et 59.

διάλις quid? Vaxi in Creta tit. GD 5125, 9 [τᾶ]ς ἐν ἀντηρίωι (= ἀνδρεῖωι) *διάλιος.* Vix aliud significare potuit quam *τροφή, σίτησις,* de qua coll. *ἀλθαίνειν* recte cogitasse videtur Baunack.

διάμεσοι· οὕτως ἐλέγοντο παρὰ Ἀθηναίους οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων. Nos „de middelstand”.

διαμηριζειν. Vid. *διακνημοῦσθαι.*

Pag. 206. **διάμοι<β>ος·** ὁ ἀντὶ ἄλλου διακονῶν. H. Paullo ante legitur *διαλλύος* cum eadem explicatione. Schmidt maluit *διάμοι<μ>ος,* coll. *Theognost.* II 65, 2 *ἀμοιμὸς κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων ἀντὶ τοῦ ἀμοιβός,* quae tamen vitio nata lectio videtur.

διαμῶσαι (Eur. *Bacch.* 769) *ζητοῦσαι.* H. Idem *διαμῶμενοι* (Thuc. IV 26, 2) *διίστάντες.* Melius Suid. s. v. *διασκάπτοντες,* sed addito *ζητοῦντες,* quod tuetur *ζητοῦσαι,* quamvis expectetur *κνήθουσαι* et *κνήθοντες.*

διανό(ε)ιν cum participio pro pedestri *διατελεῖν* usurpasse videtur Euripides Or. 1662 ἢ *σε μυρίοις πόνοις δεδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε.* Vix recte schol. *ἀντὶ τοῦ κατηνάλωσε.*

διαξός, ὁ, politor, laevigator. Tit. delph. BCH XXVI p. 64, col. II, 3.

- διαπήγιον** = διάπηγμα, Querstange. PB 781 III 8 πινάκια βωλητάρια
 ἰβ̄ σὺν ποδίσκοις καὶ διαπηγίοις καὶ λεονταρίοις καὶ ποιρηνιδίοις (= πυρ.).
 Ad **διάπισμα**. Vid. Addenda pag. 940.
207. **διαπρίωσις**. Tit. delph. BCH XXVI p. 92, l. 8 ξύλων Μακεδονικῶν
 μισόδμων διαπρίωσις. Cf. **διαπρίωτος** et **ἀπρίωτος** apud Hippo-
 cratem. Nusquam est **πριοῦν** pro **πρίειν**. Cf. infra **πρίζειν**.
- διαπόρσιος** (**διαπρόσιος**?) μέγας, διαβόητος. H.
διαρραίεσθαι pro activo, ut Hom. Ω 355, Timoth. Pers. 145 sq.
διαρρυμβονᾶν. Hes. διερυμβονήσατε διεφορήσατε (διερροφήσατε?).
 Cf. **ῥυμβονᾶν** = **διασκορπίζειν** apud eundem et Suidam et **διασφαι-
 ρίζειν** in lexicis. Cohaeret cum verbo ionico **ῥυφεῖν** = **ῥοφεῖν**, **ῥυφαί-
 νειν** = **ῥοφαίνειν**.
- διάρχοι** οἱ Ἑλληνοδίκαι. H.
 Ad **διασελείν**. Add. Tebt. pap. 41, 10; 43, 26; **διάσεισις** 41, 30;
διασεισμός 43, 26.
- διασκορπισμός**, ut apud LXX, Tebt. pap. 24, 55.
- διαστέλλειν** in papyris aeg. saepe significat solvere (betalen), ut
 PO III 517, 1; 533, 9. 23 (**διάστειλον ὄν ὀφείλεις μοι πυρόν**); 610, 3;
 613, 5; 616, 4. Cf. **διαστολή**, solutio; **διαστολικόν**, sol-
 vendi mandatum.
- Ad **διαστολεύς**. Sic vocatur etiam instrumentum chirurgicum in
 cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 281. — In papyris Wilcken Arch. I
 p. 130 probabilius supplevit **διαστολ(ικῶ)**.
- Ad **διαστολή**. Add. Tebt. pap. 21, 45; 27, 20; 34, 13.
- Ad **διαστολικόν**. Add. PB 613, 18 δ. **ὑπόμνημα**. PO III 433, 15
διαστολικόν sine substantivo. Vid. **διαστέλλειν**.
208. **διασφενδονίζειν**. Plut. Marcell. 15 = **διασφενδονᾶν**. Fortasse Hesychii
 gl. **διεσχηνησμένοι** **διεσκορπισμένοι** celat **διεσφενδονισμένοι**.
 Explicatio saltem minus favet leniori mutationi **διεσχηνησμένοι**.
διατέμνειν. Improperie = **διαίρειν**, **διαλαμβάνειν**. Libanius Or. I § 208
 (ed. Foerst. I 176 sq.) **ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶ τὸν ὄχλον**.
- διατηγῆναι** quid? PO III 472, 46 (c. 130 p. C.) **ἔδεθήθη ἡ Διονυσία
 τῆς μητρὸς μὴ ἐπὶ μόνοις αὐτὴν ἀπολιπεῖν τοῖς διατηγῆναι φθάσασιν,
 ἀλλὰ τι καὶ παρασχεῖν ὡς ἐπὶ ἐνὶ μόνῳ σαλεύουσιν** (pro **σαλευούση**). Edi-
 tores nihil adnotantes vertunt quasi legatur **δαπανηθῆναι** sive **ἀνα-
 λωθῆναι**. Forsitan corrigendum **διατακῆναι**.
209. **διατρεμεῖν** (?) nusquam legitur nisi Arrian. Peripl. cap. VI init. **βορραῶς
 κατέστησε τὴν θάλατταν καὶ διατρεμῆσαι ἐποίησε**. Sed nescio an
 scriptor dederit **καὶ δὴ ἀτρεμῆσαι**, quod si recte conieci, hoc
 verbum eximendum est lexicis.
- διατρέχειν**, intercurrere. Singularem usu Dicaearchus, De vita
 Graeciae p. 128 ed. Gail., quo et nos dicimus er mee onder
 door loopen: **διατρέχουσι δ' ἐν αὐτοῖς** (scil. Thebanis improbis
 plerisque) **ἄξιόλογοι, μεγαλόψυχοι, πάσης ἄξιοι φιλίας**.

- διατόφειν.** Add. Liban. Or. I § 95 extr., ubi recte Foerster I 120, 10 ex Reiskii correctione (cf. A. P. V 131) edidit ἀλλὰ τότε ἑλαρᾶ τε καὶ εὐθυμουμένη (ψυχῇ scil.), ὕστερον δὲ ἄχους τε πλέα καὶ διατεθυμμένη pro librorum lectione διατετυμμένη.
- διατόφαι·** διὰ στενοῦ διελθεῖν. H. Malim διατρυπήσαι cum Schmidtio.
- διανλίξειν.** Hes. διηυλίσθη· διεφθάρη. Idem διηύληται· ἠχρεῖται· λέγεται δὲ καὶ ἐξηύληται ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς. Glossae comicae videntur. Cf. Zenob. V 85; Suid. νοῦν ἐξηυλημένον; Ar. Ach. 681 παρεξηυλημένον.
- διαφάσκειν** (vulgo διαφάσσειν)· διαφαίνειν. H. Cf. Polyb. XXXI 22, ubi codd. διαφάσκειν.
- διαφέρομαι** = διαφέρει μοι. Praeter Dem. IX § 8 vid. Dio Chrys. XXXII § 46.
- διαφερόντως.** Vid. infra s. v. σφόδρα.
- διαφθορεῖν** barbarum pro διαφθείρειν. Cf. Cobet, Var. lect. p. 195. De διέφθορα apud sequiores = διέφθαρμαι, attice = διέφθαρχα Rutherford. Phryn. p. 246 sqq.; Cobet l. l. p. 318.
- Pag. 210. **διαχόνειν** reddatur Hesychio s. v. διακυδόμενοι· διαχόμενοι scribendo διαχυνόμενοι. Vid. infra χύνειν.
- διαχυτλάζειν.** Hes. διαχύτλαξε· διακίνει, πλάτνυε(?) ἢ διάχει ἢ διακάθαιρε ἢ διάκρινε, οἱ δὲ πολλοὶ διύγγαινε. Cf. χύτλασον Ar. Vesp. 1213 cum scholiis. Procul dubio est gl. comica.
- διαχωλεύειν.** Hes. διεχώλεον· διώδενον de claudio, ut arbitror. Gl. comica?
- διαφαθάλλειν·** διαστέλλεσθαι (-στέλλειν?) πρὸς ἔρευναν. H. Gl. comica. Simplex ψαθάλλειν (cf. ψῆν) valet κνῆν, scalpere, in Hermippi et Platonis fragmentis, compositum significare videtur discutere rimandi causa. Alio sensu supra H. διεψάθαλλε· διέφθειρε (sensu obsceno?). Mox corrupte idem διαψαλάττεσθαι· τὸ εἰς ἔρευναν διαστέλλεσθαι.
- διβολία,** iaculum duplici cuspidе munitum. Add. Menandri Κόλεκος fragm. PO III 409, 30.
- Pag. 211. **διδαγματουργία.** Theod. Balsamon XXXIX 10; XLIV 39 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
- διδαχὴ στρατιωτικὴ,** disciplina militaris. PB 140.
- δίδημι** = δῶ. Vid. Meisterh.³ 179, 27. Cf. Cobet, Nov. lect. p. 474.
- Ad **διδόναι.** De formis atticis in titulis vid. Meisterh.³ 188—190. — Forma ionica διδοῖ = διδωσιν legitur etiam LG VI 2, ubi tamen, quia coniunctivo opus sit, Blass excidisse putat voculam κα, ut valeat διδῶι. — In lexi mei censura Weber affert διδουμει citans Thumb, p. 25 sq.
- Pag. 212. **διδωσίω** cretice = δῶσω. Lati tit. GD 5075, 82 δίκας τε καὶ πράξεις διδωσίω. Cf. hom. διδωσέμεν ν 358; ω 314.
- διεξάγειν** passim in Aegypto de dirimendis litibus adhibetur. Cf. Tebt.

- 5, 219; 7, 5; 8, 11 13, 17; 15; 8, 22; 18, 6; 48, 9; 61 (b), 287; 72, 25; 138. — διεξαγωγή 14, 6. 16. Vid. infra s. v. ἐνώπιον.
- διεξοδεύειν. In Thesouro s. v. M. Haupt adnotat deesse mentionem termini technici Novae Academiae διεξοδευμένη φαντασία. Sext. Emp. adv. . . . VII 166 sq. Reliquam eius notam, in qua Galenus de Hippocr. et Plat. plac. IX citantur, non expedio. †
- διερρωγεία. Tit. boeot. saec. a. C. III extr. IGSept. I 3498, 13. Vid. εἶ pro εῖ (ubi deletur dorice).
5. 213. διέφθορα. Vid. s. v. διαφθορεῖν.
- διεφάθαλλε· διέφθειρε. H. Mira explicatio, nisi forte διέφθειρε sensu obsceno accipiendum est. Nam simplex ψαθάλλειν apud Hermip-
pum et Platonem comicos cognatum cum verbo ψῆν significat
κνήν, κνήθειν, scalpere, itaque facilius intellegitur altera Hesy-
chii gl. διαψαθάλλειν· διαστέλλεσθαι εἰς Ξερυναν, i. e. discutere (v. c. ter-
ram) ad aliquid (quod quaeritur) investigandum. Compositum ver-
bum quoque e comoedia sumtum videtur.
- διηγανές· λαμπρόν. H. Cf. γανεῖν· λευκαίνειν. γάνος· λαμπηδών. γανω-
θείς· λαμπρυνθείς. γανῶσαι· λαμπρῶναι.
- διηγγητής Achill. Tat. IV 15 vitiose scriptum est pro ἐξηγητής. Cf.
Cobet, Nov. lect. p. 487, qui „nihili vocabulum” lexicis eximi
iussit. Nusquam sane alibi legi videtur, licet quin narrator ita
Graece dici potuerit vix dubium videatur.
- διήρεσ(σ)αν· διενήξαντο. H. Cf. Hom. Od. XIV 851.
- διητανές· λιτόν· διατεταμένον. H. A verbo διατείνειν, ut fere ἐπηετανός
ab ἐπιτείνειν? Glossa epica videtur.
- διηχῆτας (διηχῆτης an διαχῆτας?)· ἄρτου εἶδος. H.
5. 214. δικαίαν cum brevi diphthongo. Kaib. ep. 95, 4 (saec. a. C. III).
- δικαιοδοτεῖν, ius dicere. Add. PO III 484, 25; δικαιοδότης 578.
- δικαμπίας· οἶνος ὁ δύο τροπὰς ὑπομείνας. H. Cf. τροπίας et ἐντροπίας
in lexicis.
- δίκανον. Vid. s. v. δίκηλον.
- δικαστάρ τοὺς κρίτας. Ἑλλεῖοι. H.
- δικαζτήρεςσιν aeolice = δικασταῖς. Diatribe rhetorica PO III 410, 25 sq.
Ad δικεῖν. Vid. etiam ἐκδικον et ἀπελιγκόμην.
5. 215. διελλίξεν (?). Vid. διωφέλλειν.
- δίκηλον· ἐτύπωμα, ὁμολωμα, εἶδωλον, ἀνδριάς, ζῳδίων. παρὰ Λάκωσιν. H.,
qui deinde habet δίκηλον· φάσμα, ὄψις, εἶδωλον, μίμημα. ὅθεν καὶ
ὁ μιμολόγος παρὰ Λάκωσι δίκηλικτάς. Cf. supra δεικηλικτάς,
ubi vix recte praetuli formas scriptas per diphthongum. Fortasse
laconicum est etiam δίκανα (δείκανα EM 260, 42)· ποικίλα ἱμάτια. H.
- δίκαταμνος, ἦ. Epiphanius tom. II p. 450 Dind. καὶ τὴν μὲν δίκαταμνον
τινὲς καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τοὺς παῖδας τῶν ἰατρῶν κεχρησθαι ταύτη εἰς τὴν
τῶν τικτουσῶν γυναικῶν βοήθειαν. †
- δίλασον sive δίλασσον an vestimenti genus? PB 874, 25 (p. C. saec.

- III) *σφυρίδαν* = *σφυρίδα*) *κρεα(α)δίων και δίλασσον*. PB 876, 17 (eiusdem aet.) *χιθῶνα ἔρεσθν και λινοῦν και δίλα[σ]ον et l. 22 [δ]ίλασον*.
- δίλωρος**. PB 620, 9 (saec. IV p. C.) *στιχαρίων διλώρων*. Non expedito. Apud Vopiscum bis occurrit vestis diloris.
- διμάτωρ** dorice, non *διμήτωρ*, Bacchus dicitur ab Alexide, fr. 284, 1 K. Cf. *Δάματερ* apud Atticos.
- διμή** = *τιμή*. PG 48, 33 (a. 346).
- Corrige: *διμνέως* ionice pro *διμναίους*.
- διμοιρίτης** duplicarius, cum scholio ὁ *διπλοῦν λαμβάνων τῶν στρατιωτῶν μισθόν*. Menandri *Κόλακος* fragm. PO III 409, 28.
- δινεύειν**. Vid. Addenda s. v. *διανεύειν* et infra ad p. 940.
- Ad *διολούφειν*. Idem verbum, ni fallor, subest corruptae Hesychii glossae *διέφυλλε διέτιλλε*, ubi corrige *διώλουφε*.
- Pag. 216. **Διομαιεύς**. Vid. Meisterh.³ 35; 42, 2; 44, 17 et *Διομ(ει)εύς* 42, 2; 44, 16.
- διομματοῦν** = *διομματεύεσθαι*. Elegium Pantaleonis p. 12. Mor. †
- Pag. 217. **Διονοσιάδες** ἐν Σπάρτῃ παρθένοι, αἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις δρόμον ἀγωνιζόμεναι. H.
- διόπερ**. Vid. s. v. *διότι*.
- διόπεσθαι** pro *διορᾶν* proscipsit Cobet, Nov. lect. p. 612, correcto *διῶπτο* pro *διῶπτετο* ap. Iosephum Gen. p. 50. — Vid. *περιόπτειν* infra.
- διόπτρα**, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 98, 281.
- διορθοῦν**, solvere debitum. PO III 483, 16 (p. C. 108).
- διοροχή** (*διωρ*) figurate = *διαφθορά*. Libanii Or. II § 55 (ed. Foerst. I p. 256, 19) *τῇ μεταβολῇ και ταῖς τῶν πραγμάτων διορούχαις*, ut verbum *διορύττειν* usurpat Demosth. 9 § 28 et 45 § 30, et ipse Liban. I § 123 (F. p. 142, 6) ὁ *τὴν φιλίαν διορούξας*.
- Διοσερίται** et **Διοσιρίται**. Meisterh.³ 18, 5.
- Διύσκοροι** et **Διόσκοροι**. Idem 27, 23.
- διοσκοροφρων**. Theod. Balsamon XXXII, 19 (Horna, Wien. Stud. XXV, 195) *φαντασιαστῶν και διοσκοροφρόνων*.
- διότι** non agnoscunt tituli attici ante a. 300 a. C. idque tantummodo ut coniunctionem declarativam; **διόπερ** inde ab extr. saec. IV pro ὧν *ἔνεκα*. Meisterh.³ p. 252 sq., 24. 25. 26.
- Διοφείδης** = **Διοπείδης**. Idem 102 § 39.
- διπλήσιος** cretice = *διπλήσιος*, *διπλάσιος*. Gort. GD 4982, 7 *τῶν χρημάτων*. — *τὰν διπληίαν ἄταν*. Cf. 4984, 20 et hinc corrige LG VI 42.
- Ad *διπλοκάρσιος*. Corrige a. 56/7 pro 557. Cf. *δουπλικάρσιος*.
- Pag. 218. Ad *διπλοκέρραμος*. Eodem sensu usurpari videtur **διπλοῦν** PO III 520, 6. 11. 21 *ταρχίων διπλοῦ (διπλῶν)* (p. C. 143). Cf. 141, 5 (aet. byzant.).
- διπλοτριπλάζειν**. Theod. Balsamon XXIV A, 9 (Horna. Wien. Stud. XXV, II).
- Διπολίεια**. Meisterh.³ 102 § 39.

- δίπουν.** Vid. *δεκάπουν* et s. v. *πούς*.
- διπυργία:** *οίκια διπυργία* (pro *δίπυργος*). Vid. s. v. *κάμπος*. Cf. *διστεγής* et infra *πυργία*.
- διπύργον,** instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74. 2. Herm. 38, 281.
- Ad *δις* suffixum. Pro Choerobosco citandus fuerat Theognostus Cram. An. Ox. II 163, 33 (C.).
- § 219. **δισσέπαρχος.** Theod. Balsamon VIII 25 και *δισσεπάρχων ἡμφιάσθην μανδύαν* (Horna, Wien. Stud. XXV p. 180). Vid. *μανδύας*.
- δισταχῶς**· *διχῶς*. H. Ex Aristotele et Theophrasto citantur *διτταχῆ* et *διτταχού*, sed adiectivum non tulit aetatem.
- διστομοῦν:** *μάχαιρα διστομονμένη* = *διστομος*. Theod. Balsamon XXXII 8 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 104).
- δίτονος μάσθλης**· *ὁ διπλοῦς ἢ δυοὶ χρώμασι κεχρῆμένος*. H. Sophoclis fr. 125 Nck.², ubi olim sic correxi pro *δίτονος*.
- Ad *διφθέρη*. Sec. Rossium Mus. Rhen. 8, 293 vocabulum est orientale (W.).
- Διφιλίειον.** Meisterh.³ 52, 63.
- διφῆρος.** Add. Hes. s. v. *Ἔφορος Κυμαῖος*, ὅτι *δις* ἐτέλεσε τῷ διδασκάλῳ Ἴσοκράτει τοὺς τῆς παιδείσεως μισθούς.
- δίφρις**· *ὁ ἐδραῖος καὶ καθήμενος ἀεὶ, οἶον ἀργός*. H.
- δίφροφῆρος** et **σκιαδηφῆρος** hodieque in Africa occidentali reges comitari monet R. C. Bosanquet, Journ. of Hell. Stud. XIX p. 176 in nota.
- Ad *διφρύγιον*. Cf. Thumb. p. 74 (W.).
- δίχα λαλῆσαι**· *ἀκατάλληλα λαλῆσαι*. H.
- διχόνδρις**· *ἀπύγων*. H. *Διχόγλουτος*, *διχοκόχωνος* aut simile quid subesse videtur.
- δίχορον** = *δίχωρον*. Constantier sic scribitur in PG 71.
- § 220. **διωλισθηκόσι**· <δια?> *πεσοῦσι*. H.
- διωροχή.** Vid. *διοροχή*.
- διωστήρ,** instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.
- διωφέλλειν** (?)· *διοφύσσειν*. A. In mentem veniunt: *διασκάλλειν*, *διασκάπτειν*, *δικελλίξειν*.
- διωχῆ(ς)**· *δίφρος ὁ δυνάμενος δύο χωρεῖν*. H. Cf. Poll. X 47 *δίφροι διωχεῖς ἐν Φερεκράτους Ἀγαθοῖς εἰρημένοι, οἶονεὶ οἱ* (l. οἶον ᾧ vel potius οἶοι ἐν οἷς) *δύο ὀχοῦντες* (sc. εἰσίν).
- δνόψ**· *χιτῶνος εἶδος. βάθος* (?). H.
- § 221. **δοθιήν.** Vid. *δολίων*.
- δοῖτρον**· *πέλον. σκάφη*. H. Cf. *δροίτη* cum eadem explicatione.
- δοκάν**· *θήκη*. H. Gl. dorica aut aeolica. *Δοκή* in solis compositis apparet, nisi forte recte olim Euripidi Alc. 158 *κεδρίων δοκῶν* suasi pro *δόμων*. Sed cf. Hesiod. Opp. 95.
- δοκεῖοι** laconice = *δοκοίη*. Thuc. V 79, 4.
- δοκικῶ**· ἀντὶ τοῦ δοκῶ. *ἔπαιξε δὲ Ἐρμῆπος ἐν Ἀριοπάλιοι* (II 384 M.) H.

Fortasse poeta verbum balbo tribuit aut ebrio balbutienti. Cf. supra ἀσπακ(π?)άζεται.

δοκιμᾶν = δοκιμάζειν. Tebt. pap. 24, 78 (a. C. 117): καθότι [ἄν] δοκιμήσης.

δοκίμιος = δόκιμος. Pap. Blass NT² p. 157 med. (W.).

δόκιμος, ὁ et ἡ. Vid. infra s. v. ἐπιδόσιμος.

Ad δοκίμωνι. Add. δοκίμοις (II pers. ind.) Theocr. XXIX 19; δοκίμοι XXX 26 et 27. Cf. δοκιμοῦν· δοκιμάζειν. H.

Ad δοκοῦν (in Addendis). Cf. Grenf. II 35, 7 (98 a. C.), ubi eadem fere verba occurrunt.

δοκῶ μοι cum futuro. Vid. Cobet, Nov. lect. 245.

δολ-ένετος (= δόλω ἐνεμένος). ὑ<πό>βλητος. H.

Pag. 222. δολίων· ὁ δοθίην. H.

δολφός· ἡ μήτρα. H. Cf. δελφός, ἀδελφός etc.

Ad δόλω πονηρῶ. Cf. Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 85.

δομειστικός, domesticus. Asiae tit. christianus in Journ. of Hell. Stud. XXII p. 351, n° 97: δομειστικός λανκιάρων. De domesticis (neogr. δομείστιχος) cf. Mommsen Eph. epigr. V p. 121 sqq. Pap. RAN (a. 486) Wess. Wien. Stud. XXIV p. 126; de lanceariis CIG 4004 et Lydum de magistr. ed. Wuensch p. 74, 14.

Ad δονεῖν. Add. Timoth. Pers. 222 et fortasse 123.

δοξασταί· οἱ διαγινώσκοντες πότερος εἴδορκεῖ τῶν κεκριμένων. BA 242. Hesychius explicat δικασταί.

δορκάδε(ι)ος. Meisterh.³ 42, 3.

Pag. 223. δορκάζειν. Vid. δρωπάζειν.

δόρυλλος (cod. δορύαλλος)· τὸ τῶν γυναικῶν μόριον, ἀπὸ τοῦ δέρειν, ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγωδοποιοῦ Δορύλλου, οὗ μέμνηται Χριστοφάνης ἐν Λημνίαις (II 1001 M.). H.

δορυμήστορας· τοὺς ἐμπείρους τῶν πολέμων. H.

δορυμόλπης (δορυμόλπος?)· ὁ (cod. ἡ) προηγούμενος τοῦ θυομένου βοῶς τῷ Δι. H.

δόσιμος = δάσιμος. Tebt. Pap. 5, 176 (a. C. 118). Probabilior forma est δόσιμος. Cf. ἐνδόσιμος, διαδόσιμος, ἐπιδόσιμος, παραδόσιμος, in quibus nusquam apparet Ω.

Ad δουκηνάριος. Etiam papyri aeg. Vid. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 127.

δοκοφυής - Κωνσταντίνος. Theod. Balsamon XIII 11 (Horna, Wien. Stud. XXV, p. 183). Cf. κομνηνοφυής, γιγαντοφυής, μυρμηκοφυής.

δουλεύθειτο barbare = δουλευθείη. Amorgi inscr. imprecatoria in lamna plumbea BCH XXV 415, l. 9.

δούξ, δουκός, δουκί, δουκα, dux etc. Papyrorum testimonia collegit Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 127.

δουπλικιάριος. Grenf. II 51, p. 83 (a. 165). Vid. δουπλικιάριος in Addendis et cf. διπλοκάριος et σησκουπλικιάριος.

- δοῦρα· δῶρα. H. Cypriis tribuit Schmidt.
 δουριβαρτε, vox corrupta in epigrammate cretico sic correcto a
 Comparettio, Wien. Stud. XXV p. 8: "Ἑλλαν καὶ πολέμου βαρναλγέ<α>
 αἶσαν ἐγὼ τὰν || μιμνέμεν <ἐξ>ἐλα[χ]ον, δουροβαρτῆ κάματον, κτέ.
 Ad δοχικός. Add. Tebt. pap. 11, 6. 13; 61 (b), 390; 72, 395.
- π. 221. δοχμόκορσοι· οἱ πλαγιοχαῖται. H.
 δράγλαι λόγγαι, tragulae. PK 191.
 δρακονάριος, draconarius. Vid. τρακωνάριος.
 δρακοντοζωνες, vox corrupta. Iulii Africani Κεσιδῶν fragm. vs. 29,
 PO III 418.
 δρακοντόμορφος (Lycophr. Alex. 1042). PO III 490, 12.
 δρακοντόπους. Add. Pisander grammaticus An. Ox. 2 p. 381 δρα-
 κοντόποδες. †
 δρανεῖς· δραστικοί, ὄθεν καὶ ἀδρανεῖς. H.
 δράστην· κόφινον. H.
 δράστις· ἡ βύσσος· καὶ οἱ ἐργαζόμενοι δραστιουργοί. H.
- ε. 225. δριφόν· τὸν διφρόν. Λωριεῖς. H. Scil. in Sicilia; Sophronis fr. 38; 82.
 δριωδόνες· θεοὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τιμώμενοι. H. Cf. Meineke ad
 Theocrit. p. 3.
 δρομάσσειν· τρέχειν. — δρομάσσουσα (cod. δρωμίσουσα)· τρέχουσα. H.
 δρομεδάριος, dromedarius, = δρομάς. PB 827 saec. II p. C. Cf.
 Wessely, Latein. Schrifttaf. p. 6, 16 (saec. VI).
 δρομιάφιον (ἀμφιδρόμιον?) ἡμαρ· ἀμφιδρόμια. H.
 Ad δρόμος. Vid. Add. p. 924, ubi add. Tebt. pap. 90, 4; 110, 7.
- ε. 226. δρουγγάριος. Miles gregarius?. Vid. drungus ap. Vegetium r.
 mil. Latyschew MDAJ X 1885, 129 n° 84. — Cf. Theod. Balsamon,
 epist. X, cuius lemma: τῷ Καματήρῳ Ἀνδρονίκῳ τῷ μεγάλῳ δρουγ-
 γαρίῳ, ubi procul dubio dux aliquis significatur. Cf. ipsa epistula
 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
 δροῦνα· ἡ ἀρχή. ἀπὸ Τυρρηνῶν. H.
 δρουαχαρνεῶ· ἢ<γουν?> δρούνε Ἀχαρνεῶ καὶ ἀναίσθητε. δοκοῦσι γὰρ οἱ
 Ἀχαρνεῖς σκληροὶ τὴν γνώμην εἶναι καὶ ἄτεγκτοι... H. Glossa comica.
 δρύες οἰνοχίτωνες· αἱ ἄμπελοι, διὰ τὸ τὸν οἶνον χεῖν. καὶ ὁ χιτῶν δὲ
 παρὰ τὸ κεχύσθαι ὠνόμασται (!). H. Gl. poetica.
 δρομάσσει(ν) καὶ δρομάξαι τὸ τύπτειν ξύλοις. — δρομάξεις κυρίως μὲν
 σπαράξεις (an ἐστὶ ἀράξεις?) χρώνται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ συνέσει καὶ
 προσομιλήσει (an συνουσιάσαι καὶ προσομιλήσαι?). Vid.
 Fragm. com. inc. 397 Mein.
 δρύμιος, latro. Hes. δρυμίους· τοὺς κατὰ τὴν χώραν κακοποιούντας.
 δρουχοῦν = παματίζειν. Vid. s. v. δυοχοῦν.
 δρουπολεῖ· ταιλαιπωρεῖ (ὄλοπορεῖ?). H.
 δρουπερίς· βοτανή τις ἐμφερῆς πτέρει (Baumfahre). H. Dioscor. IV 189.
 δρύσσεσθαι, saepire, = δρυφάσσειν. Grenf. I 11 (II) 14 (a. C. 157).
 δρυξάμενον τῆς γῆς ἀπὸ τῶν ὀρίων κτέ.

δρυφάδες· λῦπαι, ὀδύνας. ἢ τὰ ἀπὸ πληγῶν πελιώματα. H.

δρυφαίνηκα (?)· ὄν οὐ μέγαν. Ἡλείοι. H.

δρύφειν (= δρύπτειν)· περαίνειν. **δρύφῃ**· ἀμυχή, καταξυσμή. **δρύφῃ**· ξύσματα (cod. ξέσματα). **δρυφόμενοι**· φθειρόμενοι. **δρύψαι**· ἀφελεῖν (?), καταξύσαι. H.

δρωπάζειν (?)· ἐμβλέπειν. H et BA 549 et **δρωπάζεις** (?)· περιβλέπεις. H. Coll. Hes. **δορκάζων**· περιβλέπων, corrigendum **δορκάζειν** et **δορκάζεις** aut cum metathesi **δορκάζειν** et **δορκάζεις**.

Ad Dualis. Inde ab initio saec. IV in titulis evanuit praesertim in formis verborum. Babrius duali caret, sed in poesi epica numquam plane desiit usurpari. Cf. Pezzi, la lingua Greca antica p. 463; Weber, Neue phil. Rundsch. 1903, p. 107 sq.

δύανδρες, duumviri. Inscr. Olbariae 3, 7 in Wien. Stud. XXIV p. 288 **δύανδρων**. Hinc adi. **δύανδρικός**, duumviralis ibidem 4, 9.

δύνασθαι. De augmento cf. Meisterh.³ 169, 3. — Formula **ἔστιν οὐ δύναμένῳ** utitur Alciphro, ep. I 15 (13, 3). Quam ante Buechelerum (Mus. Rhen. 1903, p. 455) tutatus sum exemplis analogis in Mnemos. XXX p. 308.

δύνειν, **ἐνδύνειν**, **ἐκδύειν** ionica pro **δύεσθαι** cett. Cobet, Nov. lect. p. 790; de antiquo optativo **δύην** cf. idem p. 49.

Pag. 227. Ad **δύνομα**. Add. PB 938, 14; 946, 12. Cf. infra **ὑπεριθοντα**.

δυοχοῶν. Hes. **δυοχοῖ**· **πωματίζει** παρὰ **Δημοκρίτῳ** (p. 421) **ἤγουν** **πωμάζει**, **σκεπάζει**. — **δυοχῶσαι**· **πωμάσαι**. Sed procul dubio corrigendum **δυοχοῖ** — **δυοχῶσαι**.

δύσαναμάχητος. Nilus Poss. p. 42. † Cf. **ἀναμάχεσθαι** in lexicis.

δύσαναφορικός· **δυσκόλως ἀναφερόμενος**. H.

δύσανιος. Add. Hesych. s. v. et Menandri fr. 259 a (Mein.).

δύσασθαι sequiores pro **δύσαι**. Cf. Cobet, Var. lect. p. 378.

δύσαυχενεῖν (?). Marci diaconi vita Porphyrii (Teubn.) p. 60, 8 **διὰ τοὺς ἀποσκιρτῶντας καὶ δύσαυχενοῦντας ἐκ τοῦ θεοῦ (θείου?)**. Fortasse recte coniectum est **βύσαυχενοῦντας**.

δύσβηρές (i. e. **δύσβηρές**)· **δύσβατον**, **δύσχερές**. H. Cf. hom. **ἐπὶ Ἰῆρα φέρειν**.

δύσδηλίδες· **κακοῦντες**· **δηλήσασθαι γὰρ τὸ κακῶσαι**. H.

δύσδηνέας (cod. **δύσδηνίας**)· **δύσνους**, **κακὰ βουλευομένους**. H. Cf. **δῆνος**. Gl. epica?

δύσδηλῶτα· **δύσδιόδευτα**. H.

δύσέκφουκτος. Timoth. Pers. 130 et 140. Lexica non praebent Polybio antiquiora exempla.

δύσέκφορος. Vid. **εὐέκφορος**.

δύσι. Vid. s. v. **δύο**.

δύσκολος. Galeni Comm. 3 in Prorrh. p. 79 sq. citat Thesaurus. Legi haec in vol. XVI p. 118 K. monuit Haupt. †

δύσμητις, quam formam vetera lexica servarunt, non **δυσμήτης**, graeca est. Cf. **εὐμητις**, **κακόμητις**. **Ἀγκυλόμητις** Homero reddidit Nauck.

- Ad *δυσοίξει*. Add.: Idem *δυσοίξειν φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν. δυσοίξοντος· φοβουμένου καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος. ἐδύσοιξα ὑπενόησα.*
- aeg. 228. *δύσοπον· δυσφωνον.* H.
- δυσουρεῖν = δυσουριᾶν.* *Fragm. medic. saec. p. C. III PO III 468, 1 sq.,* ubi citatur *Aretaeus χρον. παθ. II* (Kühn, *Med. Gr. XXIV p. 141*).
- δύσουρον, δυσφύλακτον.* H. Gl. ionica.
- δυσπάμφαλος (= δυσπέμφελος)· δυστάραχος, δυσκλήντος.* H.
- δύσ<σ>τακτον, καταδάκρυτον.* H.
- δύσ<σ>φαλτον· δύσμαχον.* H.
- <δυστέρματον?> δυστυχὲς τέλος ἔχον, ἢ μὴ ἔχον τέλος.* H.
- δυστοπάζοντες (-καστοῦντες?)· δυσχερῶς ὑπονοήσαντες.* H.
- δύστρος· ὑπὸ Μακεδόνων μῆν.* H. *Scil. Martius. Cf. Nicarch. XI 243.*
- δύσφυσιν· κακὴν φύσιν.* H. *Formatum ut Λύσπαρις, Λυσείλην.*
- δυσχαλές (?)· βλάσφημοι, χαλεποί.* H. Gl. epica?
- δυσχραγής (?)· δυσχερής.* H.
- δυσχρανγής· ἀχύμηρός.* H. *Cf. χραίνειν.*
- δυσωχεῖν (= κακῶς ἔχειν)· δυσχεραίνειν.* H. *Cf. εὐωχεῖν.*
- δυωδεκατειχῆς = δωδεκάπολις.* *Timoth. Pers. 247: Μίλητος δὲ πόλις νιν* (Timotheum) *ἂ θρέψασ', ἂ δυωδεκατειχέος λαοῦ πρωτέος ἐξ Ἀχαιῶν.*
- δυωδεκάδραχμος* (Demosth. 42, 10). *PO III 478, 12. 22. 81.*
- δυωδεκάχουος.* *Rev. pap. 40, 11; 45, 4.*
- δυωδεκῆιδα· θυσίαν τὴν ἐκ δώδεκα ἱερῶν, οἷ δὲ τὴν ἀπὸ τῶν δώδεκα μῶν.* H. Gl. ionica.
- δῶλα (?)· ὄτα Κρητες.* H. *An φάατα?*
- δῶλος* in titulis creticis variat cum *φοικεύς*, ut Athenis *δοῦλος* cum *οἰκότης*. *Vid. φοικεύς* in lexico.
- δῶμα = δωμάτιον, cubiculum.* *PB 475, 22 (p. C. 182) βουλευθεὶς ἀπὸ τοῦ δώματος τῆς αὐτῆς οἰκίας παρακύψαι καὶ θεάσασθαι τὰς [κρο]ταλιστριδάς ἐπεσεν καὶ ἐτελεύτησεν.*
- δῶμος* vitiose pro *τόμος*. *Grenf. II 38, 5 et 6 (a. C. 81).*
- aeg. 229. Ad *δωμός*. *Legitur in Epilyci comici fr. K, ubi pro δωδέμοστος correctum est δωμός τοι, sed melius Blaydes, coll. Athenaei verbis ζωμόν τινα, emendavit δωμός τις.*
- δῶραι* pro *δοῦναι* saepe papyri aeg. *Cf. γνοῦναι et ὄς.*
- δῶναξ* pseudodorice pro *δόναξ* personatus *Theocritus XX 28. Cf. δουνακοποιήτης* (Iacobs -δίφης) *Bianor A. P. X 22.*
- δωριά* cretice = *δωρειά*. *Gortynis tit. GD 4983.*
- δωροδοκεῖν = δῶρα δέχεσθαι, contra δεκάζειν = δῶρα διδόναι, διαφθείρειν (δῶροις).* *Cf. Cobet, Var. lect. 347. Corrupte καταδωροδοκεῖται libri Ar. Ran. 361; Arist. Pol. II 9. Sequiores revera δωροδοκεῖν perperam usurpasse testatur etiam Hesychii gl. δωροδοκεῖ· δίδωσι δῶρα et δωροδοκία· τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα. Fortasse a verbo δι-δῶ-ναι derivabant.*
- Δωρόθειος* *Meisterh.*³ 46, 2.
- δῶσιμος.* *Vid. supra δόσιμος.*

E.

- Pag. 230. Ad E = A. Plura Weber in h. l. censura Neue Phil. Rundsch. 1903, p. 108. Vid. infra μέλιστα, τετεγμένως. Cf. Thumb 76.
- E pro AI. Timoth. Pers. 90 et 120 in παλεομίσημα et παλεονυμφα[ισ]γόνον contra vulgarem usum, quo AI in A corripit solet. Cf. -γεως = -γαιος, al. et Dindorf in Thesouro VI 67, quem citat Wilamowitz p. 42.
- E et I confusae in titulis Asiae minoris, ut γέγονες in Phrygia et ἀναγενώσκοντες in Armenia. Vid. Kretschmer in Woch. f. kl. Philol. 1899, 4 (W.) Cf. infra εὐπλεα = εὐπλια = εὐπλοια.
- Ad E pro O. Weber addit τοξοβελίαις = τοξοβολίαις.
- Pag. 231. εἰάν cum ellipsi voculae ἦ. Magdolae pap. saec. III a. C. BCH XXVI p. 14, l. 11: εἰάν ἄ γράφω ἀληθῆ, nisi forte legendum ἀληθῆ <ἦ>.
- Pag. 232. εἰάριον· ῥόδον. H.
- εἰάρτερα· εἰαρινά, λεπτά, ἀπαλά, πυκνά, χροῖα. H. Formatum ut βασιλεύτερος. Cf. Nicand. Ther. 380.
- εἰάξησας = ἠξήσας. Galatae tit. metr. BCH X 510, n. 23.
- Ad εἰβδεμήκοντα. Sic quoque tit. delph. BCH XXVI p. 43, l. 6 aliique complures.
- εἰβδομάς. M. Haupt in Thesouro ad verba „Et ib. περι δὲ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα ἔννοια γίνεται καλοῦ τε καὶ κακοῦ” adnotat: „Eodem sensu Plut. de plac. phil. W. 11. †
- εἰβδομηκοντάρουρος miles. Tebt pap. 62, 30; 63, 34; 64 (a), 16 (aet. Ptolemaeorum). Cf. εἰκόσαρουρος, εἰκοσιπεντάρουρος, ἑκατοντάρουρος, etc.
- εἰβλω· φητο, ἐφάνη, ἔστη (ἀπέστη?). H. = ἔμολεν.
- εἰβρων aor. verbi βιβρώσκειν, ut ἔγνων a γινώσκειν, εἰβλω a βλώσκειν. Hymn. hom. Apoll. 127; Callim. 49. Cf. Hesych. s. v.
- εἰβύλλων· ἔβρον. ἐπλήθυνον. H.
- εἰγγαιος. Vid. ἔντοκος.
- εἰγγαλον· πρόβατον γάλα ἔχον. H.
- εἰγγ<λ>ηνάλοι<φοι>· ὑπογράμματοι (?). H. Correxerit Alberti coll. ὑπογράμματα (Aristoph. fr. p. 1078)· σιμισματα τῶν ὀφθαλμῶν et ὑπογεγραμμένη (Arist. fr. 272)· ἐγκεχυμένη. Sed ita postulatur ὑπογραφεῖς. Num forte scribendum ἐγγληναλοιμοί· ὑπογράμματα?
- Pag. 233. εἰγγονος et ἔκγονος non distinguenda. Cf. Meisterh.³ 107 b.
- εἰγγοργᾶν: Hes. ἐγγοργῶν φοβερώς βλέψας. Idem ἐγγοργώψατο· γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔβλεψεν et ἐγγοργωπίασεν· ἀτενὲς ἔβλεπεν. Cf. supra γοργώψατο.
- Ad ἔγγραφος. Praeter Addenda vid. Wilcken Archiv II 487 not. 1: νόμος ἔγγραφος, iustum matrimonium.
- εἰγγριμᾶσθαι (-άσαι?)· ἐναγίσαι τοῖς τετελευτηκόσιν. H.
- εἰγγρισμός· παροξυσμός. H.

ἐγγράζων· ἀντιφωνῶν. H. Cf. ἐγγύαν· ὀψωνίαν (ἀντιφωνίαν?). Λάκωνες.

H. Num forte cogitandum de vadis officio respondendi pro altero? ἐγγύδιον· ἔγγιον, πλησίον, προσῆκον. H. Cf. ἐνθάδιος.

ἐγγός c. Gen. populari sermone in Aegypto = πρὸς c. Acc. PB 874, 80
λυπούμαι ὅτι οὐκ ἀπῆλθα ἐγγύς τοῦ ἀδελφοῦ καὶ αὐτὸς λυπεῖται
ὅτι οὐκ ἀπῆλθα ἐγγύς αὐτοῦ.

ἐγγύφωνος, in vicinia cantans. Anthologiae alexandrinae c. 100 a. C.
fragm. in Tebt. pap. pag. 3, vs. 5: ξουθὰ δ' ἐγγύφων' ὄρνεα δι' ἐφετᾶν?
(Blass. conl. διεπέτετ' ἄν, sed vix recte propter sequens ἡμενα) ἐρῆμον
δρῖος ἐπὶ κλωνί πίτυος ἡμεν' ἐμινύριζ' ἐτιττύβιζεν κέλαδον παντομιγῆ κτέ.
ἐγενέσθην forma hellenistica passim obvia pro ἐγενόμην.

ἐγκαίριος = ἔγκαιρος. Grenf. I 64, 5 (saec. VI vel VII) σὺν θεῷ εὐρίσκω
ἐγκαίρειον (sic).

ἐγκάθετος, stationarius, fixam sedem et stationem ha-
bens. Procopius Gazaeus in Reg. 2, 9 p. 126 (Meurs. L. B. 1620)
ἐστηλωμένους δέ φησιν τοὺς ἐγκαταστάνας φρουρούς, οἷς νῦν τινες
ἐγκαθέτους φασίν. †

ἐγκαλοσκελεῖς. Vid. s. v. κᾶλον, ibique Appendix.

ag. 231. ἐγκαμπής = ἐπικαμπής sive ἐπικάμπιος. Corrupte Hes. ἐγκαπῆ· ἐπικαρπία.
ἐγκάπτει· ἐκπνέει. H. An ἐμπνέει? Cf. κάπος· ψυχῆ, πνεῦμα etc. καπύς.
πνεῦμα. καπυκτά· πνέοντα. καπύοντα. πνέοντα. καπύσσω· ἐκπνέων.
H. Cf. homericum κεκαφηώς et καπνός.

ἐγκατακλώθειν, innere. Hes. ἐγκατακλώσαντες <ἐν>εἶραντες.

ἐγκατασυβριάζειν? Corrupte Hes. ἐνκατασυφράζειν· ἐνυβρίζειν.

Ad ἐγκαυσις. Add. tit. delph. BCH XXVI p. 42, 80 sq.

ἐγκαφος. Formulam οὐδ' ἔγκαφος (Eupol. fr. 380 K.) pro οὐδ' ἐγκέφαλον
reddidit Nauck Philocli tragico, fr. 5 pag. 760.

ἐγκέλευσις = κέλευσις. PB 762, 12 ἐξ ἐγκελεύσεως Ἄννιου (163 p. C.).
Vid. lexica.

ἐγκεραύλης· ὁ τοῖς Φρυγίοις <αὐλοῖς?> αὐλῶν· ἔχει γὰρ ὁ ἀριστερὸς προσ-
κείμενον κέρας. H. Unde ἐγκεραυλήσαι apud eundem.

ag. 235. ἐγκεχοριλωμένη· ἢ Χοιρίλου οὔσα κτέ. H. Correxit Blaydes pro ἐκκε-
χοιριλημένη· οὐ Χοιρίλου οὔσα in Cratini fr. 585 K. Comparetur
ἐγκεκοισυρωμένη Ar. Nub. 49.

ἐγκικλίστρια· περιανίστρια. H. Vid. ἐγκικλεῦσθαι et ἐγκικλιζέσθαι =
κακοποιεῖν et κικλίζειν = κακοθηλίζειν.

ἐγκιλλος et ἐγκίλλαφος· οὐρά. H.

ἐγκοακίσαι (?)· ἐγγέαι λάθρα. H.

ἐγκοιλος. Add. Libanii Or. XI § 243 ἐγκοιλον τὴν ὑπώρειαν τέμνοντες.

ἐγκολληβάσαντα· ἐκλάψαντα. ἐκροφήσαντα. H. Ita partim cum Schmidtio
et Küstero correxi, de meo ἐκλάψαντα corrigens pro ἐκλακέντα.
Cf. Ar. Eq. 264.

ἐγκομβούσθαι. Add. Epicharmi fr. 4 ἐγκεκόμβωται· ἐνείληπται. H.
Idem ἐγκομβοθεῖς· δεθείς. H.

- ἐγκονιῶαί = ἐκονοῦσαι. Laco Ar. Lysistr. 1301 (1298).
 ἐγκόνως· ταχέως, ἐσπευσμένως. H.
 ἐγκοοράς, pictura in lacunare (κουράδι)· Aeschylī fr. 142 (Nck.²).
 Vid. κοοράς.
 ἔγκουσις quid? PB 368, 20 (a. 615) ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ μισθοῦ τῆς
 ἔγκο ὑσσεως τῶν κούφων κτέ. Vox latina incusio nullum sensum
 praebet. Num forte legendum ἐγκ(ρ)ουσσεως = κρούσεως, i. e. κωδω-
 νισμοῦ, probationis vasorum vinariorum?
 ἔγκροπτος (= ἐγκροφίας)· πέμματος εἶδος. H.
 ἐγκυδές (sic l. pro ἔγκυδον)· ἔνδοξον. H.
 236. ἐγκύκλιος. M. Haupt ad verba Thesauri „Ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια διακονή-
 ματα τοὺς παιδας — Cic. pro Rosc. Amerino etc.” adnotat „Simi-
 liter Stob. Ecl. II p. 120.” †
 ἐγκορηβάσαι. Hoc verbum latere suspicor sub corrupta Hesychii
 glossa ἐν τριβάσαι· ἐναντίαν τύψαι. Vid. κορηβάειν in lexicis.
 ἐγκοσίχωλος (ἐγκυσόχωλος?)· ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χάλος. H et EM.
 Gl. comica.
 ἔγκοτον· ἔγκατον. Λύκωνες. H.
 ἐγκωνεῖ· ἐγγράει. H. Cod. ἐκκονεῖ· ἐγγωρεῖ. Cf. ἀνακωνεῖν et κωνεῖν.
 Minus recte Vossius ἐκκωνεῖ reliqua bene corrigens.
 Ad ἐγγέγειν et similia. Cf. Meisterh.³ 106 sqq.
 ἔγμεν· ἔχειν. H. Forma syncopata pro ἐχέμεν.
 Ad ἐγγραμένα cf. ἤγραται et ἤγραμμένος.
 237. ἐγγερίδιον. Isidor. Etym. IV 11 (de instrumentis medicorum):
 Enchiridium dictum quod manu adstringitur, dum plurima
 continet ferramenta etc.” Scriptum incliridium (sic) in talium
 instrumentorum catalogo codicis Paris. lat. 11219, fol. 36 sq. Vid.
 H. Schoene, Herm. 38, 284.
 ἐγγεσίμαργος· ἔγχει μαινόμενος. H. Vicinum ἐγγεσίπαλλος ex ho-
 merico ἐγγεσπάλλος corruptum videtur.
 ἐγγημώμενοι· ἐγγάσκοντες. H. Cf. χήμη = χάσμη.
 ἔγχουσα, ἦ, anchusa tinctoria, forma attica = hellenistica
 ἔγχουσα, q. v.
 ἐγχόματα· πλακούντων εἶδος. H.
 ἔγχῳ· ἢ Σεμέλη οὕτως ἐκαλεῖτο. H.
 ἐδ' αλ?] ἀχθῆ· ἐδήχθη. H. Gl. dorica aut aeolica.
 238. ἔδνιος χιτών· ὃν πρῶτον ἢ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσιν. H.
 ἔδοργόπευσεν (?)· ἔσφαξεν. ἢ ἐπέρανεν H. Proposui olim ἐν δόρῳ πῆξεν,
 fragm. epicum, quo comicus aliquis obsceno sensu τοῦ περαίνειν
 fuerit usus.
 Ad ἔδωκα etc. De titulis atticis cf. Meisterh.³ 188—190.
 ἔδωκε (ἔσωσε?)· περιεποίησεν. H.
 ἔδωλός· λόχος Λακεδαιμονίων οὕτως ἐκαλεῖτο. H.
 ἐ<F>έρσα. Sapphus fr. Berolin. col. II 12 ἀ δ' ἐ(F)έρσα κατακέχυται.

- ἔφηλασαν (cod. ἐγήλασαν)· συνείλησαν (-λασαν cod.). H. Gl. dorica. Vid. s. v. εἰλεῖν in lexico.
- ἔθάς, forma sequiorum = ἡθάς, quod primus Thucydidi II 44 reddidi.
- ἔθειρολόγος, instrumentum chirurgicum (depilando destinatum?). Cod. Laur. 74, 2. Vid. Herm. 98, p. 282. Cf. τριχολάβον.
- ag. 239. ἔθειρόμενον· κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον H. Recens gl. epica (cf. Orph. Argon. 932) figurate, ut κομᾶν.
- ἔθειλόσυχος pro ἔθειλόσυχος EM 299, 30 restituit Kock in Mus. Rhen. XXX p. 415 sq. Vid. Cratetis comici fr. 48 K.
- ἔθήκαιο aeolice = ἔθου. Theocr. XXIX 18.
- ἔθησεν (ἔθηνεν? Schmidt)· ἔψανσεν. <ἔθήτησεν?>· ἔθήτευσεν. H. Duplex est glossa.
- ἔθμη (?)· ἀτμός, καπνός λεπτός, ἀτμή (ἀντμή?). H.
- ἔθμοί (?)· πολλοί (πλόκαι?). δεσμοί. πλόκαμοι. H.
- ἔθρισεν· ἔφριξεν (ἔθέρισεν?). H.
- ἔθροκελ () in genetivo, merx quaedam incognita FGH 347: τετρατίας, δισάκκια, σκληνίων, κερκικαφ () [an κερβικαφ(ων)?]. δερμάτω(ν), ἔθροκελ (), κελλαρεῖω(ν), σάκκων, ξυστρείας, σφερίας, καψα(κῶν?), φελονῶν (= φαινολῶν?), χορτεῖ [an χορτί(νων)], σιτεν [an σιτινῶν], ναρθίκων (i. e. ναρθήκων), περιστρο (περιστρομάτων?). Num forte latet vox aliqua composita cum θρόον?
- ἔθουεν· [ἐν]εμαίνετο. ἔτρεγεν. H. Correxī. Vid. θυλεῖν.
- ἔθώμιξεν· ἐπέθησεν. H. Gl. dorica. Mira explicatio, nam θωμίξειν teste Photio = τῷ κέντρῳ ἐρεθίζειν, μαστίζειν. Cf. Anacr. 66 a θωμιχθεῖς μάστιγι. — Procul dubio corrigendum ἐπε[δη]σεν, i. e. ἔπαισεν.
- ag. 240. Ad $\bar{\epsilon}$ pro $\bar{\upsilon}$. De terminatione $\bar{\epsilon}\bar{\alpha}$ = $\bar{\upsilon}\bar{\alpha}$ in sermone communi confertur etiam Rutgers van der Loeff in eximia dissertatione acad. Leidensi de ludis Eleusiniis a. 1903, p. 39 sq.
- εἰ μῆν = ἡ μῆν in iurando. Tebt. pap. 22, 18 (a. C. 112); 78, 15 (c. 110 a. C.).
- εἰάν = ἔάν. Meisterh.³ 45, 19.
- ag. 241. εἰδαλῖς, sive ἰδαλῖς· ὄρνις ποιός. H.
- εἰδόμαλις (an εἰδομαλίδας?) ab Alcaeo lyrico ioco quidam vocatus est διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευθόμενος δηλαδὴ κορικώτερον. Eustath. Od. 1571, 43. Cf. 1412. 32 et schol. X 68. Hes. ἰδομαλίδας· οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι. Vid. Bergk poet. lyr.³ Alc. fr. 150 et cf. Diss. Hal. XII 209 sq. — Incertum utrum nom. sing. εἰδόμαλις an εἰδομαλίδας formaverit poeta, et ῥεθόμαλις an ῥεθομαλίδας. Cf. ῥεθόμαλις pag. 719. Hoc potius crediderim.
- εἰθ[α]υλος· λόγιος. H. Cf. εἰθύλλεσθαι.
- Ad εἰδυῶν. Saepius papyri aeg. εἰδῶν (ιδῶν), v. c. PB 316; 826; 887 in formula πρὸ γ' (v. c.) ιδῶν (v. c. Ὀκτωβριῶν), ante diem (II) Idus Oct.

εἰδωλεῖον = ἱερὸν τῶν εἰδώλων. Vid. Thesaurus. Passim occurrit in Marci diaconi vita Porphyrii.

εἰδωλομανής. Marci diaconi l. l. p. 36, 1; 37; 2; 62, 11; 66, 12; 67, 19 etc. (ed. Teubn.).

εἰδωλομανία. Idem ibidem p. 2, 12; 16; 18; 17, 12 etc. etc.

De formis εἰκαδέεις, εἰκαδέων vid. Meisterh.³ 140, 8 et 47.

εἰκαθεῖν, ἀλκαθεῖν, ἀμοναθεῖν, εἰργαθεῖν, σχεθεῖν aoristi saepe corrupti in εἰκάθειν etc. Cf. Elmsley ad Medeam vs. 186 et Cobet, Nov. lect. p. 495. Hesychio reddatur εἰκάθωμεν παραχωρήσωμεν pro εἰκαθεῖοιμεν.

Ad εἰκάς. De formula μετ' εἰκάδα(ς) vid. Useneri disputationem in Mus. Rhen. 1879, p. 420 sqq. et cf. Rutgers van der Loeff, de ludis Eleusiniis p. 89 sqq.

εἰκέναι et εἰκώς attice = εἰκέναι et εἰκώς. Vid. Cobet, Var. lect. p. 78. De εἰξεις formato ex εἰκέναι cf. idem p. 816 sq.

Fig. 242. εἰκοσαπρωτεύειν falsa analogia verbi δεκαπρωτεύειν formatum. Arnearum tit. (saec. II p. C.) in Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V p. 198 sq. ... ἀπὸ Κορυῶν, [ἄν]δρα ἐκ τῶ[ν] πρ[ω]τευόντων ἐν τῷ ἔθνει, γένει δὲ μεγάλωφρονα, δεκαπρωτεύσαντα ἀπὸ ἐτῶν ι[η], ἐξ οὗ δὲ κατεστά[θη]σαν εἰκοσ[ά]πρωτοι, εἰκοσαπρωτεύσαντα κτέ., ubi vid. E. Hulae commentarium. Cf. Iasi decretum in Révue des études Gr. VI 157 n° 3: ἐφ' ᾧ ἐκ τῶν δεκαπρώτων ἢ εἰκοσαπρώτων κτέ. — Cf. supra ad δεκαπρωτεύειν.

εἰκοσιάρουρος miles sub Ptolemaeis. Tebt. pap. 61 (a); 62; 63; 64 (a); 70; 72; 84; 89; 97; 98; 113 passim. Cf. supra ad ἐβδομηκοντάρουρος.

Εἰλειθουα, Εἰλιόθαια, Ἴλειθουα, Εἰλειθουα, Meisterh.³ 56, 35. De etymologia vid. Rutgers van der Loeff, de ludis Eleusiniis.

εἰληθμός (cod. εἰδ.). συστροφή. H.

εἰλίττειν. κατελιξας CIA IV 2, 104 a, 32 :a. C. 352) sine aspiratione, ut ἐορτή I 5, 5 (init. saec. V a. C) et Ἐόρτιος I 351 (VI aut V saec. a. C.). Meisterh.³ 87, 4. Cf. εἰλίττειν lex. pag. 259.

εἰλος (cod. εἶδος) καῦμα. H. Forma ficta fortasse a grammaticis ex πρόσειλος et similibus.

Fig. 243. εἰμάδες ποιμένων οἰκίαι. H.

εἰμαρμένη τὸ πῦρ ἢ βία (τὸ πεπρωμένον?). καὶ ἀνάγκη μεμοιραμένη. H. εἰμαρμένως, fataliter: ἀτάκτως — ἀλλ' εἰμαρμένως. Fragm. philosoph. de diis saec. II p. C. FGH 887.

εἰμειτης, vox corrupta in Iulii Africani Κεστῶν fragm. vs. 22 (PO III 412) κλυθί μοι εἰμειτης καὶ ἐπίσκοπος εὐσπε [...]ουβι. Latere videtur εὐμητις. Deinde supplendum εὐσπε[τ' Ἄν]ουβι. Vid. εὐσπετος. εἰμεν doricæ = εἶναι. Theocr. IV 9. Cf. ἐνεῖμεν et infra ἦμεν.

Ad verbi εἶναι formas dialecticas cf. infra ἐσί. De formis atticis ἦμεν, ἦτε, ἦσαν, ἦτην vid. Cobet, Nov. lect. p. 344.

- α. 241. Ad *εἶναι* periphrasticum. Plura Weber in lexicī censura, Neue Phil. Rundschau 1903, 108 et ibidem ad *εἶπα*.
εἰναλίσκεται (cod. *εἶδ.*)· *εἰναλίσκεται*. H.
εἰνεσῖαι· *ἐπιστολαί*. H. = *ἐνεσῖαι*. Gl. epica.
εἷξεις formatum ex *εἰκέναι*, q. v.
- α. 245. Ad *εἶρην ἀρχῆς*. Add. Bithyniae tit. n° 148 BCH 1901, 16.
εἶρηναρχικός. Cariae tit. Traiani aet. BCH IX p. 346 sq. n° 30 *τεῖμαῖς εἶρηναρχικαῖς*.
- α. 246. *εἶροντες*· *λέγοντες*. H. Altera explicatio *σπεύροντες* corrupta videtur ex *συνείροντες* et pertinere ad verbum *εἶρειν*, serere.
Ad *εἶς*. Antiqui iungunt cum *ὅτε*, *ὁπότε*, *τότε*, *τί*; *ἀεί*, *ὄψέ*, *ἄπαξ*, *αὐθις*, *ὑστερον*, *αὐτίκα*, recentiores etiam cum *ἄγαν*, *ἄλις*, *ὄρτι*, *μάτην*, *ἄχρι*. Cf. Rutherford. Phryn. 117 sqq. — *Εἶς* pro *έν*, ut in N. T. (et passim apud Byzantinos) saepius papyri aeg. velut PB 843, 20 (saec. II p. C.) *οἱ δοῦλοι σου εἶς τήν κέλλην αὐτῶν ἔχουσιν ἐλάας*. E Marci diaconi vita Porphyrii cf. pp. 2, 22; 16, 4; 30, 22; 38, 8; 42, 5; 63, 12; 67, 18 (ed. Teubn.). — *εἶς βόβος*, *Ἀθήνησιν ἡμέρα οὕτως καλεῖται τοῦ Βοηδρομιῶνος*. H. — *εἶς τὸ ἀπηγές*· *εἶς χεῖρον ἢ κακόν*. H. In malam partem.
εἶσβατικόν, *τό*. PK II 333, 2 fortasse est idem ac *εἶσκριτικόν*, de quo tributo egit Wilcken Ostr. I 185. Cf. Crönert Cl. rev. 1903, 198.
Ad *εἰσάνταν*. Cf. infra *ἐνάνται*.
Ad *εἰσδιδόναι*. Cf. Tebt. pap. 72, 462; PB 422, 3; 619, 8.
εἶς καὶ ἕκαστος = *εἶς ἕκαστος*. Tebt. pap. 109, 27. Similiter interdum vernaculo sermone dicitur *ieder en een* pro *iedereen*. — De *εἶς γέ τις* vid. Cobet, Nov. lect. p. 99; 484. — *εἶς* pro *τις* passim N. T. et sequiores. Ex Marci diaconi vit. Porphyrii vid. p. 5, 17; 27, 5; 41, 22; 63, 18. Cf. Bruhn, Mus. rhen. 49, 168 sq.
εἰσδοχή. Add. Tebt. pap. 123, 4. 11. 15; 159 (a. C. saec. II). PO III 515, 8. 20.
εἰσελαστικός. Mitt. 1901, 239. Trallium tit. 4, 4 *ἀγωνοθέτην τῶν μεγάλων ἱερῶν εἰσελαστικῶν εἰς ἅπασαν τήν οἰκουμένην*. Plin. Ep. XII 8 ludi isilastici. Cf. Thesaur. s. v.
εἰσένεγγον (sic) = *εἰσένεγκε*. PN 2, 5 (saec. II p. C.).
εἰσέφρηκεν. Vid. *φρημί*.
Ad *εἰσέχειν*. A fine adde „aut *ἐξέχειν*, ut Liban. Or. XI § 210 *τὸ μὲν αὐτῶν εἰσέχει τὸ δὲ ἐξέχει*.” Cf. *ἐκφέρεσθαι* ibidem *τὸ δὲ μεγέθους τυγχάνον κατὰ τὸ συμβάν ἐκφέρεται*.
- α. 247. Ad *εἰσιόντος*. Passim sic *τὸ εἰσιόν ἔτος* et similia, velut PB 364, 12; 472, 17; 579, 14; 538, 9. 30; 645, 8.
Ad *εἰσιτητήρια*. Facilius hanc formam reddideris pro *εἰσηγητήρια* Hesychio quam *εἰσιτήρια* cum Cobeto, Nov. lect. p. 429.
εἰσκαίκοστος, *-τριακοστός*, *-τεταρακοστός*, nusquam *πρωτοσκαίκοστός* etc. tituli attici, sed *δεύτερος*-, *τρίτος*- etc. Meisterh.³ 164, 27.

Ad εἰσκριτικόν. Cf. supra εἰσβατικόν.

εἰσκαῶσθαι, nihili verbum, Cobet Nov. lect. p. 295 sustulit, non tamen recte corrigens Euripidis fr. 238, 2 Nck.²

εἰσκόκλημα. Εἰσκυκλήματος et ἐκκυκλήματος vestigia sibi Fossum reperisse videtur a. 1891 in Eretria theatro. Vid. Gardner, the Scenery of the Greek stage, Journ. of Hell. Stud. XIX p. 252 sqq. εἰσοδεύειν = εἰσιέναι. PO III 503, 19 (saec. II p. C. init.). Cf. διοδεύειν, ἐξοδεύειν etc. in lexicis et Cobet, Nov. lect. p. 480.

εἴσοδος. Vid. ἔξοδος et ἔσοδος.

εἰστεύειν = εἰσιέναι. Saepius Eresi tit. saec. II (?) a. C. Cl. Rev. 1902, p. 290 sqq.

εἰστηκώς = ἐστηκώς. CIA I 324 C. I 19 (a. C. 408). Meisterh.³ 174, 28.

εἰστήλη = ἐν στήλῃ; εἰστήλην = εἰς στήλην et similia. Idem p. 91.

εἰσφρῆναι· εἰσάξει, <εἰς?> ενεργεῖν. εἰσφρήσασθαι· καυχῆσασθαι (καταδέξασθαι?), μετὰ σπουδῆς εἰσενεργεῖν. εἰσφρήση· εἰσαγάγη, εἰσάξει. H. Vid. φρημί.

Ad εἰσώστη. Add. tit. Cariae Journ. of Hell. Stud. XX p. 76 sq. l. 1: τὸ ἥρωον καὶ τὴν ἐπικειμένην σορὸν καὶ τὰς εἰσώστας κατεσκεύασεν κτέ.

Page 248 ἐκ νέας· ἐξ ἀρχῆς. H. Cf. ἐκ νέης Herod. I 60; V 116; ἐκ καινῆς Thuc. III 92, alii.

ἐκάθειν· πόρωθεν. H. Sic corrige ἐκαλία.

ἐκαλίξαντο· ἐσκήνωσαν. H. Cf. καλιά. Gl. dorica.

ἐκάνομος (?)· ἀγελαιὸς φιμός. H. Fortasse ἐχένομος, i. e. quo pecus a pascendo arcetur. Cf. ἐχέμυθος, ἐχενής, ἐχειρία.

ἐκαστοτέρω f. l. pro ἐκαστέρω. Theocr. XV 7, ubi vid. Fritzschiem.

ἐκατάβολε Παιάν. Add. Timoth. Pers. 249.

ἐκατρεῖν· τὸ πρὸς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἐκατέραις ταῖς πτέρυγαις. H. Saltatio laconica. Cf. Poll. IV 102 et Ar. Lys. 82 ποτὶ πυγᾶν ἄλλομαι.

Ἐκατόμβαιος· ὁ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίους· καὶ Ζεὺς ἐν Γόρτυνι (vulgo Γορτύνη) καὶ παρ' Ἀρκάσι καὶ Κρησίν. H. — ἐκατόμβαια· ἑορτὴ ἐν Ἄργει καὶ ἀγὼν τελούμενος. H.

ἐκατομβοίδιον· ἐκατὸν βοῶν τιμή. H. An ἐκατόμβοιον ex Hom. φ 79?

ἐκατόνσεμνον· πολὺ, μέγα (sc. σεμνόν). H.

Page 249. ἐκατοντάρουρος miles. Grenf. II 42, 3. Tebt. pap. 80; 84; 85; 99; 132. Vid. supra ἑβδομηκοντάρουρος.

ἐκατοντάστολος. Teatirae tit. BCH 1887, 100.

Ad ἐκατοστή. Cf. FGH 36, 17; ἐκατοστή καὶ πεντακοστή 70, 2; 71, 2; 73, 2; 76, 2; 177—185 (a).

ἐκατώρυγος = ἐκατοντορόγυιος (Ar. Av. 1181). Inscr. Pont. Eux. IV 80 col. B 5. 6 et 15, 16 [τοῖδε ἐπ]ρίαντο [τ]οὺς ἐκατωρυγ... et κεφαλὰ τῶν ἐκατωρύγων τῶ[ν] —, de quo titulo docte nuperrime egit B. Keil in Herm. 1903, p. 140—144.

ἐκβασιλίζειν, evehere ad conditionem regalem. PO III 471, 54 (oratio saec. II p. C.): οὐδὲ γὰρ φραδίως ἐκβασιλιθεῖς ἄπαξ τὰ

τοιαῦτα ἐχαρίζου. Vertunt editores: „when once you had assumed regal state. Cf. βασιλίζεσθαι App. B. C. 3, 18.

Ad ἐκβατηρία. Item Tebt. pap. 33, 9. 11 (112 a. C.).

ἐκβλίζειν. Hes. ἐκβλίσει· ἐκθλίψαι, ἐκπιέσαι. — ἐκβλιστέος· ἐκθλιπτέος. Vide βλίζειν in lexicis.

ἐκβοᾶν(?). Schol. Libanii Or. VI § 207 (ed. Foerst. I p. 508, 10) βεβοημένων] σημειῶσαι τοῦτο καὶ ἐπὶ καλοῦ πολλάκις (ita est) γραφόμενον, τὸ ἐκβεβοημένον (διαβ.?) δὲ ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ. Cf. Thom. mag. p. 96, 13 sq. R. Sed ubinam ἐκβοᾶν hodie eo sensu legitur? Cf. διαβοᾶν et περιβοᾶν in lexicis.

ἐκβολίζσαι· ἐκ ἤζων (τριγῶν?) ἀνασπάσαι. H. Cf. Ar. Pac. 1123.

ἐκδεξιιάζεσθαι, salutare. Tebt. pap. 43, 11 (118 a. C.).

ug. 251. ἐκδίαστρα· κλῶσμα. H. Cf. δίασμα· ὁ στήμων. H. et verbum διάζεσθαι. ἔκδικεν· ἐξέβαλεν. H. Vid. s. v. δικεῖν.

Ad ἔκδικος. Ita in papyris aeg. vocatur maritus ut κύριος uxoris suae (W.).

ἐκδιοικεῖν = διοικεῖν, procurare, administrare. Tebt. pap. 27, 57; 72, 461; 89, 4. 31. 69; 176 et ἐκδιοίκησις 27, 37 (ἐγδ.).

ἐκδόσιμον, apographum publicum documenti alicuius. PO III 494, 25 τὸ ἐκδόσιμον τῆς διαθήκης. Cf. notam editorum et PO I 34 II 6; III 495, 15.

ἐκδότης = μισθωτής. CIG II p. 277; — sponsor, is qui sponsam dat in matrimonium PO III 496. 3. 5. 9; 497, 15. Vid. ἐκδιδόναι 496, 2. 5; 497, 21 et lexica.

ἐκδύειν. Vid. supra s. v. ἀποδύειν.

κ. 251 ἐκέχειρον· τὸ ἀργύριον. H. Fortasse obscura haec glossa fluxit e scholio ad Aristophanis Pac. 906 similemve iocum.

ἔκθεμα, proclamatio, nuntius (auctionis). Rev. pap. 26, 13; 33, 10; 57, 5, 59, 4.

ἐκθοράζειν. Hes. ἐκθοράξει· ἐκδιώξει. Gl. boeotica (?) = ἐκθυράσει, quod non extat.

ἐκκ pro ἐκ. Meisterh.³ 106, 2.

ἐκκαλαμάσθαι. Ar. Vesp. 609. Cf. corrupta Hes. gl. ἐξεκελέμησεν.

ἐκκαρκεύειν. Hes. ἐξεκαρκεύθη ὠψοποιήθη. κάρυκη γὰρ ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκειμένη. H. Gl. comica. Cf. καρκεύειν cett.

ἐκκαχρῶειν. Hes. ἐκκαχρῶσω· ἐκκοκ(κ)ίσω. ἐκτινάξω ἢ συντριψῶ οὐ δὲ κρῖμμα. Suppleverim <παρὰ τὸ κάρυς ἦγουν κρῖμνός,> οὐ δὲ κρῖμμα. Gl. comica videtur.

ἐκκεδαννόναι = ἐκκ. Hes. ἐξεκεδάσεν· ἐξεπέτασεν. Cf. epicum κεδαννόναι.

ἐκκηριοῦν. Hes. ἐκκεκηριωμένη. ἐκπεπληγμένη. ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα. — ἐξεκηρίωσας· ἐξέστησας.

ἐκκίλλικρρίζειν (?). Hes. ἐκκελλήρικεν· ἐκκέκληκεν. Quae Schmidt mutavit in ἐκκεκίλλικύρικεν· ἐκβέβληκεν tribuens comicis. Cf. Herod. VII 155. Si recte coniecit, de sola Siculorum comoedia potest cogitari.

ἐκκναισεῖντι = ἐκκναίσουσιν. Theocr. XV 88.

ἐκκνημοῦν. Hes. ἐξεκνημώθη· ἐξεφθάρη. Cf. idem ἐκνημοῦντο· ἐφθείροντο. Hermesianax ap. Athen. IV 398 a πολλάκι κνημωθεῖς κόμους ἔχω.

ἐκκοδοάζειν (?). Hes. ἐξεκοδόαξεν· ἐξέχεεν. An ἐξεκοχύεσκεν?

ἐκκοδομεύειν· τὸ ἐν ἰπνῷ φρύγειν καὶ καθολοῦ τὸ φρύγειν. H. Idem ἐκοδομεύετο· ἐφρύγετο. ἰπνεύετο.

ἔκκνος. Caesarius Dial. III 118 p. 623 ἔξω τοῦ ἐκκόνου καὶ αἰθαλώδους τόπου. † Cf. Hes. ἐκκεκονίσθαι· τὸ εἰς κονίαν ἀναλελύσθαι. Valet igitur fere τεφρώδης.

ἐκκοπεύς, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.

ἐκκοχύειν. Hes. ἐξεκοδόαξεν· ἐξέχεεν. An ἐξεκοχύεσκεν?

ἐκκύκλημα. Vid. εἰσκυκλημα.

Pag. 252. ἐκκωπεύειν (?). Hes. ἐκκεκόπηται· ἐξήρηται. Meineke ἐκκεκώπεται. <κώπαις>. Cf. Soph. fr. 148 Nauck, qui κέκώπεται requirit.

ἐκκωφῶν graecum, non ἐκκωφεῖν. Cobet, Var. lect. p. 162.

ἐκλάθοντα = ἐκλήθοντα optime Ahrens et Meineke Theocrito I 63 reddiderunt pro ἐκλελάθοντα, quod frustra tuetur Fritzsche.

Ad ἐκλαμβάνειν. Cf. BCH XXVI p. 112 sq.

ἐκλέπειν. Adde Hes. ἐκλέψητε· ἐκμαστιγώσητε, ut Cobet correxit pro ἐκδέψηται· ἐκμαστιγώσηται. Gl. comica.

ἐκλογήν· κάλαθον. Λάκωνες. H. Glossa corruptissima.

Ad ἐκλογιστής. Cf. Journ. of Hell. Stud. XXII a. 1902, p. 377.

Abydi in Aegypti titulus repertus in pylonis fundamentis aedis Sety I inscriptus a Ptolemaeo IV: Σαράπιδι Ὀσειριος μεγίστω σωτήρι Διόσκορος ἐγλογιστής τοῦ νόμου ὠικοδόμησεν ἐπ' ἀγαθ(ῶν). — Porro vid. Tebt. pap. 72, 449. 452; 124. 19 (c. 128 a. C.); Rev. pap. 18, 9; 37, 12.

Pag. 253. ἐκλωτίζειν. Hes. ἐξελώτισεν· ὡς ἐπὶ τοῦ λωτοῦ ἐξεπόρθησεν. Idem ἐκλωτίζεται· ἐξανθίζεται. Ἀχαιοὺς Οἰδίποδι. Cf. Diod. Sic XIII 77, 4, λωτίζειν et λώτισμα in lexicis.

ἐκμειλίσσεσθαι· καταπραύνειν. Hes. et ἐκμειλιχθεῖς· ἐξημερωθεῖς. Gl. epicae.

ἐκμετεωροῦν. Hes. ἐκμεταιωροῦνται (sic)· μετεωρίζονται.

ἐκμυκτηρισμός· χλευασμός. H. Cf. μυκτηρισμός et ἐκμυκτηρίζειν cett. in lexicis.

ἐκομπάσθη· ἠπατήθη (?). H. Coll. κομπάζει· καυχᾶται, pro ἠπατήθη lege ἐκαυχήθη.

ἐκοντί serum adverbium. Cf. Lobeck ad Phryn. p. 5. Sophocli ap. Aristot. Rhet. III 15 Cobet Var. lect. p. 364 reddidit ἐκόντι.

ἐκουσία γνώμη = ἐκόν, ἐκούσιος. PB 366, 8; 395, 16; 410, 10; 404, 4. — ἐκουσίως καὶ ἀδαιρέτως. PB 581, 6.

ἐκπάλαιστα· δεινά. ὑπερήφανα. H. Vix sana.

ἐκπάλαιστρος· ἄνανδρος H.

ἐκπαλεῖν, luxari. Hippocr. III p. 129, 3; p. 223 K. Cf. Hes.

ἐκπαλές· ἐξαθρον et sqq., unde ἐκπαλῶν pro ἐκπάλων Dindorf restituit Plutarcho Lysandr. cap. 12.

ἐκπαλον· ἀκλήρωτον. H. Cf. exsors. Sed nescio an codicis lectio ἐκπάλιον revocanda sit, similiter formata atque ἐκπάτιος.

ἐκπανοῦν (?) panico terrore agitare. Hoc verbum efficio ex Hesychii glossis ἐκπεφ(π?)ανωμένος ἀποπληκτος et ἐκπεφ(π?)ανωται· ἀπό<πληκτος γέγονεν Schmidt>. Cf. βακχιῶν, ἐμβακχεύειν, πανικός in lexicis et infra πανόληπτος. Schmidti coniecturam εἰπεφαλωμένος non intellego.

ἐκπεκτεῖν = κτενίζειν. Hes. ἐκπεκτουμένη· κτενιζομένη καὶ τίλλουσα (scil. τὰς ἑαυτῆς τρύχας).

ἐκπέλει. Soph. Antig. 474. Hes. ἐξέπελε· ἐξεγένετο.

ἐκπεπότασαι = ἐκπέπιησαι. Theocr. II 19 et XI 72 πᾶ τὰς φρενὸς ἐκπεπότασαι; Cf. ποτάομαι.

Ad ἐκπετρίδην. Post ἰμάτιον insere Λάκωνες et dele „Doricam.”

ἐκπίπτειν ἑαυτοῦ. Libanius Or. II § 41 (ed. Foerster p. 252, 8) οἱ ἐκπεσόντες ἑαυτῶν, quibus opponuntur οἱ ἐμμέναντες τῷ τρόπῳ.

g. 264. ἐκπλίσσειν. Hippocr. III p. 120 K. Cf. Thesaur. VI p. 1234 s. v. πλίσειν.

ἐκποιεῖν. Polybii loco in Thesaurο II 25, 17. M. Haupt addit „Eodem sensu Plut. de Stoic. rep. 19.” †

ἐκπροσ<σ>θεν· ἐκ παλαιοῦ. H. Cf. ἔμπροσθεν.

ἐκπρόσωπος. personam sustinens. Grenf. II 100' 5 (a 680). Cf. ἐκπροσωπεῖν Eustath. Opusc. p. 218, 24.

ἐκραστωνίζειν. Hes. ἐκραστωνῆσαι (l. -ίσαι)· εὐχερῆ ἀποφῆναι. H.

ἐκρηγμα, ostium aggeris, in papyris aeg. Vid. Crönert, Woch. f. klass. Philol. 1903, n. 15. Cf. infra ῥῆγμα.

ἐκρίθη = ἀπεκρίθη — ἀπεκρίνατο. Grenf. I 37, 14 (108 a. C.?) ταῦτα ὁ Πτολεμαῖος ἐκρίθη χρήσεσθαι.

[ἐκρινίζειν pro ἐκρινεῖν eximendum lexicis, quoniam in [Luciani] Philopseude 22 recte Kock fr. com. adesp. 1001 ἐξερρίνησα emendavit pro ἐξερένισα.]

ἐκσκευα· τὰ παρεπόμενα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς. H. Scil. sine larvis. Cf. Poll. IV 141; Schol. Ar. Av. 95.

ἐκσπινθηρίζειν. Theod. Balsamon XXIV A, 2 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).

ἐκστρέφειν. Add. Hes. ἐξέστρεψεν· μετέβαλεν <οὐ δεόντως>. Cf. Schmidt.

ἐκτακτος. PO III 646 ἔκτακτον τοῦ... ἀφήλικος. An = ἀπότακτον, q. v.?

ἐκταλος (ἔκτανος requirit litterarum ordo)· ἀκάνθης εἶδος. H.

ἐκτανθαρόζω· τρέμω. H. Alia forma verbi ἐκτονθορόζω.

ἐκτάσα (ex ἐκτάσσο) dorice = ἐκτίσω. Theocr. V 6.

ἐκτενίως crotice = ἐκτενώς. GD 5138, 14 παρεκάλει δὲ ἀμὲ ἐκτενίως καὶ φιλοτίμως (saec. II a. C.).

- Pag. 253. ἔκτιμος. Hes. ἔκτιμα τὰ ἐπιτεταμένα τῇ τιμῇ. Cf. ἐκτιμᾶν, valde honorare; contra = ἀτιμάζειν Soph. El. 235.
 ἐκτινάσσειν, excutere purgandi (pulvere) causa. PB 827, 21
 ἔπεχε τῇ οἰκίᾳ μου, ἐκτίνασσε τὰ ξρία καὶ τὰ ἱμάτια.
 ἐκτινύς· ἀποδιδούς τιμωρίας. H. Vid. ἐκτινύναι.
 ἐκτιστής· ἀποδότης. H.
 ἐκτιτρώσκειν, ἔκτρωμα sunt ionica (Herod., Hippocr.) et hellenistica inde ab Aristotele, attica (ἔξ)αμβλίσκειν, ἄμβλωσις, ἀμβλωθρίδιον. Cf. Rutherf. Phryn. p. 288 sq., qui non intellexit Hes. s. v. ἀμβλύσκηι (l. ἀμβλίσκει), unde apparet Sophoclem quoque, in Andromeda ἀμβλίσκει dedisse, non ἐκτιτρώσκει, quod nemo Atticorum usurpavit, et vid. ἐξάμβλειν.
 ἐκτομάδα· εἶδος δόρατος. H. Collato ἀποτομάδα· ἀπόντιον πεντάθλου (Poll. III 151) H., ita Schmidt correxit, pro ἐκτομάδια. Idem voc. significat περικεφαλαία, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσιν et (s. v. ῥῶγας) θυρίς. Cf. Aen. Tact. cap. 24 et 28. Vid. Thesaur.
 ἐκτρώειν = ἐκτρύχειν, ἐκτροχούν. Appian. B. C. II 166. Huc pertinet Hes. gl. ἐκτροωθεῖς· φθαρεῖς, si corrigendum ἐκτρουθεῖς. Cf. Cobet, Nov. lect. p. 148 sq.
 ἐκτύφειν antiquior forma pro ἐκτυφοῦν (Polyb.). Hes. ἐκτυφῆναι· ἐκτυφωθῆναι (cf. Menander in scholio ad Eur. Phoen. 1160); ἐκτε-
 θύμμεθα· ἐκτυφώμεθα.
 ἔκτωρ appellativum. Sapphus fr. 157 (W.).
 ἐκφέρεσθαι. Vid. s. v. εἰσέχειν.
 Pag. 256. ἐκφορνίζαι· αἱματώσαι (pro ἀναγνώναι Abresch). Cf. Eur. Phoen. 41; Iph. T. 259.
 Ad ἐκφόριον. Nubem exemplorum praebet Tebt. papyrorum Index VII s. v. — Cf. J. C. Naber in Archiv II p. 37 sq.
 ἔκφορος. Vid. ἀποφορά.
 ἐκφυλλίσσαι (Meineke pro ἐκφυλάσαι)· ἐκσπάσαι. H. Minus probabiliter Schmidt ἐκφυλάξαι corrigens spectari putat Soph. O. C. 285.
 Ad ἐκχεῖν. Add. Hes. ἐξέχεαν ὄρκια· οἶον παρέβησαν. Gl. poetica.
 ἐκχιλοῦν. Hes. ἐκκεχιλωμένη· ἐψυγμένη, ἐκκεχερσευμένη. Cf. Pausanias ap. Eustath. p. 773 γῆ ἐκκεχιλωμένη, nihil nisi herbam ferens.
 ἐκχοιριλοῦν. Hes. Ἐκκεχοιριλωμένη (Cratin. II p. 199 M.). οὐ Χοιρίλου οὔσα. Ἐκφαντίδῃ γὰρ τῷ κωμικῷ Χοιρίλος θεράπων ἦν, ὃς συνεποίει <αὐ>τῷ κωμωδίας. Cf. Cobet Mnemos. III n. 5 p. 294.
 Corrige ἐκωννύναι.
 EA = EN ante A. Meisterh.³ 111 d.
 ἔλα (att. εἴλη)· ἥλιος, ἀγῆ, καῦμα. Λάκωνες. H.
 ἔλαβα = ἔλαβον. PB 623, 9 ἔλαβα βιατικὲν παρὰ Καίσαρος. Ibidem 814, 6, ubi ponitur pro ἐπριάμην, ut passim verbum usurparunt comicii attici. — Cf. ἤλα et similia multa apud sequiores.

- ἐλαθερές· ἡλιοθαλπές. H. Dorice = εἰληθερές. Vid. ἔλα.
- ἐλαιεύς = ἐλαιών. Chalcididis tit. a. C. 446—401, l. 10 Eph. arch. 1902, 32 Ἀφροδίτῃ ἐν τοῖ ἐλαιεῖ τρ[ά]γον κτέ. Editor cft. δονακεύς, κωπεύς, φελλεύς. Ibidem hodie esse sacellum τῆς παναγίας τῆς Ἐλαίου ὕσεως monet p. 36.
- ἐλαϊκός καρπός. PB 603, 10. — ἐλαϊκὰ εἶδη. Horum vectigal FGH 64, 11.
- ag. 257. ἐλαῖς, ἐλάς Meisterh.³ 64, 1.
- ἐλαιοτρόπιον, mola olearia (Geopon.). Syriae tit. a. 223 p. C. BCH XXVI, 182, l. 2.
- ἐλαιοχριστής. PB 576, 14 (saec. II aut III p. C.). Solum ἐλαιοχριστία habent lexica.
- ἐλαιοχότας· ἐπεραινόμενος ἐλαιός (Schmidt ὁ περιφραϊνόμενος ἐλαίος [malim ἐλαίω]) φαρμακεύς, παρὰ Ῥοδίοις. H.
- ἐλαῖς, ἐλάς. Meisterh.³ 64, 1.
- ἐλαιωνοπαράδεισος. PO III 639 (a. 103/4 p. C.) ἐ. ἐν ᾧ φύνεικες (φοίνικες) καὶ ἕτερα ἀγρόδρα (ἀκρ.).
- ἐλᾶν· αψεῖν (ἐλάσειν?), ἐλαύνειν. H.
- ἔλανος· ἰκτίνος. H.
- ἔλαρ· βοήθει. Incertum sitne homerice ἔλαρ an aeolice ἔλλαρ corrigendum, an denique nihil mutandum, si quidem poetae aeolici liquidas saepius non duplicant.
- ἐλάσθη aeolice = ἐπελάθετο. Theocr. XXX 17 καὶ μὲν ἄλλος ἐλάσθη. Cf. λασθημεν.
- ἐλασίπους (?). Hes. ἐλαπόδα· ἔνρυσθμον (εὔρυσθμον?). Fort. ἐλασίποδα.
- ἐλάστρει· ἐκακοπάθει (ἐκακοποίει, nisi forte hoc pertinet ad deperditam gl. ἐλαστρεῖτο), ἐδίωκεν. — ἐλαστρίων· διώκων (cod. διαγινώσκων). — ἐλαστρεῖται· ἐλαύνεται, διώκεται. H. Nisi forte scribendum ἐλαστρέων, doricum est ἐλαστρίων.
- ἐλαῖται· ἡλιούται. H. Cf. Φέλαν, βέλα, βελασῆται.
- Ἐλάτης· ὁ Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις.
- ἔλατρον = ἐλατήρ. Hes. ἔλατρα· πέμματα πρὸς θυσίαν πλασσόμενα. H.
- ag. 258. Ἐλαφρός· Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. H.
- ἐλαχίζει (?).· πλανᾶται. H.
- ἐλαχιστία et ἐλαχιστότης ἡ ἐμή, mea parvitas, formula byzantina. Vid. Thesaur.
- ἐλεγαίνειν· μανῆναι. EM 327, 5. Hinc Lobeck Hesychio reddidit ἐλεγαίνομένη (pro ἐλιθ.)· ἀκολασταίνουσα.
- ἐλεεῖσθαι pro ἐλεεῖν. Liban. Or. I 3, 5 ed. Foerst. ὥστε ὁ πατήρ οὐμός ἀδελφὰς ἐπιγάμους ἐλεούμενος ἔτρεφε. Cf. ἐπαναγκάζεσθαι et ὑφαίνεσθαι.
- Ἐλεήμων· ἐν Κύπρῳ καὶ Χαλκηδόνι Ἀφροδίτη. H.
- ἐλειόρ[ε]ιζον· κύπειρος. H.
- ἐλελίστροφς· εὔστροφε, δλόστροφε (?). H.
- ἐλελίχ[θη?]μα· σεισμόν. H. Si sanum, pessime formatum.

ἔλεον pro ἔλαιον passim ut in codd. apparet in titulis et papyris serioris aetatis.

ἔλεπόδιον· εἶδος τι βάναντος (imo βοτάνης). H. Lactantius f. r. 27.

Ἐλευθερός (Schmidt pro Ἐλεύθερος)· Διόνυσος ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἐλευθεραῖς. H.

ἔλευθέρια ἄγειν. Add. Plaut. Pers. 29 basilice ago eleutheria.

ἔλευθέριος, liberalis, ἔλευθeros, liber. Cf. Cobet, Var. lect. 192.

Ad Ἐλευθία sive Ἐλευσία. Add. acc. Ἐλευσιναν in tit. Cretensi CIG 2554, 76 sqq. Ab huius deae nomine tam festum laconicum Ἐλευ(σ)ύνια quam atticum Ἐλευσίνα dicta esse putat A. Rutgers van der Loeff in diss. acad. Leidensi a. 1903 de ludis Eleusiniis p. 18 sqq. Idem de variorum nominum ratione agit p. 28 sqq. Recte p. 31 in titulo Cretensi (saec. I. a. C.) Ἐλευσιναν, coll. μητέραν similibusque, a nominativo Ἐλευσίς derivare videtur, ut scribendum sit Ἐλευσίαν. De ipsa dea cum Feronia comparanda ingeniose disputat p. 38 sqq.

pag. 269. Ἐλευσινία, Dianae Antiochenae cognomen. Libanii or. XI § 109. (ed. F. I p. 472, 1 sq.).

ἐλεύσομαι cum compositis hellenicum pro εἶμι c. comp. Cf. Cobet, Var. lect. p. 307. Iniuria Rutherford Phryn. p. 110, ἐλεύσεσθαι (Lys. XX § 13) tuetur, quod inf. ἔναι semper praesentis sit temporis, eadem de causa defendens ἐλευσοίμην et ἐλευσόμενος, quoniam ἴοιμι quoque et ἰών nusquam habeat futuri temporis notionem; nihil horum verum esse luculentis exemplis ostendit Cobet, Nov. lect. p. 406 sq.

ἐλέφας. Sunt qui nomen derivent a semitico aleph, bos.

ἐλεφῆραι· ἀπατῆσαι. H. Cf. Hom. Od. 19, 565; II. 23, 388, ubi est forma media. Sub verbis corruptis ἐλεφῆρα· ἢ βάψαν ἢ βλέφαρα H. latere suspicor ἐλέφῆραν· ἔβλαψαν. Cf. Hesiodi Theog. 320.

ἐλεώτερον· ἐλεινότερον. H. Gl. epica. Positivum ἐλεόν — μύρετο habet Hesiod. Op. 205.

ἐληροόργησαν CIA II 172, 4 (340—332 a. C.) assimilatione, ut Στρεϊριεύς II 1020 III 9 (saec. IV? a. C.). παρα[τριδί] II 249, 21 (a. C. 306) etc. Meisterh³. 81 b.

ἔλθω coni. pro futuro, Persae barbarismus. Timoth. Pers. 163.

Ad Ἐλιπεύς (p. 944). Vide tamen Dittenb.² 425, 8 cum nota et tit. delph. BCH XXV p. 339, l. 27.

Ad ἐλίττειν. Vid. εἰλίττειν.

ἔλκανα· τραύματα. H. Cf. ἐλκάνειν (Aesch. Chor. 830); novum verbum ἐλκανοῦν habet Hes. ἐλκανῶσα· ἠλκωμένη ἢ ἠλκοποιημένη ὑπὸ πυρός (merum additamentum fortasse soli loco ubi legebatur conveniens).

Ἐλλα πλόμιος metonymia pro Ἐλλήσποντος. Timoth. Pers. 88 ἄπεχε μ', ἄχι μοι [κ]α[τά] | πλόμιον Ἐλλαν εὐ[παγ]ῆ στέγην ἔδειμε | [τ]η[λετ]ελοπόρον ἐμὸς | δεσπότης.

- Ad ἑλλάδαρχας. Melior forma ἐλλάδαρχος legitur CIG 1161. 1396 (aet. rom.). Cf. BCH 1891, 336.
14. 230. Ἑλληνοδίκαι non Olympiae tantum, sed etiam Antiochiae in ludis Olympicis ibi celebratis commemorantur. Libanii or. X § 15 (ed. Foerst. I p. 405, 22). Cf. § 269 (534. 2).
- ἑλλαπιθάσασθαι (cod. ἐνλαπειθάσασθαι)· μαχέσασθαι· Λαπίθαις ἢ ἐνθυνηθηναί (?) H. Glossa comica. Vid. Kock Fr. com. adesp. 1000, qui coniecit ἐνθυνηθηναί scil. Λαπίθαις.
- ἔλλειν· ἴλλειν, κατέχειν. H. Vid. εἴλλειν.
- ἑλληκεῖν (?). Hes. ἐνεληήκησα· ἔπαισα (cod. ἐπλησα), ἐφόφησα.
- ἑλληκίζειν (?). Hes. ἐνεληήκισεν (-κησεν?)· ἐνεκύλισεν. Cf. ληκεῖν et ληκίνδα παίζειν.
- Ἑλληνοταμείας, hellenotamiae muneris, pro ἑλληνοταμίας Xenophonti reddidit Cobet, Nov. lect. p. 776.
- ἑλλοπίδας· ἢ λέξις παρὰ Κρατίνω (Mein. II 197)· γέγονε δὲ παρὰ τοὺς ἑλλοῦς, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροῦς καὶ τοὺς στρουθοῦς· ἢ νεοττοῦς ὄψεως ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι (l). H.
14. 231. ἑλλώτια· ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. H. Scil. ἑλλωτίς· Εὐρώπης στέφανος πλεκόμενος πηγῶν εἴκοσιν. H. Cf. Seleucus Ath. p. 678.
- ἑλμακίνη λειμῶνος· ἢ λεπτή σχοίνος. H.
- ἑλματα· [δμίληματα] ἐνειλιματα. H. Prior explicatio sequentis videtur dittographema.
- ἑλπεον· ἡλιζον. H. Gl. epica, forma suspecta. Idem ἐέλπομεν· ἐλπίσαι <ποιοῖμεν>. Cf. ἔλπει (Od. β 91)· ἐλπιδοποιεῖ. H. = ἐπελπίζει.
- ἐλπίζειν. De hoc verbo cum compositis disputat Charitonides, Ἀθηνᾶ XV p. 387—392.
- ἑλυμορ· [σ]πέσμα ὃ ἔφοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσιν. H = ἔλυμος, paxium. Cf. Paus. VI 26 § 8 et Suid. Corrupte supra ἐλλίμαρ· κέγχρω ὁμοιον [ἐλίνη] ἢ μελίνη ὑπὸ Λακόνων, ut duplicem glossam coniunxit Schneider, sed requiritur ἔλυμορ· κέγχρω ὁμοιος.
- Ad ἑλυτρον. Corrupte Hesychius ἑλατρον· Εὐκράτης ἐν Ῥοδιακοῖς ἐνδύμα, κατάζωσμα.
- ἑλφος. Vid. ἑλπος in lexico.
- ἑλωός· ὁ Ἥφαιστος παρὰ Λωριεῦσιν. H. Cf. ἐλάv.
- ἑμάσταξεν· ἐμασήσατο. H. Gl. dorica.
- Ad ἐμβαστεύειν. Add. PO III 653.
- ἐμβαδία = ἐμβατεία PB 832, 12 (113 p. C.) ἀπὸ διαλογῆς χρηματισμοῦ ἐμβαδίας. Melius ἐμβαστεύειν PO III 485, 33. Cf. BA 249. 18; et EM 334, 35 s. v. ἐμβατεῦσαι: τὸ τὸν δανειστὴν ἐμβατεῦσαι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὰ κτήματα, τοῦ ὑποχρέου ἐνεχυράζοντα τὸ δάνειον.
- ἐμβαδόν. PO III 505, 6. 9. 12 ἐμβαδὸν πήχεις πενήκοντα διατείνοντας βορρᾶ ἐπὶ νότον ἐπὶ πέρασ τῆς ὄλης αὐλῆς. By survey vertunt editores.
14. 233. ἐμβακανίτης· τὸ μετὰ τοῦ ταρίχους καὶ στέατος σκευαζόμενον βρώμα. H. Cf. Thesaur. s. v. βάκανον.

- Ἐμβλώ· πέπλασται παρὰ τὸ ἐμβλέπειν, ὡς ἡ Λωρὸ καὶ Λεξῶ. H. Gl. comica. ἐμβλωκυῖαν. Vid. βλώσκειν.
- ἐμβολεύειν, onerare navem. PO III 522, 8. 20 (saec. II p. C.).
- ἐμβολίς. Vid. infra ad κεφαλή.
- ἔμβολος adi. PG 15, 1. Θωμᾶς — ἀπὸ ἐποικίου ἐμβόλου τοῦ Ἀρσινοῦτου νομοῦ (aet. byzant.). Quomodo accipiendum?
- Ad ἔμβροχος. Passim vox occurrit in papyris Tebtunicis.
- ἐμβρουολκός, forceps chirurgicus in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282. Cf. ἐμβρουτόμον et ἐμβρουθλάστης et ἐμβρουσφάκτης ibidem.
- Ad ἐμέν pro ἐμέ. Cf. D. C. Hesseling, Byzant. Zeitschr. I p. 380 sqq.: Das Personalpronomen des ersten und zweiten Persons im Mittel-griechischen.
- ἐμ(μ)ενέμεν boeotice = ἐμμένειν. BCH XXV p. 360, 13.
- Ad ἐμεύνη. Add. Hesych. ἔξεχ' (ἔξοι?) ἐμεύνη χωρὶς ἐμοῦ, Λάκωνες.
- Pag. 261. ἐμμενότερωτος (?) μέτριος. H. Olim proposui ἐμμενής τρόπος, sed parum hodie mihi satisfacit interpretatio.
- ἔμμεται (?) ὀρχεῖται. H. Schmidtii coniecturam ῥέμβεται refellit explicatio. Num forte ἐμμέ <λπ> εταί· <έν>ορχεῖται, ut verbo μέλπεσθαι Homerus utitur?
- ἐ<μ>μορίδαι (?) μέτοικοι. H. Minus corrupte, ni fallor, idem ἐμπορίσαι (-δαι)· μέτοικοι et ἐμπόριος· μέτοικος; mercaturam enim exercebant plerique inquilini. Glossae nondum sanatae.
- ἐμμοχατεύειν (?). Hes. ἐνμαχατεύειν· ἐγκεκλειῖσθαι ἢ γελίτονον, unde Meineke ἐμμυχατεύειν — παρὰ Πίνθωνι.
- ἔμπα γε μὴν· ὅμως μέντοι. H. Cf. Apollon. de adv. 564, 25; ἔμπα δέ Callim. epigr. XIII 3) ὅμως δέ.
- ἐμπαθερεῖς (?)· ψεύση ἀκρίτως. H. Expectatur fere μάψ' ἐρέεις aut simile quid.
- ἔμπαρος· ἔμμηκτος. H. Dorice aut aeolice = ἔμμηρος.
- Pag. 265. ἐμπεδῆς (?) γάμορος μάρψεν Αἰδῆς (-δας?). Fragmentum lyricum apud Hesychium cum duplici explicatione.
- Ad ἐμπεδορκεῖν. Verbo utitur etiam Aristophanes fr. II 1210 (162) Mein.
- ἐμπεδοῦν (Eur. Iph. T. 758. 790; Ar. Lysistr. 211; 283 sq. (ubi vid. v. Leeuwen) sublimioris dictionis est pro βεβαιοῦν.
- ἐμπέπται· πλακούντια (πλάγια τὰ cod.) πύρινα εἰς ἃ ἐντίθενται τὰ διὰ τυροῦ Ῥόδιοι. H. Cf. Seleucus Ath. XIV p. 645 D.
- ἐμπήκτης· ὃ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπηρετῆς, καὶ πῆσσαν εἰς τὴν κανονίδα. H. Vid. Arist. Αἰθ. πολ. col. 31, 11. 24 cum verbo ἐμπεγγύναι (τὰ πινάκια) ibidem.
- ἐμπιμπλάναι, non ἐμπιπλάναι, ἐμπιμπράναι, non ἐμπιπράναι, graeca. Cobet, Nov. lect. 413, 141. — De formis ἐνέπληντο et ἐνεπέπληντο cf. idem l. l. p. 226 et Rutherford, Phryn. p. 63. Vitiose Hes. ἐμπλησμένην, πεπλησμένην. Corrige ἐμπλημένην.

- ἔμπλουμα**, vox hybrida. Pap. RQ 80 saec. VI. Cf. *pluma*,
ἔμποδιάρχης, impedimentorum dux? Apameae tit. BCH 1888,
 p. 407 n° 29 et inscr. bithynica BCH 1900. p. 407, n° 91, 12.
 Indicatum esse hoc vocabulum a Moricio Haupt in Benndorfii
 exemplari Thesauri monet censor meus in Neue phil. Rundsch. 1903,
 p. 81. Titulos notavi ad calcem pag. VIII Praemonendorum.
ἔμποδιοστατεῖν, obstare. Tebt. pap. 24, 54 (a. C. 117). Vid. lexica.
 Ad *ἐμποιεῖσθαι*. Post verba et saepe inserte: Cf. PB 542, 18;
 666, 22; 667, 14; 709, 28; 883, 10; 902. 2; 906, 21.
- ε. 286. **ἔμπόρημα**· ὑφάσματος εἶδος. H.
ἔμπρέπεσθαι = *ἐμπρέπειν*. Sapphus fr. Berolinense col. II 6:
νῦν δὲ Λύδαισιν ἐμπρέπεται γυναί-
κεσσιν, ὡς ποτ' ἀελίω
πάντα περρέχοισ' ἄστρα κτέ. Cf. *βάρηται* = *βάρει*.
ἐμπρίειν. Add. Timoth. Pers. 80 *γόμοις ἐμπρίων*.
ἔμπροθέσμως (Schol. Ar. Eq. 392). PO III 494, 20 (saec. II p. C.).
ἐμπύγιος. *Τὰ ἐμπύγια πονεῖν*. Vid. infra s. v. *φιλοπυγιστής*.
ἐμπύλαι (?)· αἱ *νύμφαι*. H. Idem infra *τιτύπαι*· αἱ *ἐμπύλαι*. αἱ *πλάται*.
 Mera aenigmata.
ἐμυσάδδετο (cod. *ἐμυσάτιτετο*)· ἀηδίζετο, ἐμυσάτιτετο. H. Gl. laconica.
ἐμφαίνει impersonale = *φανερὸν ἔστιν*. Cebetis Tab. cap. 16; 18; 21.
ἐμφανίζεσθαι. Vitio caret in Lysistratae Argumento *ἐμφανίζοντες*, i. e.
 quales sint indicantes, scil. coniurationis auctores (cf. Lysistr.
 999 sq.), ubi perperam v. Leeuwen in sua huius fabulae editione
 de suo reposuit *ἀπαιτίζοντες*. Cf. nota locutio *ἐμφανίζεσθαι* *ἑαυτὸν*. Pas-
 sim autem in decretis hoc ipsum verbum ut h. l. usurpatur de
 legatis v. c. GD 5163 b, 7 *οἱ πρε[λι]σται — ἐμφανιζάτωσαν αὐτοῖς*
κτέ.; 5167, 10 *τῶν παρ' ἁμῶν πρεισγευτῶν ἐμφανιζάντων τὰν ὕμ[ῶ]ν*
εὐνοι[άν τε κ]αὶ προθυμίαν. Cf. GD 5167, 6 *ἐνεφάνιξαν τὰν τε*
οἰκειότατα κτέ.
- ἐμφαροξάμενος**· *ἐμφαγών* H. „Comicae incudis est.” Kock ad fr. com.
 adesp. 996.
- ἐμφωλεῦσαι** (?). Vid. infra *ἐνθωκεῦσαι*.
- ε. 287. **ἐμφηφίσαι**· *ὅταν δανειστής ἀποδιδόντος χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνη*
εἰς ὄφλημα. H. *Ἀν ἀναλαμβάνη (ἀπολ.) τὸ ὄφλημα?*
ἐν pro *εἰς* in sermone populari aeg. post verba eundi. PB 956, 5
 (aet. byzant.), ubi Wilcken citat Hatzidakis, Einleitung in die
 neugriech. Gramm. p. 20. Cf. supra *εἰς*. In papyris aeg.
 nudus dativus poni solet in formulis *οὐλή ποδι δεξιῶ — ἀντικνημῶ*
δ. similibusque multis, quae passim occurrunt. — De formula
 attica *ἐν ἔμαντοῦ* vid. Cobet, Var. lect. p. 52 et 228, Nov. lect.
 p. 413. — *ἐν γε ταυθί* et similia. Vid. Cobet, Nov. lect. p. 142. —
ἐν de iudice coram quo res agitur = *ἐπὶ* c. G. Exempla collegit
 Kock ad Aristoph. fr. 267. Addi potest nota locutio *ἐν ἐμοὶ κριτῆ*

et Soph. O. C. 1213 σκαιοσύνην φυλάσσω ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται. — ἐν ἄρχοντι (Addenda p. 944). Aliud exemplum est ἐν ἄρχοντι Σύλλα CIA III 1118 (p. C. 143).

- Pag. 268. ἔναγρος· ἔπαργος. καὶ Ἀπόλλων ἐν Σίφων.
 ἐναΐσια σημεῖα (vulgo ἐναΐσιμιά)· διοσημία. H.
 Ἐναΐσιμος· Ζεὺς ἐν Κορωνεῖα. H.
 ἐναλινδεῖν. Hes. ἐναλιῖσαι (cf. ἐξαλινδεῖν)· ἐγκυλίσαι et ἐνηλινδήθη-
 μεν (novicie pro ἐνηλίσθημεν)· ἐνεκυλίσθημεν et ἐνηλινδοῦντο·
 ἐνεκυλίοντο.
 ἔναλος. Add. Timoth. Pers. 109 ἐκ ἀκταῖς ἐνάλοις.
 Ad ἐναμμένος. Hesychius explicat ἐγκεκαυμένος.
 ἔναν = ἔνα. Vid. εἶς.
 ἐνάνται (= τα) = ἐνάнта. Timoth. Pers. 11. Wilamowitz p. 40 sq. cft.
 ἄντην = ἄντα, formae originem tribuens praepositioni. Quem Bacchy-
 lideum εἰσάνταν non contulisse miror.
 Ad ἔναντι. Etiam papyri aeg. v. c. PO III 495, 5.
 ἐναπειλημένος (ἐναπιλλ. cod.)· διακρατηθέντας. H.
 ἐναπομάττεσθαι. Vid. Hes. s. vv. ἐναπομάξασθαι, ἐναπομάξεται, ἐναπο-
 μάττεσθαι, ἐναποματτόμενον.
 ἐναρούριον (sc. τέλος) in Aegypto. Grenf. II 65, 1 (saec. II aut III
 p. C.). Vid. notam editoris.
 Ad ἔναρχος. Similiter saepe papyri aeg. Cf. PB 862 V 14; XII 1. 5;
 XV 7; fr. IV 9; 463, 3; 753 VI 3; 924, 3.
 ἐνασμα = ἐνδίασμα. Hes. corrupte ἐνδίσματα· ἐναλίσματα. Vid. Schmidt
 et cf. ἄττεσθαι.
 ἐναστεῖζόμενον· ἐνοικοῦντα. H. Cf. ἀστεῖξεσθαι· πολιτεύειν. H.
 Pag. 269. ἔναυδος· ἔμπνοος. φωνήεις. H.
 ἐναύλισμα· νεωστὶ γινόμενόν τι οἴκημα. H. Artemid. IV 47.
 ἐνδαές· ἐν διανοίᾳ ἐκάστου (?). H. Fort. εὐδαές· εὐδιάνητον ἐκάστῳ. Cf. ἀδαής.
 ἐνδανδαίνει· ἀτενίζει, κατατολμᾷ. H. Cf. δανδαίνειν· ἀτενίζειν, φροντίζειν,
 μεριμνᾶν. H.
 ἐνδασαί· μέρισον. H. A verbo ἐνδατεῖσθαι.
 ἐνδαοῖ recte Scheer pro εὐδάται Lycophr. 1354, coll. EM 250, 10.
 Ad ἐνδεκάμετρον μέτρον. Cf. FGH 89, 16 et Archiv I p. 553.
 Ἐνδενδρος· παρὰ Ῥοδίοις Ζεὺς. καὶ Διονύσιος ἐν Βοιωτίᾳ. H.
 ἐνδέρως. Chalcidis tit. a. C. 446—401. Eph. arch. 1902, 31 B 12:
 εἶπερ ταῦτ' ἐνδέρως θύεται, ubi editor p. 39: Φρονοῦμεν ὅτι τοῦ
 θύματος ἢ κεφαλῆ σὺν τοῖς ποσίν (cf. Hes. gl. ἐνδρατα) περιτυλισσομένη
 ἐντὸς τοῦ δέρματος ἐκαίετο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Cf. ἐνδορα (lex.) et δαρτός
 (Append.).
 Pag. 270. Ad ἐνδομενεῖα. Add. PO III 493, 17; 494, 10; 495, 8. ἐνδομενεῖα
 PB 719, 12; 786 II 11; 896, 11.
 Pag. 271. ἐνδόξης femin. pro ἐνδόξου. Vid. infra s. v. λιμίτης.
 ἐνδόρωμα quid? Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς Smyr-

nae a. 1884 sq. p. 24, n° 241 praebet titulum in quo Asclepiades Smyrnaeus dicitur sibi suisque emisse sarcophagum eumque *ἐξαο-
τίσαι σὺν τῷ ἐνδορῳμάτι.*

ἐνδόρωζ (?). Vid. *ἐνδέρωζ*.

ἐνδρατα. Vid. *ἐνδορα*.

ἐνδρομος. Caesarius Dial. II 110 p. 614 *τὰς ἐνδρόμους κάττας*. †

z. 272. *ἐνειργεῖν* pro *ἐνεργεῖν*. Meisterh.³ 183 affert *συνενείγκημι, εἰσήνειγκαν* ex CIA II add. 57 b, 9. 13 (a. C. 362) et alia; Perf. *ἐπανενήνικται* II 769 a, 7. 37 (a. C. 378).

ἐνεκα καὶ *εἵνεκα* Πλάτων, *Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι, Θουκυδίδης δὲ αἰεὶ ἐνεκα*. Thom. mag. p. 151, 4 = Schol. Libanii Or. II § 13 ad *εἵνεκα* (Foerst. I p. 243, 14). Hac forma sola utitur Libanius, unde patet non *ἀντί*, sed *ἐνεκεν* interpolatum esse Or. I § 194 (F. I p. 170, 19). Ad *ἐνεκε* etc. Cf. etiam *ἐνεκον* (sic) in sero tit. bithynico Mitt. XXIV 446, n° 42 (W.). Vid. *ἐνχον* in Addendis, p. 955.

Ἐνελοσκίς. *Δημήτηρ ἐν Σάμφ*. H.

ἐνεματίζεῖν = *κλύζειν*, verbum medicum. Add. Hesych. s. v. *ἐνεματιῶν*, ubi corrigo *ἐνεματί<ζ>ων* ὁ τὰ ἐγκλύσματα (pro ἐνπάσματα) τοῖς ἀνδράσιν ἐντιθείς (ἐνιείς?).

ἐνεός = *καφός* ἐξ ἀρχῆς. Cf. Cobet, Nov. lect. p. 147, ubi agit de variis h. v. notionibus, Suidae s. v. *ἀπηνεώθη ἐνεός* reddens pro ὤμός et Cratino *ἠπιότητος* pro *ἠλιθιότητος*.

Ἐνεργίδα. *Δημήτηρ* (-τερα?) H. Scil. agrorum patronam.

ἐνεύχεσθαι (Synesius). Sera inscr. argiva inedita, quam a se repertam communicavit mecum Guil. Vollgraff: *Ἀδρήλιος Ἰωσής ἐνεύχομαι τὰς θείας καὶ μεγάλας δυνάμεις* (sic) *τὰς τοῦ θεοῦ καὶ τὰς δυνάμεις* (sic) *τοῦ νόμου* Iudaei titulus?

ἐνεχυραστάς. Gortynis tit. GD 4985, 9 *ἐνεχυραστὰν δὲ μὴ παρέρπεν Γορτύνιον ἐς τῷ Ῥιτηνίω*.

ἐνεχυριμαία pro *ἐνέχυρα* damnatur a Phrynicho.

z. 273. *ἐνηλεγγής*. ἐν ἐνθυμία ὦν. H. Sic corrigenda Hesychii gl. *ἐνηλεγγής* ἐν ἐπιθυμία ὦν. Cf. *ἀνηλεγγές* ἀφροντίστως. H. Vid. *τανηλεγγής*.

ἐνήλιξ. Add. PO III 646 (saec. II p. C.), ubi opponitur τῷ ἀφῆλιξ, q. v. *ἐνήσομεν* <ἐγ>*καθήσομεν* (pro *καθήσομεν*), *καθεικύσομεν*, *ἐμβαλοῦμεν*. H. *ἐνθάδιος*. ἐντόπιος. H. Utuntur Geoponici. Cf. *ἐγγύδιον* — *πλησίον*. H. *ἐνθαλάμια*. πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης. H.

Ad *ἐνθαλλος*. Vid. p. 945.

ἐνθαλύξας. Vid. s. v. *θαλυσσόμενον*.

ἐνθέμιον, sepulcrum? Serus Macedoniae titulus Mitt. XXVII n° 28: *Ξανθία τῷ γ(λ)υκντάτω πατρὶ Ξάνθιππος κα(ι) Ἄνθυλλα μν[είας] χάριν ἐνθέμι[ον]*. — Alio sensu Pollux I. 90.

z. 374. *ἐνθυμήσιον* (?) ἄπειρον, ἐννομον (ἄπορον, σεμνόν?) H. Vid. *ἐνθυμίον*. Sed cf. *ἐνθυμιζόμενοι* Poll. II 281, qui sic pro *ἐνθυμούμενοι* legit apud Thuc. V 31, 1. Unde pro *ἐνθυμήσιον* suspiceris *ἐνθυμιστόν*.

ἐνθουσκος. Vid. supra ἀσφαλός.

ἐνθωκεῦσαι· ἐγκρύπτεσθαι. H. Cf. θῶκος. Sed expectes ἐμφωλεῦσαι.

ἐνι = ἐνεσι in prosa CIA II 652 B 32 (a. C. 389; undevicies legitur II 838 (320/18 a. C.). Meisterh.³ 190, 13.

ἐνιαυτιατός pro ἐνιαύσιος saepius sequiores. Damnatur a Phrynicho.

ἐνικον = ἤνεγκον. Pap. aeg. in Gött. gel. Anz. 1898, p. 788 (W.).

Vid. ἤνικαν lex. p. 354.

ἐνίουλος (?). Corrupte Hes. ἐνωθάς· ἐν ᾧ ὁ ἴουλος ἐπιγίνεται.

ἐνεκκληματογραφηκέναι pro ἠγκληματογραφηκέναι. Pap. Leid. A.

ἐνναύειν (?). Fortasse ἐνναύω (pro ἐνάζω)· λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς. H.

Cf. ναύειν, ναεύειν.

ἐνεακροσσον· πολλοὺς κροσσούς ἔχον. H. Gl. epica.

ἐνεαφύχος· ὁ κύων. παροιμιώδης. H. Obscura explicatio.

Page 276. ἐννοια cogitatio; σόννοια, mentis occupatio eius qui totus est in aliqua re. De utraque voce confusa a librariis cf. Cobet, Var. lect. p. 199.

ἐν[ν]οιάδες· αἴγες, αἱ μὴ κορύπτουσιν. H. Gl. boetica. Cf. Paus. IX 18, 2.

ἐνξεινπλάριον, exemplar. Lydiae tit. n° 219, p. 11 Μουσ. καὶ βιβλ.

τ. εὐαγγ. σχολῆς Smyrnae a. 1884 sq. l. 10 sq. ἀπόκειται δὲ τούτου καὶ ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τὸ ἐνξεινπλάριον. Cf. n° 241.

ἐνεφοικέν = ἐνοικεῖν. Gortynis inscr. GD 4986, 21.

ἐν[θ]οργάζει· πονεῖ (?). H. Coll. ἀνοργάζειν· ἀνακινεῖν, pro πονεῖ corrige κίνει.

ἐνόρχης, non ἔνορχης, graecum est. Cf. Cobet, Var. lect. p. 266. Add. Hesych. ἐνόρχην λαόν· τὸν ἐπὶ ἠβης· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὀρχηδόν (= ἠβηδόν).

Ad ἔνος subst. Legitur in carminis epici alexandrini fragm. pap. vs. 31. Vid. Berl. phil. Woch. 1903, p. 28.

ἔνος, natus anno praecedenti? PB 806 (a. 1 p. C): ὁμολογῶ πεπρακέναι — τὸν ὑπάρχοντά μοι ὄνον ἔνον. Cf. lexica, quibus e titulis adde CIA I 273 b, 26 (a. C. 420/411); II 471, 20 (a. C. 69/62).

ἐνοφείλειν. Tebt. pap. 17, 6; 18, 5; 45, 10 τὰ ἐνοφειλόμενα. In hac formula sola occurrere videtur. Vid. lexica.

Page 276. ἐνσκιμβεῖν = ἐνσκιμπτεῖν. Hesych. ἐνεσκιμβηκεν (cod. ἐνεσκέμβηκεν)· ἐνεστήρικται.

ἐνσκιρροῦν. Xenoph. d. r. equ. IV 2. Corrupte Hes. ἐνεσκερωμένη· ἐρρωπωμένη. ἐνεσκερωμένον· τὸ ἄζαν ἔχον. ἐνσκερωθείσης· ἐμπαγείσης. σκεῖρωμα (σκιρρωμα) γὰρ λέγεται τὸ ἀνάτον πάθος.

Ad ἐνσόριον = ἐνσόριν. Cf. Mnemos. XV p. 254, n° 16.

ἔνσοφος. Add. Kaib. ep. 823, 3.

ἐνστορνόλαι τράπεζαν dicitur de lectisternio. Chalcidis (Eub.) tit. a. C. 446—401 (τερός νόμος). Eph. arch. 1902, p. 32 A 14 et alibi in hac inscriptione.

ἐνστρηγές· ἰσχυρόν ἢ σαφές. H. Cf. στρηγής in lexicis.

- ἐνστροβιλίζειν. Hes. ἐνστροβολίσας· συστρέψας. Gl. comica?
 Ad ἐντάγιον. Add. Grenf. II 97, 7. 8; 98, 5. 7.
 Ad ἐνταφά. Forma communis ἐνταφή extat v. c. in Bithyniae tit.
 197, 5 BCH 1901, p. 53 τὸν τόπον εἰς τὴν ἐνταφήν.
277. ἐνταφιαστῆς. Add. PO III 476, 9.
 Ad ἐντάχειον. Item PB 814 (ἐντάχιον), 836, 13 et alibi. — In cippo
 aeg. Bull. d. l. soc. arch. p. 96; εὐχομαι κἀγὼ ἐνταχυ σὺν σοι εἶναι,
 ubi Wilamowitz coll. ἐμβραχὺ de nova forma ἐνταχύ cogitavit. Cf.
 Sitzungb. d. Berl. Ak. 1902 XLIX p. 6 [1098].
 ἐντέλλειν. Aor. pass. ἐνταλθέντα praebet Hesychius.
 ἐντερομήστωρ et ἐντεσιμήστωρ· ὄπλων ἔμπειρος. H. Glossae epicae.
 ἐντεροφύλαξ, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.
 ἐντετακνῖαν. Vid. ἐντήκειν in Addendis p. 945.
 ἐντετευλιούθ. Ar. Ach. 894 ἐντετευλιανωμένης f. l. codicum pro ἐντετευ-
 τλιωμένης. Cf. Rutherford. Phryn. p. 128.
 Ad ἐντί. Pseudodorice a seris scriptoribus ponitur etiam pro ἐστί.
 Vid. Ahrens II § 89 et p. 312. Cf. ἀποδείκνυντι et βίβαντι.
 ἐντοκος, reddens fenus. PO III 508, 18 (102 p. C.). ἀργυρίου
 δραχμῶν τετρακοσίων πενήκοντα ἐντόκων.
278. ἐντός τινος, totus in aliqua re. Chalcidenses Dicaearchus, vit.
 Graec. p. 184 ed Gail, vocat τῶν μαθημάτων ἐντός, disciplinis
 deditos.
 ἐντραγηματίζεσθαι. Corrupte Hes. ἐντραγούμενοι· μασώμενοι. Verbo
 simplici utitur Menander.
 ἐντρέψασθαι· τὸ εἶσω τρέψαι τὸ ἱμάτιον. H.
 ἐντροχάζειν. Vid. s. v. δυσοδία.
 ἐντυρεόειν. Hes. ἐνετύρευσεν· ἐνετάραξεν, ἐνεσκεύασεν. Glossa comica,
 ut τύρευμα BA 706 et τυρεύειν Ar. Eq. 479, Demosth. XIX 295.
 Vid. fr. com. adesp. 998 et 706 K.
 ἐντοχαλῆς (?)· ἐντευκτική. H.
 ἐνυδρώθη· ὑδρωπικὸς ἐγένετο. H. Gl. medica?
 ἐνόπνιον (adv.) homerice Arrianus Peripl. cap. 28 § 1 φαίνεσθαι δὲ
 ἐνούπνιον τὸν Ἀχιλλέα. Cf. § 2 οἱ δὲ καὶ τὸν Πάτροκλον σφισιν ὄφθηται
 ἐνούπνιον λέγουσιν.
 ἐνωπάλιζεν (?)· ἐνέτεινεν, ἐνεδίδου (?). H. Glossa corruptissima, quae
 vix sanatur Lobeckii coniectura ἐνωπίλιζεν. Non magis expli-
 cationes admittunt suspicionem ἐδνοπάλιζεν. Quia ἐντέλλειν sae-
 pius elliptice usurpatur pro τύπτειν, cogitavi de corrigendo ἐρ(ρ)ο-
 πάλιζεν, sed obstat altera explicatio ἐνεδίδου. Quid, si fuerit:
 ἐρ(ρ)οπάλιζεν· ἐνέτεινεν <τὸ> αἰδοῖ<ον>, coll. Ar. Lys. 558 ῥοπα-
 λισμός, i. e. ἔντασις τοῦ πέους?
279. ἐνώπιον, coram, sine casu. Tebt. pap. 14, 18 (a. C. 114) τῶι οὖν
 σημαυνομένωι Ἡρᾶτι (caedis reo) παρηγγελκότες ἐνώπιον τῆς ἰδ' τοῦ
 ὑποκειμένου μηνὸς ἐν Πτολεμαίδι Ἐδεργεσίδι ἀπαντᾶν ἐπὶ τῆν τῶν

προκειμένων διεξαγωγήν κτέ. Vid. lexica, — Delendum comma ἐνόπωρος κτέ., quod suo loco supra iam legitur in lexico.

ἐξ ante Σ. Χ. Ζ. Ρ, raro ante Α; plerumque ἐκ vel ἐχ ante Χ. Φ. Θ; ἐγ ante Β. Γ. Δ. Α. Μ. Ν, raro ante Π. Meisterh.³ 103—105. — ἐξόττε atticum, ἔκτοτε, ἔκπαλαι, ἀπόπαλαι, ἀπό τότε, ἀφ' ὅτε sequiorum. Cf. Rutherford, Phryn. 117.

ἐξαγκυρῶσαι θύραν· ἐκτροφῶσαι. H. Gl. comica?

ἐξαγρεῖν (= ἐξαιρεῖν)· ἐξάγειν, ἀπελαύνειν. PG 49, 14 ἐξαγρήσαντες τὰ πρόβατα καὶ τὸν χόρτον σφετερίσαντες (recentis aetatis).

ἐξαγώνιος· ἐξω τοῦ ἀγῶνος ὦν. H. Cf. Aeschin. BA 260 et Lucian. Gymn. 19.

ἐξάδελφος in LXX et scriptoribus christianis pro ἀνεψιός. Cf. Rutherford. Phryn. 361.

ἐξαέρον· ἐξανέμον. H.

Ad ἐξάθυρος. Corrige: embankment et six.

Ad ἐξαιρεῖσθαι. Forma barbara ἐξηρήσατο Ar. Thesm. 761 liberavit Meinekii emendatio διεχρήσατο.

Pag. 280. ἐξακτόρια, τά. PG 56, 32.

ἐξαλλάττειν = τέρπειν. Add. epistolam saec. II p. C. BO III 581, 18 τοῖς ὄψαροις ἐξήλλαξας ἡμᾶς.

ἐξάλλος, extraordinarius. Tit. aeg. aet. Ptolemaei X. Archiv III p. 129 sq., l. 19 στεφανοῦσθαι ἐξάλλωι στεφάνωι, ubi citatur Radermacher Philol. LX 497.

ἐξαλμυροῦν. Tebt. pap. 72, 11 (a. C. 114 sq.) ἐξηλμυρῶσθαι in loco lacunoso, ita ut dubium sit utrum significet salsugine purgare γῆν ἀλμυρίδα an contra salsam reddere. Silent editores. Simplex verbum ἀλμυροῦν nusquam legi, sed cf. ἀλμυρίζειν et supra ἀλμυρίδες.

ἐξάμαρτυρος συγγραφή. Amh. pap. 48. Cf. Wilcken, Archiv II 133.

ἐξαμβλεῖν = ἐξαμβλίσκειν, ἐξαμβλοῦν. Hippocr. III p. 646 et 681 K. Cf. Hes. ἐξαμβλέ[β]ει· διαφθείρει ἐγκυμονεῖ (ἐγκυμούμενον? Cf. Dion. Hal. I 80).

ἐξαμβλίσκειν. Vid. s. v. ἐκτιτρώσκειν.

ἐξαναγιγνώσκειν (Plut. Cic. c. 12 et 27 et Cat. min. c. 68) in διαναγιγνώσκειν mutans Cobet merito hoc compositum proscrispsit Var. lect. p. 220. Idem διαλείφειν in ἐξαλείφειν mutat; si recte, similiter corrigendum Athen. IX p. 407 C, et procul dubio recte Plut. Alcib. c. 4 rescripsit διηπορήθησαν pro ἐξηπορήθησαν.

ἐξαναστατεῖν = ἐξανιστάναι. Anthologiae (c. a. 100 a. C.) fragmentum in Tebt. papp. II p. 9, vs. 16 ἐξαναστατοῦμαι.

ἐξανδηρίζειν, extrahere e fossa? Hes. ἐξανδήρισον· ἐκπίρασον (?). Cf. ἄνδηρον Lycophr. Alex. 699; Plut. Mor. 650 C.

ἐξανύ(τ)ειν. Aor. ἐξηνυσάμην apud Hesychium depravatus est in ἐξηνησάμην et ἐξηνηθησάμην.

- ἐξαποδύειν?** Fortasse recte Blaydes Ar. Thesm. 656 coniecit καὶ θαιμάτι' ἐξαποδύσας pro τῶν θ' ἱματίων ἀπεδύσας, licet alibi hoc compositum nondum repertum sit, sed enim passim praesertim apud poetas haec composita occurrunt pro compositis cum una praepositione. Adversatur tamen in editione sua v. Leeuwen, qui parum apte de suo substituit ἀμελούσας, unde sequeretur, id quod verum non est, mulieres iam ante exuisse θαιμάτια.
- ἐξαπορεισθαι.** Vid. s. v. ἐξαναγιγνώσκειν.
- ἐξαρύειν.** Add. Hes. ἐξαρ <v>όμεναι· ἐξ ἀγκῶνος φλεβοτομούμεναι. Gl. medica?
281. **ἐξασελγάνωμεν· ἀναπληρώσωμεν (?)**. H. An πορνεύσωμεν? Cf. ἐνασελγάλων· πορνεύων. H.
- ἐξασθενεῖν = σφόδρα ἀσθενεῖν.** Tebt. pap. 50, 33. Vid. lexica. Cf. ἐξισχύειν.
- ἐξαστῆς**, statim. Saepe etiam papyri aeg. v. c. FGH 37, 2; 38, 2; 112, 11. 12; 115, 20.
- ἐξαφριάζων· ἐξ ἑαυτοῦ γενόμενος. καὶ περιβλέπων (?)**. H. An ἐξαφράσων? Cf. gl. Hippocratea ἀφράσσει· ἀσυντεῖ.
- ἐξαφύσσειν.** Add. Hesych. ἐξαφύσουσιν· ἐξαντήσομεν.
- ἐξέδρα.** Notabilis locus PB 981, 26 (p. C. 74) εἰς λόγον ἰνοικίου ἐξέδρας, εἰς ἣν ἐνκλείσ(ε)ι χόρτον, καὶ ἀύλης, εἰς ἣν ἐνκλείσ(ε)ι ὄνους. Cf. PN 11, 9 s. v. κοινότερον.
- ἐξέθουσεν· ἀνείλεν.** H. Cf. Eur. Or. 198 ἐξέθουσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς. Ad ἐξεῖεν. Melius Blass explicat εἶεν ἐξ αὐτῆς.
- ἐξεμείν** figurate de lucro. Add. Libanii Or. II § 42 (ed. F. I p. 252, 15) καὶ ἐξέλεθ' τῆς ἀρχῆς, μικρόν τι τοῦ παντὸς ἐξεμέσας τὸ πλεον κατέπιψε. Cf. Ar. Ach. 8; Eq. 1148.
282. **ἐξευδιάζειν.** Hes. ἐξευδίασεν (sc. ὁ θεός)· εὐδίαν ἐποίησεν. Vid. εὐδιάζειν in lexicis.
- ἐξέφορηκεν** et **ἐξεφορίμεν.** Vid. φορημί.
- ἐξέχειν.** Vid. εἰσέχειν.
- Ad **ἐξηγητεύειν.** Add. Amh. pap. II 82, 2. 15; 86, 1. 12; 124, 14; PO III 512, 1; 516, 3.
- Ad **ἐξηγητής.** Add. in Aegypto PO III 477, 4 (132/3 p. C.); 519, 7. Vid. ἀρχιγέωργος.
- ἐξηλίμβωρ· ἔβλεπε. Λάκωνες.** H. Quid latet?
- ἐξήνιον· ἔξω τοῦ ζυγοῦ.** H.
- ἐξικὸρ· ἐκτικός.** H. Gl. laconica aut elea.
- ἐξινᾶν** sive **ἐξινῶν = ἔκκενοῦν.** Huc pertinet corrupta Hesychii glossa ἔξινεν· ἐπ(ἀπ?)εσβέννυεν, alibi scripta ἔξινεν.
283. **ἐξίτιον· ἔχτιστον.** H. Gl. dialectica iniuria sollicitata, significans exlex, qui arcetur a focis.
- ἐξισχύειν.** PB 378, 22. Vid. lexica. Cf. ἐξασθενεῖν.
- ἐξίτᾶλα· ἀναλώματα.** H. Vid. ἐσίτᾶλα.

- ἐξιχνεύειν.** Add. Timoth. Pers. 161 Ἰάονα γλῶσσαν ἐξιχνεύων, i. e. διώκων.
- Ad ἐξικουβλίτωρ. Coniae tit. (ἐκσκουβ) Journ. of Hell. Stud. XXII p. 361, n. 124. Cf. Lyd. de mag. ed. Wünsch 17—24. Aliorum papyrorum testimonia vid. ap. Wessely Wien. Stud. XXIV p. 128.
- Ad ἐξοδιάζειν. Passim hoc verbum occurrit in papyris aegyptiacis. — PO III 494, 17 πυροῦ μέτρῳ ἐξωδιαστικῶ... (sic).
- Ad ἐξοδίη. Tamen ἐξοδεία Xenophonti obtrusum a Dindorfio damnat Cobet, Nov. lect. p. 480. Num sanum ἐξοδίη? Cf. ὀδεύειν.
- ἔξοδος καὶ εἴσοδος,** formula testamentaria v. c. PO III 498. 7. 15 οἰκίας, ἐν ἧ ἔξοδος καὶ εἴσοδος. Cf. 481, 10; 482, 15; 490, 6; 502, 20.
- ἔξοπτος,** valde coctus (Hippocr.). φρέατα ἐξόπτῃς πλίνθου. Grenf. I 21, 8.
- ἐξοργάζεσθαι** olim reddidi Philemoni (?) fr. 235 a K. χρόνος μαλάσσει (sic) πάντα κἀξοργάζεται pro κἀξεργάζεται, coll. forma media ὀργάσασθαι apud Hippocr. II p. 790 et 791 ed. Ermer. Si re vera comici est fragmentum, praeterea legendum **μαλάττει.**
- Pag. 284. **ἐξορῆσαι,** exorare (!). Hesych. s. v. ἐνεύχεσθαι.
- Ad ἐξορίζειν. Add. Hyperid. c. Lycophr. XXV 18. Aliud ἐξορίζειν ὄρον (serum) ἐκπιέζειν τυροῦ tradidit Hesychius.
- ἐξορκοῦν** cum fut. inf. CIA II add. 841 b, 35 f. (a. C. 396).
- ἐξουσιαστής** = δεσπότης, κύριος (LXX) PG 53, 2 (a. 346).
- ἐξ ὀφικίου,** ex officio. Titulus (W.).
- ἐξοφροῦν.** Hes. ἐξοφρωμένοι (sic) ἐπηρμένοι. ὑπερήφανοι.
- ἐξπελλα.** I Grenf. 67, 1 et 2 (saec. VI/VII). „expellator”... equivalent to ἐξπελευτής”. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 128. Sec. Wilcken Archiv III 122 utrobique in inscr. legitur ἐξπελλε|, i. e. ἐξπελευτής (Cod. Iust. 10, 11, 9; Nov. 128, 6 etc.).
- ἐξπλωράτωρ,** explorator. CIG 6771 πραιφέκτ(ω) ἐξπλω(ρατώρων) Γερμανικῶν. Cf. titulorum latinorum exempla apud Nipperdey ad Tacit. Ann. XI 16.
- ἐξπούγκερως** quid? PB 435 (epistula saec. II/III). Latet sane vox latina; proximum est expunctor, sed quo sensu?
- ἔξπους** et **ἐκπους** attica, non **ἐξάπους**. Meisterh.³ 109, 7 a. b; 158, 4. Cf. Cobet, Nov. lect. p. 462.
- Ad ἐξωπυλίτης. Cf. Grenf. II 72, 4; 78, 2. 6. 33 (aet. romanae).
- ἔξωσις** quid? PO III 522, 4 (saec. II p. C) φορέτρ(ου) (πυροῦ ἀρταβῶν) ῥοα βασταχθ(εισῶν) ἐξώσει ψυγμ(οῦ).
- ἔοικα** ἠδόμενος pro ἠδομένη et similia vitiosa. Cobet Nov. lect. p. 341.
- Pag. 285. **ἔοικε.** Κάλλιον ἔοικε = ἄμεινον δοκεῖ Hippocr. II 478 sqq. saepe.
- ἐόρακα** perf. iuxta ἐωράκη(?) plqpf. Cf. Charitonides, Ἄθηνά XV p. 236—258, ubi etiam formas superiores, ἐωράσθαι, ὄραθηναί, ὄραθησθαι, persequitur.
- Ad ἐορτήν. Cf. supra s. v. εἰλίττειν et infra s. v. εὐάμερος.

- Ad *ἐπαβολά*. Corrige LG V 49.
- ἐπαγγελία* et *ἐπαγγέλλεσθαι* in Cariae titulis usurpari videntur de iis qui sacerdotium petentes occumbentibus sibi, ubi creati sint, largitionibus se satisfacturos esse pollicentur. Saepe in his titulis additur *ἐπαγγειλάμενος* (-νη) et *ἐξ ἐπαγγελίας*. Vid. BCH XI p. 11 n. 5, n. 42 cf. nn. 19, 37, 40, 42, 43, 45, 60, 61, 63, p. 375 sqq. n. 1, 2, 3. 5. Cf. I. Müller, Jahresb. 1891, p. 45.
236. *ἐπαγγάσασθε· ἐπαναχωρήσατε*. H. Gl. tragica?
Ad *ἐπάγγιστος*. Similiter Cretenses. Tit. gortyn. GD 4980 τῶν δμόρων ἐννέα οἱ ἐπάγγιστα πεπαμένοι.
Ad *ἐπαγωγέυς*. Locus Avium est vs. 1149, ubi Leeuwenio fortasse recte persuasit Dittenberger. Est valde obscurus. Vid. s. v. *ὑπαγωγέυς*.
Ad *ἐπαινείν*. Urbane est excusantis. Cf. Cobet, Nov. lect. p. 132.
237. *ἐπαινίω* laconice = *ἐπαινῶ*. Ar. Lys. 198, quales formae passim occurrunt in titulis doricis.
Ἐπακμόνιος· Ποσειδῶν ἐν Βοιωτία. H.
ἐπακτρέυς = *ἐπακτήρ*. Hes. s. v. *ἐπακτρίς* (sic!) *παροιμία· δοῦναι μὲν εἰς ἐπακτρέων λαβεῖν δὲ μῆ*.
ἐπαλφριτοῦν. Vid. Cobet, Nov. lect. p. 126.
Ad *ἐπάμερος*. Deleantur verba. „Si recte — Theocr. XXX 32.”
Neque hodie suspectas habeo has formas, quia librarii potius in contrariam partem peccassent.
ἐπαμέτραιον· μέτρον τι παρὰ Κνιδίοις. H. Corruptum. Fort. *ἐπαμέριον*, quod in unum diem homini sufficit, ut *χοῖνιξ*? Simili errore depravatam est sequens comma *ἐπαμε[τ]ροφάντ* (pro *ι*)φ' *ἐπὶ ἡμέρ[αν] φ[ανέντι]*, correctum a Schmidtio.
238. Ad *ἐπάν*. Nihilominus passim hanc coniunctionem usurparunt comici attici recentiores. Vid. Jacobii Index s. v. — Barbare PB 424, 4 (saec. II aut III p. C.) *ἐπὰν ἐπυθόμην* et similia in sermone populari Aegyptiorum.
ἐπαναγκάζεσθαι pro activo. Libanius Or. XI § 22 *εἴ τις ἐπαναγκάζοιτο* (scil. *αὐτόν*), ut omnino hic et alii sequiores saepe mediis utuntur pro activis. Cf. *ὑφαίνεσθαι* et *ἐλεεῖσθαι*.
ἐπανακαλεῖν. Timoth. Pers. 114 sq. *ἄμα δέ [γὰρ] πατρίαν ἐπανακαλέοντο* = *ἐπεκαλοῦντο*. Compositum illud lexica citant ex Eustathio similibusque. Cf. *ἀνακαλεῖν*.
Ad *ἐπανενήνειγκται*. Vid. supra s. v. *ἐνειγκεῖν*.
ἐπανερεύεσθαι (Hippocrat.). Timoth. Pers. 95 *ἐπανερευγόμενος στόματι βούχιον ἄλμαν*.
ἐπανορθοῦσθαι = *κολάζειν*. PN I 17 *ἐπιστρεφέστερον ὑμᾶς ἐπανορθώ[σο]μαι*. A. C. 158.
ἐπαντλητός. Rev. pap. 24, 8.
239. *ἐπαρδμεοτής*, irrigator. Tebt. pap. 108 (introd.) p. 120, 137; 229 (Ptolemaeorum aet.).

ἐπαρτεῖν, uti, adhibere. Tebt. pap. 5, 182. 252 (a. C. 118): προσ-
τετάχασι δὲ μηδὲ τοὺς στρατηγούς — ἔλκειν τινὰς τῶν κατοικούντων —
εἰς λειτουργίας ἰδίας μηδὲ κτήνη (sic) αὐτῶν ἐπαρτεῖν ἐπὶ τι τῶν
ἰδίων μηδὲ ἐπιρίπτειν (= ἐπιβάλλειν, cf. l. 249) μύσχους μηδὲ ἱερεῖα
τρέφειν μηδὲ χῆνας μηδ' ὄρνιθας μηδὲ οἰνικά ἢ σιτικά γενήματα ἐπιρί-
πτειν τυμῆς κτέ.

ἐπαρίστερος pro σκαῖος, usurpatum a serioribus comicis Menandro et
Theogneto ad exemplum τοῦ ἐπιδέξιος, improbat Phrynichus.
Cf. Rutherford, p. 324.

ἐπαρμον· σῶμα κάθυρον. H. Corrigendum suspicor ἐπαρ<δ>μόν·
χῶνα κάθυρον, ut Amh. pap. II 36. 9 sqq. (135 a. C.) ὑπαρχόντων
γάρ μοι ἐν Διοσπόλει τῇ μεγάλῃ καὶ ἐν τῷ Παθυρίτῃ ἐπαρδίων
scripserim ἐπαρδίων, coll. ἐφαρδμός et ἐπαρδμευτής.

Ad ἐπαρόηται. Deletis verbis „tam — ἐπαρωγοί“, adde: Xenophon
vocat ἐπαρίτους Hellen. VII 4. 22. 23. 34. 36; 5, 3; Steph. Byz.
ἐπαρίτας. Cf. nomina propria Ἐπάριτος, Κλεάριτος, Μεγάριτος,
Καλήριτος, Πεδάριτος.

Ad ἐπαροῦριον. Add. PG III 658.

Ad ἐπαρχεία. Cf. Blass N. T² 9 (W.). Add. Anoyrae tit. BCH VII 17,
n. 3 τὸν πρῶτον τῆς ἐπαρχείου, scil. πόλεως.

Pag. 290. ἐπασφαλίζειν, fulcire, partes labantes substruere et fir-
mare. PK 171, 44 et 172, 87. Cf. Crönert, Cl. rev. 1902, 194.

ἐπαυρίσκειν. Vid. προσαυρών.

ἐπ' αὐτόπτω. Vid. αὐτοπτος.

Ad ἐπαφή. Saepius alibi eadem formula occurrit, velut PB 937.

ἐπειδάν. Vid. ἐπήν.

ἐπέξιμα ἔργα = κατεπέλογοντα. PO III 531, 9 ἐπεὶ ἐν χερσὶν ἔχω ἐπέξιμα
ἔργα (epistula saec. II p. C.).

ἐπεισβιάζεσθαι. Tit. in Journ. of Hell. Stud. XXII p. 114 n. 57. l. 7
ὅς ἂν ἐπισβιάσητε (sic) scil. sepulcro.

ἐπεισέφρηγε et ἐπεσφρῶ et ἐπεισφρεῖς. Vid. φρημί.

Pag. 291. ἐπελλόχιον, oleum adhibendum ellychniis. Rev. pap. 40, 10.
12, 55, 9.

ἔπεμσα, ἔπεμσας, ἔπεμσε = ἔπεμψα etc. Epistula vitiosissima saec. II
p. C. PO III 528, 11, 19. 24. Cf. πέμισις.

ἐπεπόνσεμες (ἐπεπόνθαμες Rav.) Ar. Lys. 1098 laconice = ἐπεπόνθημεν.

ἐπέρχεσθαι. Vid. Addenda et add. PO III 489, 11. 12; 493, 10; 510, 24.

Pag. 292. Ad ἐπεστεῖσαι. Titulus est GD 4998.

ἐπευθών cretice = ἐπελθών. GD 5138, 6. Cf. ἀδευπιός.

ἐπεωνισμός a verbo ἐπευωνίζειν, vilem reddere. Radet BCH XI
1887 p. 473 n. 45 l. 14 (W.).

ἐπηγεανός. Cf. διητανός.

Add ἐπήν. Ter legitur in comoedia Ar. Lys. 1175, Av. 984 et 1355,
in tragoedia nusquam. Ἐπειδάν usurpant omnes.

- ἐπιβιβαστήρ**, instrumentum chirurgicum, ex epibastes in instrumentorum catalogo codicis Parisini lat. 11219, fol. 36 sq., elicit H. Schoene, Herm. 38, 284.
- ἐπιβῶται** = ἐπιβοᾶται. Theocr. XII 35. Vid. βοᾶν p. 155.
96. **ἐπιγεωργεῖν**, continuare agrorum culturam. Tebt. pap. 105, 50 (a. C. 101).
- ἐπιγναφείον**, vox architectonica. Tit. delph. BCH XXVI p. 41, l. 20 sqq. Παγκράτει ὄσσωι μείζονα τὰ ἐπιγναφεία ποτεξεδάκαμεν πούρου (= πώρου) τεμείν ἐπιγναφήια τέτορα κτέ., ubi ἐπιγναφήια, quod abundat, fortasse est correctio formae recentioris. Editor, quem vide p. 46 sq., explicat „les morceaux de coin de la corniche”. Vocabulum in his titulis saepius recurrit.
- Ad ἐπιγονή. Cf. PB 421, 12; 538, 6; 591, 63; 629, 13; 644, 15 etc.
- ἐπίγυον**, non ἐπίγειον neque ἐπίγειον, scribendum esse titulorum testimoniis docuit Boeckh Oecon. III 162. Cf. Aristophanis fr. 80 et 426 K.
98. Ad ἐπιδιδόναι, l. 11. Cf. PO III 480, 21; 481, 23 sq. et alios locos plurimos. Vid. συνεπιδιδόναι.
- ἐπιδέκνοντι** cretice = ἐπιδέκνουσιν. Tit. metr. vs. 1 in Wiener Stud. 1902, p. 269.
- ἐπιδόσιμος** (ὁ ἐτ ἦ), ut δόκιμος, πάτριος, Ἀρπάλειος. Meisterh.⁸ 148, 2. — PK 180, 348 τιμὴ χόρτου εἰς τὸ ἐπιδόσιμον. Crönert Cl. rev. 1903, 196 adnotat „Ad relationem fortasse de vectigalibus. Cf. solitam clausulam declarationum διὸ ἐπιδίδωμι.” De forma cf. s. v. δόσιμος.
- ἐπιδρομή**. Vid. ἐπιτρέχων.
97. **ἐπίθεμα**, additio (hooger bod). Amh. pap. 85, 21. PO III 14. Cf. Wenger, Archiv II p. 61.
- ἐπιθεωρεῖν** usurpatum de magistratu cum medico publico inspicienti cadaver PO III 475 (p. C. 182): ὅπως παραλαβὼν δημόσιον ἱατρὸν ἐπιθεωρήσῃ τὸ δηλούμενον νεκρὸν σῶμα καὶ παραδοῦς εἰς κηδεῖαν ἐγγράφως ἀποφάσεις προσφωνήσῃ κτέ. Cf. sequentia. Eodem sensu ἐφορᾶν (ἐπιδεῖν) PO III 476, 12 (saec. II p. C.).
98. **ἐπικαλάμειον**. Tebt. pap. 115, 4. 16. 34 (a. C. 113). Agri dicti ἐπικαλάμεια opponuntur iis qui ἀναπαύματα (cf. s. v. ἀνάπαυσις) dicuntur. Vid. Wilcken, Archiv I p. 157. — ἐπικάλαμος ἄρουρα PO III 499, 10 (p. C. 122). Cf. Amh. pap. 91, 22 cum nota.
- ἐπικαμαροῦν**. Caesarius Dial. I 92 p. 598 τῷ μαλακῷ τὸ βαρύτερον ἐπεκαμάρωσεν. † figurate = ἐπέθηκεν.
- Ἐπικάρπιος** Ζεὺς. Vid. s. v. Νεμείου Διός.
- ἐπικαρχήσιν** (= -χήσιον). PB 816, 19 sq. ἐπικάρσιν (= -σιον) καὶ κεράμιν (= -μιον) θρηισῶν (= θρηισῶν sive τριχίδων) ταριχηρά. Cf. κερχήσιον in lexicis.

Ad ἐπικαταβολή. Est occupatio agri oppignerati. Vide quae J. C. Naber in Albo meo gratulatorio (a. 1902 Rheno-trai. ap. Kemink et fil.) sollerter disputavit pag. 155—157, nihil aliud esse ἐπικαταβολήν ποιῆσαι nisi legem commissoriam exercere. Legantur vero etiam quae nuperrime Vitelli ad novum papyrum (103 p. C.) a se editum scripsit in Atena e Roma VI p. 386 sqq.

- Pag. 299. ἐπικέρνης = πικέρνης (cf. du Cange, Gloss.), pincerna. Theod. Balsamon XXII lemma (Horna, Wien. Stud. XXV, 22).
ἐπικλαγγάζειν. Caesarius Dial. I 1 p. 547; III 140 p. 660. †
ἐπικλασμός (?). PB 920, 22 (p. C. 181) τῶν γεωργικῶν ἔργων πάντων καὶ δημοσίων τελεσμάτων καὶ παντὸς ἐπικλασμοῦ ἢ ἐτέρον τινὸς πάντων ὄντων πρὸς ἐμὲ τὸν μεισθωμένον. Lectionem incertam non expedio.
ἐπίκλιτρον sec. Phrynichum et Pollucem (X 34) atticum pro ἀνάκλιτρον. Vid. Rutherford. p. 207 sq.
ἐπικλύζειν obruere, sensu figurato confundere, perdere. Libanius Or. 1 § 36 (I 101, 11 ed. Foerster) μέγας τε καὶ δυνατὸς ἐκ τοῦ ὀφθίως τὸν λυποῦντα ἐπικλύζειν.
ἐπίκοπον = ἐπικόπανον. Instrumentorum chirurgicorum catalogus in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282. Vide lexica.
- Pag. 300. Ἐπικράτη. Vid. s. v. πασικράτη.
ἐπικρίνειν, ἐπικρίσις. De notione generali probandi et confirmandi iudicum sententia vid. Archiv III 79, not. 4.
Ad ἐπικρίσις. Cf. PO III 478. Commemorantur ἐπικριταί etiam PB 974, 1. Cf. II. 5 et 7.
ἐπικτᾶσθαι = κτᾶσθαι, si satis certa est lectio, PO III 497, 7: ἂ ἐὰν (= ἄν) πρὸς τούτοις ἐπικτήσῃται ἢ προσκτήσῃται (127 p. C.).
ἐπίλεγμα, petitio? Grenf. I 37, 4 (106 a. C.?) ἐπιλέγματος ἀναγνωσθέντος ταῦτα ὁ Π[τολε]μαῖος ἐκρίθη χρήσεσθαι.
- Pag. 301. ἐπιλιχάζει· ἐξορᾶν ποιεῖ, ἐκσοβεῖ. H. Vid. λιχάζει.
ἐπιμανεῖν = ἐπιμαίνεσθαι? Fragma. eroticum alexandrinum Grenf. I, 1, 17 εὐδοκῶ ζήλω δουλεύειν ἐπιμανοῦσ'.
ἐπιμέλεσθαι et ἐπιμελεῖσθαι. Vid. Meisterh. 175, 4; 1; 193, 12 et de syntaxi 204, 10; 215, 38; 245. Cf. infra s. v. προνοεῖσθαι.
S. v. ἐπιμεληθήσει. Bis corrige ἐπιμεληθήσεται.
Ad ἐπιμελητεύειν. Saepius etiam Tebt. pap. in 61 (b) et 72.
Ad ἐπιμεταλλάσσειν. Add. PO III 456, 14.
- Pag. 302. ἐπιμισθοῦν = ἀπομισθοῦν. Lex sacra Eretria (saec. IV a. C.) Eph. arch. 1902, 102 l. 30, unde apparet perperam hoc compositum corrigi in lexicis.
ἐπινάχεσθαι = ἐπινήχεσθαι. Pseudotheocr. XXIII 61. Vid. νάχειν p. 534.
- Pag. 303. ἐπίξενος, hospes (Clem. Al.). PO III 480, 11 μήτε ἐπίξενον μήτε Ῥωμαῖον μήτε Ἀλεξανδρέα (132 p. C.).
Ad ἐπιπαματίδα. Cf. inscr. gortynia GD 4969 [ἐπιπ]αματίς.

- ἐπιπαραιθμεῖν. Rev. pap. 76, 2 loco lacero. Cf. ibidem l. 8 παραιθμεῖν.
 ἐπιπειθές Ahrens pro ἐπιμηθεύς reddidit Theocrito XXV 79.
 Ad ἐπιπῆν. Titulus est saec. II p. C. Cf. Buecheler, Mus. Rhen. 84, 64. Vid. πῆν.
304. ἐπιπρηῆται = ἐπιπειρᾶται. LG II 17.
 ἐπίπολα = ἐπιπλα (LG V 40) recurrit GD 5016, 15.
 ἐπιπολῆς adverbium. Hinc sequiores fecere subst. ἐπιπολή, scribentes ἐξ ἐπιπολῆς et ἐπ' ἐπιπολῆς. Cf. Rutherford. Phryn. p. 205 sq.
 ἐπιρ(ρ)ίπτειν = ἐπιβάλλειν, ἀναγκάζειν. Vid. supra s. v. ἐπαρετεῖν.
 ἐπισαλτικός (cf. salticus) AP I 415 ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν αὐτοῦς κλιναρχοὺς) καὶ ἐπισαλτικούς). Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 146 vertit „Obertänzer“.
 ἐπισβενύοναι hic illic, ut Hesych. s. v. ἔξινε, prave legitur pro ἀποσβενύοναι. Non potest aliud significare quam extinguere aliquid post aliud, ut ap. Lucianum in Iove trag. 15.
 ἐπισιτικός. PB 362. VIII 2 (non 8, ut habet Index) καὶ ἀν[αλώθησα]ν εἰς ἐπι[σι]τικόν [...]. Notum erat τὸ ἐπισίτιον.
 ἐπισκευάσιμος = δεόμενος ἐπισκευῆς. Pergami tit. saec. a. C. II Mitt. 1902, col. III 2 ἐπισκοπέτωσαν καὶ ἐὰν φαίνωνται αὐτοῖς ἐπισκευάσιμα εἶναι, ἐπισκευαζέτωσαν οἱ κεκτημένοι.
 ἐπισκοπεῖα. Tebt. pap. 5, 185 (a. C. 118) ἀφίᾳσι δὲ καὶ τοὺς κατὰ τὴν χώραν φυλακίτας) τῶν παραγραφόμενων πρὸς τὰς βασιλικὰς) ἐπισκοπεῖας.
305. ἐπισπατήρ dissimilatione = ἐπισπαστήρ, si l. s., CIA IV 2 834 b, I 463 (a. C. 329).
 ἐπισπέρχειν intransitive = ἐπέλγεσθαι. Add. Timoth. Pers. 98.
 ἐπισπουδασμός. Grenf. II 23, 17 sq. (108 a. C.?). Cf. ἐπισπουδαστής ap. LXX.
 ἐπισταῖς = ἐπιστάταις (calami lapsus?). PG 78, 5, (saec. II/III) scil. καμηλίταις sec. Nicole, qui cft. pap. Lond. 425.
306. Ad ἐπισιτάτης. De titulo ἐπισιτάτης τῆς πόλεως cf. CIG 3726 (Cii); 4149 (Amastridis); Eckel. D. N. II p. 470, 71; IV p. 222 (Pergami); Bithyniae tit. 196 BCH 1901, p. 49 sqq., ibique G. Mendel, cui haec debeo.
 Ad τὸ ἐπισιτατικόν. De Ptolemaeorum aetate cf. Tebt. pap. 5, 63; 97 (Introductio. 10 et alibi); 189.
 ἐπιστεφανώμεν boeotice = ἐπιστεφανοῦν. BCH XXV p. 363, 8 sq.
 ἐπιστολή (sic), epistula. PG 56, 6 (a. 346).
307. ἐπιστροφῆσει = ἐπιστροφῆσει, ἐπιστρέψει. PN 11, 14 ὁ δὲ ἐπελευ[σόμενος....] τῷ ἑτέρῳ ἐπιστροφ[ῆ]σει ἐπηρίας (sic) λόγου ἀργυρίου δραχμῶν μυριάδας τριακοσίας (350 p. C.). Sententia clara, sed verbi usus obscurior.
 ἐπισοντελεῖν, incohatum opus perficere. Magdolae pap. BCH XXVI p. 102, b. 4.
 Ad ἐπιταδές. Corrige Theocr. VII 92 pro VIII 72.

- Ad ἐπιτάδης. Add. Amphissae decretum saec. a. C. II BCH 1901, p. 235, ἰβ ἐπιταδεύματος.
- Pag. 30^a. ἐπιτάριν quid? PB 404, 7 (in epistula barbata scripta): εἰ ἀπὸ τῆς σύμμερον (i. e. σήμερον) ἡμέρας καταγνωσθῶ ἔχων ἐπιτάριν καὶ μὴ φανερώσω ἡμῖν αὐτῷ (ὕμῖν αὐτὸ?) κτέ. Index habet ἐπιτάρις (= ἐπιτάριος), sed neutrum intellego nec conicere audeo ἐπιτάριν.
- ἐπιτελεῖν, celebrare. Vid. infra s. v. συντελεῖν.
- Ad ἐπίτεξ. Gortynis tit. GD 4968 οἷς ἐπίτεκ[ς]. — Ἐπιτοκος, improbatum a Phrynicho, auctores habet praeter Antiphanem comicum citatum ab ipso Hippocr. 1201 H. et Aristot. H. A. VI 18 573^a 2. Cf. Rutherford. Phryn. p. 417.
- ἐπιτρέπειν cum fut. infin. Pap. Magdolae BCH XXVI p. 102, l. 8 (saec. III a. C.).
- ἐπιτρέχων c. gen. = ἀρχέφοδος. Fay. pap. 107, 7 (133 p. C.) τῷ τῆς κώμης ἐπιτρέχοντι. Cf. 32 (1) 2 ἐπιδρομή τῆς μητροπόλεως.
- Ad ἐπιτροπῆς. Cf. Fritzsche ad Theocr. XXIX 35 (W.).
- Pag. 310. ἐπιφλέγειν. Add. Timoth. Pers. 222 αἴθοπι μώμωι.
- ἐπιχροεῖν = ἐπιχρώζειν, ἐπιχρῶννύναι. Tebt. pap. 28, 21 (a. C. fine 114) ὅπως — ὑπὸ τούτων ἀνασιόμενοι (sic) εὐμαρεστέραν ἀσχολίαν ἐν τοῖς κατὰ [τάς] ἐπισκέψις (sic) ἐπιχροήσωσιν κτέ. Editores „The metaphorical use is curious. There is very little doubt about the reading, for the only alternative is [ἀν]τιχροήσωσιν, which is still more difficult.”
- Pag. 311. ἐποίσαντες. Pap. Goodspeed 14, 9 sec. Wilckenium Archiv III 115 forma prava pro ἐποίσοντες, ut l. 10 προσκομίσαντες et λειτουργήσαντες Arch. II 263. 10 habenda pro futuris.
- Pag. 312. ἔπρεσε pro ἔπερσε dictum putatur Hes. Theog. 835 sq. ἀμφὶ δὲ πάσας | ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου, sed praepositio ἀμφὶ et universa sententia suadere videntur πρῆσεν (πρέσειν) a. v. πρήθειν, s. πιμπράναι.
- Ad ἐπιτάρορος. Passim milites ἐπιτάροροι commemorantur in papyris Tebt. Vid. Index VI s. v. Cf. supra s. v. ἐβδομηκοντάρορος.
- ἐρ Ῥόδοι CIA I 263 a. 15 (403 a. C.) et 262, 17, ut τὸρ Ῥόδιον II 9, 5 (a. C. 394).
- ἐρανάρχης? FGH 23 (saec. II p. C.), introd., ἐρα(νάρχης) Ἡρακ(λείας).
- Ad ἔρανονος. Utitur etiam ἐρανόος Laco Ar. Lys. 1275. Bis legitur apud Homerum in sero libro IX Iliadis vs. 531 et 577.
- Pag. 313. ἐράσαι = ἐράς. Theocr. I 78 τίνος ὄγαθῆ, τόσσον ἐράσαι. Suspecta mihi forma. Num ἔρασσαι a verbo ἐραμαι? Cf. v. c. V 132 et 134. Sed vid. s. v. ἐράσθαι pag. 948.
- Pag. 314. ἐρατίζειν. Vid. infra [ἐρωτίζειν].
- Ad ἐραυνητής. Cf. Fay. pap. 104, 14. 19. 32; ἐραυνητῆς εὐθενίας 104, 18. Corrige: ἐρατινας Theocr. XXI 3 = ἐργάτας X 9.
- Pag. 315. ἐργοδοτεῖν, improbatum Phrynicho, praeter Apollodorum com. (Anti-

- att. p. 94, 5) habet tit. Aphrodisiadis CIG II 2856, 5; *ἐργοδότης* (quod οὐ κεῖται sec. Phrynichum) usurpavit Xenophon Cyr. VIII 2, 5. Cf. Rutherford. p. 456 sq.
- ἐργολαβεῖν* de medico. Amphissae decretum saec. II a. C. BCH 1891, p. 234 sq. l. 9 *ἐργολαβήσας τὸ ἰατρικὸν ἔργον*, ubi Guil. Vollgraff cft. Xen. Mem. IV 2, 3 et Gythii tit. Newton Inscr. mus. Brit. II 143, l. 15.
- ἐργοστήρης*. Bene Charitonides in *Ἀθηνᾶ* XV p. 225 h. v. reddidit Hesychio s. v. *ἐργότρους*· *κατάσκοπος ἔργων*. Cf. *πιννοστήρης*. Ad *ἐργώνης* (p. 315 et 948). Add. Pergami tit. saec. II p. C. Mitt. 1902, p. 78 sqq.
- ἐρεγμός*· ὁ κύαμος ὁ διακεκομμένος. H. = *ἔρεγμα*. Legitur Tebt. pap. 9, 10. 18; 11, 8 et apud Galenum.
316. *ἔρειγμα* aut *ἔρεγμα* vide ne apud Hippocratem corrigendum sit pro *ἔριγμα*.
ἔρείπειν. Add. Timoth. Pers. 180 *Περσίδα στολήν περι στέρνοις ἔρειπον εὐνοφῆ*.
ἔρεχθής. Vid. supra s. v. *Αἰγής*.
ἔρημοκικρία. Theod. Balsamon XXXII, 21 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
ἔρημοφύλαξ, deserti custos. Passim Tebt. papp. 60; 61 (b); 62; 63; 64 (a); 81; 85; 89; 98.
Ad *ἔρης*. Coniectura quidem, sed certa.
ἔριγμα. Vid. *ἔρειγμα* et cf. *ἔρεγμός*.
ἔριδάντης = *ἔριστής*, *ἀγωνιστής*. Democritus ap. Plut. Symposiac. I 1. 5 § 2 *ἐριδαντέων — ἱμαντελικτέων*, unde Cobet, Nov. lect. p. 505 sq. emendavit absurdam lectionem *ἔριν διαιτώντων* ap. Strabonem I. p. 565. Vid. *ἱμαντελικτής*.
317. *ἐρίδεται* (cod. *εἰρήδεται*)· *ἐρίζεται*. H. Gl. laconica.
ἐριέμπορος, lanae mercator. Tebt. pap. 5, 229 (a. C. 118).
ἐρίδεκνος (*ἐρι<ό>θεκνος*?) cretice = *ἐριότεχνος*. GD 4992, 5 *ἔρια κήριθεκνα φέργα*. Cf. *θύχα*.
ἐρικέα· *φράγματα*. H. An *φράγμα*?
ἐρίκεος (*ἐρικίος*?)· *φραγοῦ*. H.
Ad *ἐρίκινος* (sic lege). Rev. pap. 103, 3 *τιμὴν τῶν βυσσίνων καὶ τῶν στυπείνων καὶ ἐρίκων*. Corrige *ἐρικίνων*.
ἐριοφραντής, lanae textor. Tebt. pap. 5, 229 (a. C. 118).
ἐρίσδων = *ἐρίζων*. Theocr. I 24.
Ἐρίων aeolice = *Ἄριων*. Vid. infra *Κλεινερίτη*.
318. *Ἐρέξιεν* = *Ἐρέξαιεν*, *ποιήσαιεν*. Gortynis tit. GD 4982 *αἱ δὲ οἱ τίται μὴ φέρκσιεν ἄι ἤγρται (= γέγραπται)*.
ἔρομαι. Thesaur. „cum accus. pers. aliter II. A 234.” Imo Z 234. † Ad *ἔρον*. Cf. Diss. Hal. XII 185 (W.).
Ad *ἔρηπην*. Cf. etiam Cobet, Nov. lect. p. 486. Idem p. 149 merito

damnat ἐρπύζειν. Veteres enim dicebant ἔρω, ἐρπύσω, εἴρπυσα, ut ἔλω, ἔξω, εἴλκω, εἴλκωμαι. Vid. ἔλκειν.

ἔρρειν. PN 11, 12 (a. 350): δωροῦμέ σοι τὸν ἀύθεν[τικῶς ἐμοῦ ὄν]τος μόνου εἴσοδον καὶ ἔξοδον ἔρουσαν (sic) εἰς τὸ (= δ) ἐκληρώθης μέρος κτέ, ubi editor corrigit ἔρουσαν, coll. PB 405.

Ad ἔρωμαι. Cf. Plaut. Pers. 503. Si valetis, gaudeo. Ego valeo recte. Quae versa e graecis. — Saepius iuxta ἔρωσο in papyris aeg. epistularum scriptores adhibent formulam ἐρωσθαι σε (δμᾶς) εὔχομαι (valere te iubeo), saepe addito πολλοῖς χρόνοις multis annis, ut PB 948, 21 PG 52, 14; 55, 26; 58, 17; 59 23, raro πολλοῦς χρόνους, ut PG 61, 19. Sensu eodem epistolam latinam PG 62 claudunt verba: Et te per multos annos bene valere. — Subinde etiam iunguntur verba χαίρειν καὶ ἐρωσθαι. — PO III 527 ἐρωσθαι εὔχομαι εὖ πράττοντα.

ἔρσαιος = ἐρσῆις. Hes. ἐρσαιᾶ δροσώδη.

Ad ἔρσην. De comparativo ἐρσεναιτέρος cf. Jahresh. der Oest. arch. Inst. I 198.

Ἐρσης vel Ἐρσοσ. Apollinis cognomen in titulo antri Varis (in Attica) effossi: Ἀπόλλωνος Ἐρσον.

Page 319. ἐρουγγάνειν atticum = homer. ἐρεύγεσθαι. Cf. Rutherford. Phryn. p. 138.

ἔρχεσθαι, ἐρχόμενος cum compositis hellenistica = att. ἰέναι, ἰών. Cobet, Nov. lect. p. 645. Cf. 407. Excipiendum tamen ὑπέρχεσθαι etc. sensu metaphoricō usurpatum (Andoc. XXXI § 44; Plato Crit. 53 F; Dem. p. 623, 22; [Xen.] Rep. Ath. 2 § 14) Cf. Rutherford. Phryn. p. 110. Iniuria excipitur Ar. Thesm. 584, ubi nuper v. Leeuwen recepit meam emendationem περιέρχεται pro περιήραται, et Lys. p. 147, 34, ubi vere Dobree ἀμπεχόμενοι correxit pro absurdo composito ἀπερχόμενοι. Dubiae sunt Thucydidis lectiones προσήρχοντο et ἐπήρχοντο (IV 120 et 121) et Antiphontis ἐπεξερχόμενος (p. 115, 9), de quibus non habeo quod affirmem, nisi quod Thuc. IV 120 puto cum Cobeto ut serum glossema delenda esse verba αἷς ἐπήρχοντο et IV 121 probabilem esse Pollucis lectionem προσῆ[ε]σαν.

Ἐρχομένως CIA II 25, 1 (a. C. 377). Ἐρχομένιος CIA II 2883, 3254, ut a semet ipsis appellabantur, postea Ὀρχομένιος, Ὀρχομένως. Meisterh.⁵ 23, 5. Antiquioribus igitur scriptoribus omnibus priores formae reddendae ubique. Apud ipsum Homerum hodie legitur posterior, frustra adversus me defensa a Leeuwenio.

Page 320.

ἔρω pro εἶμι Persae graece balbutientis barbarismus apud Timoth. Pers. 166 τὰ λοιπὰ δ' οὐκέτι, πάτερ, οὐκέτι μάχεσθ' αὐτίς ἐνθάδ' ἔρω. Cf. κάθω.

ἔρωια aeolice = ἐρωή (ἐρωή?). Theocr. XXX 7.

Ad ἔρωτα. Eadem invitandi formula est PO III 523 et 524 (saec. II p. C.).

- [ἐρωτίζειν depravatam ex ἐρατίζειν in fr. com. adesp. 1010 K., exime lexicis].
- ἐρωτομανής. Theod. Balsamon XVIII A, 6 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
- ἐς = ἐν ante Σ. Meisterh.³ p. 110 C. — De ἐς = εἰς vid. idem p. 218 sq.; 111 f.
- ἐς πόθ' ἦρεν· ἠσφάλισεν. H. Gl. poetica, fort. tragica.
- g. 320. ἐσθώμεθα = ἐζώμεθα. Theocr. I 21.
- (ἐ)σέφιδον = ἐσεῖδον. Laco Ar. Lys. 1099 a Leeuwenii correctione pro κ' ἴδον.
- ἐσθ' ὄπη pro ἔστιν ὅτε apud sequiores improbat a Phrynicho. Ex Herodiano, Galeno, Aristaeneto etc. exempla collegit Lobeck.
- Ad ἔσθος. Cf. Ar. Lys. 1096 τὸ (F)έσθος et Av. 924.
- ἐσί = ἐσί = εἶ. Rec. tit. metr. Eleuthernae in Creta GD 4959 a, vs. 3, ubi fons dicit: τίς δ' ἐσί; πῶ δ' ἐσί; Γᾶς υἱός ἡμι καὶ Οὐρανοῦ ἀστεροέντος.
- Ad ἐσσάμενοι. Add. tit. argiv. saec. III a. C, quem a se repertum prope Apollinis Pythii aedem (Paus. II 24) benevole mecum communicavit Guil. Vollgraff, l. 6 κατεσκευάσαν καὶ ἔσαντο [τὸν] ὄμφαλόν. — Novum Pindari fr. PO III 408, 37 Πάρον ἐν γυάλοις ἔσσατο. Cf. Hes. ἔσσασθαι· περιβαλέσθαι, i. e. munire, aedificare. Vid. Add. p. 919.
- Ad ἐσσάρχι. Corinnae fr. 24 ἐσσάρχι πτολέμω. — Lolling ad IGSI 2852 legit ἐσσ' ἀρχᾶς ἀντῆ. Vid. Bechtel Herm. XXXVI 3, p. 455. Sic corrige p. 949.
- g. 324. Ad ἔστε. Eustathius ad Il. I 604, p. 162. „ἔστε (sic) συγκοπὴν ἔπαθε διὸ καὶ δασύνεται”, quare plerique Theocriti editores h. v. scribunt cum spiritu aspero. Cf. Fritzsche ad Theocr. V 22. Difficile est longae vocalis syncopen intellegere. Potius vocula ex ἐς et τε nata videtur.
- ἐστεῖσαι cretice = ἐκτίσειεν. GD 4926.
- ἐστήξεται pro ἐστήξει. Hegesippi comici fr. 1, 25 K. antiquissimum videtur huius hellenisticae formae apud Atticos exemplum.
- ἐστιᾶν τοῖς λόγοις et similia passim Libanius in Orationibus dicit e Platonis imitatione, v. c. Or. I § 169 ἐγὼ δὲ ἄλλους εἰστίων διδάσκων αὐτόν, ὅτι οὐ λῖαν αὐτοῦ δεοίμην.
- ἐστιάτωρ. Add. Menandri Κόλακος fragm. PO 409, 12.
- ἐστώς (ex ἐσταός) = ἐστηκώς atticum, non ἐστός, ut plerumque habent codices. Novissime Charitonides Ἀθηνᾶ XV p. 285—296.
- Ad ἔσχαμεν. Item PB 451, 8 (saec. I aut II p. C.). Cf. ἔλαβα, ἦλθα etc. et Meisterh.³ 184, 7.
- ἐσχάτως ἔχει pro μοχθηρῶς aut σφαλερῶς ἔχει improbat Phryn. Cf. Rutherford. p. 481. De Xenophonteo ἐσχατώτατα (Hell. II 3 § 49) vid. eundem p. 144.

- ἔσωτεριαλος** = ἔσωτερικός. PO III 14, 20 (saec. II p. C.) ἔσωτεριαίων (λίθων).
- Ad **ἑταιρεία**. Forma unice attica, non ἑταιρία. Cf. Dindorf in Thesaurο s. v. p. 2117. Vid. supra ἀνδρεία.
- ἑτάρισμα**. Grenf. II 41, 26 (p. C. 46) οἱ ἑταρίσματα μισθ(ο)ύμενοι. Recte τὸ πορνικὸν τέλος intellegit editor.
- ἑτέρηφι** = ἑτέρα, ἑτέρως. Hes. Op. 216 ὁδὸς δ' ἑτέρηφι (ἑτέρη'στι?) παρελθεῖν | κρείσσων ἐς τὰ δίκαια.
- Pag. 326. **ἑτερόφθαλμος** (Ἑλλάς) figurate Laches dixit sec. Aristot. Rhet. III 10 p. 1411^a, 5. Sic Libanius Or. XI § 35 vocat urbem in ipso litore conditam. — De discrimine h. v. et μονόφθαλμος cf. Phrynich. Ruth. p. 209.
- ἑτέρωθι** σάσιμον, ἑτέρωσε ἐπὶ κινήσεως, ὡς τὸ ἑκασταχοῦ καὶ πάλιν ἑκασταχόσε· τὸ γοῦν ἑτέρωσε οἰκῶν ἐνταῦθα τόπον οὐκ ἔχει, τὸ γὰρ οἰκεῖν σάσιμον. Schol. ad Libanii Or. I § 271 recte carpens rhetorem vitiosam aequalium συνήθειαν secutum.
- ἑτέροθι** cretice = ἑτεσιν. GD 5015, 23.
- ἑτικθεν** = ἑτικτεν. Inscr. metr. aeg. Bull. d. l. Soc. arch. IV p. 104, vs. 3. Cf. Wilamowitz, Sitzb. d. Berl. Akad. 1902 XLIX p. 7 [1092].
- ἑτοίμος**. Formula ἐξ ἑτοίμου = παρεσκευασμένον. Cf. Cobet, Nov. lect. p. 794.
- ἑτόρμησας** pro ἐτόλμησας. Vid. infra ad P pro A.
- Pag. 327. Ad **ET = AT**. Vid. εὐτός.
- εὐάμερος**, ἅ cretice = ἡ ἑορτή. GD 5101, 39 ἄγεν δὲ καὶ εὐάμερον τὸς κόσμος.
- εὐαστής**. Add. Pergami inscr. Mitt. XXVII p. 94 et 184 οἱ βᾶκχοι τοῦ εὐαστοῦ θ[εοῦ], i. e. Bacchi.
- Pag. 328. **εὐγενέτας**. Add. Timoth. Pers. 219 εὐγενέτας μακρῶων Σπάρτας μέγας ἄγεμών, i. e. populus laconicus.
- εὐγενία**. Formula honorifica byzantina ἡ σὴ εὐγενία. PG 55, 10.
- εὐγίλατος** = εὐίλατος. Rec. tit. imprecatorius Amorgi BCH XXV p. 414, 7: ἐπὶ σε καταφεύγω σοῦ εὐγίλατου τυχεῖν, ubi de γ anorganico vide notam editoris. Pronuntia eujilatatos.
- Ad **εὐγλωθος**. Lapidarius contra metrum dedit εὐγλώθιος. Incertum vero utrum εὐγλωθος scribendum sit an εὐγλωθθος cum Compertio, Wien. Stud. 1902, p. 269 sqq. Significat εὐφημος. Legitur nunc titulus GD 5112, ubi cf. Blass.
- εὐδαής** (?) = εὐμαθής. Vid. ἐνδαές.
- Εὔδικος** = Εὐδίκος. Vid. supra Γλαυρόπιδι.
- εὐδειλος** atticum, non εὐήλιος, ut ἄειλος, πρόσειλος, non πρόσηλος, προσήλιος, εὐελος etc. Dawes, Misc. Crit. p. 248 sq., Cobet Nov. lect. p. 587. Vid. ἔλα et ἑφήλασαν.
- Pag. 329. **εὐεργήμασ[τ]** = εὐεργετήμασιν. Serus tit. in Journ. of Hell. Stud. XXII p. 366, n° 138, 3.

- εὔερος**, non **εὐέριος**, dicendum esse monuit Phrynichus. Cf. Rutherford p. 224 sq., qui recte tuetur *εὐείρου* Soph. Trach. 675.
- Ad **εὐερωτητικός**. Notus est usus verbi *ἔρωτῶν* de quaestionibus syllogisticis.
- εὐζωρος**, **εὐζωρότερος**. Cf. Rutherford. Phryn. p. 223 sq.
- Ad **εὐθενεῖν**. Formam *εὐθηνεῖν* Ionibus vindicat Zonarae lex. p. 919: *εὐθενεῖν οἱ Ἄττικοί, οἱ δὲ Ἴωνες εὐθηνεῖν*.
- εὐθηνία**. Lebas III 107; 547 (aet. rom.); Berl. pap. 1 N 83, 16 (W.).
- εὐθύ** et **εὐθύς**. De discrimine cf. Cobet, Nov. lect. p. 387 (qui iniuria suspectat formulam *εὐθύς (εὐθέως) παραρρημα* p. 731) et Rutherford, Phryn. p. 222.
- Ad **εὐθύριν**. Add. Grenf. II 15 (1) 12; 20 (2) 12; 23 (a) [2]. 3. 4. 6. 10; 32, 5; 35, 5 (saec. II a. C.); PB 994 II (a. C. 113); 996 II et III 1 (*εὐθυρίνον* sic); III 9 (a. C. 107); 998, 4. 7 (a. C. 101) et ita passim.
- g. 320. **εὐκαιρεῖ** = **εὐκαίρως**. Pap. Grenf. I 64, 5 *καὶ σὺν θεῷ εὐρίσκω εὐκαιρεῖ ὄν* (ms. *εὐκαιρειον*, Grenf. *ἐγκαίριον*) *προσαναφέρω*. — De sero usu verbi *εὐκαιρεῖν* vid. Phrynichum Rutherford. p. 205. Idem improbat *εὐκερματεῖν* pro *εὐπορεῖν κερμάτων* p. 467.
- εὐκοίτει**, gute Nacht (?), improbatur a Phrynicho. Verbum analogice formatum nusquam hodie occurrit. Cf. Rutherford. p. 69.
- εὐλάβεια**. Formula byzantina ἡ σὴ *εὐλάβεια*? Vitelli pap. III a 505 R. Acc. dei Lincei, Seduta del 22 nov. 1903: *ὁμολογῶ — μεμισθῶσθαι παρὰ τῆς σῆς εὐλαβε[ίας]*. Pro mira hac formula expectabam *π. τ. σ. εὐσεβε[ίας]*.
- Corrige: **εὐμάκης** dorice = **εὐμήκης**.
- Εὐμενισταί**. Vid. supra s. v. *Ἄτταλισταί*.
- εὐμηγίς**. Vid. *εἰμειτης*.
- g. 322. **εὐνοϊκῶς**, non **εὐνώς**, *ἔχειν* graece dici recte monuit Phrynichus.
- εὐνουχόπουλος**. Lemmata epigrammatum Theod. Balsamonis XXI, XXII, XXIII, XXV et **εὐνουχοπολίδιον** XLI, 3 et lemma (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
- εὐντα** dorice = **δντα**. Theocr. II 3. Cf. Ahrens, Philolog. VII p. 418 et **εὐσα**.
- εὐ[πα]γής**. Add. Timoth. Pers. 124. Vid. supra s. v. *Ἑλλά*.
- εὐπέιστως** pro *εὐπίστως* correxit Reiske Ar. Thesm. 105, ubi cf. v. Leeuwen.
- εὐπλεα** forma recens pro *εὐπλοια* (cf. supra *E* et *I* confusa) ter occurrens in titulis Protæ insulae, quos permagnis literis saxis insculptos descripsit mox publici iuris facturus discipulus meus J. H. W. Strijd. In longe plurimis apparet forma legitima *εὐπλοια*, semel **εὐπλωια**. Felix brevibus his titulis, quales etiam alibi reperti sunt, optatur nautis navigatio. Exempli gratia affero *ΕΥΠΛΟΙΑ COI ΕΥΤΥΧΗΣ* (vocat. nom. proprii?). *ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ*

ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ. Formam εὐπλεα praebet etiam tit. Thasi in Journ. of Hell. Stud. VIII p. 415 n° 14. Εὔπλοα legitur in inscr. christiana in Ἀθηναίῳ a. 1875 p. 18 et ibidem εὐπλία.

Εὔπλοια = Ἀφροδίτη. Cf. Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 24 sq.

εὔρασθαι pro εὔρέσθαι notatur a Phrynicho. Cf. ἔλαβα similiaque multa apud sequiores.

Pag. 833. Ad εὔρεμα (formam frequentissimam). Cf. ἐφεύρεμα.

εὔρίσκεσθαι, impetrare. Scholium ad Libanii Or. I § 190 (Foerst. I p. 169, 12): εὔρόμενος] αἰεὶ τοιοῦτον παθητικὸν ἐπὶ τιμῇ λαμβάνεται,

ὅλον εὔρετο ἀτέλειαν παρὰ βασιλεῖ καὶ εὔρετο γέρας τόδε.

εὔρρους, forma metaplastica = εὔρροι. Pergami tit. saec. a. C. II col. IV 7 Mitt. 1902, p. 52 ὅπως — οἱ ὑπόνομοι — εὔρους (sic) ὑπάρχουσιν.

Εὔρόσταρτος. Tit. cret. GD 4961 c, ut Θορόσταρτος Ibidem E. Cf. σταρτός.

Εὔρόττων = Εὔρότων, Εἴηροτῶν. Gortynis tit. GD 5018/2. Cf. Βίεττος, Βίοττος.

Pag. 834. εὔσεβής, εὔτοχής, imperatorum romanorum epitheta v. c. Grenf. pap. I 49, 28, 40, 15.

εὔσπετος (?). Vid. s. v. εἰμειπτης.

εὔσταθής et εὔστάθεια damnata a Phrynicho. Sed vid. Rutherford. p. 347.

εὔσταθμος (?). Tebt. pap. 5, 85 εὔσταθμα? ἐν ἐκάστῳ νομῷ ἀποδεδειγμένα χα(λκᾶ) μέτρα. Cf. editorum nota. Lexica praebent solum adv. εὔστάθμως.

εὔστρα. EM ἀμφίκανυστις ἡ ὀρεινὴ κριθὴ, ἣν ἡμεῖς εὔστραν καλοῦμεν. Hesych. εὔστρα (l. εὔστρα) . . . ὁ σταχύς, ὅταν μὴ πέπειρος ὦν ἀποφλογοισθῆ. Occurrit haec vox Tebt. pap. 9, 14 (a. C. 119), ubi copulatur cum vocabulis ἐρεγμός, πίσος, πα(ν)σπέριμη, σίναπι.

Ad εὔσχάμενος. Eadem scribendi ratio CIA I 353 (saec. a. C. VI) et similiter in aliis σχ pro χσ = ξ. Cf. Meisterh.³ 93, 5.

Εὔτιχίς pro Εὔτοχίς. CIA II 2935, 1. Cf. idem p. 28—30.

εὔτός = αὐτός. PG 56, 21. 24. 26. 31 35. 37 (a. 346).

Pag. 835. Εὔτόχη pro Εὔτυχης saepius occurrit in seris titulis insulae Protiae, de quibus vid. s. v. εὐπλεα. Semel ibidem = Εὔτόχους. Vid. lexicon s. v. H ex HO p. 347 et infra in Appendice.

εὔοφής. Add. Timoth. Pers. 180. Locum vide s. v. ἐρεῖκειν.

εὔφηβος pro ἔφηβος. Kaib. ep. 956, 1 (120 p. C.). Cf. Meisterh.³ § 10.

εὔχαρις et εὐχάριστος, ἄχαρις et ἀχάριστος attica, ἀχάριτος pro ἄχαρις, εὐχάριτος pro εὐχαρις Graeculorum. Cf. Cobet, Nov. lect. p. 420; Rutherford. Phryn. 69.

εὔχαριστοπραξία. Theod. Balsamon XXII 11 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).

εὔχρηστέιν serum vocabulum. Cf. Rutherford. Phryn. p. 487.

Pag. 836. εὔωχεῖν = ἐσιᾶν, sensu metaphoricō. Add. Libanii Or. XI § 206 extr. προαστείων δὲ πανταχόθεν εὔωχούντων τὰς ὕψεις.

ἔφαμεν forma proba et antiqua, ἔφημεν sequiorum. Diligenter rem persecutus est Charitonides in *Ἀθηνᾶ* XV p. 227—236.

ἔφαμμίζειν, arena obruere, de agris. Tebt. pap. 60, 42 (a. C. 118); 75, 75 (a. C. 12).

ἔφαύριον = ἑπαύριον. Tebt. pap. 119, 17 (a. C. 105).

Ad ἔφασδρεία (pag. 950). Corrige εὐτυχίη pro εὐτυχίης. De ephedro in agonibus vid. Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 56 sq.

f. 337. ἔφαστηκότα ὠτα, arrectae aures. Grenf. II 33,2 (100 a. C.).

ἔφεύρεμα hellenistiche = ἐφεύρημα. CIA III 47, 4 (a. C. 209/10).

Ad ἔφηβος. Saepius etiam commemorantur in Aegypto, v. c. PO III 477, 12. 25. 26 cum verbo ἐφηβεύειν l. 9 (182 p. C.).

f. 338. ἐφθοπώλιον. Posidippi com. fr. 21 K. Vid. ἀλεκτροπώλιον, ἀλοπώλιον, ἀρτοπώλιον, θερμοπώλιον(?), παντοπώλιον, ταριχοπώλιον, quae vocabula attice non admittunt diphthongum; qua in re saepe errarunt critici.

Ad ἐφιορκεῖν. Item PB 593, 13 et Tebt. pap. 28, 17; 210. (Ptolemaeorum aet.). Cf. Hes. ἐφιορκήσαντες· ψευδάμενοι et Phrynich. Rutherford. p. 163.

ἐφοδικός. Tebt. papp. (aet. Ptolem.) 13 (introd.); 32, 4; 61 (b), 74. 112; 72, 40, 208. Cf. ἔφοδος, qui passim occurrit ibidem 30; 60; 61 (a); 62; 63; 64 (a); 72; 84; 85; 89; 120.

ἔφοδος sensu iuridico. Vid. ἐπέρχεσθαι. — ἐφοδώτατον olim legebatur Thuc. VI 66, ubi εὐεφοδώτατον e parte codicum restituit Cobet, Nov. lect. p. 482.

ἐφορᾶν. Vid. s. v. ἐπιθεωρεῖν.

Ἐφραῖος = Εὐφραῖος, ut Ἐφρονίς = Εὐφρονίς et Ἐωνομέος = Εὐωνομέος. Cf. εὐφηβος et Meisterh.³ 62.

ἔχεσθαι pro ἔχειν: κεχολωμένον ἔχοιτο (sibi habeat) *Μῆνα καταχθόνιον*. Couiaie tit. BCH XXVI p. 217, 8, l. 5. Cf. Romeny, Philolog. 1889, p. 745. Vid. infra Medium pro activo.

ἐχθίγιον quid? PB 949, 4 occurrit una cum vellere et grabatulo. ἐω. De denominativis in ἐω apud Homerum nuperrime egit Fr. Stolz, Wien. Stud. XXV, p. 233—250.

[ἔωνηκώς ἀντι τοῦ ἐωνημένος. Ἀυσίας κατὰ Καλλίου ἐνδείξεως. Antiatticista p. 94, 25, cui merito fidem denegat Cobet, Nov. lect. p. 158.]

Z.

. 340. Sub Z pro A corrige „Camirensi” pro „Camarinensi.” — De comparato a me ἀρίζηλος recte Blass in lexicis censura animadvertit „*Ἀρίζηλος* ist eine Frage für sich.”

Z pronuntiatum ut molle sigma non facit positionem, ut in aeolico carmine Theocr. XXIX 20 ἄς κε ζόης, et diu ante Timoth. Pers. 208 ἄλλ' ἔτε, μηκέτι μέλλετε, ζεύγνυτε. Iam antiquissima aetate hanc

pronuntiationem non inauditam fuisse probant homerica Ζάκυνθος et Ζέλεια.

ζᾶλος et ζαλοῦν. Saepius Theocritus, v. c. III 49 sq. VI 27.

Ζανοποτειδάν deus Mylasae colebatur. Inscr. cret. GD 5163 b, 12, ubi vocari alias Osogon adnotatur.

Pag. 342. ζάτοις' suspecta lectio = ζητοῦσα Theocr. 1, 85, ubi vid. Fritzsche, qui male saltem derivat a verbo ζάτω, quod nullum est. Schol. ζάτοις' Αἰολικόν διὸ καὶ βαρύνεται. Sed Aeolicum est ζάτεις', quod in libris quibusdam legitur. Krueger ζατοῖς' scripsit nescio fere an recte.

ζαφοίταισα aeolice = διαφοιτᾶσα. Sappho, fr. Berolin. col. II 15:

πολλὰ δὲ ζαφοίταις' ἀγάνας ἐπι-
μνάσθεις' Ἀθιδος, ἡμέρων
λέπταν μοι φρένα καρδία βάρηται.

ζάχρυσος in prosa. Libanius Or. XI § 140. Cf. Thom. mag. s. v. ζάπλουτος.

ζεῖν (fervere) τῆ πίστει. Marci diaconi vit. Porphyrii 15, 9 et περὶ τὴν πίστιν 44, 18.

ζεύγει dualis atticus. Meisterh.³ 132, 6.

Pag. 343. ζεογίζειν = ζευγνύναι. Fragm. eroticum alexandrinum saec. II a. C. extr. Grenf. I 1, 1: ἐξ ἀμφοτέρων γέγον' αἴρεσις· ἐξευγισμεθα = ἐξεύγμεθα.

ζευγνύναι. Vid. supra sub Z.

ζεφυρόπνευστος — κιννύρα. Theod. XXXVII, 8 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 198).

ζῆθι = ζῆ. CIA IV 1385 (aet. imperatoriae). De seris formis ἕξην, ζῆθι, ζῆναι et de usu attico formarum βίος, ζῶ, ἐβίων, βεβίωκα, τὰ βεβιωμένα, ionico formarum ζωή et βιω vid. Cobet, Nov. lect. p. 494 et 525.

ζῆν περὶ τι, vitam impendere alicui negotio. Libanii Or. XI § 1 ἐμοὶ τῷ ζῶντι περὶ λόγους.

Pag. 344. ζιγγοῦν· τὸ ὑποπίνειν. Κλίλικες. οὕτω Νικόστρατος (comicus, fr. 38 K.). Phot. Cf. BA 98, 6, ubi est ζιγοῦν.

Ζιζιμ(μ)ηγή = Δινδυμηγή. Mitt. XIII p. 237, n. 9. Cf. Journ. of Hell. Stud. XXII p. 341 sq., n° 64; 65; 65 A.

Pag. 345. ζογοστασία, ἡ, ponderatio, (Tzetz.). Grenf. II 46 (a) 8 sq. (139 p. C.).

Ad ζωγρεῖν. De huius verbi compositione nuperrime egit Fr. Stolz, Wien. Stud. XXV, p. 218 sqq.

Ad ζώειν. Etiam Aeoles (ζώην). Sappho fr. Berolin. col. II 4 ὦς ποτ' ἐζώομεν.

ζώθαπτος, vivus sepultus. Mich. Psellus in scoptico carmine (vs. 103), quod nuper Sternbach edidit Wiener Stud. XXV p. 16: ζώθαπτε, νεκρόζωε, δόσπιστος πλάσις.

ζωμίον = ζωμίδιον. Tebt. pap. 112, 75 (a. C. 112).

ζωννύναι attice habet perf. pass. ἔζωμαι sine sigma. Meisterh.³ 185, 8.

Cf. Hesych. ἐζωμένοι et ἐζωμένον· ἐζωσμένον ζώνη.

ζωοῦν = ζωοποιεῖν. Add. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) p. 25, 23. Hes. ζώσας· ζωοποίησας.

348. Ad ζωστήρ. Etiam Pindarum, tragicos, Pausaniam hac voce uti monuit Weber. At quodvis id lexicon docet. Supplementum meum est.

H.

Ad H ex HO. Blass in lexici mei censura „Wenn irgend etwas, so ist dies Analogic-bildung: -ῆς, gen. -ῆ, dat. -ῆι wie $\bar{\alpha}\varsigma$ - $\bar{\alpha}$ - $\bar{\alpha}\iota$ und $\omicron\varsigma$ - ω - $\omega\iota$ “; et deinde de Schweizeri sententia „Man versteht gar nicht, was das für eine Analogie sein soll. Die Sache ist höchst einfach: Wie Χαλκῆ (Insel bei Rhodos) aus Χαλκία, so Πράξη aus Πραξία, und Gen. Πραξῆ aus Πραξία. Ein Πραξεύς hat es nie gegeben.“ Quis sanus eximio grammatico non statim assentiatur?

ἦ pro ὄσ, gen. sing. terminatio. Vid. infra Πασικράτη.

Ad ἦ, si = εἰ. Sec. Blassium in tabulis gortyniis ἦ (= ἦ) κα non conditionale est, sed temporale, postquam, non si; in ceteris autem titulis a me citatis ἦ est rogantis sive directe sive indirecte, Hoffmanni vero sententia „incerta incientior.“ Non hercle is sum qui negem.

ἦ δέ κα = ἐπειδὴν δέ, ἀφ' οὗ δέ. LG I 23. 34. IV 31. 44. V 9. VII 6. VIII 18. IX 37. 52. Cf. Blass ad I 23 (GD 4991).

ἦ μόνον byzantine = ὡς πρῶτον, ut primum. Malala 271, 9; 157, 23 et passim; Marci diaconi vit. Porphyrii p. 39, 4.

349. ἦγημαι et ἦγήμην = ἠγοῦμαι et ἠγούμην. Vid. Cobet, Nov. lect. p. 123. Neque aliter Doros, vid. ἄγημαι, ubi in fine commatis scriptum oportuit: „Similiter Herodotus et Attici ἦγημαι, ἠγήμην = ἠγοῦμαι, ἠγούμην“ Rarior tamen apud Atticos hic usus quam apud Iones.

ἦγήρθη (?) = ἦγειρε. Lebas III 2343 τὸν ἄγιον βωμὸν ἠγήρθη Κεναθηνός (W.). Num lectio certa est?

*Ἠγήσαδρος, omissa nasali ut Νεάδρος etc. Meisterh.³ 84 § 32.

ἦγρατ(τ)αι (v. c. GD 4985) = γέγραπται. Vid. s. v. Φέρφσιεν et cf. in lexico ἐγραμμένα.

ἦδη, ἦδησα, ἦδε(ν), ἦσμεν, ἦστε, ἦστην, ἦσαν et ἦδεσαν. — De his formis atticis vid. Cobet, Nov. lect. p. 212. 215. 684 et cf. p. 218. 467.

ἦδος (hom.) pro ἦδονῆ in prosa usurpat Libanius Or. I § 274 ἦδος τῷ κεκτημένῳ.

ἦθάς, forma antiqua et sincera, quam primus Thucydidi reddidi, pro recenti ἐθάς, q. v.

ἦθοποιακός. Firmicus p. 14. Burs. †

- Pag. 350. **ἦκα** perf. hellenicum = ἦκω (cf. Lobeck ad Phryn. p. 744, Rutherford. p. 224). Metri causa Scymno Chio vs. 62 pro ἦκω reddidit Meineke. **ἦλθα** = ἦλθον. PB 870, 14 et alibi. Cf. ἀπῆλθα, ἔλαβα. **ἠλικία** saepe non de aetate, sed de corporis statura adhibent sequiores. **ἠλιόβροτος**. Const. Horna, Einige unedierte Stücke des Manasses und Italikos (Wien 1902) p. 13, vs. 38 μηδ' ἐπαυγάσαι | λαμπηδὸν φωτὸς ἠλιόβροτου. Etiam Mich. Psellus vs. 209 carminis a Sternbachio editi Wien. Stud. XXV p. 19, qui coll. Manassae loco ita scripsit pro codicum lectionibus ἠλιοβρήτου et ἠλιοβλήτου, pro hac tamen afferens Sath., Bibl. V p. 76, 17 ἠλιόβλητον κάλλος. Nova vox ex ἠλιος et βρούειν composita. Cf. θαυματόβροτον. Ad Ἔημα. Vid. ἀμφιδήμα et ἀνφιδήμα et τρίτρα.
- Pag. 351. **ἤμελλε** pro ἔμελλε iam Hesiodus Theog. 478 scripsisse creditur, sed nescio an vera ibi lectio sit ἤ (= αὐτη) μέλλε. Vid. μέλλειν. Ad ἤμεν. Item Theocr. III 8 etc. **ἡμεραία** (sc. ἄρα) = ἡμέρα. Pap. Lips. 13 III 5 οὐκ ἐπέρχονται — ἡμεραίας μήτε νυκτός. Ad ἡμερησίως. Add. pap. Grenf. II 67, 11 sq. Cf. Archiv II p. 124. **ἡμετέρειος** (Anacreon) iniuria atticum esse creditur = ἡμεδαπός, quae opinio falsa nititur Abreschii coniectura in Anaxandriae comici fr. 9 K., ubi pro tradito ἡμεριοι (sic) ego scripserim ἡμετέραν <ποι>. Ad ἡμην. Legitur etiam in papyris aeg., v. c. in Magdolae pap. saec. a. C. III BCH XXVII p. 109, l. 6. Alia exempla dat Moulton Cl. rev. 1904, 112 A. — Cf. Cobet, Nov. lect. p. 188.
- Pag. 352. **ἡμιθανής** ut in N. T. pro ἡμιθνής. AP 141 (saec. IV). Moulton, Cl. rev. 1904, 112 A. Ad ἡμίναυλον. Cf. CPG 30, col. 41, 19 (a. 191 (a. 191 sq. p. C.)). **ἡμίσοος**, **ἡμίση** hellenicis = ἡμίσεος, ἡμίσεια. Passim papyri aeg. **ἡμισο** saepius indeclinabile est in papyris aeg., v. c. PB 920 (saec. II p. C.) τῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀρουρῶν τριῶν ἡμισο τετάρτου καθαρῶν et saepe Tebt. pap. 110 (a. C. saec. I). Ad ἡμιωβέλιον. Item tit. delph. BCH 1901, p. 112 sq. l. 49 (CIG 1690). **ἡμφεσβ[ήτοον]** CIA II 1645 a, 14 (400—350 a. C.). **ἦν** = ἦ in papyris aeg. De hoc similibusque barbarismis cf. Moulton, Cl. rev. 1904, 108. **ἦνατος** creticae = ἔννατος (Bl.). Passim tituli. Inde nomen creticum Ἡνατίων GD 5029, 6 quocum Blass cft. Ἰκαδίλων. Ad ἦνεγκα. Cf. etiam Cobet, Nov. lect. p. 2. **ἦνεκκα** = ἦνεγκα. PG 74, 6 (saec. III p. C.).
- Pag. 354. Ad ἦνικαν. Vid. supra ἔνικον. Ad ἦνσει. Legendum ἄνσει, q. v. supra s. v. **ἦσα** = ἦγαγον. Add. Timoth. Pers. 155 in semibarbara Persae oratione καὶ νῦν ἐμὸς δεσπότης δεῦρό μ' ἐνθάδ' ἦξεν.

- g. 355. ἤξεται pro ἤξει M. Antonini II 4 extr. suspecta lectio. Recte Coraes ἔξεται. ἠπήτρα = ἠπήτρια. Tebt. pap. 120 (Introd.) a. C. 97 aut 64. Cf. infra ὑφάντρα.
Ad ἦρ. De genetivo cf. Schmid III 20 (W.).
Ἡρακλεώτισσα. Vid. supra s. v. Ἀπάμισσα.
Ἡρακλῆς. Citatur in Thesauro Libanius Epist. 285. M. Haupt corrigi 258. †
ἦραντας contractum ex ἀήροντας cretice = ἄραντας GD 5015, 8 (Gort.).
Ἡράοις = Ἡραίοις. Lex sacra Eretriae saec. IV a. C. Eph. Arch. 1902, p. 102, l. 27.
ἦργαξάμαν forma dorica v. c. in titulis delphicis.
ἦργασμένος = εἶργ. PO III 520, 14. 15 (143 p. C.) Vid. ἐργάζεσθαι.
g. 356. Ἡήροντι et [Ἡ]ηρόντων in titulis gortyniis GD 4987 a (lacero) et 5013 obscuro admodum, quia notio εἶρειν = λέγειν non convenit.
Ad ἦρώσσσα. Titulus = GD 4952 (saec. III a. C.) A 34 ἦρωσας καὶ ἦρωάσσας.
g. 357. ἦσαν, ibant, atticum, non ἦσαν. Vid. Cobet, Nov. lect. p. 345.
ἦτέρα = ἦ ἐτέρα. Bonae aetatis tituli attici, non ἀτέρα Meisterh.³ p. 71, 3. Nec ἄτερος nec θατέρον etc., apud scriptores obvia, usquam in inscr. att. reperiri videntur, quae formae quo pacto crasi nasci potuerunt difficile dictu est.
Ad ἦτω. Item CIA III 509 (tit. christ.) Meisterh.³ p. 191, 14.
Ἡηυμένος = Ἡηυμένος. Gortynis tit. GD 4985, 15 ἀποκρίνεσθαι κατ' ἀγορὰν Ἡηυμέναν τὰς αἰτίας ἃς κ' αἰτιάσονται. Blass cft. LG X 35. XI 13 κατ' ἀγορὰν καταἩηυμένων τῶν πολιτῶν. Cf. ἀδευπιός et καυχός.
ἦφειθη (= ἀφ-)· εἰάθη, συνεχωρήθη. H. Notiores sunt formae ἦφει(ν), ἦφισαν, ἦφισον.
ἦχα perf. att., non ἀγήοχα. Cobet, Nov. lect. p. 700.

Θ.

- z. 368. Ad. Θ pro T. Cf. etiam πάθνη = πάτνη. (W.).
Ad θα. De suffixis θα et θεν cf. Diss. Hal. XII 184 sq. (W.).
z. 369. θᾶκος in vasibus atticis G. V. p. 124. Cf. Meisterh.⁶ 16, 11.
θαλαμειτός, in thalamo abditus. Timoth. Pers. 245: θησαυρὸν πολύμνον οἷξας Μουσᾶν θαλαμειτόν.
Ad θαλία. Cf. PO III 520, 13 (143 p. C.) σελιων, ignotum vocabulum.
z. 370. Ad θαλυσσόμενος. Sed ἐνθαλύξας Hesychius explicat σφόδρα πατάξας.
θαμιζεῖν (Hom., Plato) = φοιτᾶν. Add Libanii Or. I § 124 σὺ δ' ἀλλὰ θαμιζεῖν ἡμῖν, ἔφη (Iulianus apostata).
θάνατος (non θανάτου) ζημία πρόκειται graecum. Cobet, Nov. lect. p. 771.
θανατοουργία. Theod. Balsamon XLIII 5 ed. Horna, Wien. Stud. XXV, II.

- θανατοφθόρος** (Christus). Theod. Balsamon XII 136, ed. Horna, Wien. Stud. I. 1.
- Ad **θαραπευτής**. Cf. Meisterh.³ 15.
- θάτερος, θατέρα** etc. Sequiores pro ἄτερος, ἀτέρα, fere ut plebecula anglica dicit the tother. Iam Menander scripsisse traditur ὁ θάτερος δὲ τοῖν δυοῖν Λιοσκόρουν, quae fortasse peregrinum aut hominem de infima plebe dicentem introduxit. Locis add. Libanium Orat. p. 529, 1 R., unde R. Foerster Or. I § 124 [I p. 144, 12] pro καθ' ἐκατέραν edens κατὰ θατέραν mihi quidem non persuasit.
- Pag. 361. **θαυματουργόβροτον** — φρέαρ. Theod. Balsamon XXVII 6 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 191). Cf. ἡλιόβροτος.
- Ad **θάω**. Theocr. I 149. III 12· IV 50. X 41 θᾶσαι.
- θε** — **θεν** suffixa. Meisterh.³ 15.
- θεά**, ἡ pro ἡ θεός in titulis atticis bonae aetatis occurrit in solis formulis ὁ θεός καὶ ἡ θεά (Pluto et Proserpina) et τοῖς δώδεκα θεοῖς καὶ ταῖς σεμναῖς θεαῖς. Meisterh.⁵ 152, 4. Cf. Cobet, Nov. lect. p. 26.
- Pag. 362. **θεαστικός** = **θειαστικός**, **ἐνθουσιαστικός**. Add. mimus PO III 413, 9 **θεαστικὸν βῆμα**. Cf. Rutherford. Phryn. p. 278 sq. de **ἐπιθεάζειν** iuxta **θειάζειν**, **ἐπεθείλασα**, **περιθεισάτωσαν** iuxta **θειοῦν** et similia.
- Ad **θεηκολεῖν**. Add. **θεηκόλος** CIA III 805; 487. Cf. Meisterh.³ 20, 11.
- Ad **θελίκα**. Pro **διαθήκη**, testamentum, ponitur CIGS I 8083; BCH XXV p. 362, l. 18.
- θεία**, amita = **τηθίς**. Marc. diac. vit. Porph. (Teubn.) p. 79, 12, 24. Cf. Hellad. ap. Phot. 530 b.
- θεῖον**, τό: κατὰ θεῖον, divinitus. Amh. pap. II 142, 9 sequiorum more, ubi veteres Attici κατὰ θεόν scribere solent.
- θέλειν**, exceptis formulis θεοῦ θέλοντος, εἰ θεός θέλοι, ἂν — **θέλη**, hellenicum pro **ἐθέλειν**. Cf. Rutherford. Phryn. p. 415 sq. Plato tamen vel in his formulis usurpare solet formam trisyllabam.
- Pag. 363. Ad **θέμα**. Praeter Add. s. v. add. haec: **ἐν θέμασι**, in deposito. PO III 501, 18 **πυροῦ ἐν θέμασι ἀραβῶν ὀκτὼ κτέ.** Cf. 510 introd. Eodem sensu **ἐν παραθέσει** PO 533, 9. — Saepe **θέμα** in titulis significat victoriae praemium in ludis. Sic v. c. Cariae tituli BCH 1900, 322, 22; 344, 11; 345, 1. Hinc **ἀγῶνες θεματιαῖοι** distinguuntur a **στεφανίταις**. — Vid. **μά**.
- θεμελία**, funditus. Stratoniceae tit. BCH XI 109 sqq. (p. C. 117) ὡς μὴ χρόνον **θεμελῖαι καταριφείη**.
- θεμερόνεσθαι**· **σεμνύνεσθαι**. H. s. v. **θεμερόν**. Vid. **θερμερόνεσθαι**.
- Ad **θέμις**. De declinatione attica cf. Meisterh.³ 120. In formula **θέμις εἶναι** substantivum est indeclinabile.
- Pag. 364. **θENAΡΙΖΕΙ**· **τύπτει**. H. Cf. Idem **ἐν θENAΡΙΖΕΙ**· **ἐγχωρεῖ**.
- Θεόγκτιστος**. Meisterh.³ p. 84.
- Θεόγενιτος** megaricum = **Θεόγνητος**. Vid. **πεποιεῖμέν** [..]
- Θεοδέκτας**. Meisterh.³ p. 110.

- Θεοσεχθρία** et similia. Vid. Cobet, Nov. lect. p. 294. — Reddendum pro *θεοσεχθρία* Archippo comico II 752, 2 M. cum synizesi etsi in *θεός* comicis non usitata.
- Ad *θεοκόλος*. Cf. Meisterh.³ 209, 11.
- Θεοπλάκτως**: *δεισιδαιμόνως*. H. Gl. dorica aut aeolica.
- Θεοπτίαν**: *θεοφανίαν* et *θεοπτίας*: *θείας θεωρίας*. H. Gl. doricae = *θεοψίαν*, *θεοψίας*, vocabula nusquam lecta.
14. 365. Ad *θεός*. Sera Galatae inscr. n° 142 in Journ. of Hell. Stud. XIX p. 27 ... Ζωτικῶ τέκνω θεῶ μνήμην, ubi deus vocatur puer defunctus. Cf. Andersoni nota. — Infra vid. *ὑψιστος θεός* et supra *ἐπικούριος*.
- Θεράπηννα** boeotice = *θεράπαινα*. GD I Add. p. 389.
14. 366. [**Θερμερόνεσθαι**: *σεμνύνεσθαι* (Poll. VI 185) exime lexicis. Veram lectionem praeter Hes. servavit Pollucis cod. Falck. Cf. Kock, fr. comadesp. 1017.]
- Θερμοκέντριον**. Theod. Balsamon XXVII 1 (Horna, Wien. Stud. XXV 190).
- Θερμολοιτήριος** — *δόμος*, balneum. Theod. Balsamon XXVI 4 l.1.
- Θερμοπόλιον**, non *θερμοπωλείον*, est Plautinum thermopolium, Vid. s. v. *ἐφθοπόλιον*, *παντοπόλιον* etc.
- Ad *θερμουθίς* (et *θίβεις*) cf. Thumb. 112 (W.).
- Θερμοδν**. Ar. Lys. 1078 sq. Bene expedit v. Leeuwen in editione sua locum difficilem et controversum.
14. 367. Ad *θεσμοφύλακες*. Corrige 225 pro 22, 8.
- Ad *θέσσαντο*. Praeterea cf. **πανάθεστος**: *πάντα ἀπαραίτητος*. H.
14. 368. **Θεώματα**: *τὰ περικαθαρήρια*. H. A verbo *θεῶω*, quod pro *θειῶω* (-ῶ), sulfuro tribuitur Araroti in BA.
- Θηαῶρός** argive = *θησαυρός*. Vid. infra s. c. *πέλανος*. Significatur in hoc titulo arcula nummis recipiendis destinata (vernaculo sermone offerbus).
- Θηβαῖαι**. De singulari mulierum thebanarum vestitu semiticarum speciem referente legatur Dicaearchi vit. Graeciae fragm. p. 128 sq. ed. Gail.
- Ad *θήγειν*. Libanii Or. XI § 191 *τὴν γλῶτταν εἰς τὸ συνειπεῖν τεθηγμένοι*. Cf. Soph. Ai. 584.
- Θήκᾶτη** = *τῆ Ἐκᾶτη*. CIA IV 1 b, 422, n. 3 (saec. VI a. C.). Meisterh.³ 72, 4.
- Ad *θηκοποιεῖν*. Temere editor corrigit *τεθηκοποιημένων*.
- Θην**, res venalis ignota iuncta cum voc. *μέλαν*, atramentum. Grenf. II 38, 8 (81 a. C.).
14. 369. **Θηπαλέα**: (cod. *θητ.*) *θανμαστά*, *ψευδέσιν ὁμοία*. H. Cf. idem *θηπαλέος*: *βωμολόχος* et Hipponactis fr. 14 *θήπων*.
- θήρας**. Vocabulorum sic compositorum XXVIII exempla enumerat Charitonides, *Ἀθηνᾶ* XV p. 327.

- θηρβλέξις** ὁ τὰς λέξει θερώμενος. H. = λεξιθήρας sive ὀνοματοθήρας.
θησαυροφόλαξ in Aegypto, v. c. Fay. Town. pap. 225.
θησειομοξείν. Corrupte EM 451, 2 et EGud. 85 *θησειομούζειν*. Correxi.
 Praecedit *θησειότριψ* ὁ ἐν τῷ *Θησείῳ διατρύψας* *Ἀριστοφάνης Πολυίδω*.
θησηίς, tribus. Incertae originis titulus in Odessae musaero: *Ἐπαφρόδειτος φυλῆς Θησηίδος*.
θητόν. Vid. *θυτεῖον* p. 953.
- Pag. 370. **Ad θίβη** s. v. *θίβωνος*. Adde: Legitur *θίβη* apud LXX et *θίβεις* = *θίβαι* Grenf. pap. I 14, 10 (a. C. 150 aut 139).
θιγέμεν (?). Vid. *μετοικεῖν*.
 Ad *θίθη* etc. Leguntur hae formae GD 5000 II b, 2 sq.
θιώτης. FGH 117, 10 (108 p. C.) *τοὺς θιώτας πέμισις* (sic).
θνασίδιον aeolice = *θυνησείδιον*. Eresi tit. saec. fere II a. C., Cl. Rev. 1902, p. 290, l. 14. Cf. Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V p. 141.
 Ad *θυνήσκειν*. Sermone pedestri (et comico) Athenienses semper usurpant *ἀποθυήσκειν*, tragico *θυήσκειν* et *καθυήσκειν*. Cf. Cobet, Nov. lect. 29. Similiter tragicorum et antiquarum legum atticarum apud oratores est *κτείνειν*, illorum praeterea *κατακτείνειν*; vulgaris prosae contra *ἀποκτείνειν*.
 Ad *θοάδ(δ)οι* (= GD 1156). Cf. creticum *θοάλοι* in Gortynis tit. GD 4977.
- Pag. 371. **θηρηεῖον**, Thoëridis templum. Tebt. pap. 39, 9; 88, 16. 23; 243 (*μέγα* et *μικρόν* θ.).
θήηρις, dea aegyptia. PO I 146, 8 et alibi. Vid. editores ad III 483, 2. Iulio Africano redde *Θοή[ρει]*. Vid. s. v. *παρευνετᾶν*.
θoinά. Add. Timoth. Pers. 150 *ἐνθα κείσομαι οἰκτρὸς ὀρνίθων ἔθνεσιν ὠμοβρῶσι θoinα*.
θoiτο, barbara terminatio opt. aor. pass. pro *θoλή*, si certa lectio. Vid. *δουλεύθoiτο*.
θολοῦν. Add. PB 380, 1 *ἐθολόθην*, i. e. *ἐθολώθην*.
θός. Od. o 299 *ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῆσιν*. Nomen proprium ducit Bérard, Les Phéniciens et l'Odyssee I p. 141: les îles pointues, quae sint scopuli hodie partim submersi inter Zacynthum et Cephalleniam, dicti a Venetianis *Monte acuto*, in praeceptis nauticis Gallorum *Les roches montagnes*.
θορόσταρτος cretice = *Δορύστρατος*. Cf. *Εὐρύσταρτος* et *σταρτός*.
- Pag. 372. **θρασύδαος** = *-δαίος*. CIA II 945, 14 (a. C. saec. IV). Meisterh.³ 32.
θράττειν = *ταράττειν* longam habere vocalem ostendit Cobet Nov. lect. p. 634 sqq. Idem non valet de verbo syncopato *θρίζειν* = *θερίζειν*. Possit sane quispiam conicere Eur. Hel. 1188 corrigendum esse *ἀπεθ[έ]ρισεν*, sed *ἔθρισας*, *ἀπέθρισεν*, *ἀπεθρισάμην* cum brevi iota constanter dixerunt Anthologiae graecae poetae.
θράττης ὁ λίθος ὑπὸ *Θρακῶν*. H.
θραβεῖν. Add. Timoth. Pers. 99 *ἄλλα δ' ἄλλαν θραῦεν σύρτιν*. Vid. *σύρτις*.

- θρείσα** = θρίσσα sive τριχίς. Vid. s. v. *ἐπικάρσιν*.
Ad θρεπτός. Add. PO II 298, 5. 46; Plinii ep. ad Traianum 58.
 Archiv III 89, not. 4.
- θρηνοκατάκλωστος** ἐκ λύπης τάφος. Theod. Balsamon XII 3 (Horna, Wien. Stud. XXV 182).
- θρηνώδης**. Vid. *δακρυσταγής*.
- θρήνωμα**, si l. s., = θρήνημα. Tebt. pap. 140 (a. C. 73) *θρηνώματα εἰς τὸν Ὀσίριν*.
- g. 373. **θρίζειν**. Vid. *θράττειν*. Hesychio redde *ἔθρισεν· ἐθέρισεν* (pro *ἔφριξεν*).
- θρίξ** poetice pro *περόν* usurpat Theocr. XVIII 57 *εὔτριχα δειράν*, ubi Fritzsche comparat Plut. adv. Stoic. 19 *πιρὰ ποικιλοτρίχων οἰωνῶν*. Add. Bachyl. V 28 de aquila *λεπτότριχα — ἔθειραν*. — Minore discrimine de lana Homerus Od. 9, 336 *καλλίτριχα μῆλα*.
Ad θριπιεῖαν. Vid. infra s. v. *Τρίφεις*.
- θρουσίλλειν**. Cf. infra *δλοτίλλειν*. Add. Journ. of Hell. Stud. XXI 258 *τὰ πλοῖα τῶν θρουσίλλτων* in tabula aeg. saec. I a. C.
- g. 374. **θύειν** corripit vocalem (attice longam) apud Iones, in recentiore poesi epica, apud Hipponactem, Bacchylidem, Timotheum (Pers. 29).
θουελλίζειν (?), turbare. Hes. *τεθυλλιαμένον* (sic) *τεταραγμένος· ἀπὸ τῆς θυέλλης*. Lege *τεθυελλισμένον* (-νος?).
Ad θυία. Cf. Archiv I p. 552.
Ad θυίην. Vid. infra *ὄπερθυίειν*. Dittographemate libera Hesychium *ἔθυειν* [*ἐν*] *ἐμαίνετο, ἔτρεχεν*.
- θολῶι** = τῷ *υἰεῖ*. Deflexionum att. tab. saec. IV a. C. p. II a, 4. Meisterh.³ 72.
Ad θύκοι. Cf. *θύχα*. GD 4994; 5015. 5018.
Ad θυμαδέων (p. 952). Adde „aut aeolice“.
- g. 375. **Θυματηρία** (-ριον), urbs a Poenis condita in Africae ora occidentali. Verum nomen fuisse Dumathiriam, quasi *πεδιάδα* a dumathir sive dumthor, terra plana, statuit Bochart ad Hannonis Peripl. initium, ubi sequitur *πεδῖον δ' αὐτῆ μέγα ὄπην*.
Θυμολευστεῖν — *χάλαξαν*, cum ira iaculari ceulapides grandinem. Theod. Balsamon XXVII 7 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 191).
Θοράγματα· ἀφοδεύματα. H. Scil. quae foras pelluntur.
Θοραυλεῖν. Add. PO III 471, 2 (saec. II p. C.).
 Corrige *θυρεομαχία — θυροποιός· οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀριστομένης* (cf. Suid.) *ὁ κωμικός ποιητῆς σκωπτικῶς* H. Ab aequalibus, puto, poetis; itaque gl. est comica.
- Θοροῶν**. Vid. *δοκοῦν*. Corrige *θυρσαδδωᾶν* (συρσ.?).
- g. 376. **Θοσάνορος**· *δασύκερκος· ἄρσην*. H. Gl. spurca et comica?
Θοσιαστήριον. Tit. in Journ. of Hell. Stud. VIII 396, n° 28 (W.).
θύχα cretice = *τύχη*. GD 4994. 5015. 5016. Vid. *θυκὰγαθαῖ* et *ἐρίθεκνος*.

θω = τω, imperativi terminatio in dialectis, velut cretensi, v. c. GD 4986 μετρήθω iuxta προφανήτω.

Corrige θωέν pro θωήν.

Ad θωκεῖν. Cf. διατεθώκηται· διακεχώρισται. H.

θωκίζειν. Hes. ἐθώκισε· κατήρτισεν (καθίδρυσεν?) Cf. ἐνθωκώσαι· ἐμφολεῦσαι, ἐνκρύπτεσθαι.

θωμίζειν. Vid. ἐθώμιξεν.

θωρακείον. CIA II 791, 31 (a. C. 377). Meisterh.³ 50 sqq.

θωράκιον. Ad Thesauri verba „ita ut generaliter de quovis munito [hoc vero est θωρακείον vH.] accipiatur.” M. Haupt citat Boekhium ad CIG II 3278. †

Pag. 377. θώραξ. De thorace apud Homerum novissime disputavit M. Valeton, Mnemos. XXXII p. 105—128.

I.

Pag. 378. Ad I et EI. Cf. Weber in censura lexicī Neue phil. Rundsch. 1903, p. 109 et ibidem de confusis ι et ε̄. Vid. supra E et I confusae.

Pag. 379. -ἄν et -ᾶν. (Desiderativa in) enumerat [bona ex parte] Rutherford. Phryn. p. 153 sq. Cf. κεχλιδιᾶν.

Ἰανουάριος: πρὸ ἰβ' Καλανδῶν Ἰανουαρίων, ante d. Kal. Ianuarius CPR 233, a. 314. Similia passim.

Pag. 380. Ἰάονα (= Ἰάδα) γλώσσα. Timoth. Pers. 160, ut in tragoedia.

Ἰάρδανος, fluvii nomen in Elide, ut Ἰάρδανος in Creta semiticae originis esse creditur inde ab Olshausenio, ut Palaestinae fluvii Iordan; quod significet aqua ex alto descendens. Cf. Vict. Bérard, Les Phéniciens et l'Odyssée, vol. I p. 126.

Ad ἰαρές. Cf. etiam tit. in Ἀθηνᾶ 1902, p. 506.

ἱαροργός. GD 5030, 3 serus tit. gort. Cf. ἱεροργός.

Pag. 381. ἱατροί. Decreta honorifica in medicos inde a saec. V usque ad I a. C. collegit G. Vollgraff BCH 1891 p. 217 in nota ad Amphissae decretum in Menedaei honorem haec: Idalii GD I 59; Athenarum CIA II 187. 188. 226 b.; Coi IC 5; Halium ibidem 344; Isthmi IGI 303; Oluntis (Cret.) BCH 1900, 228 sq.; Delphorum WF 460; Calumnae GD III 4. 3590; Deli BCH 1880, 348 sq.; Actii IGI III 516. 517; Ilii CIG 3596; Brycontis (Carpathi) IGI I 1032; Lamiae (in veterinarii honorem) Mitt. 1882, 363 sq. = Michel 297; Andri Mitt. 1876, 287 sq.; Gythii Newton, Greek inscr. Brit. mus. II 143; Magnesia ad Mac. BCH 1888, 328; Iasi Rev. d. ét. Gr. 1893, 180; Rhodiopolidis (Lyciae) CIG 4315 n; Cadyandae (Lyciae) BCH 1886, 60. Praeterea cft. de ficto Atheniensium in Hippocratis honorem decreto Herzog, Coische Forsch. p. 215, et de primo medico graeco Romae degenti et civitate donato Plin. N. H. XXIX 6.

Ἰαχχος = Ἰακχος. Meisterh. 76. Cf. 69 Ἰαυκχος (?).

Ad ἰριοβοσκός. Adde Tebt. pap. 61 (b), 401; 72, 410; 118, 11; ad ἰβιοταφεῖον ibidem 87, 100; 88, 58. Cf. κροκοδιλοταφεῖον et κριόταφος.

ἰβιοτάφος. Grenf. II 15 (2), 7 (189 a. C.).

ἴβις. Euagrius Hist. Eccl. I 7 p. 26 A Val. δάσεως τῆς ἴβεως ἐκ πολλῶν πρώην ἀφανισθείσης, τοῦ τῶν Νομάδων πλήθους ἐπ' αὐτὴν ἀναδραμόντος. † — ἴβις fortasse = copticum hippen. Thumb. 111 (W.).

ἰβυκίζειν? Hes. ἰβυκινήσαντες. . . . ἀπὸ γὰρ τοῦ ἰβῦ παρῆται ἡ λέξις. καὶ μέγα. Cf. eundem et Photium s. v. ἰβύ. — ἰβυξῖ δρνέου εἶδος. Recte Kock ad Teleclidis fr. 58 monuit ab ἰβῦ derivari potuisse ἰβύζειν, ab avis vero nomine ἰβυκίζειν et Hesychio reddendum esse ἰβυκίσαντες.

f. 392. **ἰδαλῖς**. Vid. εἰδαλίς.

ἰθήσω = ὄψομαι. Theocr. III 87, ubi vid. Fritzschiem.

ἰδία, privatim, antiquiorum, κατ' ἰδίαν recentiorum est. Cf. mox ἰδιος.

ἰδικτον, edictum. Theod. Balsamon XXXII lemma (Horna, Wien. Stud. XXV, II).

ἰδιοκτήμων. Tebt. pap. 124, 82 (a. C. 118).

Ad ἰδιόκτητος. Cf. PB 464, 5 et lexica.

Ad ἰδιος. In epistula saec. II aut III p. C. PB, 424, 9 legitur: ἀλλὰ παντοῦτε τὰ τῶν γονέων γλυγύτερά (sic) ἐστίν, εἰ ἐν ἰδίᾳ ἐμοῦ ἄξια καὶ καλά. — Ad ἰδιος λόγος praeter Addenda cf. P. M. Meyer Archiv. f. P. III p. 86 sqq. — De sequiorum usu verborum ἰδιοπραγεῖν et τὰ ἴδια πράττειν pro τὰ ἑαυτοῦ cf. Rutherford. Phryn. 499.

ἰδιοῦσθαι, ἐξἰδιοῦσθαι melius attica quam ἐξἰδιάζουσθαι. Phrynich. Rutherford. p. 284.

ἰδμεν = ἰδμεναι = εἰδέναι. Theocr. II 151.

ἰδος in Addendis corrige pro ἰδος.

ἰδοό = ἰδέ iam in vase attico antiquo. Meisterh.³ 192, 6; 202.

Ad ἰδρώιον. Eadem vox legi videtur Tebt. pap. 116. 84 τι(μῆς) ἰδρωῖων β'. At ibi sequitur ἄρτων ἐλ(ασσόνων), scil. τιμῆς. Cf. CPG.

f. 394. Ad ἰέναι. Vid. etiam ἀφήτητι, ἐφήτητι, ὄφήτητι.

ἰσραῖ στρατεύματα Imperatorum rom. Vid. infra s. v. παραπέμπειν.

ἰσρακειον, templum accipitris. Tebt. pap. 5, 70 (a. C. 118).

Ad ἰεραπολεῖν (s. v. ἰεραπόλος). Adde Acarnaniae tit. 9 Mitt. XXVII p. 386.

f. 395. **ἰσρατικά**, vectigal. FGH 42 (a) II 7; 54, 7.

ἰσρειοῦν et ἰσρειώσωνα in titulis atticis. Meisterh.⁵ 46, 5.

Ad ἰερέης. Cf. etiam tit. arcad. in Ἀθηνᾶ 1902, p. 508.

Ad ἰέρισσα. Add. PB 994 II 8; 995 II 8; 906 II 8. Eandem formam expectes pro ἰερεῶν PB 998 I 2. — Cf. supra s. v. Ἀπάμισσα.

ἰσρόδουλοι in Aegypto. PO III 519, 13. 14 (saec. II p. C.).

- Pag. 386. **ἱερόθροος**. Mimus PO III 413, 90 [ἱερόθρονον loco lacero. Cf. *ἱερόφωνος* et *λιγύθρους*.
ἱερομοσχοσφραγιστής. PG 32, 4 (p. C. 148). Vid. *μοσχοσφραγιστής*.
ἱερόν. Vid. *νεώς*.
 Ad *ἱερονίκης*. Item papyri, v. c. PO 516, 2.
- Pag. 387. Ad *ἱεροργός*. Titulus est GD 5029. Vid. *ἱεροουργός* GD 5030, 3.
 [ἱεροσύλῃσις Cobet, Nov. lect. p. 77 apud Diod. S. XVI 14 sustulit corrigendo <ιῆς> *ἱερο(ῶ) συλήσεως* pro *ἱεροσυλήσεως*.]
ἱεροτέκτων templorum architectus (?). PO III 579 (c. 138 p. C.)
τῶν ἀπ' Ὀξυρύνχ(ων) πόλ(εως) ἱεροτεκτόνων Ἀθηνῶς Θοή[ριδος]? Cf. 483, 3 not.
ἱερουπόλης quid? An rerum sacrarum instita? PB 994 II 5 (a. C. 113) *ἱερουπόλου* (sic) et similiter PB 995 II 6. Grenf. pap. I 22 (II) 5 (a. C. 114) 27 (II 3) *ἱερουπόλου Ἰσιδος*. De forma cf. *συμβολαιουγράφος* Grenf. pap. I 58, 25.
ἱεροῦ τέλος. FGH 39, 2.
ἱεροφάλης. Add. tit. aeg. aet. Ptolemaei X Archiv III p. 229, l. 16.
ἱερώτατον ταμεῖον, fiscus imperatorius in titulis. Cf. Burs. Müll. Jahresb. 1891, p. 82.
- Pag. 388. **ἴητι**. Vid. *ἀφίητι*, *προίητι*, *ὑφίητι*.
 II pro I. Tit. Argivus saec. a. C VII in Americ. Journ. of Archaeol. 1901 p. 107 sq. *ἔξπριιά[σθαι]* et *δαμμο[ρ]γοῖ*, ut IA 34 *ἄλιος γέρων* et pamphylica *διιά, ἱαρού*.
- Pag. 389. **Ἰκαριέες** = *-τής*. CIA II 943 II 8 (a. C. 325). Meisterh.³ 45 sqq.
 Ad *(ῥ)ικᾶς*. Hinc nomen *Ἰκαθίων*. Cf. *Ἡνατίων*.
 Ad *ῥικατι*. Item titulus cret. GD 5105.
- Pag. 390. **ἱκνεῖσθαι** = *ἱκνεύειν*, ut apud tragicos, Timoth. Pers. 139.
- Pag. 391. **ἱκτρός** = *οἰκτρός* saepius titt. byzantini Macedoniae. Mitt. XXVII p. 443.
Ἰλάθι = *Ἰληθι* (Hom.). Theocr. XV 143; Apoll. Rh. IV 1014 et 1600.
 Ad *Ἰλαῖος*. Respondet mensi Thessalico *Ἰπποδρομίῳ*. Inscr. delph. BCH XXVI p. 8, 55 [ἀφ' οὗ] *ἄρχει μὴν Ἰλαῖος ἐν Δελφοῖς, ἐν Θεσσαλίαι Ἰπποδ[ρόμιος]*.
Ἰλιακῶν quid? Saepe in papp. Tebt. occurrit *τριχόινικον Ἰλιακῶν*. Cf. editorum notam ad 61 (b), 319 pag. 227 et Indicem X.
Ἰλιοπόρος = *εἰς τὴν Τρωάδα πορεύουσα* (Wilam.) Timoth. Pers. 132 *Ἰλιοπόρος κακῶν λυαία γένοιτ' ἄν*. Nisi forte obscurus poeta voluit *πορεύουσα* *ἔξ Ἰλιάδος κακῶν*, quod tamen vix credo.
 Ad *ἰλλούστριος*. Praeter Add. cf. Grenf. I 63, 1. Plura Wessely Wien. Stud. XXIV, p. 128. Vid. etiam Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) p. 41, 18.
 [Ἰ]μαγ(νιφερ), *imaginifer*, *signifer*. PB 344 (saec. II/III). Vid. *σημεαφόρος* et *προτομαφόρος*.
- Pag. 392. **ἱμαντελικτής**, non *ἱμαντελικτεύς*. Vid. Cobet, Nov. lect. p. 506 et cf. *ἱριδαντής*.

ἱματίζειν, vestire [N. T.]. PO 489, 9 et 17 (117 p. C.) [ἱμα]τιζομέ-
νων. Cf. ἱματισμός 494, 18; Grenf. II 75, 5. 11. 25 etc.

ἴν. Vid. ἴς.

- g. 394. Ad ἴνα. Cum coniunct. (optat.) pro infinitivo saepe iungunt Byzantini E. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) vid. v. c. p. 20, 12; 66, 10; 71, 6; post δεῖσθαι 35, 18; 36, 10; 38, 4; 39, 9; 47, 14 post εὔχεσθαι; 44, 8 post παρακαλεῖν; 43, 18 post ἐπιτρέπειν pro δεῖν cum infinitivo; post λέγειν 57, 24; φοβεῖσθαι ἴνα μή = ὥστε 74, 22. — Cum infinitivo constructum ἴνα traditur in epistula a. 311 Antigoni ad Skepsin, Journ. of Hell. Stud. XIX p. 880 sqq., ll. 14 sqq. ἀναγκαῖον ὄμιθεα εἶναι παριδεῖν, ἴνα τοῦ τὰ ὄλα συντελεσθῆναι. Utrum certa lectio est an lapis habet ἔν[εκ]α, quod saltem rex voluisse videtur.
- ἴνδαλμα. M. Haupt ad Thesaurum s. v. citat Nilum p. 10, 147 Poss. et Meinek. Theocr. p. 182. †
- ἴνδικτιονος, indictionis. Passim inde a saec. IV papyri aeg. Vid. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 129. Rarius ἴνδικτιωνος.
- ἴνημεν cretice = ἐνεῖναι. Eleuthernae tit. Mus. Ital. II sp. 161 sq. n° 2, l. 4 = GD 4954 τῶι δὲ ὄρκωι τὰν ἀρὰν ἴνημε[ν].
- Ad ἴνιον. Vid. etiam Kalbfleisch in programme Rostochiensi a 1902 (sem. aest.) p. 11 sq.
- g. 396. ἴοντι terminatio dorica 3 pers. plur. Fut. Saepe tituli exhibent ἀγγε-
λιοντι, βαλλοντι, μενιοντι. Cf. ὁμιόμεθα.
- Ἰουδαῖοι = Ἰουδαῖοι. Schediae in Aegypto tit. Bull. d. l. soc. arch. IV p. 49 Euergetae aetatis. Cf. Berl. Sitzungb. 27 Nov. 1902 XLIX pag. 2.
- Ἰουλεῖς. Cyzici nova tribus Hadriani aetate. Vid. infra s. v. κάλλιον.
- Ἰουλιάντης iuxta Ἰουλιήτης. Meisterh.³ 16 et 68.
- ἰπαλέον (pro εἰπάδιον L. Dindorf) ἐπίπονον H.
- g. 397. Ad ἰπνός. Cf. Meisterh.³ 87, 2.
- ἰπαλος = λιβόντος, ita dictus Hippali gubernatoris de nomine [Arr.] Peripl. m. Erythr. 57.
- ἰππημολγία. Anonymi Peripl. Pont. Eux. 4 σιτούμενα γάλακτι σκυνθικαῖς ἰππημολγίαις. Sine necessitate corrigitur ἰππομολγίαις. Cf. ἰππημολγός in lexicis.
- ἰππίατρος. CIG 1958; PG 42, 35 (p. C. 224).
- Ad Ἰπποδρόμιος. Huic mensi Thessalorum respondet delphicus Ἰλαῖος, q. v. Unde corrigatur lexicon p. 398, l. 1.
- g. 398. ἰπποτετρόφνηκα Lycurg. in Leocr. § 139. Vid. s. v. ὀδοιπορεῖν.
- Ad ἰπωτήριον. Cf. Rev. pap. 49, 6. 13; 51, 1. 2.
- g. 399. ἰρήνα. Vid. infra χίρηνας et cf. GD 5024, 9.
- ἰρηξ corrige pro ἰρηξ.
- ἰρια? FGH 331: ἰρια, ξηρομύρου, μύρου, Κοπρητος, ὄστοινα. Suspicio ἰρίν(ου) ξηρομύρου.
- Ad ἴσαμι. Item Theocr. IV 119. L. 5 corrige ἴσας = οἶσθα. Vid. Φισξέλη.

- Ad *ισάτεως*. Item PO III 593.
- Pag. 400. *Ἰσζείη* = *εἰδείη*. Inscr. argiva saec. a C. VII in Americ. Journ. of Archaeol. 1901, p. 169 sq. Vid. *Ἰσαμι*.
ἰς et *ἰν*, terminationes hellenisticae pro *ἰος* et *ἰον*, passim occurrunt in papyris aeg. praesertim serioribus. Ptolemaeorum aetate papp. Tebt. praebent formas *ἐκφοριν*, *ἐπίστολιν*, *Πτολεμαῖς*. Cf. Moulton Cl. rev. 1904, 109.
- Ad *ἴση*. Melius in sqq. dedissem *ἴση* et *ἴσου*. — 'Ἐφ' *ἴσου* legitur etiam in Amphissae titulo (saec. II a. C.) BCH 1901, p. 235, l. 13.
- ἰσήβας* = *ὀμηλιξ*. Timoth. Pers. 226 *ἐγὼ δ' οὔτε νέον τιν' οὔτε γεραὸν οὔτ' ἰσήβαν εἴργω τῶνδ' ἐκάς ὕμων*.
- ἰσικιομάγειρος*, vox hybrida compositae lat. isicius et gr. *μάγειρος* Pap. RNN 113 (a. 596).
- ἰσιονόμος*. Isis templi curans. Magdolae pap. saec. III a. C. BCH XXVI, 112, l. 1. *Ἐπόησε[.] Πάνητος ἰσιονόμος κατοικοῦσα Ἀθηνᾶς κόμην κτέ.*
- ἰσκρίβας* = *σκριβας*, scriba. Pap. a. 456 PTh. pag. 8 III 3. 13.
- Ἰσφομοίρος*. Gortynis tit. GD 4974.
- Pag. 401. *ἰσοπτογῆς* = *-χῆς*. Meisterh.³ 76, 10.
ἰσόχειρ. Vid. *ἰσοδέξιος*.
- Pag. 402. Ad *ἰσοα*. Haec terminatio proprie convenit nominum in *ἰξ* formis femininis ut *Φοίνισσα*, *Κίλισσα*, sim. Iam Strattis com. fr. 32 K dixit *Μακεδόμισσα* pro *Μακεδονίς*. Vid. supra ad *Ἀπάμισσα*.
 Ad *ἰστάναι*. Libanii Or. XI § 41 extr. *ἐν μεσημβρίας ἐστάσης*, ineunte meridie. Cf. *μὴν ἰστάμενος*. Idem veterum exemplo passim hoc verbum sensu τοῦ παύειν usurpat.
Ἰστατο pro *εἰστήκει*, stabat. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) p. 49, 18; 51. 8.
- Pag. 403. *ἰστιασις* = *ἐστιασις*. PO III 471, 53 *ἰστιάσεως* (saec. II p. C.).
ἰστιάτωρ pro *ἐστιάτωρ*. Tit. att. Mitt. XXI 303 (a. C. 313), scriptus fortasse a lapicida peregrino.
 Ad *ἰστορεῖν*. Med. *ἰστορουμένη* pro activo Eur. Hel. 1871.
ἰστών λέγε, ἀλλὰ μὴ ἰστεῶν κτέ. Phrynichus. Cf. Rutherford, p. 252 sq. — Vid. infra *περιστερεῶν*.
 [*Ἰσφνια* corrupta lectio pro *ἰσθμια*. Sophocl. fr. 656 Nauck.²].
 <*Ἰ*>*σχαοδαι' ἰσχ[ν]όφωναί*. H. Correxerit Alberti. L. *Ἰσχανδοί*.
 Ad *ἰσχέγαον*. Cf. nunc tit. delph. BCH XXVI p. 62, l. 14 cum nota editoris.
ἰσχεπλίνθιον, τό. Vox architectonica in tit. delph. BCH XXVI p. 62, l. 7 sq.; p. 63, l. 17. Significat sustinens plinthos (pierres d'assise). Editor p. 67 „Ce ne sont pas les pierres d'assise des murs latéraux que portent les *ἰσχεπλίνθια*, ce sont celles qui se trouvent au dessus de l'ouverture de la porte: ainsi s'explique qu'à Epidaure la même pièce d'architecture s'appelle *φόρα* (Eph. arch. 1886 p. 165, l. 305)". Cf. *ἰσχέγαον*.

- Ἴσχύλος** pro *Ἴσχύλος*. Meisterh.³, 2. 3.
- ε. 404. **ἰογή**, eiulatus. Add. Timoth. Pers. 238. Vid. *λιγυμακρόφωνος*.
 Feliciter *ἰογῆς* pro *σιωπῆς* Sophocli O. R. 1074 reddidit Nauck.
ἰογξ attice iota corripit Ar. Lysistr. 1110 *τῆ σῆ ληφθέντες ἦγγι*,
 producit apud epicos, Pindarum, Theocritum.
ἰοκτά more epico = *ἰοκτῆς*. Theocr. VIII 20.
ἰχθῶ = *ἰχθύε*. Antiphanis fr. 194, 15 K. Sic *ἰχθύς* = *ἰχθύες* fr. 286, 3
 et Eubuli fr. 109, 2. Vid. *μῦς*. In vetere Atthide solus accusativus
 contrahitur. — Quanto pluris veteres aestimarint pisces marinos quam
 lacustres cum aliunde apparet tum ex Libanii oratione Antiochica
 (VI) § 259 *πορίζουσα γὰρ ἡ Τύχη τὰ πρόσφορα ἐκάστω διεἴλεν εἰς μὲν
 τοὺς εὐδαιμόνας τὴν ἀπὸ θαλάττης φορὰν, εἰς δὲ τοὺς ἐτέρους τὴν ἀπὸ
 τῆς λίμνης κτέ.*
- ε. 405. Ad *ἰχθυοπράτης*. Recurrit vox PB 739, 2 (aet. arab.).
 Ad *ἰχθυοπάλιον*. Cf. *ἀλεκτροπάλιον*, *ἀλοπάλιον*, *ἄρτοπάλιον*,
ἐφθοπάλιον, *θερμοπάλιον*, *παντοπάλιον*, *ταριχοπάλιον*.
ἰχθυοστεφῆς piscibus (quasi) coronatus. Timoth. Pers. 39 *ἔ[ν
 ἰ]θ[υ]ο[σ]τεφέσι μαρμαρο[πτέρ]ο[ι]ς κόλποισιν [ἄμφιτρί]ας*.
ἴων pro *ἴων* apud poetas atticos. Vid. infra Comparativus.
- ε. 406. **ἰῶτα** pro *γραμμῆ*, lineae. Vid. supra s. v. *γνώμων*.

K.

- καβάτωρ**, cavator. R Q 417 (s. VI) *ὁ κύριος Ἀπόλλω καβάτωρ*. Cf.
 cabatores Orelli inscr. 4155.
- ε. 407. **καγκελλάριος**, cancellarius passim papyri aeg. aet. byzantinae.
 Vid. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 129.
καγκέλλιν (*καγκέλλιον*). Pap. R AN 365 saec. VI in ferramentorum
 catalogo et passim *κάγκελλος*, cancellus. Vid. Wessely l. l.
κάγω, **κάγαθοῦ**, **κάλκμῆων** etc. in titt. att. Meisterh.³ 72 sq.
καδδαιμονέστερος, ὡς παρ' *Ἐπιχάρμω*. Tryphon. 23 ap. R. Schneide-
 rum (Duisburg 1895). Vid. Herm. a. 1902, p. 225.
καδίκκορ = *καδίσκος* laconice. Hes. *ἔν δὲ καδίκ(κ)ορ· εἶδός τι φασκῶλον*.
- ε. 408. Ad *καῖδος*. Cf. Eresi tit. in Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V p. 141,
 l. 2 *κάδεος ἰδίω*.
καθακλοῶν = *ἐπιεταννύναι*. Add. Marci diaconi vit. Porph. (Teubn.)
 p. 77, 21 *καθαπλώσας τὸν ψίαθον ὀπέβαλεν τὴν τύλην*.
καθάρειος, **καθαριότης** formae sinceræ in *καθάριος*, *καθαριότης* cor-
 rumpi solent. *Καθαριότητα* iniuria alteri lectioni nuper praetulit
 Foerster in Libanii Or. XI 250, ubi vid. v. l.
καθαροποιεῖν et **καθαροποιήσις**. Papyri aeg. aet. byzant. v. c. Grenf.
 I 60, 38. 40.
καθαρός τραυμάτων = *ἄτρωτος*. Liban. Or. V § 17 (ed. Foerster
 I p. 310, 4).

Corrige *καθέλληφα*.

- Pag. 409. **καθεύδειν**, figurate desidem esse. Add. Liban. Or. I § 4, p. 82, 3 ed. Foerst. Cf. *ὑπνος*.
καθηγεμών. Attalidae generis sui auctorem ducebant *Διόνυσον καθηγεμόνα*. De quo vid. H. v. Prott Mitt. XXVII 161—188 et 265 sq.
καθιέναι. Forma activa (contra quam expectes) de promittendis capillis uti solent antiquiores (v. c. Ar. Thesm. 841), media fere recentiores.
καθιεροῦν et **ἀφιεροῦν** confusa a sequioribus. De discrimine cf. Rutherford. Phryn. p. 280.
καθίζεσθαι, **καθέζεσθαι**. De formis atticis et hellenicis huius verbi cf. Rutherford ad Phryn. p. 330 sqq.
καθίξας = *καθίσας* dorice Theocr. I 13; V 32.
καθίξη = *καθίση*. Theocr. I 51.
καθιστᾶν = *-σιάναι*. Forma in lege sacra Eretriae saec. IV a. C. Eph. arch. 1902, 102 l. 34. Cf. GD 1614 c. 23 (in Achaia); 802, 9 (in Boeotia); W. F 407. (Delphis).
καθό. Meisterh.³ 257, 49. Vid. *καθά* etc.
Pag. 410. **κάθω** barbarismus pro *καθεδοῦμαι*. Timoth. Pers. 168. Vid. supra *ἔρχω*.
καθώς pro *καθά* serum vocabulum. Cf. idem Rutherford. Phryn. p. 495.
καιλᾶ (cod. *αἶλα*): *ἀντι τοῦ καλὰ Κύπριοι*. EM 34, 10. Cf. *αἶλο-* et Meister II p. 268.
καινᾶς. Theocr. X 35. Vid. *ΑΣ*.
καίνειν praeter Xenophontem (qui saepius etiam *κατακαίνειν* adhibet) soli tragici usurpant pro *ἀποκτείνειν*. Cf. Ruth. l. l. p. 170.
Καισάρειοι. PO III 477, 5 (182/3 p. C.) *καὶ τοῖς Καισαρείοις καὶ τοῖς πρυτάνεσιν*. Qui sint ignoratur.
Pag. 411. Ad *Καισάρηα*. Cf. Meisterh.³ 47, 21.
κακκάβη atticum, non *κάκκαβος*. Phryn. Ruth. p. 496.
κακοδαιμονᾶν differt a *κακοδαιμονεῖν*. Idem p. 152.
Pag. 412. **κακοδιδασκαλεῖν** (Sext. Empir.). Amorgi tit. BCH XXV 415, l. 2.
κακοπόδιος. perniciosus? Marci diaconi vita Porphyrii (Teubn.) p. 17, 18 *κακοπόδιός ἐστιν ὁ Πορφύριος*. Scil. qui infausto pede intravit (urbem).
κάκοψις. Grenf. II 28, 4 (103 a. C.) *ἀφίσταται Σευνησις (serva) — ἐλάσσων) ἢ μέση, μελί(χρωσ), κάκοψις*. Ambigo utrum vocabulum significet visu debilis an turpi facie = *δυσειδής*.
Pag. 413. Ad *καλαμῖα*. Cf. Tebt. pap. 5, 199 (a. C. 118) *τοὺς μὴ παραγεωχότας ἐπὶ τὰ χῶματα τὴν καλαμῖαν (= τὸν κάλαμον) καὶ τὰς κουφείας* (q. v.).
καλαμίσκος, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.
καλαμότομος: *κτῆματος καλαμοτόμου*, i. e. *ἐν ᾧ κάλαμος τέμνεται*. PB 863, 16 (saec. II p. C.). Idem vocabulum periisse videtur l. 17 et l. 23. Cf. *καλαμητόμος* in lexicis.

καλαμοοργεῖν. Tebt. pap. 120, 141 (a. C. 97 aut 64).

καλάς. Theocr. VII 87; X 38. Cf. *αὐτάς* supra et *καινᾶς* et lex. s. v. *ΑΣ*.

z. 414. Corrige **Καλαύρεια.**

καλήμερος (A. P. IX 185). Mimus PO III 413, 67 *καλήμερε, χαῖρε.*

καλιζέσθαι (a *καλλά*, tugurium) dorice = *σκηνοῦν*. Vid. *ἐκαλί-ξαντο*.

Ad *καλίκαι*. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 180, interpretatur calcei, coll. neogr. *καλίγ*. Dubito, licet caliga et calceus fortasse cognata sint.

καλκίων ζεῦχος, calceorum par. Pap. Genov. (s. VI). Cf. *κάλτιος* *καλλαίνη*. PB 717, 617. Vid. lexica.

g. 415. **καλλιιάζειν** et **καλλιαρχεῖν**. Vid. mox *κάλλιον*.

κάλλιον. Cyzici tit. aet. Hadriani Mitt. 1901, p. 121 sqq. *Ἰππαρχοῦντος Κλ. Χαίρειου Ἦρωος τὸ ἰά', γραμματεῦντος δὲ τῆς βουλῆς Μ. Οὐλπίου Παμφίλου, ἀρχιερέως δὲ τῆς Ἀσίας ναοῦ τ[οῦ] ἐν Κυζίκῳ (sic) Αἰβουτίου Φιάκκου, αἶθε (οἶδε?) ἐπρυτάνευσαν μῆνα Ἀπατουριῶν[α] κ' (= καί) ἐκαλλίασαν μῆνα Ποσειδεῶνα.* Sequitur longa prythanum series, quales leguntur CIG 3661—3664; Mitt. 1881; 42 sq.; 1888; 304 sq. (cf. 1891, 437 sqq.) Editor Th. Wiegand haec scribit p. 125 „Die Fassung der Praescripta liefert die Bestätigung der — Vermuthung Boeckhs, unter den *ἄρχων* CIG 3663 A 4; 3664, 27 und 60 sei der *καλλιάρχων* zu verstehen. — *Κάλλιον* bedeutet den Ort, wo das noch nicht genug erklärte *καλλιιάζειν* und *καλλιάζειν* geschah, das nach Ablauf des eigentlichen Prytanienmonats den betreffenden beiden Phylen (den *Σεβαστεῖς* und *Ἰουλεῖς*) zwei neuen wohl den cives Romanos enthaltenden Phylen, die zusammen in der Prytanie fungierten, wie immer zwei der sechs älteren Phylen noch einen weiteren Monat oblag. In Athen hiess *Κάλλιον* ein Gerichtshof, ein heiliger Ort, der auch *τέμενος* genannt wurde (cf. Boeckh CIG II p. 921 et Thesaurus IV 884 s. v.). Auch hier an ein Gerichtstätte zu denken würde eine Absonderung der gerichtlichen Functionen vom eigentlichen Prytanenamt zur Voraussetzung haben. Da diese Scheidung eine nur zeitliche ist, so könnte man sie wohl aus praktischen Gründen in einen Volk- und prozesreichen Seestadt eingeführt haben.“ Quae perquam probabiliter disputata videntur. — Cf. etiam nomen proprium *Καλλιάρχος*. Corriganitur igitur hinc quae scripsi s. v. *καλλιιάσαντες*.

καλλιπους. Hesych. *Ἀργυρόπεζα λευκόπους πέξα γὰρ ὁ πούς· καὶ καλλιπούς.* Vox veteri analogia formata pro sequiore *κἄλόπους*. De antiqua et recenti formatione compositorum cum *καλλι-* et *καλο-* vid. Charitonidem in *Ἀθηνᾶ* XV p. 213—221.

Corrige *καλλονή*.

καλοκαγαθικώτερον. Musonius Stobaei I 84. †

- Pag. 416. Ad *κᾶλον*. Gravem errorem meum correxi pag. 955. Scribatur igitur p. 416, l. 4. „Cui tamen originationi vocis *καλλία* obstare videtur, quod prima eius syllaba constanter brevis est” et l. 6 „praeter atticum vocabulum *καλόπους* huc pertinent glossae Hesychii haec” etc. Addantur autem post finem haec: *Ἐγκαλοσκελεῖς οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν κᾶλοις ἐδεσμεύοντο τοὺς πόδας*. H. Temere Kock fr. com. adesp. 988 hanc glossam rettulit ad comoediam atticam, iniuria annotans „res ipsa ficta ut nomen.” De nomine concedi potest, sed qui quaeso nomen fingi potuit, si res non extaret? Ut vero e dorico *κᾶλον* = *ξύλον* (quocum attice solum cohaeret aliunde invecata vox *καλόπους*) apparet, haec glossa sumpta est e comoedia dorica, sive sicula sive italica, sed potius fortasse ex illa, et antiquae in debitores duritiae testimonium est haudquaquam spernendum.
- καλλίτεοντος*. Elogium Pantaleonis p. 15. Mor.†
- καλπάζει*: *ἔξυποδεῖ, σακκάζει* (?). H. Parum probabiliter Rutherford coniecit *σικιννίζει*. Cf. *ἀνακάλπασον* Ar. Thesm. 1171 et *παρακαλπάζαι* (transit.) Plut. Alex. p. 667 D et *κάλη* Pausan. V 9 § 2.
- κάλις* [Arr.] Peripl. m. Erythr. 63 *νόμισμά τε χρυσοῦ, ὁ λεγόμενος κάλις*. In India prope Gangem sec. Benfeyum p. 309 subest vox sanscr. kalita, i. e. numeratum. Cf. C. Mülleri nota.
- Pag. 417. *καλυπτήριζεν*, imbricibus tegere. CIA II 167, 62. 71 (brevis post 307 a. C.) *καλυπτῆρ [ι]εῖ*.
- καλφίδιον*. Meisterh.^s 65, 8.
- Ad *καλώς*. Vid. s. v. *νύμφη*.
- καλῶς μοί ἐστιν*, ut latine bene mihi est, = *καλῶς ἔχω*. Epist. saec. II p. C. PB 423, 10.
- καμάρα* (sive *καμέρα*), camera PB 731 a. 180 et alibi. Eadem vox neograeca. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 130.
- καμαροῦν*. PB 927 I 5 sq. (103 a. C.) et 998 I 7 (101 a. C.) *οἰκίαν ἐστεγασμένην κεκαμαρωμένην*; Grenf. I 21, 9 (126 a. C.) *οἶκος κεκαμαρωμένος*. Vid. lexica et p. 445 *κεκαμαρωμένοι οἶκοι*.
- κάμασον* quid.? Occurrit *κάμασα δ'* in catalogo rerum venalium saec. IV PG 80, 1, ubi Nicole citat ex Gregorio Naz. ad Testam. *κάμασον ἔν, στιχάριον ἔν*, ut loco nostro l. 3 sequitur item *στιχάριον ἔν*.
- καμηλειανή* (γῆ). PB 438, 4. An pascendis camelis destinata?
- καμηλικός*. PO III 498, 7 (saec. p. C. II) *κύβων καμηλικῶν*, lapidum quadratorum, quantos camelus portare possit.
- καμηλοτρόφος*, ὁ. PB 607, 12. Cf. *ἵπποτρόφος* et infra *κτηνοτρόφος*. Ad *καμηλῶν*. Cf. PO III 507, 26; 533, 22.
- καμινοκαυστής*. PB 352, 7. Vid. Thesaur. s. v.
- καμίσιον* (sic corrige), sive *καμίσιον* (neo-gr. *καμίσι*). PB 550, 2 *εἰς λόγον καμισίων λιναρίων*; Paris. p. 123, pap. 66, 4 *ἀπὸ τιμῆς καμισίων*; RQ 30 *ἐν καμίσιον* (saec. VI). Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 130.
- κάμος*, camum. Edictum Diocletiani (W.).

- Ad κάμπανον. De vocis origine arabica = el gabbān cf. Wessely l.l.
κάμπος, campus: ἐπὶ τοῦ πρὸς Ὁξυρύγχων πόλ(ει) Σαραπίου ἐπ'
 ἀμφόδου Ἰππίων παρεμβολῆς ἐν τῷ Κάμπῳ τρίτον μέρος οἰκίας διπυργίας.
 Grenf. IV 245 (a. 498). Eadem vox neo-graeca.
- g. 418. **κανάβρομα**. Vid. Kock ad Aristophanis fr. 699.
- g. 419. **Κανθάκη**. Ad Thesauri verba „Memorabilis — scholiastae” M. Haupt
 citat Oecomenium in Act. 8, 17, t. I p. 82 Mor. †
κانهφόροι in Aegypto Ptolemaeorum aetate. Praeter Addenda cf.
 Grenf. pap. I 10, 3. 6; 12, 5. 12; 25 (II) 6. 8; 27 (III) 45; 34, 2; 36, 2.
κανθάροο (non Καιθάροο) σοφώτερον proverbium (Zenob. 4, 65) e
 vetustissima de cantharo fabula dictum esse monuit O. Crusius,
 Analect. ad paroemiographos p. 147.
- Καν[ν]ηίωι** = Καρνείωι cretice GD 5009, b 3 sq. Cf. ἀννίωιτο.
- κάπετα** (κάπιτα?) κτηνῶν τροφή. H. Ammianus Marc. XXII 4 extr.
 pabula iumentorum capita. PB 886 (saec. VI) φανεράς ἀννώ-
 νας καὶ κάπιτα ἐκτατόμενα εἰς Κίρκη τὴν κόμην. Cf. 3 Grenf. 43
 (a. 295). Vid. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 130.
- g. 420. **καπηλείον**. De syntaxi cf. Meisterh.³ 228, 21 b.
καπνίζειν. In Thesaurο male citatur Hom. B 299. Corrigatur 399. †
 Add. Marci diac. vit. Porphyrii (Teubn.) 16, 12 ἐκάπνιζον δυσώδη.
καπνόμεναις. Lactantius in Statii W. (?) 411. †
κάπος et **καπός**. Vid. supra s. v. ἐγκάπτει.
- Ad **καππαύτας**. Rectius S. Wide, Laconische Culte p. 21 „Ζεὺς
 χαππώτας ist die vom Himmel gefallene ἀργὸς λίθος καππώτας =
 καταπώτας aus der Wurzel πᾶτ, πᾶτ, vgl. πατάομαι”. Cf. A. J. Evans,
 Mycenaean tree and pillarcult etc. in Journ. of Hell. Stud.
 XXI p. 99—204. Hinc corrigatur mea notula.
- καρηκομῶντες** compositum est ut ὀλιγηπελέων (?). Cf. Brugmann,
 Gr. Gramm.³ 171 et Fr. Stolz, Wien. Stud. XXV p. 249 sq. At
 ita scriptum foret **καρηκομέοντες**.
- g. 421. **κάρις**, **καρίδος** veterum est comicorum Cratini, Eupolidis, Aristopha-
 nis; **κᾶρίς**, **καρίδος** recentiorum. Cf. Iacobii Index dictionis comicae.
- g. 422. Ad **καριῶσαι**. Hes. ἐκάρωσαν (sic) ἐλιποθύμουν. Schmidt coniecit
 ἐκαρώσαντο aut ἐκαρώθησαν.
- καρκαίρειν**. Hes. ἐκάρκαιρον ψόφον τινὰ ἀτετέλουν.
- κάρκας** = κάρικας, caricas. PK II 322, 18.
- Κάρνεα** = Κάρνεια Theocr. V 83. De Carneis nuper egit J. Vürtheim
 in Mnemos. XXXI, quem non refutasse mihi videtur Wilamowitz
 in Herm. XXXVIII, p. 580 (nota).
- καρπίζειν** pro καρπίζεσθαι sive καρποῦσθαι. Add. tit. metr. Pari aet.
 hellenisticae Mitt. 1901, 177
 τῶι τήνδε καρπίζο[ντι καὶ νέμοντι γῆν?]
 εὖ μὲν θεοὶ δάσουσιν κτέ.
- Cf. Theopomp. ap. Athen. VI 261 a.

Corrige *καρποδαίστας* et cf. GD 4998.

- Pag. 423. Ad *καρπώνης*. Add. PB 830, 8. 16 (saec I p. C.).
- Pag. 424. Ad *κάρφος*. Alludit huic proverbio Hermippi comici fr. 15 K. *καρφυρο<τήραι>* redde Hesychio s. v. *κάρφυροι νεοσσοί*. Vid. me Mnemos. 1895, p. 361.
- Pag. 425. *κασής* = *κασᾶς* sive *κᾶσος* (*κασᾶς, κᾶσος*). Tebt. pap. 38, 22; 181 (saec. II a. C.).
- κασία*, cassia, hebraice kassia.
- κασσίτερος*, frequens in Iliade, nusquam legitur in Odyssea. Causam comminiscitur Bérard, Les Phén. et l'Od. p. 456 sq., quem praeterea vid. p. 459 sqq.
- κασσοίεν*. In Thesauro s. v. M. Haupt adnotat: . . . *σαχθείς εἰς τὸ ἀπορίας . . . ἄς τὸ δὴ λεγόμενον . . . ττύσαι*. Didymus de . . n. 2, 8 p. 217. † Ad *κᾶστρα*. Multa papyrorum testimonia dedit Wessely, Wiener Stud. XXIV, p. 180 sq., quorum antiquissimum est PB 140 (Traiani aet.), unum saec. III, reliqua saec. IV.
- κᾶστρησις*, castrensis. Marci diac. vit. Porphyrii (Teubn.) 84, 1; 35, 25.
- κασωροίεν* (Lycophr. Al. 772). Hes. *ἐκασώρευον π . . φόνων (?)*, *ἐπόρνευον*. Inde *κασωροίον* = *πορνεῖον*. *κασωρίς* = *κασαλβάς*, *πόρνη*, unde *κασαλβάζειν*. Cf. Ar. Eccl. 1106, Eq. 355, Hermippus ap. schol. Vesp. 1164.
- Pag. 426. Ad *κατά*. De *κάτα* = *κατὰ τά, κατάδε* = *κατὰ τάδε, κατοὺς* (*νόμους*) in titulis att. inde ab a. 368 a. C. cf. Meisterh.³ p. 217 sq., 8—*κατά* c. gen. pro acc. Epistula saec. II p. C. PO III 528, 4 sq. *καθ' ἐκάστης [ἡμέρας] καὶ ὀψίας τὸ προσκύνημά σου πυῶ* (sic) *παρὰ τῇ σε φιλοῦση Θοήρι*.
- καταβάλλεσθαι* (*ἐμβάλλειν, κατατάττειν*) *γράμματα εἰς κιβωτόν*, in arca deponere (menstruas) rationes acceptorum et expensorum publicorum. De his formulis egit A. Wilhelm BCH 1901, p. 99 sqq. ad decretum atticum a. 368/7 a. C. (in Louvre), suppletum ab ipso p. 103.
- Pag. 427. Ad *καταγελαῶν*. Etiam in papyris aeg. hoc verbum cum dativo construi solet. Ita quoque incertus comicus ap. Kock. III fr. adesp. 280 *μὴ καταγελαῶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις*, ubi homo Aetolus loquitur. *καταγί(γ)νεσθαι*, versari, habitare passim (= *ἀναστρέφεσθαι*), in papyris aeg., v. c. Amh. pap. II 74, 7; 88, 3 etc.; PO III 480, 6; 484, 5; 492, 2, ut omnino apud sequiores. Spurious est testimonium apud Demosth. XXI § 22.
- κατάγνωσμα*, condemnatio. Tebt. pap. 124, 24 (a. C. 118). Cf. 5, 4.
- καταγράφειν*. dedicare. Hogarth, Journ. of Hell. Stud. VIII 1887 p. 378 (W.).
- Ad *καταγραφῆ*. P. M. Meijer Archiv III 89 (not. 1) „Ueber die allgemeine Bedeutung von *καταγράφειν, καταγραφῆ* (perscriptio, man-

- cipatio) = auf den Namen jemandes etwas umschreiben und übereignen s. Gradenwitz, Einf. i. d. Papyruskunde 104.
- ^{pag. 428.} **κατάγρει.** Sappho 48; 4. 3. Cf. Meister I 174 (W.). Vid. ἄγρην.
καταγώγιμον, si l. s., = καταγώγιον. Tebt. pap. 35, 5 (non 16, ut habet Index) a. C. 111.
καταδηνόειν = καταδεῖν. Defixionum tabulae att. iuxta **καταδίδημι** Meisterh.³ 179, 2.
καταδρομή, aedificii genus („possibly some kind of cryptoporticus“).
 Cyzici tit. in Journ. of Hell. stud. XXIII I p. 98, l. 23. Cf. lexica.
καταδωλώ[θαι] = καταδουλοῦσθαι. Gortynis tit. GD 4982.
καταδωροδοκεῖσθαι vitiosum. Vid. s. v. δωροδοκεῖν.
^{pag. 429.} **κατακεφάλαιον**, tributum in capita? Tebt. pap. 149, 6 **κατα κεφα(λαίου?) ζ'.**
κατακλόζειν figurate Liban. Or. XI § 14 ἦν ἐνέγκωσιν ἄρχοντος ῥύμην καὶ μὴ τελέως κατακλυσθῶσιν.
κατακολλᾶν. Thesaurus s. v. neglexit Eubuli fabulam **Κατακολλῶμενος**. †
κατακορής ὀκληρός. H. Melior forma quam **κατάκορος**, sec. BA 48, 13.
 Add. Timoth. Pers. 79 **κατακορής ἀπιίλει**. Citatur vox e Polybio et serioribus. Cf. Wilam. p. 44.
κατακυμοτακῆς = τὰ κύματα κατατήκων. Timoth. Pers. **κατακυμοτακεῖς ναυσιφθόροι αὔραι**.
καταλαμβάνεσθαι pro **καταλαμβάνειν** veteribus inauditum (Herod. VI 55 correxit Cobet, Var. lect. p. 368) passim inde a Polybio usurpatur a sequioribus. Cf. Charitonides, **Ἀθηνᾶ**, XV p. 296—366.
καταλιφή a v. **καταλείφειν**. Inscr. aeg. aet. Ptolomaei VIII Archiv III 129, l. 10 **τὴν τε καταλιφὴν καὶ κονίασιν τοῦ δηλουμένου ἱεροῦ**.
^{pag. 432.} Ad **καταλοβεύς**. Inscr. cretica nunc legitur GD 5045. Cf. 5106, 2.
^{pag. 433.} Ad **καταλογεῖον**. Add. PO III 485, 3 (178 p. C.) **καταλογο(υ) χρηματισμοῦ**. — Vide nunc J. C. Naber Archiv II p. 82.
καταλογιστής **Ἡρσινοῖτου** (sc. νομοῦ), **Οὐαλέριος**. Grenf. II 79 [1], 1; [2], 1. (Saec. III p. C. extr.).
 Ad **καταλοχισμός**. Add. PO III 504, 10; Grenf. II 42, 1.
 Ad **καταντᾶν**. Cf. PO III 481, 10; 482, 19; 486, 30; 637. Alio sensu PB 903, 12 (p. C. 169) **τῷ — ἀπὸ πλείονος ἀριθμοῦ εἰς ὀλίγους κατηντηκῶτων**. Vid. lexica.
καταντίζειν. Cf. Thumb. 813 (W.).
καταντροκό = **καταντικρύ**. CIA II 1054, 38 (a. C. 347). Cf. **ἀπαντροκύ** lex. pag. 86.
καταξόειν figurate = **ἀνιᾶν**, **λυπεῖν**. PO III 525, 4 (epistula saec. II p. C. init.) **βαροῦμαι δι' αὐτὸν καὶ λείαν τῷ πράγματι καταξόμαι**.
κατακέττειν. Vid. supra s. v. **ἐξεμεῖν**.
κατακίνειν τὴν οὐσίαν, ubi veteres fere solent **κατεσθίειν**, Libanius Or. I (de vita sua) § 267 **γέροντί τινι καταπεπωκότι μὲν πολλὴν οὐσίαν αὐτοῦ τε καὶ ἀδελφῶν κτέ.**

- καταπλεκεῖσι**· συντεθειῖσι, περιπελεγμένοις. H. Gl. ionica? Cf. infra *περιπλεκεῖς*.
- Pag. 484. **κάταρξις** = ἀρχή. Grenf. II 87, 21 (a. 602): ἀπό κατάρξεως τῆς τέχνης μέγρι καταλύσεως.
- Ad **κατασκένημι** = κατακάνη. Titulus nunc est GD 4998, 4 sq.
- Pag. 485. Ad **κατασκευάζειν, κατασκευοῦν**. Cf. παρασκεάζεται in defixionum tab. att. 94, 9 (saec. III a. C.) Meisterh.³ 62; 3 et **κατεσκευούασε** = κατεσκεύασε inscr. bithyn. n°. 201, 2 BCH 1901, p. 56. Cf. p. 57, ubi plura exempla huius formae citantur. Notetur etiam **κατεσκεύασεν** e tit. Nicaeae BCH 1900, 390 n° 45 et thracico BCH 1901, p. 315.
- Pag. 483. **κατάστερος** (β). Perquam suspecta mihi lectio Timoth. Pers. 105 *κατάστερος δὲ πόντος ἐγ λιποπνότης ψυχουστερέσιν ἐγάργαιρε σώμασιν*, ubi nuper in Berl. phil. Wochenschr. a. 1903 proposui **κατάστερος**. Locis ubi extat add. Libanii or. IX § 9 (F. I p. 395).
- καταστολή** = καταστροφή. Mimus PO III 413, 95. Cf. schol. Ar. Pac. 1204.
- καταστροφός**. Mimi fragm. PO III 413, 102: *πάλι λαλεῖς, καταστροφεῦ*. You bungler vertunt editores.
- καταστρωννόναι** cum gen. pro dativo. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) p. 16, 9: *κατέστρωσαν τὴν ὁδὸν ἀκανθῶν*.
- Ad **κατατάσσειν**. Cf. Rev. pap. 44, 9.
- κατατίθεσθαι** de testimoniis. PLips. 13 III 6 *ταῦτα δὲ κατέθετο καὶ ἀξιόπιστος μάρτυς κτέ*. Item l. 7 et 14 *ἐμαρτυροποίησα καὶ ἔτοιμος ὁ σφίβας καταθέσθαι ἐν ὑπομνήμασι τίνος π...*
- Pag. 487. **καταφέρειν εἰς**, inclinare, proclivem esse ad: *ἐν δὲ τῷ καιρῷ τοῦτωι οἱ ἄνδρες καταφέρουσι εἰς τὰς γυναῖκας*. PO III 465, 145. Cf. *κατωφερής* in lexicis.
- κατάφρακτα, τά** = ὁ θώραξ. Magdolae pap. saec. III a. C. BCH XXVI p. 118, 6: *ἐδώκαμεν τὰ κατάφρακτα καὶ τὸν ὑποδύτην καὶ τὴν ἐφαπτρίδα σὺμ τῇ σακκοπήρῃ κτέ*. Cf. ἵππος *κατάφρακτος*.
- καταχαίροντες** — *λυπὰς ἐπιθεῖναι*. Lamina plumbea imprecatoria rec. Amorgi BCH XXV 416 II 2 sq. Ibidem p. 415, 2 **κετέχαρε** = *κατεχάρη*. Est aor. II activ. non imperf. (sic male Homolle), ut demonstrant reliqui aoristi.
- καταχθονίζειν**, dis inferis devovere. *Καταχθονίσαιτε* saepius occurrit in tabulis defixionum ineditis atticis, quas publici iuris facturus est discipulus meus J. H. W. Strijd.
- Pag. 489. Ad **καταχωρηματίζειν**. Saepius etiam in papyris aeg. occurrit v. c. in testamentis et contractibus saec. II p. C. PO III 496, 7; 497, 2; 506, 42.
- Ad **καταχωρίζειν**. Cf. infra *συγκαταχωρίζειν*.
- Ad **κατειλεῖν**. Cf. supra *εἰλίττειν*.
- Ad **κατεισέρχεσθαι**. Cf. PG 16, 20 (a. 207 p. C.).

- Ad *κατελπίζειν*. Haec scribens non memineram Cobetum Mnem. 1885, 150 Herodoto ut novicium hoc verbum abiudicantem correxisse *καὶ ἤλπιξε* pro *κατήλπιξε*. Dubitat tamen Charitonides *Ἀθηνᾶ*, XV p. 388.
- Pag. 440. *κατεξουσία* = *ἐξουσία*. Etiam seri tituli, v. c. Macedoniae Mitt. XXVII p. 307, n. 4.
κάτια = *ἀκάτια*. Schmid III 688 (W.). Cf. supra *γλογοιστήριον*, infra *τοχη*.
κάτια εἰς πράσιν. PB 34 (saec. IV). Latinum ducit Wessely, Wien. Stud. XXIV, sed quid significat?
κατιάς, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur, 74, 2. Herm. 38, 282.
κατίναι = *κατιέναι*. Tit. metr. Aeg. BCH IX 144 sq. n° 4 (ibidem *πήδων* pro *παιδων*). Cf. Phrynich. Ruth. p. 65: *ἀπίναι, προσίναι, ἐξίναι, κατίναι, πάντα ἀδόκιμα κτέ.*
- Pag. 441. *κατοικέσια*. Ad Thesauri verba „Greg. Naz. in S. Bapt.” M. Haupt addit t. I p. 691 B. †.
Ad *κατοικίοντας*. Cf. Blass ad GD 5168, ubi occurrunt formae *ἐπαινῶμεν, πειρασώμεθα, κατοικόντας, λῶν* (= *λέων*) „Contractionswechsel für ου ω aus εω ist meist ω und vor νι ο.”
Ad *κάτοικοι*. Add. *κατοίκων* (τέλος). FGH 56, 8; 81, 7; 88, 8; 85, 10; 94, 9; 264; Ostr. 23, 4. Cf. *ναύβιον*.
κατοικόντας. Vid. s. v. *κατοικίοντας*.
- Pag. 442. *κατοργῶν*. Vid. *κατωργώμεθα*.
κατόρθωμα improbatum a Phrynicho. Cf. Rutherford. p. 319 sq.
κατόχιος. Defixionum tab. att. 18, 13 Zieb.: *πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν κατούχιον*.
κατόχιμος. *Κληροὶ κατόχιμοι* Lagidarum aetate in Aegypto dicuntur agri cleruchici. Tebt. pap. 61 (8), 253 cum nota editorum. Cf. 27, 67; 60, 102; 64 (b), 214. 351. 419; 72, 140. 191. 342. 428; 85, 72.
Ad *κάτροπτον*. Plura exempla e titulis saec. IV a. C. dat Meisterh.³ 80, Ia. Cf. *στελγίς* et *θυροκλιγκίς*.
- Pag. 443. *κατωργώμεθα* = *κατωργίσματα*. Magdolae pap. saec. III. a. C. BCH XXVI p. 113, l. 3.
Corrige *καυαλέον* pro *καυάλιον*.
καυλοκλωστήρ, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.
καυρίδες = *καρίδες*. Nescio unde hanc formam notaverim.
καυσία. Cf. lexica latina s. v. *causia*.
καυσίταυρος. Greg. Naz. t. I p. 115 Ben. †
καυχέομαι = *καυχόμαι*. Theocr. V 77. Vid. *καύχμα* in lexico.
καυχός cretice = *χαλκός*. Gortynis tit. GD 5011, 4 *νομίσματος χρητ[θαι]* *τῶι καυχῶι τῶι ἔθηκαν ἅ πόλις. Τ* pro *λ*, ut in *ἀδευπίος* et *Φηυμέναν*.

- Pag. 444. **καφα(κῶν)** = **καψῶν** supple FGH 397. Vid. s. v. **ἔθρουκελ()**.
κεβρικήρια, cervicalia. Pap. R AN 281 (saec. III p. C.). Vid.
κερβικαρίων.
κεγχερών. Vid. **ἰσιτών** et **περιστερεών**.
κεί (κῆ), **κείς (κῆς)**, terminationes primae et secundae personae
perfecti activi ad praesentes analogiam passim leguntur apud
Theocritum, ut in titulis Cnidi. Cf. participia et infinitivi perfecti
activi in **ῶν** et **ῆν** apud Aeoles, Hoffm. II p. 565.
- Pag. 445. **κεκραγμός** atticum, **κραυγασμός** sequiorum. Cf. Phrynich. Rutherford.
p. 425.
Ad **κελέβη**. Hoc comma sic corrige: Post H. insere **κελέβα** Theocr. II 2
cum scholio **ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες**, deinde lege: Aeolensibus —
Athen. XI 475 d. Usi sunt Anacreon (l. l.), fr. 61, 2 et Antimachus
fr. 17.
- Pag. 446. **κέλλα**, **κέλλιον**, **κελλάριος**, **κελλάριον (τό)**, **τὸ κελλαρικόν**, **κελλα-
ρίτης**, cella (conclave) cum derivatis. Papyrorum testimonia colle-
git Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 131. Antiquissimum est saec. II
p. C. **κελλαρείων**. Vid. s. v. **ἔθρουκελ()**. Nunc cf. PO III
502. 55 **τὰς ἐν τῇ ἀύλῃ κέλλας**. Saepe legitur **κέλλιον** apud Byzantinos
v. c. ap. Theod. Balsamonem in lemmatis epigrammatum 30 et 37
(Horna, Wien. Stud. XXVII).
κέντασε pseudodorice Theocr. XIX 1 pro **κέντησε**.
Ad **κεντηνάριον**. Add. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) p. 45,
21. — Scribitur etiam **κενδηνάριον** (neogr. **κεντηνάρι**). Cf. Wess.
Wien. Stud. XXIV p. 131, ubi plura.
Ad **κεντουρίων**. Add. **κεντυρίων** (a. 18 p. C) et **κεντορίων**
(Augusti aet). Letronne, Recueil II p. 418 et 425.
κεντρύτης κάλαμος, prickly vertunt editores. Tebt. pap. 61 (6), 426;
72, 435; 152. Cf. **κεντρῖτις βοτάνη** in lexico.
κεντορία, centuria, passim ut in titulis papyri inde a saec. II
p. C. Wessely l. l. p. 132.
- Pag. 447. **κερα**, compendium formarum voc. **κεράμιον**, v. c. PB 712.
κέρας. De declinatione attica cf. Meisterh.³ 143, 4.
κεραυνοβίτης (?) Carminis epici alexandrini fragm. e papyro editum
a Goodspeedio, Journ. of Hell. stud. XXIII p. 243 col. VI a
κεραυνοβιην (sic) **γόνον ᾠκύν**.
κεραυνοφόρον. PB 272 (a. 138/9). Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV
p. 150, qui scribit „fulminati übersetzt.”
- Pag. 448. **κερβικαρίων ζεύγος καὶ γέρμανον** (q. v.). PB 814, 11 (saec. V), i. e.
cervicalium par. Cf. R 260 (saec. III pap. Wessely, Wien.
Stud. XXIV p. 131 et **κεβρικήρια**. — FGH 347 pro **κερβικαρ()**
corrige **κερβικαρ(ίων)**.
κερδῶος, vulgo Mercurii epitheton, est Apollinis in titt. BCH XIV
p. 47; XXV p. 353; SGDI I 345.

- Ad *Κέρκυρα*. Etymologiam ab hebraico *kerkera* = *δρομάς* (cf. *κέρκουρος* [νῆος θοή] et *δρόμων*) tentat Bérard, *Les Phén. et l'Od.* I p. 497 sq., quod nomen insula acceperit a proximo saxo, hodieque ob formam dicto *karavi*, navis, in quod Neptunus Phaeacum navem mutasse narratur in *Odyssea*. Vid. infra *Σχερίη* et *Φαιακίη*.
- κῆρσενος*, i. e. *κῆρσενος*, = *καὶ ἄρρενος*. Gortynis tit. vet. GD 4962.
- κέστρα*. Vid. *σφύραινα*.
- κέστρος*, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 88, 282.
- κεῦτλον* quid? Tebt. pap. 112 (Introd.) et 190.
149. *κεφαλ(ε)τοπαραμηκῆς* (λίθος), oblongus (lapis) angularis. PO III 498, 18. 22. 26.
- Ad *κεφαλή*. Bene vLeeuwen in editione sua *Thesmoph.* 257 *κεφαλή περίθετος* defendit a coniecturis, monens simile quid significare *περίθεσις* Arist. fr. 181. — *περιθετάς* (sc. *κόμας*) etiam *ἐμβολίδας* audivisse docet Hesychius s. v.
- κεφαλοκλάστης*, instrumentum obstetricium. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 88, 282.
- κεφαλοτομείν*. Theophr. *περὶ εὐδαιμονίας* Antiatt. 104, 31. Atticum non est quod commendat Phrynichus *καρτομείν* (Rhes. vs. 586), sed *ἀποτέμνειν τὴν κεφαλὴν*.
- Ad *κῆγώ*. Item Theocr. V 96. VII 50 etc.; aeolice XXIX 3 etc. Cf. Theocr. II 118 *κῆγών*, II 159 etc. *κῆμέ*.
- κηθεῖν* et *κηθός* barbarae originis. Hes. *κηθοί βοηθοί, κηθεῖν βοηθεῖν, συντρέχειν. ἐκήθεον ἐβοήθουν. κήθεον συνεπορεύοντο. κηθοί βοηθοί*. Num forte ex Hipponacte?
149. *κηθου* [?]. Sapphus fr. Berolin. col. II 18 *κηθου δ' ἔλθην* . . . , ubi Blass, Herm. 1902, p. 467 „entweder corrupt oder = ἐκείσε.” Num forte *κῆσε*? Cf. *κῆ*.
149. *κῆξ, Κῆοξ*. Bérard, *Les Phén. et l'Od.* I p. 467 sqq. comparat semiticum *koux*, avis marina.
- κηροργός* (?) = *κηροποιός*. Vid. infra s. v. *πηλουργοί*.
- Ad *κηρύλος*. Non atticum sed ioco fictum esse *κειρύλος* recte in censura monuit Weber. Deleatur totum comma.
149. *κηρῶ* boeotice = *καίρῶ*. GD 737, 4. 17, ut *τῷ δάμν = τῷ δήμῳ* etc.
- κῆφα* dorice et aeolice = *καὶ ἔφη*. Theocr. I 82.
- Ad *κῆψεθθαί* Titulus nunc est GD 5018.
- κιβαριάτωρ*, cibariator (proviandmeester). WO 1265 (a. 187); 1142 (saec. II). Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 183.
- κιβώριον*, ciborium. Marci diaconi vita Porphyrii (Teubn.) 62, 9.
- κιβωτοτετράπλευρος ἐκ λίθου δόμος*. Theod. Balsamon XII 2 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 182).
- Ad *κίγχερτι* (cretice = *κίχρησιν*). Legitur in Phaesti tit. metrico GD 5112, ubi vid. Blass. Cf. Comparetti, Wien. Stud. 1902, p. 269.

- Pag. 452. **Κικέλλια**, Saturnalia apud Alexandrinos. Libanius tom. II p. 482, Dind.
κίκι, quod e lexicis satis notum, consulto omisi, addi iussit in cen-
 sura Weber ex PK citans I 10. 11. 13 (102 a. C.). Passim alibi
 occurrit, persaepe in Rev. papp.
 Ad **κικιουργός**. Add. Tebt. pap. 5, 172 (a. C. 118).
κικκαβάζειν. Ar. Av. 261, unde Dobree Lysistr. 761 restituit **κικκα-**
βαζουσῶν (*γλαυκῶν*) pro **κακκοβαζουσῶν** Rav. (**κακκαβαζουσῶν** Γ, **κικκα-**
βιζουσῶν Phot.).
κίκκος, ciccus. Strattidis fr. 10 K.
 Ad **κίκυς**. Cf. Diss. Hal. XII 200 (W.).
κιλίκια, velorum genus. Poll. I 91. VII 73. Pro **κυλίκια** Epicrati
 comico fr. 10, 1 K. reddidit O. Crusius, Philolog. 1880, p. 616 sq.
 eximie de tota ecloga disputans.
κίλτη in sero tit. Pisidiae nomen affinitatis quoddam esse videtur (W.).
 Barbarae procul dubio originis.
κιμβάζει· *στραγγεύεται*. H.
κίμφαντες (= *σκίμφαντες*)· *ἐρείσαντες, στηρίξαντες*. H. Cf. **κεδαννύναι**
 = *σκεδαννύναι*.
- Pag. 453. **κινδαφᾶν**. Hes. **κινδάψ** <ῆσ?> *εν*· ἔψηλεν. *ἐκινδάψασ* <κ> *εν*· ὑπέ-
 ψηλεν, ἀπὸ **κινδαψοῦ**, ὅπερ ἐστὶν ὄργανον καθαριστήριον.
κίνδον = *κίνδυνος*. Sappho et Alcaeus. Vid. Thesaur. IV p. 1566 extr.
 Cf. **ῥώθυνος** in lexico p. 724.
κιννάβαρι. PK I 91. 110. 118 (saec II p. C.) Vid. lexica. Gen. **κιννα-**
βάρεως Marc. diac. vit. Porphyrii (Teubn.) p. 67, 22.
κιννάμωμος, cinnamamus, hebraice kenamon.
κινύρα, instrumentum musicum, hebraice kinour. Paphi αἱ **Κινυ-**
ρίδες Veneris erant sacerdotes. Cf. Bérard, Les Phén. et l'Od.
 I. p. 477. Cf. **Κινύρας**.
κινυρικός. Caesarius Dial. II 103 p. 606 †. Cf. **κινυρίζειν** et infra
 s. v. **τυμπανικός**.
- Pag. 454. **κίρκος**, circus. Pap. Grenf. III 145 (a. 552) *εἰς χρείαν τῶν ἵππων*
τοῦ δημοσίου κίρκον μέρους Πρασίνων. Wessely, Wien. Stud. XXIV
 p. 138.
κίτρον (etiam neogr.), citrum. Pap. Paris III saec. VII et alibi.
 Wessely, l. l.
 Ad **κίτων**. Cf. Meisterh.⁸ 103; 104. Vid. infra **χιτών**.
- Pag. 455. **κιχλιδιᾶν** desiderativum a v. **κιχλίξειν**. Cf. Kock, fr. com. adesp. 1088.
 Iniuria **κυλοιδιᾶν** coniecit Blaydes. Adde catalogo verborum in *ἰᾶν*,
ἄν ap. Rutherford. Phryn. p. 153.
κιχλίσθοντι = *κιχλίζουσιν* Theocr. XI 78, ubi recte Meineke praetulit
 lectionem *ὑπακούσω*.
κλαγγόφωνος. Caesarius Dial. III 140 p. 659 *ὁ γέφανος*. †
- Pag. 456. **κλαιστός** = *κληστός*. Tit. argivus ineditus saec III a. C. Vid. infra
 s. v. **πέλανος**.

- Ad *κλάλιον*. Corruptum in *κρηλι*() PK 245, 6, ut 245, 11; 246, 18. 24 *χαρκά* legitur pro *χαλκά*.
- κλᾶν ἀμπέλους*, non *κλαδεύειν*, atticum. Vid. Phrynich. Ruth. p. 255.
- κλᾶρος* collective = *κλαρῶται*. LG V 26, ut saepe in titulis creticis *πόλις* = *πολίται* construitur cum verbo plurali.
- κλάσσα* = (neogr. *κλάσις*), classis. PB 455 (saec. I p. C.) et saepe postea. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV, 133.
- ag. 457. Ad *κλέης* et *κλής*. Apud Arist. praeterea excipere debebam *Θεμιστοκλής* Eq. 884. Sed vide normam, quam statuit Kock ad Eq. 281 et Eupolidis fr. 296.
- κλειδοφόρος* mulier. Cariae tit. BCH XI p. 18, n° 5 et 7.†
- κλεισοῦρα*, sermone byzantino regio, cuius praeses *κλεισοῦράρχης*. Cf. Journ. of Hell. stud. XXI p. 69 sqq.
- κλέφος* = *κλέος*. CIG I.
- Κληνερέτα* aeolice = *Κλειναρέτη*, ut *Ἐρίων* = *Ἰρίων*, q. v.
- Κλήνονσα*, nomen cretense. GD 5055 a (saec. II a. C.), unde Blass colligit exitisse verbum *κλ(ε)εῖνω* ductum a *κλέος*, *κλεινός*.
- ag. 458. *κλιβανῆριος*. Amh. pap. 148 (a. 487) et alibi. Vid. Wessely l. l. Cf. *κλιβανον* (ion.) = *κρίβανον* (att.) et Athen. III 110 C. Cf. Rutherford ad Phryn. p. 267 sq.
- κλίμα*, sequior forma pro *κλίμα*. Praeter Nonnum et Anth. Pal. IX 87 cf. Scymni Chii vs. 520.
- Ad *κλιμακίσειν*. Kock Mus. Rhen. 1898, 588 explicat *aufbaumen*, coll. fr. 41—43 de equo, itaque comparandum cum v. *ἀνακατίζεσθαι*.
- κλιμαξ*. Hes. *ἐκ κλίμακος τοῖς πύκταις, ὁπότε χρονοτριβοῖεν, κλίμαξ εἰτίθετο ὑπὲρ τοῦ μὴ μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας*. Nec servato nec omisso *μή* locum intellego.
- Κλομενίδα* = *Κλευμενίδα* = *Κλεομενίδα* (GD 5099). Tit. cret. 5150, 55.
- κλοσιδρομάς*. impetu (obruens et) sub mergens. Timoth. Pers. 90 *ἄπιστόν τ' ἀγκάλισμα κλοσιδρομάδος αὔρας*.
- Ad *κλώθειν*. Poeticum potius quam ionicum. (W.).
- κλώνισμα*. Caesarius Dial. 485 p. 596. †
- κλωνισμός*. Idem ibidem. †
- g. 459. *κνήκινον ἔλαιον* (Diosc.). Rev. pap. 40, 10; 49, 18; 53, 15. 22; 55, 8. Passim ibidem *κνήκος* occurrit.
- κνημοῦν*. Vid. supra *ἐκκνημοῦν*.
- κνιδοχορτόπλοτος*: *ἡ κν. εὐνούχων φύσις*. Theod. Balsamon XLI 1 (Horna, Wien. Stud. XXV 200).
- κνισοτήρης* pro *κνισοτηρητής* coniecit Blaydes Adv. in com. fr. p. 200 BA p. 49, 2. Cf. *πιννοτήρης*.
- κνόπινον ἔλαιον*. Tebt. pap. 122, 11; 253. Cf. Hippocr. I 324 ed. Erm. et lexica.
- g. 460. *κοβαλεῦειν*. EM 524, 28 *τὸ μεταφέρειν τὰ ἀλλότρια μισθοῦ κατ' ὀλίγον*. PO I 146, 2 (a. 555) *κοβαλεῦσαι χόρτον καὶ ἄχυρον ἀπὸ γεουγκῆς*

- χορτοθήκης ἕως τοῦ στάβλου. De verbi origine disputat Wilamowitz, Göt. gel. Anz. 1898, 689.
- κογχίζειν**, purpureo colore inficere, **κογχιστής**, **κόγχιστική τέχνη**. Grenf. II 88, 22. 9. 14 (a. 602).
- κοδομαί**: αἱ φρυκταί. — **κοδομεύειν**: τὸ ἐν τῷ ἔπνῳ φρύγειν. — **κοδομεύς**: ὁ ἐπιτάσων τῷ φρυγεῖ, τὰς κριθὰς φρύγων. H. ἐν Κοθωκιδῶν. Meisterh.³ 215, 8.
- κοικόλλειν**. De h. v. vi et originatione cf. v. Leeuwen ad Thesmoph. 852.
- κοιλάς**, ἡ, vallis. Saepius papyri Tebt. Ptolemaeorum aet. Vid. lexica.
- κοιλογένειος**. Add. Grenf. I 10, 13; 84, 4 (saec. II a. C.).
- κοιμᾶν** pro **κοιμᾶσθαι**. PB 775, 8 **ἐκύμησα** (sic) in epistula prave scripta saec. III p. C.
- κοιμᾶσθαι**, mori. Add. Marci diac. vit. Porphyrii (Teubn.) 53, 34; 82, 9. Cf. **κοιμητήριον**.
- Page 461 **κοινὰ τὰ τῶν φίλων**. Cum noto proverbio cf. Libanii Or. I § 113 **διαφθείρας τὴν παροιμίαν κοινὰ τὰ τῶν ἐχθρῶν ποιησάμενος**.
- κοινόβουλος** = **σύμβουλος** (cf. Schol. Thesm. 928). Bithyniae tit. 207, 11 BCH 1901, 62.
- Ad **κοινοδίκιον**. Add. GD 5040; 5146.
- κοινὸς λόγος**, sensus communis. Thesauri locis M. Haupt addit Galen. I 19, p. 3 K. †
- κοινότερον** = **κοινῆ**. PN 11, 9 **κοινότερον στεγᾶσαι τὴν αὐλήν** (= τὸ στάβλον l. 7) τῶν ὄνων (p. C. 350).
- κοινωνοί** publicani, publicanorum societates. BCH X (1886) p. 267, n° 5.
- Page 462. Ad **κόϊς**. Secundum Pollucem est etiam **ἀγγεῖον ἀλφιτηρόν**, sed vini mensura est PB 472 (saec. VI aut VII), ubi saepe occurrit **οἴνου κόϊς** (sic).
- Ad **κοιτωνεῖτης**. Item PO 471, 84 sq. (saec. II p. C.). Cf. **κουβικουλάριος**.
- Ad **κόκκινος**. Cf. Thumb. 20 sq. (W.).
- κόλακες** antiquioribus sunt, qui postmodo **παράσιτοι**. Cf. Phrynichus Ruth. p. 214 sq.
- κολανδιαφωντον** (?). Vid. infra s. v. **σάγγαρον**.
- Page 463. **κόλλα** atticum, non **κόλλη**. Meisterh.³ 119, 4.
- κόλλαβος** (attice panis genus) pro **κόλλοψ** novicium et rarum. Phrynichus Ruth. p. 280.
- Ad **κολλεκτάριος**. Plura Wessely, Stud. XXIV p. 133.
- κολλήγας** (etiam neogr.), collega. P. Lips. 13 III 18 **τοῦ κολλήγα μου**. Cf. Wessely l. l.
- Ad **κολλήγιον**. Add. PG 73; RSN 129 (saec. II et III). Cf. Wess. l. l.
- κολλήφιον** latine scribi solet coliphium. Plaut. Pers. 92 collyrae facile ut madeant et colyphia, cum vv. ll. coliphia et colliphia.

- Ad *κόλλυβος*. De *κόλλυβος* et *κολλυβιστής*; cf. Phrynich. Ruth. p. 499. In fine corrige FGH.
- κολλύρα* et *κολλύριον*. Cf. etiam *collyra* et *collyrium* in lexicis latinis.
464. *κολούειν* perf. pass. habet *κεκόλουμαι*, non *κεκόλουσμαι*. Cf. Ruth. Phryn. p. 99.
- κολουτέα*. Theophr. H. Pl. III 17. Add. Plaut. Pers. 87 *strutala*, *colutea appara*.
- Ad *κολωνία*. Add. PB 316 et 578 (*κολονεία*); PO 653 (bis *κολωνεία*).
- κομενταρήσιος* (*commentariensis*) τῆς ὑπατικῆς. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) p. 25, 17. Cf. 79, 4.
- Ad *κόμης*. Add. Amh. pap. 140 (a. 349) et plurimos papyrorum locos ap. Wessely l. l. p. 34. Genetivi formae sunt *κόμητος*, *κόμιτος*, *κόμετος*, dativi *κόμητι*, *κόμιτι*, *κόμετι*.
- Ad *κομητικός*. Add. PB 836 (saec. VI) *Μηνᾶ — κομε(τικῶ) βαρῶντι τῆς Ἀρκάδων ἐπαρχίας*.
- κομίτατος*, *comitatus*. L 233 (a. 345). Wessely l. l.
- κόμμι* = copt. *kome*. Add. Grenf. I 52, 5. 14 (saec. III p. C.).
- κομνηγοφρεῖς* *παππομαμμοπατρόθεν*. Theod. Balsamon XII 7 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 182). Cf. supra ad *δοικοφυής*.
- κομοδίων*. Pap. R. AN 310 (saec. IV) in rerum venalium catalogo. Wessely l. l. p. 134.
- κομπάζειν*. Vid. supra *ἐκομπάσθη*.
465. **Comparativus** in *ίων* pro *ίων* ap. poetas atticos. Haec fere traduntur exempla: *ἡδιον* Eur. Or. 499; Suppl. 1101; *βέλτιον* Aesch. fr. 302, fragm. trag. adesp. 320 Nck.², Eurip. fr. 546 et cum v. l. *βέλτερον* Eupolis in EM *ἄσον γένοιτ' ἂν ἀντῆ βελτίω τὰ πράγματα* (e parodia?). Sic *κάλλιον* in melicis e parodia Ar. Eq. 1260; *ἡδιον* Alexidis (?) fr. 25, 6. Comicis extra parodiam aut paratragoediam hic usus procul dubio abiudicandus.
- κομπῶ λόγῳ*. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) p. 3, 16; 61, 13 = *κομπῶ λ.*, si s. ll.
- κονᾶν* (?) = *κοᾶν* ap. Photium s. v. *παρακοᾶν*, q. v. infra.
- κόνβεντος*, *conventus*. Tituli (W.). Cf. supra *διάλογος*.
- Ad *κονδέιτου*. Item papyri aeg., quorum exempla dat Wessely l. l. Ibi scriptum per vocalem.
466. Ad *κονιάτης*. Sic corrige et cf. pap. Mus. Brit. 170, 24; Ostr. 1485 8. 16 (saec. III aut IV p. C.).
- κονσιστώριον*, *consistorium*: *κόμετι τοῦδε τοῦ κ.* PO 140. Vid. infra *κωνσιστώριον*.
- κοντουβερνάλιος*, *contubernalis*. PG 79 (saec. IV).
- Contractio**. Cf. etiam Moulton Cl. rev. 1904, p. 110 sq. De vocalium contractione in dial. ionica et attica disputat C. Eulenberg, Indogerm. Forsch. XV p. 129—210.

- κοπιάτης**, vespillo. Galatiae tit. Christ. n. 84. Journ. of Hell. Stud. XIX p. 98, ubi Anderson citat CIG 9227; Ephiphanium (Patr. Gr. XLI) II 825 A. Iustiniani Novell. 59, 2.
- Pag. 467. **κόπος** pro **πόνος**. Saepius papyri aeg. v. c. PB 844, 10 (saec. I aut II p. C.) **κόπους γάρ μοι παρέχει ἀσθενοῦντι**.
- κοπραγωγεῖν** quamquam in sola Laconis oratione Ar. Lys. 1174 occurrit, probabile est non aliter reliquos Graecos dixisse. Cf. tamen **κοπροφορεῖν** Eq. 295.
- κόραξ** = **κόραξ**. Meisterh.³ 28, 4.
- κοράσιον**. Phrynichus: **κόριον, ἢ κόριδιον ἢ κορίσκη λέγουσιν, τὸ δὲ κοράσιον οὐ**. Vid. Rutherford. p. 148.
- Pag. 468. **κορδακιστής**. Tebt. pap. 281. Vid. **κόρδαξ** in lexicis.
- κορδίκιον**. Pap. L 429 (c. a. 350). Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 184.
- Κορίνθο** = **Κορίνθου**. Salamina inscr. Mitt. XIII 54 (cf. Plut. Mor. p. 870 E, ubi est tetrastichum): **ὦ ξείν', ἐνδορὸν ποτ' ἐναίωμες ἄστυ Κορίνθο, || νῦν δ' ἀμέ Αἴαντος [ναῦσος ἔχει Σάλαμης]**.
- κορινθοειδής**, generis corinthiaci. Tit. delph. BCH XXVI. Vid. infra s. v. **προστεγαστήρ**.
- κόριον** = **κορίαννος**, ut apud Nicandrum. Tebt. pap. 190 (saec. I a. C.).
- κόρμος** et **κορμῆν** cretice = **κόσμος** et **κοσμεῖν**. BCH IX 1888, p. 18, n° 13. Vid. GD 5016; 5017; 5018.
- κορνικουλάριος**, cornicularius. Tituli (W.). Etiam papyri aeg., ut PB 106 V (a. 199). Cf. **κολλικλάριος** in lexico.
- κορόλλιον**, corollium. Pap. mag. Par. 44 App. 156 C.
- κορτίνα**, cortina (courtine). Tituli (W.).
- Ad **κορύφαιος**. Cf. etiam **σφήν**. Superlativum recte damnat Phrynichus. Cf. Rutherford. p. 144.
- κοσκινευτικόν** (sc. **τέλος**), vectigal in Aegypto sub Ptolemaeis. Tebt. pap. 61 (b), 298; 72, 298; 93, 10.
- Pag. 469. **κοσμητεῦειν** = **κοσμητὴν εἶναι**. PB 362¹¹, 6; 741, 1 **Εὐδαίμωνι τῶν κεκοσμητενκότων ἱερεῖ ἀρχιδικαστῆ καὶ πρὸς τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν χρηματιστῶν καὶ τῶν ἄλλων κριτηρίων** (p. C. 144).
- Ad **κοσμητής**. Item PO III 477, 22 (182 p. C.); 519. 3 (saec. II p. C.).
- κοσμίζειν**. = **κοσμεῖν**. Inscr. aeg. aet. Ptolemaei XIII Auletæ. Bull. d. l. soc. arch. IV p. 96 **ἐκοσμίσατο τὸν ἱερὸν τόπον τοῖς κυρίοις θεοῖς μεγίστοις** i. e. regum statuis. Cf. Hesych. s. v. **κοσμίζω** et **οἰκίζω** = **οἰκῶ** in lexico.
- κοσμολαμπής**: **τῆς κοσμολαμποῦς ὀδηγητρίας** (Sct. Virginis) **χάριν**. Theod. Balsamon XIV 3 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 180). Cf. Thesaur.
- κοσμοποιήσις** = **κόσμησις**. PO III 498, 30 **τὰ δὲ προκειμένα πάντα — λαξέυσομεν οὐδεμιᾶς πρὸς ἡμᾶς οὐσης κοσμοποιήσεως**, i. e. dum nulla a nobis requiritur ornatio.
- κοσμοπροσκύνητος**, a mundo adoratus. Theod. Balsamon XV 2 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 183). Cf. **παντοπροσκύνητος**.

- Ad κόσμος. Cf. supra κόσμος et infra ξένιος s. ΚΣ pro Ξ.
κοσμήτροπος an **κοσμοτρόπος**? Theod. Balsamon XIX 21 τοῖς κοσμο-
 τρόποις. Neutrum satis intellego (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
κοτεῖν. Add. nov. Pindari fragm. vs. 31 PO III 408 λαῶν ξενοδοῦντα
 βασιλῆος ἀτασθαλίᾳ κοτέων.
κουαδράριος, quadrarius. PB 21 (a. 340).
κουβικουλάριος, cubicularius. Marci diaconi vit. (Teubn.) 24, 19;
 32, 16; 34, 8 cett. **κουβούκλιον** (sic) 39, 13.
κουκοῦμιον, cucuma. Grenf. II 111, 22 (saec. V aut VI) κ. χαλκοῦν.
 Editor „a cucumellum argenteum figures in the list of
 property handed over by Paulus bishop of Cirta to Felix the
 curator reipublicae (Baronio Ann. Eccl. an. 308 XII).”
κούμουλος, cumulus. Pap. Vitelli (a. 380) R. Acc. dei Lincei,
 Seduta del 22 nov. 1903 l. 21 αὐτόθι δὲ [ἐπλη]ρώθη τῶν ναύλων
 καὶ τῶν κουμούλων καὶ τῶν σακκοφ[ορικῶν] μίσθων, ubi quid κου-
 μούλων sibi velit se non intellegere fatetur editor.
κουράς. Vid. supra ἐγκουράς.
κουράτωρ, curator. Saepe papyri, v. c. PB 705 (a. 260). Cf. Wes-
 sely, Wien. Stud. XXIV p. 135.
Κούριον in Cypro. De derivatione a semitico kour, furnum, offi-
 cina ferraria cf. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 407 sq.
κουροσόνη. M. Haupt ad Thesaurum citat Greg. Naz. I p. 691 Ben. †
κουρωνοτάριος (?). Paris. III (saec. VII). Wessely l. l.
 70. **κοῦσπος**. Phot. ποδοκάκη· ξύλον δὲ ἐν εἰρητῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες
 συνέχουσιν, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις (i. e. Byzantinis) κοῦσπος (male Naber
 de suo edidit κοῦστος) λέγεται. Cf. Schol. ad Ar. Pac. 479 τῆς ποδο-
 κάκης τοῦ νῦν καλουμένου κοῦσπου. Huius vocis, qua etiam Neo-
 graeci utuntur, omissae in Thesauro mentionem mihi suppeditavit
 collega coniunctissimus J. C. Vollgraff. In Heliand occurrit
 kusp, compes.
κουφεία, levis materies. Tebt. pap. 5, 199 (a. C. 118). Vid.
 supra s. v. καλαμεία
 Ad κοῦφον. Neogr. κοῦπον, cupa. Cf. καινόκουπον Paris 9 (a. 635);
 ibidem p. 34. App. 2 (saec. VI). (Wessely Wien. Stud. XXIV p. 135).
κοχλίαρρ' ια', cochlearia (in vasorum argenteorum catalogo saec.
 VI) RAN 368 (Wessely l. l.).
κοχόζειν = κοχυδεῖν. Vid. Strattidis comici fr. 61 K.
κραβατάλιον = κραβάτιον. PB 950 (aet. byzant.). Num forte κραβατά-
 ριον? Traditur κραβάκτι(ον) Grenf. II 111, 22 (saec. V vel IV).
Κραναῖαι (nymphae) = Κρηναῖαι. Theocr. I 22. Vid. κράννα.
κράνον. Tebt. pap. 39, 31; 230. Vid. s. vv. πολίον et τριβακόν.
κραντήρες ὀδόντες (Arist. H. A. II 4) οἱ ὕστερον φυόμενοι, οἱ λεγόμενοι
 σωφρονιστήρες. H. Iidem vocantur γνώμονες; sed ῥαίστορες
 sunt dentes exserti (apri scil.). Vid. ῥαίστωρ.

κραπιδάριος. PB 344 saec. III/IV iuxta *ἰμαγίνιφερ*, *ὀπτικῶν*, *πάκανος*, *ληγιανάριος*.

κράστις *θηβαίων*, vectigalis genus sub Ptolemaeis. Tebt. pap. 61 (b), 318; 68, 90; 70 (Introd.); 72, 322 et alibi saepe. Grenf. I 42, 11. Vid. lexica.

κραταιοί sive *ἡγούμενοι*, di quidam inferiores cum superioribus (decanis) praesidentes astris. Chaeremon (Neronis aequalis) in Porphyrii epistula ad Anebonem apud Eusebium Praep. Evang. III 4. Cf. fragm. astron. Monacense a Bollio editum in Archiv I p. 492 sqq. et calendarii astrologici fragm. PO III 465 cum editorum commentario, partis fortasse *τῶν Σαλμενιχιακῶν*, quae a Chaeremone citata saeculo II a C. non recentiora habentur. Vs. 3 unus eorum aquarii praeses vocatur *Νέβν*. Describitur sic: *ὁ τύπος αὐτοῦ ἀνδριάς ὀρθὸς τὸ πρόσωπον γυπὸς, βασιλῆον ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἰς δὲ τὰ πλάτω πρόσωπον ἔχων ὄψεως, πτέρυγας ἔχων δύο, πόδας λέοντος, ἔχοντος μαχαίρας δ', τὰ πρόσωπα χρυσᾶ*. Cf. alias *κραταιῶν* descriptiones ll. 60 sqq.; 107 sqq.; 161 sqq.; 201 sqq.

Κράτεια, ut ubique habent Athenaei codd., non *Κρατεύας*, est fabulae Alexidis titulus. Mulieris est vel potius deae nomen, quod una cum *Καβίρω* et *Μίτρω* et *Πρατολάω* legitur in vasculo rubro boeotico. Monuit Kaibel, coll. O. Kernio „die Boeotischen Kabiren in Herm. a. 1890, 9 sqq. — Cf. Menandri fr. 939 K. et compara Proserpinae nomen *Πασικράτεια* in lexico meo p. 635.

Pag. 471. Ad *κρατευτής*. Ultimis verbis addantur haec: Ex hoc titulo apparet iniuria Kockium sollicitasse Eupolidis verba (fr. 171) *κρατευτὰς μολυβδίνας*.

κραῦρα, morbus quidam bovum et suum. Add. Gort. tit. GD 5001.

κρηγορεῖν. Caesarius Dial. III 145, p. 672. †

Ad *κρεωδαίτας*. Cf. *κρεοδαίτας*.

Pag. 472. **κρηπίδωμα** (Diod. S.). Tit. Bursian. Müll. Jahrb. LXVI p. 65 (W.).

Κρήτη et cognata vocabula in omni dialecto servant priorem vocalem. — GD 5160 *τὸν ἐν τᾷ νάσωι Κρηταιέανς καὶ [τὸν ἐξ τᾶς νάσω Κρη]τανς πάντας τὸνς Φοικλον[τανς]*. Ubi Blass „Zwischen *Κρητες* und *Κρηταιεῖς* macht auch Polybios den Unterschied, das *Κρητες* die Nationalität, *Κρηταιεῖς* eine politische Zugehörigkeit bezeichnet.“

κριθῆ. Libanius proverbialiter Or. I § 58 (F. I p. 84, 7) *χρῶμενος δὲ τοῖς οὔσιν, εἰδώλοισι γέ τισι σοφιστῶν ὥσπερ οἱ τοῖς ἐκ κριθῶν ἄρτοις ἀπορίᾳ γε τοῦ βελτίονος*. Similiter nostrates: uit gebrek aan roggebrood eet men korsten van pasteien.

κριθός (= *κριστός*) quid? Tit. cret. 5016. 12 *κῆπι τὸν κριθῶν κοῖλον ἐς τὰν δεξιὰν αἰ ὕδωρ ῥεῖ ἐς τὸνς τῶν φαξίων ὄρονς*.

Pag. 473. Ad *κριθόπυρος*. Cf. voc. atticum *αὐτόπυρος* = *πυρὸς καθαρὸς*, et *ἄκριθος*.

- κρίμα** (hellenistic *κρίμα*) = *δόγμα* sive *ψήφισμα*. SBA 1888, p. 867
κρίματι τῆς λαμπροτάτης πόλεως et BCH 1901, p. 87 (Bithyniae tit.
 rec. 218, 1—3) *κρίματι τῆς κρατίστης βουλῆς*.
- κρίνειν**. Vid. *ἐκρίθη*.
- κριοτάφος**, sacerdotii genus in Aegypto. Tebt. pap. 61 (b), 401; 72,
 411. Cf. *ἰβιοταφεῖον* et *κροκοδειλοταφεῖον*.
- κριτὴν δίδωμι**, do iudicem, formula latina, saepe occurrit in P. Catt.
 Ad *κριτήριον*. Cf. *Ἀλιαία*. — Interdum significat iudicium =
κρίσις. Cf. tit. BCH XXV, 28 et Dittenb.² 371, 9.
- κρίως** cretice = *κρέως*. GD 5128, 7.
- κροκοδειλοταφεῖον**. Tebt. pap. 88, 4. 10. Cf. *θεὸς κροκόδιλος* Tebt.
 pap. 84, 73. 111 et supra *κριοτάφος*. — *κροκοδιλοτάφιον* Grenf.
 II 14 (d) 3 (saec. III a. C.).
- [*κροκοδείλ*?]ωφ. PB 362 VI 23.
474. **κροκόδιλος** constans papyrorum aet. Ptolemaeorum lectio sec. Wit-
 kowsky Opusc. II 526. De etymologia ex *κρόκη* (= *κροκάλη*) et
δρῖλος vid. H. Diels et K. Brugmann Indogerm. Forsch. XV 1—9.
 Saepius etiam postea ita legitur, sed plerumque, ut fere in
 codd., *κροκόδειλος*. Aliae varietates sunt *κορκόδειλος*, *κροκύδειλος*,
κρεκόδειλος.
- κρονεῖον**, Saturni templum. Grenf. I 11 (I) 16; [II] 15 (157 a. C.)
ὁμόσαι ἐπὶ τοῦ κρονεῖου.
- κροταλιστρίς**. Vid. s. v. *δῶμα*. Cf. *κροταλιστής* in lexicis.
- κροταφίζειν**, alapam infligere. Add. P. Lips. 13 III 24 *τὴν κεφαλὴν*.
Κροτωνίτης. Miller Mel. p. 269. †
- κρούειν**. Comici h. v. usi esse videntur pro *ἐσθίειν*, ut *ἐρείδειν*. Hesych.
ἔκρουεν ἤσθιεν.
- Ad *κρυβῆ*. Item PO III 465, 230. (Calendarii astrologici fragm.).
475. **κροπῶς** = *κρύφα*, *κρύβδην*. PB 401, 4 (608 p. C.).
- Ad *κρυφάδης*. Legitur PB 631, 11 (aet. byzantinae).
- ΚΣ pro Ξ constanter LG, ut *κσένους* etc. GD 4982, [*κ*]σήνιος GD 5008, 1.
Ξήνιος GD 5055; cf. *κρόξηνοι*. — Saepius *ὀξένιος* elliptice pro
ὀξένιος κόσμος in titulis creticis, v. c. GD 4984, 15 (cf. 4982, 5
 ubi *κόσμος* additur).
- Ad *κταίνειν*. Formam tuetur Weber Neue Phil. Rundsch. 1903,
 p. 113. Dubito.
- κτείνειν**. Vid. s. v. *θνήσκειν*.
- κτηνοτροφία**. PB 964, 15.
- Ad *κτηνοτρόφος*. Add. PB 638, 6; 964, 11. 18. Cf. *καμηλοτρόφος*.
κτῆτωρ in papyris aeg. plerumque distinguitur a *γεωργῶ*, sed PB 519
 (saec. IV) *γεωργόν* legi videtur pro *κτῆτορα*.
- Ad *κτιλεύειν*. Cf. Hes. *ἐκτιλωμένοι· συνηθισμένοι, συνήθεις*.
476. **κοαθίσκος** commemoratur in catalogo instrumentorum chirurgicorum
 in cod. Laur. 74, 20 Herm. 38, 282. Vid. *κόαθος* in lexicis.

κουάιστωρ, quaestor. Marci diac. vit. Porphyrii (Teubn.) p. 43, 18; 44, 1. 8.

Κυβελήγία κόρρα = Κυβελήγία. Hymn. Orph. vs. 1 inscr. musaei Neapolitani (n° 111, 463) ed. H. Diels: πρωτογόνοι Γῆι μητρὶ ἔφη Κυβελήγία Κόρρα (Persephone). Cf. Pind. O. X 15 Κύκνεια μάχα. Vid. Berl. phil. Woch. 1903, 1316. Cf. A breve finale apud Aeoles in lexico p. 1.

κυβερεωτης quid? PO III 491, 19 ἔστιν μου ἡ σφραγὶς Τύχης κυβερεωτης. An nomen proprium?

Pag. 477. ἐν Κυθαιτιδῶν. Meisterh.³ 215 b.

Κόθηρα. Vid. infra s. v. Σκάνδεια.

Κοθήρριος demoticum constanter cum duplici ῥ̄ habent tituli, sed Κόθηρα, Κοθήριοι insula doricā, ut Περαραιβία, Μυρρινοῦς, Μυρρινοῦσιοι, Μυρρινοῦττα, Μυρρίνη, sed Μύρινα, Μυριναῖος, urbis Cymae vicinae et Lemniae nomen. Meisterh.³ 97, 11.

Pag. 478. κυκῶν respondet semitico messæx, potio mixta. Vid. Bérard, Les Phén. et l'Od. vol. I.

κυκλεύειν (Strab.) Grenf. I 68, 7 (a. 561) ἐτοίμως ἔχω κυκλεύσαι τὸ αὐτὸ γέωργιον ἐκ τῆς ἐμῆς ζωῆς (sic).

Ad κυκλευτής. Cf. Crönert Cl. rev. 1903, p. 98.

Κόκνεια pro Κυκνεία. Vid. Κυβελήγία.

κυκνικός: κυκνικὰς συμφοράς. Theod. Balsamon XXXVI 18 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 198).

κυλλεῖν hellenistice, κυλινδεῖν vitiose pro κυλίνθειν. Vid. Cobet, Nov. lect. 454. 459. 638. De κυλίνδεσθαι et καλινδεῖσθαι cf. idem p. 637. Ad κυμαίνειν. Timoth. Pers. 190 κυμαίνων τύχαισι = χειμαζόμενος ταῖς συμφοραῖς (Wilam.).

κύμβαλον. Caesarius Dial. II 110, p. 653 κολοβὸν ἐκ πάντων ἡμῶν τῶν μελῶν τὸ οὗς κεχάκευται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ διακοσμεῖ τὸ περιεκείμενον κύμβαλον. †

Pag. 479. κυμινοδοκεῖον pro κυμινοδόκον iure requirit Headlam in Nicocharis comici fr. 2 K. (II p. 771).

κυμοτόμος. Suidas: περὶ τὰς γεφύρας οἰκοδόμημα τρίγωνον τὸ ὀξὺ ἔχον ἔμπροσθεν ἐν τριγώνῳ σχήματι, ἐμβόλῳ νηὸς μακρᾶς ἀπεικασμένον. Legitur haec vox in Syriae tit. a. 524 p. C. BCH XXVI p. 166, l. 9 sq. σὺν τοῖς κοιμοτόμοις (sic).

Κυνδυός iuxta Κινδυός (saec. V a. C.). Meisterh.³ 29, 6.

κυνέγειρος (?). Eustathium 1892, 15 scripsisse suspicor: ὡς δὲ κύων καὶ τῇ κωμῳδίᾳ ἐνέτηξε (ἐνέταξε?) σκῶμμα γυναικειὸν τὴν εἰρημένην κύνειραν, ἣ γουν τὴν τὸν κύνα (membrum virile) εἰρύουσαν, ὅπερ ἐστὶν ἐφελκομένην, ἣν δὴ κυνέγειρον (pro ὄν δὴ κύνα χοῖρον) ἄλλη κωμῳδία φησί, παλαιὰ χρῆσις δηλοῖ, ἐμφαίνουσα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόσουρα εἰρησθαι καὶ τὸ κύνειρα. Quod si recte conieci, hoc vocabulo fortasse simul alludebatur ad nomen proprium Κυνέγειρος.

- κονόκαυμα** [cuniculi ardor]. Petrus Chrysologus Senn. 51. †
490. **κονορράφιον**, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.
- κυπελλομοχθεῖν** et **κυπελλοσεμνόνειν** τὰς δεσποτικὰς δεικνοφιλοτησίας. Theod. Balsamon XXII 4 sq. de pincerna (Horna, Wien. Stud. XXV, p. 188).
481. **Κύπριος** dorice = **Κύπριδος**. Theocr. XI 16. Vid. $\bar{\iota}\bar{o}\bar{\varsigma}$ term. gen. p. 396. **κύπρος**, cyprus, hebraice kopher.
- κυρεία** = **κυριεία**. Amh. pap. II 95 col. I 6 τὴν τούτων **κυρείαν** καὶ **κράτησιν**. PO III 485, 22; 493, 2. 9; 505, 22. 29. Scribitur eodem sensu **κυρία** CPG 13, 9: **οἰκίας** — **κυρίαν** καὶ **κράτησιν**.
- Ad **κυριακὸς λόγος** Huius reditus vocatur **κυριακὸν χρέμα** PO III 474, 41, ubi citatur P. Meyer in Festschr. zu O. Hirschfeld p. 139.
- κυριοσύνη**. PB 668, 3 (aet. byzant.) **παρὰ τῆς ἡμῶν κυριοσύνης**.
482. Ad **κυσσάνιος**. De terminatione cf. **λίσσανιος**.
- κυφαρισός** = **κυππαριτός**. Recens Eleuthernae in Creta tit. metr. GD 4959, vs. 2 **αἰεὶ ῥέω ἐπὶ δεξιὰ, τῆ κυφαρισός**, ubi cypressus. Cf. in lexico **κυφαρισσινον** (Add.) et **Κυφαρισσιφᾶς**.
483. **κύφων**, ὄ. De vulgari vocabuli sensu adde tit. Pergami saec. a. C. II col. IV, 20 Mitt. 1902, 53 de servo: **μαστιγούσθω ἐν τῷ κύφῳνι πληγαῖς πενήκοντα** — **μαστιγῶθεις δὲ ἐν τῷ κύφῳνι πληγαῖς ἑκατὸν δεδέσθω ἐν τῷ ξύλῳι ἡμέρας δέκα, καὶ ὅταν ἀφίηται, ἀφείσθω μαστιγῶθεις μὴ ἐλάσσοσιν πληγαῖς πενήκοντα**. Cf. Cratini fr. 115 K. ap. Poll. X 277.
- κῶδιον**. Add. **Διὸς κῶδιον** οὕτως ἔλεγον, οὗ τὸ ἱερεῖον **Διὶ** τίθεται, ἐφ' οὗ οἱ καθαιρόμενοι ἐστήκεισαν τῷ ἀριστερῷ ποδί. τινὲς δὲ τὸ μέγα καὶ τέλειον, ὃ δὲ **Πολέμων** τὸ ἐκ τοῦ **Διὶ** τεθυμένου ἱερέου (scil. **κῶδιον**). H.
- κωλήπιον**. Add. Petron. 70 colepium.
- κωμάζειν** c. acc. portare in pompa. PB 362^b, 17 **ἐργάταις κωμάσασσι τὸ ξόανον τοῦ θεοῦ πρὸς ἀπάντησιν τοῦ ἡγεμόνος**. Cf. ibidem p. 10, 18 ἐν θεάτρῳ.
- κωμασταὶ θεῶν**. PO III 519, 11 (saec. II p. C.).
- Ad **κωμαστήριον**. Hinc revocanda e codicibus eadem vox apud Synesium 73 a, ubi e Wesselingi coniectura hodie legitur **κωμαστήριον**. Monuit Crönert Cl. rev. 1903, 196.
484. **κωμομισθωτής**. Tebt. pap. 183 (saec. II a. C.), ubi editores „Probably the official in charge of μισθώσεις of βασιλικὴ γῆ.”
- κῶνος**. Add. Grenf. II 17, 3. 6 (136 a. C.): **ὁμολογῶ ἔχειν παρὰ σοῦ κῶνον χαλκοῦν ἐν ὑποθήκῃ, ἐφ' ᾧ ἂν με ἀπαιτῆς καὶ μὴ ἀποδίδω σοι, ἀποτίσω σοι χαλκοῦ (τάλαντον) ἄ B (i. e. δρ. δισηγίλιας) τιμὴν τοῦ προγεγραμμένου κῶνου**. Editor „Galen. Lex. 424 uses the word for the iron pole round which grain was piled in conical shape.” Non liquet.

κωνιστιώριον consistorium. Marci diac. vita Porphyrii (Teubn.) 44, 18.
 κωπεύειν, instruere remis. Vid. supra *ἐκκωπεύειν*.
 Ad κῶον. Item FGH ostr. 44; 2.
 Ad κῶς. Persae ionice loquenti tribuit Timotheus Pers. 162 (cf.
 Wilam. p. 39).
 Ad κωστωδία. Adde PB 341 (saec. II). Neo-graece *κουστωδία*.

A.

- Pag. 485. *λαάρχη(μα)*. Tebt. pap. 64 (a), 145.
λααρχία. imperium militare in Aegypto Lagidarum aetate. Tebt. pap.
 61 (a), 109; 62, 257; 63, 19; 60, 29: *οἱ ὑπὸ τὴν Χυμήμιος λααρχίαν ἐππεῖς καὶ ἐπτάρουροι* (sc. μάχιμοι).
λαβίς, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.
λάβρος. Add. Timoth. Pers. 84 *ἤδη θρασεῖα καὶ πάρος | λάβρον αὐχέν'*
ἔσχες ἐμ | πίδαί καταζευχθεῖσα λινοδέτωι τεόν.
 S. v. *λαβώμεθα* corrige chelidonismo.
- Pag. 486. *λαγαίεν* cretice = *ἀφιέναι*. Mus. Ital. II 227 sq. n. 82 = GD 4982, 4,
 ubi *ἐπιτρέπειν* interpretatur Blass. Vid. *λαγάσ(σ)αι* et *ἀπελάγασαν*.
 Ad *λαγάσ(σ)αι*. Cf. Gortynis tit. GD 5007, 1 *ἀπελάγασαν — ἐλεύ-*
θερον; 5008, 2 *τῶ ἀπολαγάσαντος*, manumittentis; 5009 a, 3
[ἀπολ]αγασθένσα, manumissa. Cf. 5010, 7. 8.
 Ad *λάγυνος*. Cf. PB 972. 7. — *λαγόνια*. RNN 106 (saec. VI).
λάθος, τό doricè = ἡ λήθη. Pseudotheocr. XXIII 24.
λαϊμᾶν = *λαιμάσσειν*. Hes. *λαϊμᾶν' ἐσθίειν ἀμέτρως*. Pro corrupto *λαῖμα*
 Ar. Av. 1563 nuper restituit A. Willems, ubi Dindorf cum Bentleyo *λαίγμα*, coll. Hes. *λαίγματα* — *ἱερὰ ἀπάργματα*. Arridet mihi
 Willemsii coniectura.
 S. v. *λαίμαστρον* in fine corrigitur *λαιμαστ[ρῆ]*.
- Pag. 487. *λαιμοτόμος*. Timoth. Pers. 142 *λαιμοτόμωι — σιδάρωι*.
λακκοσκαπέρδης· *λακκόπρωκτος*. H. Fr. com. adesp. 1362 K. Alludi
 videtur ad satis amplum foramen in palo, per quod in ludo cui
σκάπερδα nomen funis traiectus erat, quo duo pueri palo adstantes
 averso corpore alter alterum sursum trahere nitebantur. Cf. Poll.
 IX 116. Translationi fortasse favebat similitudo quaedam vocabu-
 lorum *σκάπερδα* et *πέρδεσθαι*. Frustra Blaydes coniecit *λακκοσαπέρδης*.
λάκτιμα (?) *λαβών*, calce feritus. PG 56, 26 *ἔτι τὴν πλευρὰν πάσχω*
λάκτιμα λαβών (a. 346). An *λακτικὰ*? Cf. *λακτικός* in lexicis.
λακτίσαιτο = *λακτίσειεν*. Mimus PO III 413, 65.
λάχοι cretice = *λάχοι*. Gortynis tit. GD 4976.
- Pag. 488. Ad *λαμβάνειν*. PB 843, 10 (p. C. saec. I vel II) *εὐχαριστεῖ σοι ὅτι*
τὴν ἀδελφὴν σου καλῶς ἔλαβες. An bene tractasti? Expectes
 μου pro σου. — Vid. supra *ἔλαβα*.
λαμπάδαρχος. Meisterh.³ 124, § 40, 1.

489. **λαμπρότης**: Ἡ σὴ λαμπρότης formula honorifica byzantina, v. c. Grenf. I 59, 6; pap. Lips. 13 III 14. Cf. ἀδελοφότης, ἀρετή etc.
λανάριος, lanarius. PB 904, 5 (p. C. 376).
λάνκλα, lancicula. PB 781 col. V (saec. IV aut III).
λαξεία (vid. λαξός) ter legitur PO III 496: 6. 11. 34, **λαξική** ibidem l. 34 sq.
 Ad **λαξός**. Add. Tebt. pap. 121 13; Amh. pap. 128, 80.
λαοδόκος (?). Add. Kaib. ep. 461, 11.
 Ad **λαοκρίτης**. Item Tebt. pap. 5, 216. 219 (a. C. 118).
λαομουλτοσοστάτης. Mich. Psellus vid. s. v. ἀνάπτης. Secundum elementum obscurum. Editori Sternbachio tu-multus subesse videtur.
λαῶν dorice = λῆον, λήιον. Theocr. X 21. XVIII 29. Cf. Eustath. ad II. II 147, p. 193. 34. Priore loco ante Bergkium legebatur **λαῖον**, posteriore **μεγάλα ἄτ'**, quod Köchly correxit in **ἄτε λαῶν**.
 490. **λαοτομεῖν** = λητομεῖν, metere. Theocr. X 3. Pro **λαιοτομεῖν** correxit Bergk.
λαοτόμος = λατόμος. Add. epigramma corinthiacum in American Journ. of arch. VII p. 17, vs. 3 **μορφὴν λαοτόμος μὲν ἔη μειμήσατο τέχνη**.
λαργιτίων, largitio. Syriae septentr. titulus a. 524. BCH XXVI p. 166 **κόμητος τῶν θ(ε)ίων λαργιτιόνων**.
λάρμαρον quid? FGH 348 **κηροῦ εἰς πλησίνην, δητίνης ὀλκῆς, λαράρο ο ξηροῦ, πισήνων** (i. e. **πισίνων**) κτέ.
 Ad **λάραναξ**. Hes. **ἐκ λάρανακος νόθος**. Num intellegendus ὑποβολιμαῖος, ut comparari possit ollae usus in pueris supponendis? Cf. Ar. Thesm. 505.
 Ad **λάρατιος**. Item BCH VIII p. 353 sqq.
 Ad **λασθημεν**. Cf. supra **ἐλάσθη**. Breve est **α**.
λασιωτίς. Fragm. carminis epici alexandrini e pap. aeg. editum a Goodspeedio in Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 241, col. II 20 **κορυφαῖς λασιωτίδος ὕλης**. Cf. **λάσιος** et **λασιών** in lexicis.
 491. **λατόμιον** = λατομία. Saepius occurrit in Thraciae titulis. Cf. Arch. epigr. Mitt. aus Oest. VIII 224, n. 58—60.
λατραβίξειν = βωμολοχεύειν. Hes. **ἐλατραβίζον· τὸ βωμολοχεύειν καὶ πανουργεῖν λατραβίξειν ἔλεγον**.
Λαοδικεός sera forma pro **Λαοδικεύς**. Meisterh.³ 61, 2. Cf. **lautumiae**.
λαύρη. Vid. s. v. ὀρσοθύρη.
λαφόσσειν. Vid. **διαλαφύσσειν**.
λαχανεία. Tebt. pap. 60, 39; 86, 43, 50. Cf. **lexica**.
λαχανισμός. Add. Tebt. pap. 107, 73.
 492. Ad **λάψεται**. Cf. Hes. **ἐλαψα· διέφθειρα. Κύπριοι**.
λέβεις et **πένεις** (= **λέβης** et **πένης**) formae boeoticae sec. Heraclidem ap. Eustathium p. 1401, 34; Chorobosc. Schol. in Theodos. I 169, 26; Theognost. Cram. An. Ox. II 41, 29 (C.). Vid. infra **πένεις**.

- Ad λέβης. Vid. etiam τρίπους.
- λεβητομανία· τὰς λεβητομανίας | καὶ τοὺς στεναγμούς τοῦ πολυμόχθου βίου. Theod. Balsamon XXXIV 7 sq. (Horna, Wien. Stud. XXV p. 126).
- Ad λεγέων. Cf. testimonia ap. Wessely Wien. Stud. XXIV p. 136. λεγιωνάριος, legionarius. PB 794, 6. (saec. II/III p. C.).
- λεία. Proverbium Μυσῶν λεία post Dem. p. 248, 23 usurpat Libanius Or. XI § 123 et Epist. 673.
- λειᾶναι = λεᾶναι. CIA I 282, 11 (saec. V a. C.).
- Pag. 498. Ad λείος = τέλειος. Falsa videtur haec Meisteri interpretatio. Cf. Dicaearchi Pelii montis descr. p. 144 ed. Gail. τούτου δὲ ἡ μὲν ἕξια τριφθεῖσα λεία καὶ καταπλασθεῖσα τῶν ποδαργῶντων τοὺς πόνοους ἀφίστησιν κτέ.
- Corrige: λείστριον = λίστριον.
- Pag. 494. λειτός forma sincera attica pro λιτός. λείωναι LG II 35, non ληίωναι verum esse disputat Bechtel, quem Blass sequitur GD 4991, Bezzemb., Beitr. 25, 162. Cf. in lexico meo λῆν.
- λελαμμένος. Vid. infra s. v. λέπειν.
- Pag. 496. λέλογχα = εἰληχα. Haec poetica forma occurrit etiam in papyris aeg., v. c. PO III 503, 20 (118 p. C.).
- λελόγχει = λίλογχε. Theocr. IV 40. Vid. εἰ pro εἰ in lexico p. 239 sq.
- λεοντόκρανον· Ἀμαζονικὸν ὄπλον. H. Gl. poetica, fort. tragica.
- λεοντομάχος. PO 412, 40.
- λεοντοπρόσωπος. Add. PO 465, 162.
- λεοντόχασμα. Add. IRN p. XXI, n°. 7258. †
- λέπειν. De comico verbi usu cf. δέρειν = τύπτειν. Vid. corruptas Hesychii gl. ἐλέπουν et ἐλέπαιον (i. e. ἔλεπ<ον· ἔ>παιον). Perf. pass. part. λελαμμένος servavit CIA II 167, 68 (a. C. 334/6) ἐπιβαλὼν κάλαμον λελαμμένον. Meisterh.³ 185.
- λεπροποιός. Theod. Balsamon VI 4 (Horna, Wien. Stud. XXV, 179) λεπροποιός τρόπος.
- Pag. 496. λεπτοκεραμεύς (Kleintöpfer. Vit.). Pap. Vitelli III a. 505 R. Acad. dei Lincei, Seduta del 20 Nov. 1903.
- λεπτομήλη, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282. Cf. μήλη.
- λεπτώριον, instrumentum chirurgicum. Ibidem.
- Ad Λεσχανόριος. In Creta hic mensis primum occurrit in sero titulo gort. GD 5015, 17.
- Ad λεσωνείας. Papyrus nunc editus PB 734, ubi II 7 legitur λεσωνείας κροκοδιβ¹ (sic) μέρος. Cf. PB 719, 10 δέκατον λεσονείας (sic) "Ἰσιδος Νεφερσή[τος]... δραχμὰς τετρακοσίας ὑπὲρ ὧν ὀφίλου[σι λόγ]φ τῆς αὐτῆς λεσονείας ἀργυρίου δραχμῶν... Vox aegyptiaca esse videtur. Vid. λεσῶνις lex. p. 960. — Nunc cf. Wilcken, Archiv. II p. 122.

Λεττίνης = *Λεπτίνης* forma non attica. Cf. lex. s. v. *Λεττιναῖος*.
Vix recte Meisterh.³ 76, not. 662.

λευκήρης Aesch. Pers. 1013). FGH 2 (III), 32 fragm. lyr. saec. II
p. C. loco lacero.

Λεοκίππειον, τό, scribitur per diphthongum. Cf. idem p. 51.

λευκομέτωποι, avium genus? Copulantur enim cum anseribus, gallinis,
columbis. Grenf II 14 (b), 3 (a. C. 264 aut 227).

Ad **λευκόπυργος**. Crönert, Cl. rev. 1902, 197 „Latet *λευκουργός*,
qui opera marmoris (*λευκοῦ λίθου*) conficit (?). Cf. *Διονύσιος*
λευκοργός (sic) Haberdey Wilhelm Inscr. aus Kilikien 31, 70
(saec. III p. C.), Syriae inscr. a. 223 p. C. BCH XXVI p. 182 l. 4,
ubi editor nescio an rectius *λευκουργούς* explicat ceux qui
font les induits, citans ex Aphrodisiadis tit. CIG 2749, 5
λευκουργεῖν; — itaque *λευκουργός* = *κομιατής*?

λευκόχρωμος = *λευκοχρώς*. Grenf. II 74, (302 p. C.) *κάμηλον λευ-*
κόχρωμον.

λευκῶς. Add. Didymus de trim. 3, 9, p. 363 *μυστικῶς ἅμα καὶ λευ-*
κῶς σημαίνων. †

Λεώνων et **Ληόνων**, Leonum iuxta *Λεόντων* in papyris aeg. aet.
byzant. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 136.

Ad **λεῶς**. De nominibus compositis cum *λεῶς*, *λαός* cf. Meisterh.³
128, 16. 21.

ληγάτον, legatum. PB 327 (166 p. C.) Grenf. I 62, 16 (saec. VI
aut VII), etiam ἡ **ληγατίων**. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.)
p. 46, 22. Hinc verbum *ληγατεύειν*, largiendi sensu ibidem
l. 17 ὁ βασιλεὺς ἐκέλευσεν τοῖς ἐπάρχοις *ληγατεύσαι αὐτοῖς ἀπὸ*
δημοσίων Παλαιστίνης ἀνὰ χρυσοῦ λίτρας κ', et sensu proprio 82, 7
διετύπωσεν εὐσεβῆ διαθήκην, ληγατεύσας πολλοὺς.

ληγάτος, legatus. Grenf. I 62, 16 (saec. VI aut VII).

498. **λήκροθος** et **λήκρόθιον** mensura in Aegypto. Tebt. pap. 117, 15; 221.

λημματίζειν = *λαμβάνειν*. Apollon. de synt. p. 101. Occurrit PG 54, 9
(a. 346) *ἀλλὰ θέλομέν σε ἐξ ὀλίγου λημματισθῆναι*, i. e. *κερδῆναι*.

Ad **λην**. Add. Ar. Lys. 1105 *καὶ λῆτε* (*καλεῖτε* Rav. m. 1, *κᾶν λῆτε*
m. 2 et schol. Correxerit Ahrens).

499. **ληῶν**. Vid. *λεῶν* et *Δηξένου*.

ληόνων, leonum. RAN 353 (a. 513) Wessely, Wien. Stud. XXV
p. 45, ubi plura cft. brevis ε per η redditae exempla.

λησμονεῖν = *ἐπιλανθάνεσθαι*. Marci diaconi vit. Porph. p. 22, 15
(Teubn.). Cf. *λήσμων* in lexicis.

λίβανος hebraice *lebona*.

λιβέρνου iuxta **λιβόρνοο**. PB 455 (saec. I p. C.); 741 (a. 143/4);
709 (Antonini Pii aet.).

λιβράριος, librarius. Titula (W.) et papyri, v. o. PB 423
(saec. II).

- Ad *λίγκλα*. Corrige *λίγγλα*. Papyrus est saec. II aut III.
- λιγυαχής**. Add. Acarnaniae tit. metr. Mitt. XXVII 339, l. 1 *ἐν λιγυα-
χέσι Μούσαις κεκριμένον κτέ.*
- λιγυμακρόφωνος**. Timoth. Pers. 232 *τούτους δ' ἀπερύκω, λαβητήρας
ἀοιδᾶν κηρύκων λιγυμακροφῶνων τείνοντας ἰνγάς.*
- λιγυσφαράγων** — *φορμίγγων*. Pindari fr. PO III 408, 34. Cf. *βαρυ-
σφάραγος* et *ἐρισφάραγος* in lexicis.
- Pag. 501. **λιθι(ουργός)**, operis musivi artifex. PK II 310, 5. Cf. Crönert.
Cl. rev. 1903, 197. Vid. *μουσιάριος* in lexico p. 968.
- λίθος** = ὄρος, terminus, in Aeginae titulo IA 360. — De *λίθος*
fem. gen. cf. Meisterh.³ 129, 26.
- λιθοτόμον**, instrumentum chirurgicum, quo lapides in vesica frange-
bantur. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.
- Pag. 502. **λικέλλιον** quid? PB 874, 7 (aet. byzant.) *τὰ ἀναλώματα τοῦ λικελλίου.*
- λίμιτος** aut **λιμίτης**, limes? PB 670, 4 (aet. byzant.) *τοποτηρήτης
(-ρίτης pap.) τῆς αὐτοῦ ἐνδ[ό]ξης (sic) ἐξουσίας ἄνω τοῦ λιμίτου, ut
pap. Leid. Z (saec. IV), sed λίμης RAN 357 κόμιτος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ
λίμητος.*
- λιμνασμός**. Add. FGH 111, 20.
- λιμναστής**. Tebt. pap. 209 *Νικανορ(ι) λιμνα(στῆ)ς*. Vid. *λιμναστεία*
in lexico.
- λιμός**, homo famelicus, ut in Posidippi fr. 26, 12 K., novum
Menandri *Κύλακος* fragm. PO III 409, 89 *λιμοὶ [βίον] | ἔχον[τε]ς ἐν
τ[αῖς] χερσίν = ἀποχειροβίωτοι (-βιοι).*
- Ad *λιμπάνειν*. Cf. fragm. trag. Grenf. II 6 (c); fr. 2, 4 [*λ*]ιμπάνει.
- λινόδετος**. Add. Timoth. Pers. 85 *πέδαι — λινοδέται, i. e. in ponte.*
Cf. supra s. v. *λάβρος*.
- λινόζωστος**. Ibidem 16 [*πλ*]ευράς *λι[νο]ζώστους ἔφαινον*, scil. navis latera
vincta τοῖς διαζεύγμασιν.
- Pag. 503. **λινοκαλάμη** = *λινοκαλαμῖς*. PB 546, l. 3 (aet. byzant.), ut in scholio
Ar. Lys. 736.
- λινοφαντεῖον** = *λινοϋφεῖον* sive *λινοφείον*. Cf. *λινοργεῖον*. Tebt. pap. 5,
238 (a. C. 118), ubi vid. editorum notam p. 57, et ibidem l. 242.
Ibidem *λινοφαντικὸς* et *λινόφος* ll. 239, 240.
- λινοφείον**. PB 324 (a. 161/2 p. C.): *ἄμφοδον Λινοφείων.*
- λινοφικός**. Cod. Theodos. X 20, 8. 16 etc. Vid. Wessely, Wien. Stud.
XXIV p. 137.
- λιπόκεντροι μέλισσαι**. Vid. infra s. v. *σιμοπρόσωπος* et cf. Eupo-
lidis fr. II 458, 6 sq. Mein. et Plat. Phaedon 91 C.
- λιποπνόη**, ἡ, animae deliquium, mors. Timoth. Pers. 106.
Vid. supra s. v. *κατάστερος*. Cf. *λιποθυμία*, *λιποψυχία*.
- Ad *λίσσάνιος*. De terminatione cf. *κυρσάνιος*.
- λιτα**. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 414 comparat hebraicum *louth*,
tela et arabicum *louthoun* sive *lithoum*, amiculum.

- λιταῖος.** Vid. *λιδαῖος* in *Addendis*.
- λιτός.** Vid. supra *λειτός*.
- λιτοργήσαντες.** futurum. Vid. *ἐποίησαντες*.
- Ad *λίτρα*. Papyrorum aeg. testimonia collegit Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 137. Eodem sensu *λίτρον* FGH 331 (125/6 p. C.).
504. **λογαρίδιον** = *λογάριον*. PO III 599 (saec. I vel II p. C.).
- λόγευμα.** Rev. pap. 3, 5; 12, 13; 56, 15. Adde s. v. *λογεύειν*.
- λογευτικά,** vectigal in Aegypto Ptolemaeorum aetate. Tebt. pap. 105, 5. 24. Vid. lex. s. v. *λογεύειν*.
- λογικοπρακτεύς,** ὁ et *λογοχλαινίδιος*. Theod. Balsamon XLIV 20: οὐθ' ὁ πλατυμὸς τῶν λογοχλαινιδίων | οὐθ' ἡ καλύπτρα τῶν λογικοπρακτέων | εἰς γῆν ἀπερρύησαν ἀπαντοφθόρον. (Horna, Wien. Stud. XXV p. 201).
- λόγιος.** Vid. Phrynich. Ruth. p. 284.
- λογίσκος** = *λογάριον*, si recte Kock emendavit corruptum *λογισμός* in Antiphanis fr. 207, 2 K.
505. **λογογράφος** et *λογογραφία* in Aegypto PO II 1, 59 (p. C. 292); Amh. pap. 82 (saec. III aut IV). Cf. Wenger Archiv II 26 et Wilcken II 128.
- λογοθετεῖν,** rationem repositum. P. Catt. II 3 *λογοθετηθεῖς πρὸς αὐτόν* „nachdem er zur Rechnungsprüfung an ihn aufgefordert”. Ad *λογοθέτης*. Add. PB 969 II 11 (p. C. 142?); P. Catt. (vers.) III 28; IV 4 cett.
- λόγος.** Soph. O. C. 1225 *μὴ φῶναι τὸν ἄπαντα νικᾷ λόγον*. Cf. Liban. Or. XI § 233 *πάντα δὲ λόγον νικᾷ*.
- λογοχλαινίδιος.** Vid. s. v. *λογικοπρακτεύς*.
- λοεπὸν** pro *λοιπὸν*. Tit. christ. in Journ. of Hell. Stud. p. 370, n° 183 A, 11.
- λοεσσαμένοις** aeolice = *λουσαμένοις* Eresi tit. saec. fere II a. C. l. 4. Paton, Cl. rev. 1903, 290.
- λοιπεῖς** = *λοιποῖς*. CIA II 467, 12 sq. (saec. 1 a. C.). Cf. *δουεῖν* = *δουῖν*. Ad *λόφκ[ας]*. Titulus est GD 5126 a, 4.
- Ad *λόλλα*. Cf. Thumb. 112 (W.).
506. **λουδάριος,** ludarius = *μονομάχος*, gladiator. Lydiae tit. Mnemos. XV 154, n° 14 = Mitt. VI 266 n° 1.
- Ad *λούειν*. Cf. Rutherf., Phryn. p. 90 et 274 sqq. Seros scriptores, quales sunt Aelianus et Philostratus, quos in censura mihi obmovit Weber, nihil moror. Passim autem etiam veteribus librariorum seras formas quibus ipsi utebantur obtrudere quis ignorat?
- Λούκιος** pro *Λεύκιος*, Lucius, in papyris aeg. iam primo p. C. saeculo paene constanter scribitur, rarissime *Λεύκιος*. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXV p. 52 sq.
- λουσώριον,** lusorium. Tituli (W.).
- λουτηρίδιον.** PB 781 II 12. 18.

- λουτήριον.** Cf. Meisterh.³ 27, 20.
- λοχεύματα,** liberi. Tit. pros. Syriae BCH XXVI p. 187 *συγγάμου καὶ λοχευμάτων καὶ εὐσεβῶν συγγενέων ἀποικομένων* (= τεθνηκότων).
- λοχηφόρος δίφρος,** lectus puerperalis. Marci diaconi vita Porphyrii (Teubn.) p. 39, 4 ἡ δὲ δέσποινα ἦ μόνον (= ὡς πρῶτον) ἔτεκεν καὶ ἀνέστη ἐκ τῆς λοχηφόρου δίφρου.
- λοαία** forma feminina ad *λυαῖος* = *λυτήρ*. Timoth. Pers. 132 *κακῶν λυαία*, scil. Magna mater. Vid. s. v. *Ἰλιοπόρος*.
- Pag. 507. λογγούριον,** forma attica pro *λυγκούριον*. CIA 835, c—1, 69 (a. C. 320/17). Meisterh.³ 76, 3.
- λοκίαρχος** sive **λοκίαρχης** Benndorf et Niemann, Reisen I p. 46: *ΛΥΚΙΑΡΧΩΝ* (W.).
- Λοκωνεία** attice per diphthongum scribitur. Meisterh.³ 51.
- λομεών. ἦ.** Timoth. Pers. 81 *λυμεῶνι σώματος θαλάσσαι*.
- Λόππειος,** Paeonium princeps, **Λόκπειος** vocatur in decreto attico a. 356 a. C. CIA II add. 66 b, 3 (= *Λύκφειος*). Meisterh.³ 76, 1.
- Pag. 508. λοχνείδιον** atticum, non *λυχνίδιον*. Cf. Blaydes ad Aristoph. fragm. p. 142.
- λοχνεῖον.** candelabrum; **λοχνίον,** candela. Meisterh.³ p. 51. Passim confusa a librariis. — De *λοχνία* et *λοχνοῦχος*, laterna, cf. Rutherford. Phryn. p. 131 sq. et 367.
- λοχνοκατα.** Cratinus fr. 237 K. et *λοχνοκαυστεῖν* (l. *λοχνοκαυτεῖν*) in Pollucis cod. Laurentiano. De Aegyptiorum *λυχνοκαῖα* vid. Herod. II 62; Themist. Or. IV p. 49; Liban. Or. XI § 267.
- λωβητήρ.** Add. Timoth. Pers. 231. Vid. supra s. v. *λιγυμακρόφωνος*.
- λωδίκιον** (= *-κιον*), lodicula. PB 98. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 137.
- Pag. 509. λώντι** dorice = *ἐθέλουσιν*. Theocr. IV 14. Vid. *λῆν* in lexico.

M.

- ^a
M = *μάλιστα* in papyris aeg. Vid. BCH XXVI p. 121 extr.
- μά.** Nomina in *μα* hellenistice brevem habent paenultimam. De papyris aeg. vid. Moulton, Cl. rev. 1904, 108, ubi affert *θέμα* Tebt. pap. 120. 123; PB 995. PO 298. 501. 517; *πρόσθεμα* PO 564. Arch. I 286 bis; *ἐπίθεμα* PO 500. Amh. p. 85; *ἐκθεματισθῆ* Tebt. pap. 27; *πρόδομα* ibidem 40 etc. etc.; *χρίματος* (a *χρίμα*) PO 529. Cf. supra *κλίμα*.
- μά** pro *νή* aut *ναί* **μά** seri scriptores. E papyris cf. v. c. P. Lips. 13, 13 *μά τὸν παντοκράτορα*, per deum; PG III 3 *μά τὴν πρόνοιαν*, per providentiam.
- Pag. 510. μάγισσα, τά** quid? PG 55, 15 loco lacero. Ad *μάγισ*. Cf. Grenf. II 111, 23 (saec. V aut VI) *μαγίς ξυλ(ί)νη* α'. **μάγιστρος τῶν ἵππέων**, magister equitum. PB 405; 917 (a. 348).

- Ad **μαγιστριανός**. Cf. Pap. RAN 333 (saec. V). Vid. Godofredus ad Theodos. cod. VI 24, 2.
- Ad **μαγκιπειών**. Cf. papyri ap. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 138.
- Μαγνησία, Μαγνήτες** in dialectis servant ἤ.
- Ad **μάζα**. Sunt qui huic vocabulo tribuant originem semiticam comparantes hebraica mazon, alimentum et masa, placenta. Cf. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 420.
- μαθάμαι** ζητῶ. H. Bergk correxit **μάθαμι** aeolice = **μανθάνω**, hinc tuens Theocr. XXIX 15 ἐξ ἐτέρω δ' ἕτερον μάθης = **ζητεῖς**, ubi antea probabatur v. l. **μάτης**, quae tamen habet quo commendatur, quia aliud est **μανθάνειν**, aliud **ζητεῖν**.
- Ad **μαιόμενος**. Cf. Hes. **έμασάμην** εὔρον = **έμησάμην**.
- § 513. **Μακεδόνισσα**. Vid. supra s. v. **-ισσά**.
- Μακέτης**, personae nomen in Macedoniae titulo Mitt. XXVII p. 318, n°. 46, 2.
- μακραιών**. Add. Timoth. Pers. 209. Vid. supra s. v. **εὐγενέτας**.
- μακρωναχένοπλος**, longa cervice praeditus. Timoth. Pers. 106 **μακρωναχένοπλους χειρῶν δ' ἔγβαλλον ὀρείους πόδας ναός**, i. e. **κόπας**.
- μακροειδής**, procero corpore. Saepe papyri aeg. Cf. **μακροπρόσωπος**, longa facie, in Addendis.
- μακτρισμός** (?). Hes. **μακτήρ** — **καὶ ὀρχήσεως εἶδος <μακτρισμός>**. Cf. **ῥακτήριον**.
- μάλα**. Vid. infra **σφόδρα**. Passim adverbiorum **λίαν, μάλα, πάνυ, σφόδρα** vis augetur anteposendo voculam intensivam **καί**.
- μαλάβαθρον**. Vid. infra in Addendis s. v. **ἀδρόσφαιρον**.
- μάλαγμα**. Add. CPG 30, col. 10, 6.
- § 514. Ad **μαλίδες**. Theocriti locus est VIII 79.
- μαλκίειν** veterum est, non **μαλκιᾶν** Cf. Rutherford. Phryn. p. 155 sq. et Aeschyli fragm. 332 Nck.³ ἔλα, **δίωκε μή τι μαλκίων ποδί**.
- μαλῶσαι** = ὑπὸ μάλης βαστάσαι, i. e. **κλέψαι**. Mimus PO III 413, 43: **κυρία Χαρίτων, ἔτοιμάσου ἔαν δυνηθῆις τὸ τῶν ἀναθημάτων τῆς θεοῦ μαλῶσαι**. Cf. vs. 217 **ἔαν τι δύνῃ τῶν ἀναθημάτων βάσασον**.
- μαμπ(άρια)** **λινᾶ**, mapparia (cf. copt. et lat. voc. mappa). Pap. Grenf. II, 711, 12. 13 (saec. V aut VI) cum nota editoris. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 138.
- μανδάκης** **κυρίως**, ὡς φησιν καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς Γεώργιος, **δεσμὸν χόρτου δηλοῖ**. H. PK 187, 596 et 188, 638 in **μανδ()** hanc vocem agnovit Kenyon. Cf. **μάνδακ(ας)** Wien. Denkschr. 1889, 243 (saec. VII). Utrobique subesse etiam potest forma **μάνδακον**, quam praebet Rev. Eg. IV 64, 21 (593 p. C.). Legitur etiam **μανδάκιν** (= **κιν**) Wien. Denkschr. l. l. p. 255 (saec. VII). Cf. Crönert in Cl. rev. 1903, 196. Num vocabulum est byzantinum, cohaerens cum verbo latino manducari?
- μανδαταρ()**, mandatur(). RQ 520 (saec. VI). Wessely ll.

- μανδύας, ὁ.** Hes. *εἶδος ἱματίου Περσῶν πολεμικοῦ*. Cf. Poll. VII 60. Aeschyli fragm. 354. Vid. s. v. *δισσέπαρχος*.
 Corrigantur typ. vitia sic: *μανέανον* — PB 544, 25 *μανέανα* ἕξ et mox s. v. *μανούβριον* lege PB 544, 22.
 [*μάνην* = *μανίαν*. Phot. In *μάμμην* = *μαμίαν* refnxit Nauck, Philolog. I p. 353].
μάνης, ὁ, proprie nomen servile, appellativum est = ὁ *παῖς* Ar. Pac. 1146 et Lys. 1212.
μανίσεις, laedere. Ramsay, Americ. Journ. of Arch. II 1886 p. 23 (W.). Ad *μάνικες*. Locus est PB 40 (saec. II/III p. C.).
μανούαλι, manuale (neogr. *μάναλι*). Pap. aeg. Wessely l. l. p. 138.
μάραθρον, feniculum, forma attica et dorica = sequior *μάραθρον* in comoedia attica et sicula Epicharmi (Ath. II 71 a). Hinc fort. *Μαραθῶν*, ut *ἀμπελῶν* cett. Bérard tamen, Les Phéniciens et l'Odyssee I p. 187 „Le nom de Marathon semble nous reporter à tel nom de lieu Syrien, Marathous ou Maratha.”
μαργαίνεσθαι = *μαργαίνειν*. Hes. *ἐμαργήναντο ἐνεπεφόρητο*. Nisi forte terminatio τῷ dittographia nata est ex explicatione.
μαρμαρόπτερος (?). Timoth. Pers. 38 *ἐν μαρμαροπ[τέρ]ο[ι]ς κόλποισιν* [*Ἀμφιτρέιτας*. Cf. Wilam. p. 40. Num forte = *μαρμαροπέτροις* eadem metathesi qua Alcman Parthen. inversa ratione *ὑποπετριδίων* pro *ὑποπεριδίων ὀνείρων* dedisse creditur numerorum causa? Vid. s. v. p. 858 sq.
μαρμαροφεγγής. Timoth. Pers. 103 *στόματος δ' ἐξήλλοντο μαρμαροφεγγεῖς παῖδες* (dentes) *συγκρουόμεναι*, ubi procul dubio non remorum *σκαλμοί* intellegendi cum Wilamowitzio pag. 50, sed remigum pavidorum dentes, ut hyperbolice sane dixerit poeta.
μάρτυρος (epice = *μάρτυς*) occurrit etiam in seris papyris aeg. v. c. PG 54,6 *μάρτυρός ἐστιν ὁ θεός* (a. 346).
 Pag. 516. Ad *μαρούεσθαι*. Cf. Theocr. I 29.
μαρυκᾶσθαι dorice aut aeolice = *μηρυκᾶσθαι*. Hesych. *ἐμαρυκᾶτο ἐμασᾶτο*.
Μασανναςᾶς in titulis atticis vocatur Afrorum rex, qui a scriptoribus **Μασινισσᾶς**. Meisterh.³ 15.
μαστάζειν. Dorice aut epice *ἐμάσταξεν ἐμασήσατο*. H.
 Pag. 517. **μάστιγαν** pro *μάστιγα* in barbaro Scythae sermone Ar. Thesm. 1135. Vid. *ᾶν* terminatio.
μασχαλολαβέως, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.
ματᾶν. Add. *ματώσας* (Meineke pro *πατώσας*) *διατριβούσας*. H.
 Pag. 518. **μάτην:** *ἐπὶ μάτην*, frustra. Epistula saec. p. C. II PO III 530, 8 *ἐπὶ μάτην*] δὲ τῷ τοῦ Πανσιρίωνος (*πραγματίῳ* sc.) — *προσκαρτερῶ*. Similiter *εἰς μάτην* dicunt sequiores. De hoc similibusque disputantem vid. Rutherfordium ad Phryn. p. 117 sqq.

- Ad *μάτης*. Vid. *μάθᾶμ[α]ι*.
ματρώπολις. Heracleae ponticae tit. (Bithyniae n° 192). BCH 1901, 48. 2.
 Ad *μάχαιραν*. In lexicī censura recte vLeeuwen Hesychianum *αἶρα* derivat ab *ᾰρ*, coll. *χέαιρα*. Etymologia vocabuli perobscura est. Ceterum in annotatione mea cf. typ. vit. est pro cft. Contulit enim Headlam, non ego, qui huic originationi fidem non habebam.
519. *μαχαίριον*, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 382.
-μαχος, -μάχος. Vocabula composita sic desinentia enumerat Charitonides, *Ἰθηνᾶ* XV p. 421, 425, de his similibusque disputans p. 416—485, de proparoxytonis *σύμμαχος, ὑπέρμαχος* celt. p. 435—442.
 Ad *μεγαλεῖος*. Praeter Addenda vid. Grenf. II 78, 16 (ubi l. τὸ pro τὸν), 17 (307 p. C.).
μεγαλίζειν (?). Sub glossa *μεγαρίζοντες· λιμώσσουντες· μεγάλα λέγοντες* in Bachmanni Anecd. I 296, ut alibi monui, duae hae latere videntur: *μεγαλίζοντες· μεγάλα λέγοντες* et *μεγαρίζοντες· λιμώσσουντες*. Cf. Aristoph. Acharn. 734. 743. 751.
520. *μεγαλοπρέπεια*. Honorifica appellatio byzantina ἡ ὑμετέρα *μεγαλοπρέπεια*. Grenf. II 100, 11 (a. 683).
μεγαλοπέροχος, valde eximius. Theod. Balsamon, epist. V 5 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 213).
μέγαρα· οἱ μὲν τὰς καταγεῖλους οἰκήσεις καὶ βάραθρα κτέ. H. Hinc nomen urbis *Μέγαρα*. — Semiticae originis esse ducit Vict. Bérard, Les Phéniciens et l'Odyssee I p. 193 sqq.
- Μηγαρεύς*. Selinuntis tit. IA 514, 6. 12 et fort. Pamphyliae IA 505, 10. 21. 23. Item inscr. perantiqua Protiae insulae, quam prope diem editurus est discipulus meus J. H. W. Strijd. Cf. *μηγάλο* et *μηελξίος* in lexico.
- μεγαρίζειν*. Vid. s. v. *μεγαλίζειν*.
μεγασθενής. Add. fragm. tragicum Grenf. II 1(b) [1] 73.
μεγαλόχρητος = *μεγαυχής*. Thyrraei tit. metr. Mitt. XXVII p. 339, n° 21, 3 sq. *μεγαυχήτοιο Λέοντος | κοῦρον*.
 Ad *μεγιστότατος*. Cf. s. v. *βέλτατος*.
μεδιμνιαῖος melior forma quam *μεδιμναῖος* (Hesych. s. v.) extat in titulo gortynio GD 499 extr.
- Medium pro activo.** Ut apud seros scriptores, saepe recentes tituli imprecatorii Amorgi BCH XXV p. 415 (cf. XXVI p. 218): *ἐπιτελέσαιτο, λάβοιτο, κλαύσαιτο, ὑλακτῆσαιτο, κοκκύσαιτο, θερῖσαιτο, ἐνέγκαιτο*.
μέζατ[ος?] = *μέσσατος, μέσσοσ?* Vid. supra s. v. *ἀνχημωλία*.
521. *μεδέσθαι* absque sensu idoneo legitur Soph. El. 1272. Legendum *μή, μάποστερήσης* (= *μή ἀποστ.*) | *τῶν σῶν προσώπων ἄδονάν με θεδέσθαι*.
μεθιδροῦσατε, μεθιδρουσαμένου. Vid. OT pro Y.
μεθόπιον (cf. Hes. s. v.) = *μετόπη*. Tit. delph. BCH XXVI p. 54, l. 7 *εἰς τὰ μεθόπι[α] γόμφων σιδαρίων ἔξ*. Editor p. 59 cft. *μεθόπωρον, ἐφ' ἴση, καθ' ἴδιαν*.

μεθύειν figurate = μεμηνέναι. Libanius Or. IV 10 (ed. F. I p. 290)
οὐ ποί' (malim οὐ πῶς ποί' cum Cobeto) ἄν ὑπήκουσαν ἀνθρώπων
μεθύονται —; ubi vix opus videtur Gardae coniectura μεθειέντι.

Ad μείζοτερα (sic l. hic et s. v. μειότερη). Cf. etiam βέλτατος, βελ-
τιωτέρας, καλλιότερον, μεγιστότατος. Antiqua sunt ἀμεινό-
τερος Mimnerm. ap. Stob. VII 12, προτεραίτερος Ar. Eq. 1165,
κυντερώτερος Pherecr. com. fr. 106 K., κυντερώτατα Eubuli
fr. 86 K., χειρότερος Hom. et fortasse alia.

Μελίχιος iuxta Μελίχιος tituli attici. Meisterh.³ 56, 13.

Ad μείν. Adde ἀναγραφήμειν, ἐπιμεληθείμην, ἐξήμειν, ἐσί-
μειν, ἐχθέμειν, θέμειν IGI I 677; 694; 761 (saec. III a. C.);
εἰσγραφήμειν IGI I 58 saec. I p. C. (W.).

Ad Μηείξιος (sic l.). — Vid. etiam Μεγαρεύς.

Pag. 522. Μεκακλείος = Μεγακλέους Lesb. CIA II 2877; Μεκαρικῆ = Μεγαρικῆ
CIA II 3178 b. Meisterh.³ 15 et 75.

Pag. 523. μελαμπεταλοχίτωνα Ματρὸς οὐρείας δεσπόσυνα γόνατα, i. e. ἐνδεδυμένα
χιτῶνα μέλασι φύλλοις πεποικιλμένον (interprete Wilamowitzio). Ti-
moth. Pers. 134.

Μελαμόθιος = Μεγαμόθιος. Meisterh.³ 85, 8.

μελάνθιον, τό. Saepe haec herba occurrit in papyris Tebt.

μελανός = μέλας. PG 48, 6 μίαν μὲν (βοῦν) μελανήν (a. 346).

Ad μέλι. Cf. tit. 143 A in Journ. of Hell. Stud. XXII 369, ubi Gor-
dianus quidam cippum erigit uxori suae ὑπὲρ τοῦ μέλιτος (= τό
μέλι) γλυκυστάτη.

μελίζεσθαι. Add. Pindari fr. vs. 66 (PO III 408).

Pag. 524. μελίκηρος, ὁ = τό μελίκηρον. Fragm. medicum in pap. Musei Brit. ap.
Kalbfleischium in programmate Univ. Rostoch. sem. aest. a. 1902,
p. 4 A, col. II 1.

μελίλωτος. Add. Sapphus fr. Berolin. col. II μελίλωτος ἀνθεμάδης.

μελίμαλον (cf. μελίμηλον) scholiastam pro γλυκύμαλον legisse Theocr.
XI 39 coniecit Geel, recepit Ahrens ed. II. Sed vid. Fritzschi notam.

μέλιστα pro μάλιστα Papp. aeg. Vid. Thumb. p. 138 (W.).

μελιτόρροτος, mel fluens, melifluus. Vid. infra s. v. σιμο-
πόσσωπος.

μελίχροος aeolice Sappho fr. 100, ubi Bergk fortasse sine necessi-
tate scripsit μελλίχροος. De producta vi arsios, ut apud Homerum,
prima syllaba cf. Theocriti aeolicum carmen XXVIII vs. 14 ἀνυσιερ-
γος et 25 σὺν ὀλίγῳ, ubi tamen sententia favet Bergkii coniecturae
σύχῃ' XXIX 25. 26. 36. Vid. Fritzschi notam. Cf. supra ἄπαλος.
μελίχρως passim papyri aet. Ptolemaeorum ad personam aliquam
significandam.

μέλλειν. De hoc verbo vid. Meisterh.³ 169, 3 et 241, 2. Cf. ἡμέλλε
μέλλουσαν ἄκουσαν. H., qui corruptissime: ἀμελοῦσαν ἄκουσαν ἢ
ἀνελοῦσαν.

526. Ad *μεμόριον*. Cf. *μεμούριον* in titulo phrygio (W.).
μέμπτετρα τὴν μεμομένην. H. Cf. *σώτειρα* etc. Sic Meineke correxit
μέμφειρα τὴν μέψιν. Vid. Teleclidis com. fr. 62 K.
 Ad *μένειν*. P. Lips. 13, 14 ὁ λογιστὴς ἐκεῖ μένει, habitat. Hinc
 Hesychius ἔναειν ἔμενεν.
μένημα, mansio. PB 740, 5. 6. (aet. arab.).
μέρα = *μοῖρα*, μέρος saepe papyri aet. byzantinae, v. c. Grenf. I
 68, 12 a. 561.
527. Ad *μερισμός*. Occurrit etiam Lagidarum aetate. Cf. Tebt. pap. 29,
 15; 58, 38.
 Ad *μερῖται*. Cf. infra *συμμεριτεύειν*.
 Ad *μεσαμέριον*. Sed *μεσαμβρινόν* Theocr. I 15.
μεσέγγυος = μέσος, μεσίτης plerumque significat sequester, sed in
 Orchomeni tit. a. C. 223—170 (Dareste, Recueil d'Inscr. iur. gr.
 p. 284, n. VII B 146) idem vult quod *συγγραφοῦλαξ* sive *συμβο-*
λοφύλαξ. P. Meyer, Archiv III p. 97.
μεσίτης. Vid. Mitteis, Herm. XXX 616 sqq.; P. M. Meyer, Archiv
 III p. 103.
μέσος ᾗ ἐλάττων, mediae aut paullo minoris staturae, for-
 mula papyrorum aet. Ptolemaeorum ad personam aliquam signifi-
 ficandam v. c. Grenf. II 23 a) [2] b; 28 A (ἐλάσσων ἢ μέσος); 35, 4. 5.
529. Ad *μετά*. De usu formulae μετ' ὀλίγον (μικρόν) similibusque cum
 genetivo rarissimae apud antiquos (Xen. Hell. I 1, 13; cf. Herod.
πέμπτω ἔτεϊ τούτων), sed inde a Polybio perfrequentis, vid. Charito-
 nides, *Ἀθηνᾶ* XV p. 268—284. De formulis *μετά τινος ἔπεσθαι* et
ἀκολουθεῖν (et ἅμα τινὶ ἔπεσθαι et ἀκολουθεῖν κατόπιν τινός) diligen-
 ter idem disputat (partim post Cobetum, Var. lect. p. 22) l. l.
 p. 370—374.
 Ad *μετάβολοι*. Cf. Tebt. pap. 116, 20. 50 (saec. II a. C.).
Μεταγειτονιών pro *Μεταγειτινιών* saepe tituli attici saec. II et III p. C.
 Meisterh.³ 69, not. 595.
 Ad *μεταδιατίθεσθαι*. Item PB 891, ubi passim occurrit; PO III
 489, 5; 490, 3; 491, 3; 492, 4; 494, 4.
530. *μεταδιοικεῖν*. Tebt. pap. 61 (a), 9 (a. C. 118) τῶν ἐν τῷ νβ' (ἔτει)
μεταδιοικημένων ὑπὸ Ἀνικήτου καὶ τῶν συνπροστατῶν. Cf. l. 30. — Vid.
μεταδιοίξεις.
μετακληροχεῖν. De militibus aet. Ptolemaeorum Tebt. pap. 61 (a),
 107, 128; 62, 252. 326; 63, 188 64, 20 (*μετακεκληροχημένος*).
μεταλόγιον, τό. PO III 515, 2 (134 p. C.) καὶ μηνιαῖον Φαμενώθ καὶ
μεταλόγιον κατ' ἄνδρα ἰσοχῆς. Vertunt editores „both the monthly
 (summary) for Phamenoth and the secondary (detailed) list of
 receipts”, adnotantes: „This word would seem to be connected with
 the phrase *μετὰ λόγον* which occurs in Fayum tax-receipts (cf. Pap.
 Fay-Towns 53, 2. 3. not.) and to indicate a second tax of the

individual payments, as contrasted with the *μηνιαῖον* which only gave the totals." Nos „gedetailleerde rekening", ad litteram „narekening". — Cf. *κατάνδρα* in lexico.

Ad *μεταξύ*. Vid. infra *μετοξύ*. In Eretriae lege sacra Eph. arch. 1902, 102, l. b. ἡ μεταξύ esse videtur nomen agri siti inter montes chalcidicos et carysticos Euboeae.

Ad *μετ' εἰκάδας*. Meisterh.³ 164. Vid. supra s. v. *εἰκάς*.

Ad *μεταμισθοῦν*. Addendis add. PO III 496, 42.

μετάνεξις quid? PB 551, 2 λόγος μετανέξεως οἰναρίων. Nec verbum *μετανέχειν* usquam nec substantivum alibi legi neque *ἄνεξις*. Quia vero antecedit (λόγος) οἰναρίων δαπανηθέντων, fortasse significatur vinorum asservatio.

Ad *μεταπωλεῖν*. Cf. inscr. delph. II BCH 1901, 110, 21 τῶμ μεταπωληθέντων τὰ πρῶτα.

Pag. 581. *μετατιμᾶν* (?) Caesarius Dial. II 111 616 p. οἱ δικασταὶ ἀρετὴν μετατιμῶντες, κακίαν δὲ κολάζοντες. † Suspectum mihi verbum. Scribendum arbitror μὲν τιμῶντες.

Ad *μεταυτίκα*. Idem vocabulum Crönert restituit PK II 292 vers. μετα[υτί]κα.

μετοικεῖν c. gen. (??) sine sensu legitur in Thespieae tit. BCH XXV p. 360, 10 κῆ μετοικέμεν Φιλωνίδαο τῶν Καλλίππυ ἐγγόνων μεδένα. Lapidem habere *ΜΕΘΙΚΕΜΕΝ*, i. e. μὴ θινέμεν sive θινέμεν = μὴ ἐφάψασθαι, ut alibi in titulis manumissoriis scribi solet, nuper conieci in Mus. Rhen. 1904, p. 144. Quo lecto amicus editor Guil. Vollgraff mecum communicavit se iam in apographo suo dispicere tantum literas *KHMEI... EMEN*, ita ut fortasse vera lectio sit κῆ μεῖ [θιν]έμεν, sibi vero in mentem venire κῆ μὴ [θιν]έμεν κτέ. Utrum verum sit, ostendet fortasse aliquando denuo inspectus ipse lapis.

Pag. 582. *μετοξύ* = *μεταξύ*. Commemorat in lexici censura Weber, sed ubi legatur non indicavit.

μετρήθω cretice = *μετρεῖτω*. GD 4986 (iuxta *προφωνήτω*).

Ad *μέτρον*. In PB commemorantur μ. Ἀθηναῖον, δημόσιον, δημόσιον δοχικόν, δοχικόν, ἕκτον Καρανίδος, ἐξαχολνικόν, ἐξαχολνικόν Ἀσκληπιδίου, δημόσιον Ἐπαιτον, καγκέλλου, δημόσιον ξυστόν, δημ. ξυστόν Ἐπαιτον, καλοῦμενον τριόδος, φοινικηγόν (an φοινικηρόν?). Vid. Index X. Cf. φοινικηρόν. — Potestatis amplitudo significari hac voce videtur ap. Libanium Or. IV § 13 ἐπίσταμαι δὲ πόσοι μὲν ἄρχοντες ἡμῖν, πόσον δε τι ἐκάστω τὸ μέτρον, nisi forte vertendum: quae sit unicuique rei magnitudo.

μῆ cum aoristi imperativo pro coniunctivo occurrit Hom. *Δ* 410 (cf. schol.); *Σ* 134; *ω* 248; Soph. fr. 453 (Nck³) et e parodia Ar. Thesm. 870 (μῆ ψεῦσον). — Quid intersit inter *μῆ λέγε* et *μῆ εἶπης* docuit G. Hermann ad Soph. Ai. 1064.

Ad *μηδὲ ἀμοῦ*. Corrige saec. V pro IV, scil. a. 494 a. C. — Formae οὐδὲ ἀμοῦ, quae citatur in Meisterh.³ Indice, nullum affertur exemplum.

583. *μηδικόν, τό*, sepulcrum generis medici. Journ. of Hell. Stud. XII 124, n°. 57, 4, ubi comparatur *θέματα [μηδικά]* in tit. ap. Ramsay, Cities and Bishoprics of Phrygia I p. 75.

Μήδισσα sera forma, Meisterh.³ 71, 2. Vid. supra s. *ισσο*.

Ad *μηθείς*. In tit. deliaco (quem non indicat) *μητε εν* (sic) legi monet in censura lexicī Weber. Cf. *μητένα*.

μηλαττον, crasis attica. Meisterh.³ 71, 2.

μηλωτίζ, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Vid. Herm. 38, 282. Vocabulum compositum ex *μήλη* et *ούς*.

Ad *μημόριον*. Item tituli aet. imperatoriae in Macedonia Mitt. XVIII n°. 2. 3. 4. 6. (W.).

Ad *Μήν*. Vid. supra s. v. *ἔχασθαι*. — Ad *Μήν τύραννος*. Cf. Bursian—Müller Jahrb. 1890, p. 99 et 102; Anderson, Journ. of Hell. stud. XIX 80 sq.; (*Μήν καταχθόνιος*) Perdrizet BCH 1896, 55—101; G. Vollgraff BCH 1901, 238 sq.

μηνιαῖος (ον?). In PB 362 saepe occurrunt verba *ἐπιτηρητῆ ὑπέρ καταπομπῆς μηνιαίου*. Utrum mente supplendum *τέλους* an *μισθοῦ*, an denique substantive positum est *τὸ μηνιαῖον*?

μηνιαστῶν (*τὸ κοινὸν τὸ Μ.*), cultorum dei *Μηνός*. Löwy, Archaeol. epigr. Mitt. aus Oesterreich IX 1886 p. 219 n. 23 (W.).

μηνιγγοφύλαξ, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.

μήστωρ. Add. Timoth. Pers. 143 *μήστορι* (= *μήστωρι*) *σιδάρωι*. Cf. Wilam. p. 52.

μητατεύειν, facere militum metata, i. e. domicilia. Marci diaconi vita Porphyrii (Teubn.) p. 52, 11 *ἐμητάτευσεν δὲ τοὺς οἴκους τῶν φυρόντων ὁ εἰρημένος Κυνήγιος*.

μητένα = *μηδένα*. PO 487, 7 (p. C. 156¹, in petitione vitii scatente.

Ad *μήτηρ*. PB 362 XI 16 *μήτηρ τῶν ἀητιῶν στρατοπέδων* titulus honorificus. BCH VI 216, n. 8 tit. Contoleontis in Caria vocat Iuliam Augustam *μητέρα στρατοπέδων*.

Μητόδωρος dissimilatione = *Μητροδωρος*. Meisterh.³ 82, 4.

μητρα-νόκτης, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.

μητρ-εγχύτης, instrumentum chirurgicum ibidem. Cf. infra *ὀστεγχύτης* et *ὠτεγχύτης*.

Ad *μητροπόλις*. Cf. Photius, qui *μητριδα* tribuit Philocrati comico (fr. 220 K.).

Ad *μηχανάριος*. Cf. pap. mus. brit. 171, 26 et 9. Vid. Crönert. Cl. Rev. 1903, p. 198.

585. *μιαιβιοδῶν* [= *μιαρῶς ζῆν*]. Caesarius Dial. II 109, p. 611. †

- μιαγαμία.** Verbis Thesauri „Georg. ante Io. Malalam p. 7, 18” M. Haupt addit = Caesarius p. 579. †
- μιαιφθορεῖν.** Caesarius Dial. II 109, p. 611.
- Μιθριδάτης.** Tituli attici ante aet. imperatoriam, deinde **Μιτραδάτης.** Meisterh.³ 15, 6.
- Ad **μικκός.** Cf. Miccatrogus Plaut. Stich. 242. — Diatribe rhetorica in PO III 410, 23 τὰν ἰσχὺν **μικκάν** et 73 sq. **μικκοπρεπές.**
- Pag. 536. **μικρόφθαλμος** saepe occurrit in papyris aeg.
- Μιλάτιοι** dorice = *Μιλήσιοι*. Inscr. cret. GD 5152, 5.
- μιλιαρήσιον ἀργυρίον.** Marci diaconi vit. Porphyrii p. 79, 23 (Teubn.).
- μίλιον,** mille passus. Byzantini, v. c. Marcus diac. vit. Porphyrii p. 52, 5; 65, 22.
- μίνδεις** und **οἱ μινδίται** „eine Art Familienrath und die Mitglieder desselben auf lydischen Inschriften. Thumb. 119.” Weber in lexicis censura.
- Μίνφα.** Lexicon Messanense: *Ἀλκαῖος* (com.) *Πασιφάη* *Μίνφαν;* ἀλλ’ οἴμωξε *σαντὸν περιθέμενος.* Ubi *περιθέων* corrigat Kock. — De Minoa tempore belli peloponnesiaci vid. Bérard, „Les Phéniciens et l’Odyssée I p. 196 sqq.
- μισάναξ,** regum osor. Mich. Psellus. Vid. s. v. **μισοθύτης.**
- Pag. 537. **μίσασθαι** τὸ *μιτώσασθαι Πλάτων* (com.) Poll. VII 31. Phot. Hes. Vix dubito quin huius glossae auctorem deceperit vitiosa scriptura.
- μίσθητρον** (Lucian.). Add. PO III 433, 28 in margine adscriptum ad *στυγητόν* in fragmento poetico.
- Ad **μισθαποχή.** Item PB 944 (saec. IV aut V). PG 70, 15 (a. 381).
- μισθαρνεῖν,** ut apud oratores atticos, usurpatur de scortis quaestum corpore facientibus in Magdolae pap. saec. III a. C. BCH XXVI p. 119, l. 3.
- μισθοῦσθαι** pro *μισθοῦν* Grenf. pap. O 57, 20 et fort. Londin. 335, 8 (O p. 191), si ibi *σε* valet *σοι*. Vid. *συμμισθοῦσθαι* = *συμμισθοῦν*.
- μισογείτων.** Vid. sequens vocabulum.
- μισοθύτης,** sacrificantium osor. Psellus in scoptico carmine (vs. 118) edito a Sternbachio, Wiener Stud. XXV 17: ὃ **μισοθύτα,** **μισογείτων,** **μισάναξ.**
- μιστός** cretice = *μισθός.* Vid. *ἀμιστως.*
- Μίτος.** Vid. supra s. v. *Κράτεια.*
- Pag. 538. **Μιτραδάτης.** Vid. supra *Μιθριδάτης.*
- Ad **μῆνα.** In titulo galatico dorismus *μνάμης.* Thumb. 66 (W.).
- μνήα** s. *μνία* = *μνεία* in seris titulis v. c. Macedoniae Mitt. XXVII p. 313, n°. 22 *μνήας χάριν;* n°. 33 et 49 *μνίας χάριν.* Vid. *μνεία.*
- Ad **μνήμη χάριτος.** Item PB 395, 14. — In seris cippis saepe legitur ὁ (ῆ) *μακαρίας* (vel *δσίας*) *μνήμης* sequente nomine proprio. Vid. v. c. BCH 1901, p. 89.
- Ad **μνημονεῖον.** Cf. PO III 435, 18; 489, 31; 491, 26; 492, 25;

- 505, 2; 506, 53; 508, 13; 510, 8; 634. De discrimine inter *μνημονεῖον* et *καταλογεῖον* cf. J. C. Naber, *Archiv* II 132.
- Ad *Μνία κτέ.* Cf. Furtwängler de inscr. att. in Aegina saec. V a. C. *Berl. Phil. Woch.* 1901, 1589.
- μογιλάλος**, balbutiens (N. T.) aut potius mutus (LXX). PO III 465, 228.
- μόδιος**, modius. Grenf. I 63, 12 (c. a. 346); CP 914, 7 (a. 343).
- Ad *Μοῖσα*. Apud Bacchylidem confirmatur participio *λαχοῖσαι* XIX 14 (W.).
- μολπεύειν** = **μολπάζειν**. Jahresh. d. Oest. arch. Inst. 1902 Beibl. p. 66, tit. saec. fere II a. C. in theatri Ephesii ara: *ἐπὶ πρυτάνεως Ἀθηναγόρου ἱερέοντος Μενίππου τοῦ Ἐπικράτου[ς] μολπεύσαντες ἀνέθηκαν* (secuntur nomina propria). Vocabuli primam et quartam litteram valde detritas sed certas esse dicit editor Haberdey, qui cantorum thiasum esse suspicatur comparans *θεσμοφδοῦς* et *ὑμνοφδοῦς* aetatis imperatoriae.
542. **μονή**, monasterium, ut saepe apud Photium, serus Bithyniae titulus BCH 1901, 35.
- Μοννίτιος**. Iovis cognomen Mullae in Creta. GD 5184, 14.
- μονοβολεῖν**, separatim serere. PK 178, 290. Cf. *πυροβολεῖν* et *σπερμοβολεῖν*. Vid. Crönert *Cl. rev.* 1903, p. 195.
- Ad *μονογράφος*. Occurrit iam in Magdolae pap. saec. a. C. III BCH XXVI p. 116, 5.
- μονοκοιτεῖν**. Add. fragm. eroticum alexandrinum saec. II a. C. Grenf. I, I 27.
- μονορέγκαυτον** sive **μονορέκαυτον**, *μονο-recautum* in R NN 88 (saec. V aut VI) vocatur contractus. Wessely, *Wien. Stud.* XXIV, 138.
543. **μόρινος**, ductum a *μορέα*, colore moras referente, epitheton vocis *σουβρικοπάλλιον* CPR I 27, 8, restituendum pro *μούρσινος* PO III 531.
- Ad *μοσχοσφραγιστής*. Vid. *ἱερομοσχοσφραγιστής*.
- μοσοῦν**. Thesauri verbis „*Αὐτὸς πατάξει καὶ μοτώσει ἡμᾶς*” M. Haupt addit: . . . Hadius v. Io. Chrys. p. 59 . . . *ὄτωσον ἡμᾶς*. †
544. Ad *Μοῦνιχος*. Adde *Μουνιχίαθι(ν)*.
545. **μούρσινος** (?). Epistula patris ad filium PO III 531. Vid. s. v. *φαινόλιον* et cf. *μόρινος*.
- μουσαγέτης** doricæ plerumque scribitur pro *μουσηγέτης*, quod habet Scymnus Chius vs. 60. Cf. Lob. *Phryn.* 430.
- μουσοπαλαιολόμης** = *τῆς παλαιᾶς μουσικῆς λυμεῶν*. *Timoth. Pers.* 229 sq. Vid. supra s. v. *λιγνμακρόφωνος*.
- μουσόπνεος** [= *μουσόπνευστος*]. *Cod. Dorv. Hesiodi in Procli prooemio* p. 4 Gaisf. *ῥήσεις Ἡσιόδου μουσοπνέων στομάτων*. †
- Ad *μύδος*. In lexicis censura vLeeuwen *μύδος* et *μύνδος* Hesychii errores esse putat pro *ἄναυδος*. Coniectura satis speciosa tamen

certa, quia multa vocabula latinis simillima Sicularum linguam habuisse constat.

μοθολέσχης. Add. Caesarius Dial. II 107 p. 607. †

μοκαρός [mugiens]. Caesarius Dial. III 140 p. 659 **μυκαρός** δ ταῦρος κατὰ σάλπιγγα. †

Pag. 546. **Μοκῆγησε**, adverb. loci ex ἐμοὶ κινήσει in Adimantii epitomes fragmento, edito a Foersterio Mus. Rhen. 55, p. 141, elicuit L. Radermacher ibidem 57, p. 640.

Pag. 547. **μουροῦν**. Galenus III p. 264 K. καὶ ἐν τῇ παιδικῇ τὸ μουροῦν. † Ad **μυόχρους**. Adde PB 503, 3 ὄνον πρωτοβόλον μυόχρον (sic) ταύτην ταύτην (sic) ἀναπόριφον et 912, 40 πῶλον μυόχρον (sic). — Grenf. II 46, 13. **μορίαμνον**, τό [ovium multitudo]. Caesarius Dial. III 117, p. 623 τὸ μυρίαμνον ἐπὶ τοῦ ἔλους βληγόμενον. Vid. infra s. v. **χιλιόμβη**. **μοριαριστέος**, plurimorum optimus. Theod. Balsamon X 9 (Horna, Wien. stud. XXV p. 180).

μοριαστόν, barbare pro **μυριοστόν**. P. Lips. 13, II 20 et III 7.

μορμηκοδιφᾶν, **μορμηκομοχθεῖν**, **μορμηκοτραφῆς**, **μορμηκοτροφᾶν**, **μορμηκοφοῆς** vocabula convitiosa apud Theod. Balsamonem in epigrammate XXI (Horna, Wien. Stud. XXV p. 187 sq.).

μυροβοστρυχάεις (?) = **μυροβόστρυχος**. Carminis epici alexandrini fragm. editum ab E. J. Goodspeedio ex papyro in Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 241, col. III 9 ξανθοιο κομη[ν] μυροβοστρ. εντος. Nonne supplendum est **μυροβοστρ[υχο]έντος**?

μυροπώλιον genuinam vocabuli formam esse, non **μυροπωλεῖον**, evincunt praeter poetarum locos analogae vocabula. Vid. s. v. **ἰχθυοπώλιον**. Etiam Libanio or. I § 68 (ed. Foerst. I p. 116) e codd. A P reddatur ἐν **μυροπωλίω**.

Μυρρινοῦντα pro **Μυρρινοῦττα**. CIA III 1076, 28 (34—37 p. C.); 1077, 14 (37 p. C.); 1023 IV 3 (138—140 p. C.) etc. Meisterh.³ p. 84. Cf. p. 97, 11 et infra s. v. **Περραιβία**.

Ad **μῦς** = **μύες**. Ita iam Antiphanis fr. 193 et Alexidis fr. 15, 5 K. Cf. supra s. v. **ἰχθυῦ**.

Pag. 548. **μυστικὴ τράπεζα**, sancta coena. Byzantini, v. c. Marci diaconi vit. Porphyrii p. 6, 6 (Teubn.).

Μυτιλήνη etc. probior forma pro **Μιτυλήνη** etc. Meisterh.³ 29. — **Μυτοληναῖος** assimilatione CIA II 3230, 3.

Ad **μύχαλα**. Cf. Grenf. II 6 (a) fr. I. 7.

Ad **μῶιον**. Cf. tamen Grenf. I, 14, 16 (a. C. 150 aut 135) **μῶια Παρίου λίθου β'**, ubi editor „a chest of some kind". Cf. **μῶστιον**.

Ad **μ(ω)λεῖ**. Adde **ἀγγεμολλία**.

μωρολόγος. Add. Plaut. Pers. 49: **morologos**, quod alibi latine dicit stultiloquus.

μῶστιον, vasorum genus: **μῶστια β'** ἔσφραγισμένα. Grenf. I 14, 5. Cf. **μῶιον**.

N.

- . 550. Ad *N* paragogicum. Cf. Mayser, Gramm. d. Pap. aus der Ptolemaeerzeit II p. 50 (W.).
Ad *ναεύειν*. Locus est LG I 39 sq. Cf. GD 4998 IV 8.
- . 551. *ναικισηρέειν* = *ψεύδεσθαι*? Pherecratis fr. 222 K. Kock verbum ductum putat ex *ναίχι* et *σεσηρέναι*, sed ita expectatur *ναικισηρέύειν* vel potius *ναικισηρεῖν*. — Blaydes advers. in com. Gr. fr. p. 26 „Intelligerem *ναικίζειν* a *ναίχι* (sic) derivatum.” At *ναίχι* graecum est, *ναίχι* barbarum, quo Scytha utitur Ar. Thesm. 1153.
Ad *νάιος*. Add. Timoth. Pers. 33 et 36. Altero loco v. Leeuwen *δαίσις σταλαγμοῖς* scribi iubet.
ναῖσκιον = *ναῖσκος*. PO 521, 4 sq. (saec. II p. C.). Cf. *ξυλοναῖσκιον*.
Νάξος. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 365 sq. insulae nomen derivat a semitico *nax* = *σημεῖον*.
- . 552. *νάρδος*, nardus, hebraice nard.
ναρθήκιον, scriptum nasticium (sic) in cod. Paris. latin. 11219, fol. 36 sq., in catalogo instrumentorum chirurgicorum. Vid. H. Schoene, Herm. 38, 284.
Nasalis. Vid. in lexico litterae *N* initium.
Ad *ναύβιον*. Vid. Addenda et PO III 530, 6. Cf. PG 65 *ἐχθεσις ναυβίων* ibique Nicole.
- . 553. *ναυκληροκοβερνήτης* bis Vitelli pap. II (a. 380) R. Acc. dei Lincei. Seduta del 22 nov. 1903.
Ad *ναυκληρομάχιμοι*. Item Tebt. pap. 5, 46 (a. C. 118).
Ad *ναῦλλον*. — Attica sunt *ὁ ναῦλος* et *τὸ ναῦλον*, Meisterh.³ 129, 22.
ναυλωτικῆς (*δραγμαί*) ἢ (*πύ.*?) PO III 643 (saec. II p. C.).
ναυτοπηγός CIA IV 1, C 373, 234. Cf. *ἀφύταρ* (in lexico) et Meisterh.³ p. 3 cum nota 15.
Ad *ναῦς*. De navibus homericis (et posthomeris), phoenicis, aegyptiacis consulatur etiam diligentissima Berardi disputatio in opere *Les Phéniciens et l'Odyssée* vol. I p. 155 sqq.
ναυσιφθόρος, naves perdens. Timoth. Pers. 144 *ναυσιφθόροι ἄνδρα*.
ναυσιτεία = *ναυτιλία*. Grenf. II 80, 16 (a. 402). Cf. 81, 16 (a. 403).
ναυστολογεῖν. Tit. metr. Aegypti. Herm. XIX p. 324. Vs. 2 *ὁ πικρὸς ναυστολόγησ' Ἀχέρων*.
ναυτεία = *ναυτιλία*. Lapis Rosett. 17 *προσέταξεν δὲ καὶ τὴν σύλληψιν τῶν εἰς τὴν ναυτεῖαν μὴ ποιέσθαι*. Cf. Rev. pap. 85, 6.
Ad *ναύω*. Multa nova exempla formae *ναῦος* praebet Eresi tit. saec. a. C. II (?) in Jahresh. d. Oest. arch. Inst. V 1, p. 141.
- . 554. Ad *νάχειν*. Dubius admodum hic dorismus videtur, quia verbi epic *νήχειν* stirps est *νῆ*. Vid. infra *ἐπινάχεσθαι*.
Νέαδρος, neglecta nasali. Vid. supra *Ἠγήσαδρος*.

- Ad *νεανισκάρχης*. Add. tit. aet. imper. CIA III 1162, 8. Cf. *ξυστάρχης*, *συστρεμματάρχης*. Meisterh.³ 125, 1.
- Νέδα**, Arcadiae flumen, sec. Bérardum, Les Phéniciens et l'Odyssée I p. 128 derivatur a voce semitica nida = *λύμα*, *κάθαρσις*, coll. Strab. VIII 342; 348; Paus. VIII 41, 1. Cf. infra *Φιγαλία*.
- Ad *νειλοκαλάμη*. Item PB 633, 20.
- νειλόρτος**. Jahresh. d. Oest. arch. Inst. IV 20.
- Pag. 556. **νεκραρωγός(?)**. Comptes rendus de Pasad. (sic?) 1873, p. 311. †
- νεκρός** = *ἀποθνήσκων*? [Eur.] Rhes. 789 ed. Weckl. *μυχθισμόν νεκρῶν*, ubi tamen *νεκρῶν* sive litterarum confusione sive e glossemate natum in *πικρόν* mutandum esse conieci Mnemos. nov. XXXI pag. 265.
- νεκροτάφη**. Grenf. II 71 (1), 8, 75, 1. 22; **νεκροταφική κηδεία** II 68, 6; 70, 9; 71 (1), 15; (2), 3; **νεκροτάφης** (femina) II 76, 2. (papyri aet. romanae).
- νεκρόχρωτος** = *νεκρόχρως*. Mich. Psellus vs. 122 carminis editi a Sternbachio, Wien. Stud. XXV p. 17.
- νέκταρ**. De origine h. v. semitica (niktar) disputat Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 405.
- Νεμέα**, dat. loci. Meisterh.³ 208, 23. Cf. *Νεμηί* in lexico.
- Νεμείου** (*Διός*) cum v. l. *Νεμίου* suspecta lectio pro *Νομίου* (quod coniecit Morellus) ap. Libanium Or. XI § 51 *τὸ Διὸς ἱερόν ἐν τῇ πόλει* (Antiochiae) *Νεμείου προσειπῶν — μετονομάζουσι τὸν Νέμειον Ἐπικάριον*.
- Ad *νέννος*. Cf. serus tit. cret. GD 4961, b *Γερότοι τοῖ νέννοι*.
- Ad *νένωται* s. v. *νενωμένος*. Cf. Soph. fr. 183 Nck.²; ibidem ad *νωσάμενος* Theocr. XXV 263 et Callimachi fr. 345 et *νώσατο* Apoll. Rhod. IV 1407 (9).
- Pag. 556. **Νεοεμβρίων** (sic) *καλανδῶν*. PB 326 (a. 194).
- νεοτευχής**. Add. Timoth. Pers. 216 *χρυσοκίθαριν — μούσαν νεοτευχῆ*, i. e. *τοὺς περὶ τὴν μουσικὴν νεωτερισμούς* (Wilam.).
- νεοφώτιστος**, recens conversus ad fidem christianam. (Steph. Byz. s. v.). Tit christ. Illyrici, Arch. epigr. Mitt. aus Oest. IX 19, n°. 30.
- νεπός**, nepos. Lyciae tit. n°. 121, Journ. of Hell. Stud. VI 357 *γυναικείος νε[π]ός*.
- νεπτουεῖον**, Neptuni templum et vicus Arsinoae. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 139.
- νέραντζα**, Pomeranzenbaum. Theod. Balsamon XXXI (lemma). Cf. *νεράντζιον* in Thesauro s. v. *μηλον* (Horna, Wien. Stud. XXV p. 211).
- νέτωπον** sive *νετώπιον*, hebraice natap. Vid. lexica.
- νευμεία** (sic) = *νουμηνία*. PB 383, 5.
- Ad *νευμεινίη*. Cf. Thumb. 73 (W.).

- νευρ[επίτατος?], nervo intentus, de sagittis. Timoth. Pers. 31.
557. Ad νεωκόριον. In titulis att. interdum scribitur νειωκόριον, ut νέιος et νειός. Meisterh.³ 45, 47.
- Ad νεωποιός. Cf. idem p. 14.
- νεώς. De tristi multorum templorum sorte emoriente paganismo memorabilis est Libanii locus Or. VII § 10 (ed. Foerst. I p. 376): οἱ δὲ καὶ τεμένη τε καὶ νεὼς κτήματα ἑαυτῶν ἐποιήσαντο, εἶτα μάλα εὐχερῶς ἐκρίψαντες τὰ ἔδη ξύλων, οἱ δὲ ἀχυρῶν ἐνέπλησαν, οἱ δὲ αὐτῶν ἀνδρειότεροι καὶ καθελόντες οἰκίαν ὤκησαν (l. ὠκοδόμησαν cum Reiskio) τῶν ἐκεῖθεν λίθων πεποιημένας.
- νεώχερμος· γῆ νεωσι εἰργασμένη. H. Cf. χέρμα ποιήμα. H. An glossae sunt laconicae, ut χ sit pro spiritu aspero et cognatum sit verbum ἔρδειν? Cf. infra ῥυχάχετος et χρεῦμα.
- νῆ Δί = νῆ Δία ante consonantem. Add. fragm. philosophicum in papyro saec. III a C. Grenf. II 7, 3 ὡς εὐηκόωι καὶ μὴ ψοφοδέει νῆ Δί φοβουμένωι κἄν τὸ λεγόμενον τοῦτο σικιάν ἴδῃ.
- νῆσι = νησίδι. PG 10, 8 (a. 323 p. C.).
558. Ad νησίαρχος. Scriptorum solus commemorat Antiphanes comicus ἐν πλουσίοις fr. 190 K., ubi si recte legitur (olim proposui νησιῶται pro νησίαρχοι), consentaneum est hunc magistratum iam ante a. 328 a. C., quo anno poeta obiisse creditur, creatum esse nec primum a Ptolemaeo I, L. f., qui a. 323 demum Aegypti solium conscendit.
- Ad νῆσσον s. v. νῆσος. De hac scriptura cf. Hasluck, Journ. of Hell. Stud. XXII p. 130.
- νικᾶν. Vid. supra s. v. λόγος.
- νίκημι = νικῶ. Theocr. VII 40.
559. νίκος, τό = ἡ νίκη. Nove adhibitum PB 1002 II 14 (a. C. 55) σαὶ δὲ εἰσιν πᾶσαι αἱ — συγγραφαι καὶ ὄναι καὶ δίκαια καὶ νίκος (in lite?).
- νίπτειν sera forma pro νίξειν, vitiose creata ex νίψαι etc.
- Ad νίτρον. Utramque formam νίτρον et λίτρον adhibet Hippocrates (W.)
- Ad νόα. Cf. ἔννοιαι (sic)· πηγαί. H.
560. [Νόθ]ιππος, poeta tragicus (Cf. Athen. VIII p. 344 D), restitutus a Nauckio in titulo CIA II 977 a. 4.
- Ad νομειτεύεσθαι. Eadem forma occurrit in pap. aeg. a. 103 p. C. § 11 (Vitelli, Atena e Roma VI p. 334).
- νομικός, adessor, consiliarius (Rechtskundiger Beistand). Mommsen, Röm. Staatsr. II³ 145; Hitzig, Die Assessoren der Röm. Magistrate und Richter, München 1893; PO II 237 passim; Pap. Paris 69 III 8. Iidem subinde audiunt of φίλοι vel of παρόντες. Meyer, Archiv III 79 (not. 5).
- Nominativus cum inf. mirifice interpositus accusativus c. i. a Libanio Or. I § 253 (ed. Foerst. I p. 192) πολλοὺς λόγους περὶ τὴν αὐτὴν πεποιημένους ὑπόθεσιν, μορφὴν ἄλλος ἄλλην ἔχων, δόξαντας δὲ εὖ ἔχειν, si l. s.

- Pag. 561. Ad νομογράφοι. Item Amphissae decretum saeculi a. C. II BCH 1901, p. 235, 7 [γνώμα νο]μογράφων.
 -νομος, -νόμης in compositione. Meisterh.³ 125, 2.
 νόμος = νομή, distributio? Rev. pap. 41, 16; 48, 2.
 νόνας, nonas. PB 140 (Traiani aet.) πρίδιε νόνας Μουγούστας (sic), ὃ ἐστὶν μεσορη ιά'.
- Pag. 562. νοῶν καὶ φρονῶν (νοοῦσα καὶ φρονοῦσα). Formula sollennis de testatore v. c. PO III 489, 3; 490, 2; 491, 2; 492, 3; 494, 2; 495, 2.
- Pag. 563. νυκτέλιον, τό = τὰ νυκτέλια (Plut.), ἡ παννυχίς. Epistula saec. III p. C. PO III 525, 9 μέμνησο τοῦ νυκτελίου Ἰσίδος τοῦ ἐν τῷ Σαραπίῳ. Cf. Hesych. νυκτελεῖν ἐν νυκτὶ τελεῖν.
 νυκτιπαγής, noctu congelans. Timoth. Pers. 145 βορέας.
 νυκτιτυβάς φαρμακίς. Mich. Psellus, vs. 183 carminis editi a Sternbachio, Wien. Stud. XXV p. 18. Codd. νυχτιτυβάς. Cf. τυμβάς.
 νυκτίφοιτος. Add. Antonin. Liberalis 15. †
 νυκτοστράτηγος, ὁ, vigilum nocturnorum dux in Aegypto. P. Lips. 13 III 16. Vid. Arch. III p. 72.
 νόμψη. In Thesouro M. Haupt corrigit Plut. Quaest. rer. Gr. p. 297 D pro 279 D. † — De tardo incessu Libanius Or. III § 11 (ed. Foerst. I p. 271, 11) κατὰ τὰς νόμψας βαδίζουσιν, ἢ — κατὰ τοὺς ἐπὶ τῶν κάλων λόντας (= τοὺς σχοινοβατοῦντας).
 νομφόληπτος. Add. CIA I 299 = Kaib. ep. 762. Cf. American Journ. of Arch. 1903 p. 299, n° 20 Αρχίδημος ὁ Θηραῖος ὁ νομφόληπτος „φραδαῖσι νυμφῶν τάντρον ἐξηργάξατο”.
 νομφοτήραι ἄρχοντές τινες. H. Cf. γυναικονόμοι. — Pro νομφοτερεῖς (νομφοτήρεις coni. Meineke) recte hoc substituuisse videtur Charitonides, Αθηνᾶ XV p. 224. Cf. δεμνιοτήρης.
 νομφοφόρον aut νομφόφορον. Fragmenti poetici lacinae PO III 434, 12. Ad νυνί. Cf. Meisterh.³ 147, 6.
 νόσσειν reddatur Theocrito XXII 96, ubi legendum ἀμφοτέρησιν ἐν νόσσειν pro ἄμυσσειν.
- Pag. 564. Ad νῶς. Add. Sapphus fr. Berolinense col. II 3 [πρός σε πολ]λάκι τυ[ῖδε ν]ῶν ἔχοισα.

Ξ.

- Pag. 565. ξένια. De formula ἐπὶ ξένια καλεῖν passim a librariis corrupta cf. Cobet, Var. lect. 81 et 248.
 ξενικὸς κόσμος in Creta, ut Romae praetor inter peregrinos et Ephesi ξενικὸν δικαστήριον. Mus. Ital. II 227 sqq. n. 82 col. XI 4. Cf. μνάμων τῷ ξενίῳ l. 16. Vid. κόσμος et μνάμων et ΚΣ.
- Pag. 566. ξενοβόρος. Caesarius Dial. II 119 p. 611. †
 ξενοδα[ί]κτα βασιλῆος ἀτασθαλίᾳ. Novum Pindari fragm. PO III 408, 30. ξενοδαιτόμων. Eurip. Cycl. 614. †

566. Ad ξηρός. Antiphanes com. fr. 16 K h. v. usurpasse videtur pro ἀχμηρός, οὐκ ἀηλιμμένος.
- Ξιφοργία. Theod. Balsamon XXXVI 8 (Horna, Wien. Stud. XXV, II). Ξουθόπτερος μέλισσα (Eur. Herc. 487). Vid. infra s. v. σιμοπρόσωπος.
- Ξυλαμᾶν. Praeter Addenda s. v. cf. PO III 499, 15 ξυλαμῆσαι χόρτον εἰς κοπήν καὶ ἐπινομήν et 501, 14 ὥστε σπεῖραι καὶ ξυλαμῆσαι κατ' ἔτος τὸ μὲν ἡμῖσιν πυρῶ τὸ δ' ἄλλο ἡμῖσιν χλωροῖς κτέ. Quid intercedat discrimen inter σπεῖρειν et ξυλαμᾶν difficile dictu est. Ξυλομᾶν si cohaeret cum ξύλον, proprie de serendis arboribus et arbustis dictum videtur, sed sensim generalem notionem induisse.
567. Ξυλική (γῆ), arboribus consita. Tebt. pap. 8, 26 (201 a. C.). τῆς ξυλικῆς — φόρος. Cf. 5, 205 (a. C. 118) τοὺς κεκυφότας (?) τῶν ιδίων ξύλα παρὰ τὰ ἐκκείμενα προστάγματα.
- Ad ξυλίτις. Item PB 703, 5. 9.
- Ξυλοναῖσκιον, τό = ξύλινον ναῖσκιον. PO III 521, 659 (saec. II p. C.). Vide ναῖσκιον.
- Ξυλοργία et Ξυλοργός antiquior (ante a. 360 a. C.) scribendi ratio attica, ut ὑποργός, pro -ουργία, -ουργός. Cf. Meisterh.³ 26 sq.
- Ξυμπαραίνειν. Ex mea correctione Ar. Thesm. 453 v. Leeuwen nuper edidit νῦν οὖν ἀπάσαις <ξυμ>παραίνῳ καὶ λέγω.
- Ξυμπιλεῖν. Coll. Platonis Tim. 61 B, Blaydes Aristophani Lysistr. 577 pro verbo simplici hoc reddidit, merito probante Leeuwenio in editione sua.
- Ξυνοουσία. Vid. συνοουσία.
568. Ξυπαλήττιος inde a primo p. C. saeculo cedere coepit formae Ξυβαλήττιος. Meisterh.³ 77.
- Ξυρεῖν figurate de molestiis. Libanius Or. I § 177 (Foerst. I p. 201) καὶ πολὺ τὸ ξυροῦν καθ' ἡμέραν ἐπέρρει. Cf. proverbialis locutio ξυρεῖ ἐν χροῶ.
- Ξυρητής = κουρέύς. PB 630, 10 Πανῶς ξυρητής.
- Ad ξυστάρχης. Cf. νεανισκάρχης, συστρεμματάρχης etc. Corrige saepe pro saepe.
569. Ξυστήρ. Instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 284. Cf. ὀδοντοξυστήρ.
- Ad ξυστρεία. Corrige 347 pro 247. Merx nescio quae h. v. significatur, fortasse ξύστρα, FHG 347. Vid. s. v. ἐθροκελ().

().

O pro ᾤ. Vid. supra s. v. Φαλίδιος.

Ad ὄ articulum. Dores alii, ut Spartani, in plurali habent τοί, alii, ut Cretenses, οί.

ὁ αὐτός in titulis atticis semper sine crasi scribitur iuxta ταυτό(ν) et τὸ αὐτό(ν). Meisterh.³ 155.

- Pag. 570.** Ὅα(ι)εύς. Idem 32; 38; 87; 142 Ὅηθεν 87, 2. 3.
 ὀβριμο-βουγάιος. Iacobus monachus adversus Mich. Psellum vs. 2
 (Sternbach, Wien. Stud. XXV p. 12): ὀβριμοβουγάιαι καὶ βαρυβρέμων.
 Cf. homericum βουγάιος.
 ὀγδοηκοντάρουρος (μάχιμος). Tebt. pap. 63, 40; 84, 196; 85, 71. 93;
 105; 152. Cf. δεκάρουρος, ἐπτάρουρος etc.
 Ad ὀγδῶκοντα. Item Theocr. IV 35.
 ὀγκία, uncia (neogr. οὐγγία). Papyrorum testimonia affert Wessely,
 Wien. Stud. XXIV p. 140.
 ὀδεύειν. Cobet, Nov. lect. p. 408 „Huius verbi composita omnia
 praeter ἐφοδεύειν Graeciae sunt senescentis et decrepitae adeoque
 nomina hinc formata omnia sunt τοῦ πονηροῦ κόμματος”. Cf.
 supra ἐξοδεύειν.
 ὀδοιπορεῖν. Perf. ὀδοιπορήκαμεν postulante metro pro ὠδοιπορήκαμεν
 reponi iussit Meineke in Philippidae (ap. Poll. IX 38) fragmento,
 probante Cobeto, Nov. lect. p. 367, qui cft. (v. l.) Hell. V 4, 39
 et Anab. V 3, 1 ὠδοιπορημένων; Arist. Rhet. II 15 et Polit. II 16
 προωδοιπορήκαμεν; Lycurg. Leocr. § 139 ἱπποτετρόφηκεν.
 ὀδοντάγρα, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 83, 282.
 ὀδοντοξυστήρ ibidem et Poll. IV 181.
 ὀδοπο(ι)λία. Meisterh.³ 58, 6. — Grenf. II 14 (b) 6 (a. C. 264 aut 227)
 ὀδοπολία. Lege ὀδοποῖαι.
Pag. 572. Scribendum potius ὄζοι (= ὄσοι) cum spiritu leni. Cf. GD 4976.
Pag. 573. Φοιζήάζε[v] cretice = οἰκιάζειν, οἰκειοῦν. Gortynis tit. GD 4966.
 οἰκάτη (sic) = οἰκέτου. Vid. s. v. Πασικράτη.
 οἰκέτις, serva. BCH X p. 450 n°. 11 (W.).
 οἰκία et οἰκος (ut apud Atticos) distinguuntur in testamentis aeg.
 v. c. PO III 489, 16 et passim.
 οἰκοβασιλικόν, τό. Bursian-Müller LXVI 88 (W.).
 οἰκογένεια, status vernilis. Pap. Catt. VI 11. 14. 15. 17. Cf.
 οἰκογενής in lexicis.
Pag. 575. οἰκότης pro οἰκέτης. Defixionum tabulae att. a. C. saec. III. Mei-
 sterh.³ 117, 10.
 οἰκοτριβεῖν. Mich. Psellus: οἰκοτριβῶν ἄνθρωπος ἡμελημένος, vs. 251
 scoptici carminis editi a Sternbachio, Wien. Stud. XXIV, p. 10
 sqq.; cuius vid. notam p. 36.
 οἰκοῦντος barbare pro οἰκοῦντα. Syriae titulus a. 497/6 BCH XXVI p. 195.
 οἰκοφθόρος· μοίχος. H. Grenf. I 53, 9 (saec. IV) ἡγεμῶν οὐ θέλει
 οἰκοφθέρους (sic).
Pag. 567. οἰλή pro οὐλή passim PB 713 (p. C. 42), qui papyrus scatet vitiiis
 omnigenis.
 οἰλήμα. Add. Soph. 119, 27 οἰμήματα· δρμήματα. †
 οἰμώττειν = οἰμώζειν. Libanius Or. I § 39 (ed. Foerst. I p. 109). Cf.
 Thom. mag. p. 268, 8 s. v. οἰμώζω.

- οινέμπορος (Artemid.). Grenf. II 61, 13 (194/3 p. C.).
- Οινής et Οινίς. Cf. Meisterh.³ 37; 38. Cf. supra Αιγής.
- οινόκρεον quid? Grenf. II 99, 3. 5. 6 (saec. aut VI) οίνοκρέου ξέστας
ἐκατόν. Confert editor Is. Malalam 2, 9 ἐκάστου ἄρτου ἀφορίσας
οινόκρεα, derivandum putans a verbo κεραυνύναι. Mihi non liquet.
- Φοῖνος, vinum, hebraice iin, arabice oin. Cf. Bérard, Les Phén.
et l'Od. I p. 402 sq.
- Ad οἰνοφύλαξ. Cf. tit. n°. 13 in Journ. of Hell. stud. XXII, p. 206,
qui Hadriani aetati tribuitur.
- οίνοχοίδιον, οίνοχόη, ψνοχόη. Cf. Meisterh.³ 103; 58; 66.
- οῖς attice rarum pro πρόβατον. Cf. idem 139 § 57, 1.
- οῖς, -οῖ. Coniunctivi in οῖς, οῖ pro φς, φ in papyris aeg. Cf. Moulton,
Cl. rev. 1904, p. 111 sq.
- οἰσεῦμες = οἴσομεν. Theocr. XV 103.
- οἰστρομανής, oestro percitus, furiosus. Timoth. Pers. 90 οἰστρο-
μανές παλαιολίσημα.
- Ad οἴφειν. De οἴφολης cf. Jahresh. d. Oest. arch. Inst. IV 142;
φίλοιφος usurpat etiam Mich. Psellus in carmine edito a Stern-
bachio, Wien. Stud. XXV p. 17, vs. 129.
- g 579. οἰωνόβρωτος. Vid. s. v. κυνόβρωτος.
- Ad ὄκκα (s. v. ὄκα) Theocr. IV 21. Adde: et passim iuxta ὄκα.
- οκωγή. De homerico διοκωγότε et substantivis ἀνοκωγή, διοκωγή,
κατοκωγή, μετοκωγή, παροκωγή, συνοκωγή passim corruptis in ἀνακωγή,
διακωγή etc. pro recentioribus ἀνογή, διογή etc. vid. Cobet, Nov.
lect. p. 168 sqq.
- ὄλβιότα (??). Fragm. carminis epici alexandrini e papyro editum a
Goodspeedio, Journ. of Hell. stud. XXIII p. 243, col. VI 6: μέγαν
οὐρανὸν ὄλβιότα Zeῦς. Inepte editor cft. μητιέτα, quasi vero hoc
sit analogum. Procul dubio, coll. Eur. Bacch. 573, corrigendum
ὄλβοδότα Zeῦ.
- ὀλίγοδρανέων et ὀλιγηπελέων. De his similibusque compositis homericis
disputat Fr. Stolz, Wien. Stud. XXV p. 237 sqq.
- ὀλίγος. Formula ἐν ὀλίγῳ = συνελόντι εἰπεῖν. Arrianus, Peripl. 9, 4.
Veteribus, v. c. Platoni Apol 22 B, est brevi.
- Ad ὀλίος. Add. ὀλιοχρόνιος. De hoc similibusque cf. Hatzdakis,
Ἀθηνᾶ VI 162 et Gött. gel. Anz. 1899, p. 514 (W.).
- r 581. ὀλ(ο)ρήμερος. PB 513, 7. Cf. Lobeck, Phryn. 676.
- Ad ὀλοκληρεῖν. Grenf. I 53, 4 (saec. IV) εὐχομαι — ὅπως ὀλοκληροῦντά
σε ἀπολάβομεν (sic).
- ὀλοκληρία. Formula honorifica byzantina ἢ σὴ ὀλοκληρία. PG 53, 6 sq.
- Ad ὀλοκότινος. Scribitur ὀλοκότινος PG 68, 8. Cf. Wessely, Wien.
Stud. XXIV p. 139.
- Corrige ὀλοφυγγάν pro ὀλοφυγγάν. Hanc lectionem probarunt pro
ὀλοφυγγάν Ahrens et Fritzsche, quem vid. ad l. 1.

- Pag. 582. Ὀλύμπια τὰ ἐν Ἀντιοχείᾳ passim commemorat Libanius in Or. I et alibi. De eorum celebratione legatur imprimis or. X de Plethro. Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῆ. Vid. A. Koerte, Die Entstehung der Olympionikenliste. Herm. 39, p. 224—243.
- ὄλυροκόπος, adoris pistor. Tit. aeg. in Bull. de l. soc. arch. IV p. 94 (cf. Sitz. d. Berl. Ak. 1902, XLIX 3) οἱ πρεσβύτεροι τῶν ὄλυροκόπων (aet. Ptolemaei et Arsinoae). Cf. ἀρτοκόπος.
- ἄμβρος ἀφρώδης ἀβαχλίωτος (sic) aqua marina vocatur a Timotheo Pers. 72 sq.
- Pag. 583. ὄμηρε(ι)α, Meisterh.³ 42.
- ὄμηριστής = ξαψωδός. Add. PO III 519, 4 (saec. II p. C.).
- Ad ὀμιόμεθα. Corrige 188 pro 164. Similes formae futuri doricis saepe occurrunt in titulis doricis verborum (compositorum) ἀγγελλειν, βάλλειν, μένειν in pers. tert. plur. -λοντι.
- ὀμνᾶσαι = ἀναμνησαι. Sapphus fr. Berolin. col. I 9. Mox corrigatur ὀμνάσθην et ἀμνασθήναι. Cf. ὀμμιμνασκομένῳ Theocr. XXX 28 e Bergkii correctione pro ἄμμιμνασκομένῳ.
- ὀμόνοι. Vid supra βωμαίνειν.
- ὀμογάστριος ἀδελφή (ut ap. Homerum) pro ὀμομήτριος PB 405, 5, sed plerumque papyri quoque habent ὀμομήτριος.
- Pag. 584. Ad ὀμογνήσιος add. PO III 1505, 4; 508, 22 (102 p. C.).
- Ad ὀμόλογος. Ultimo loco = ὀμολόγως, i. e. ὀμολογουμένως. Legitur enim PB 372 οὗτος οὐκέτι ὡς ὑποπιτος, ἀλλ' ὡς ὀμόλογος κακοῦργος συνληφθεὶς πρὸς με ἀναπεμφθήσεται. Ceterum in perpetua confusione vocalium ὀ et ὦ fieri potest ut scriba voluerit ὀμολόγως.
- ὀμομόκεμεν = ὀμωμόκαμεν. Pap. aeg. saec. II a. C. (W.). Cf. in lexico ὀμώμεκα, ubi add. PO III 478, 44.
- ὀμοσκηνοῶν (infin.) vitio natum. Cf. Cobet Nov. lect. p. 723.
- ὀμόςπορος. Add. fragm. trag. Grenf. II 6 (a), fr. 1, 2.
- ὀμοστιχάει. Hom. O 635. De componendi ratione egit Fr. Stolz, Wien. Stud. XXV, pag. 230 sq.
- Ad ὀμοτεγής. Perperam Meisterh.³ 91, 15 ὀμότεγος.
- ὀμφαλός. Od. α 50 νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ ὄθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. Hic locus vulgo intellegitur de (Calypsonis) insula sita in medio mari, ut postea Delphi γῆς ὀμφαλός ducebatur. Rectius fortasse Bérard, Les Phéniciens et l'Odyssee I p. 188 interpretatur „ile cerclée de courants ou se dresse un nombril (une boursouflure, une pointe arrondie) de la mer” coll. scuti homerici umbilicis A 34 (cf. N. 192. Ω 273). — Cf. etiam de terra Phaeacum ε 281 εἴσατο ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν πόντῳ, ubi ingeniosius quam verius Faesi coniecit ὡς ὅτε τε ῥίον.
- ὄμως et καὶ ὄς una sententia coniuncta. Libanius or. I § 192 (Foerst. I p. 170) ἀλλ' ὄμως οἱ κολακεύοντες καὶ ὄς ἦσαν κόλακες. Num forte ὄμως est glossatoris?

Ὀνέστης. Vid. supra s. v. ἀνθοβαφής.

ὄνιδιν = ὄνιδιον, asellus, nisi potius intellegendum colus. Cf. lexica s. v. ὄνος. Sic. l. pro ὄνυδιν CPG 15, 15 (a. 362).

ὄνικὰ κτήνη = ὄνοι PG 23, 4 (70 p. C.).

Ad ὄνομα. Latinismus ἔδωκεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἵνα στρατευθῆ, nomen dedit militiae. PG 51, 16 (a. 346).

587. **Ad ὄνομαστί.** Cf. Meisterh.³ 147, 8.

Ad ὄνος. De asinorum sacrificiis praeterea cf. Callimachi fr. 187, 188 (schol. Pind. et Clem. Al. Protr. 8, cf. Inv. VI 470). Hinc potius quam ex fabella narrata a Pausania explicandum arbitror Ambracliotarum donarium, asinus aeneus Apollini dedicatus Delphis Paus. X 18, 4 (3).

ΟΝΣ, ΟΝΣΑ dorica (argiva et cretica) terminatio = **ΟΥΣ, ΟΥΣΑ**. Boisacq, p. 86 sq. Cf. **ΑΝΣ, ΑΝΣΑ** = **ΑΣ, ΑΣΑ**. Compluria nova exempla praebet tit. argivus ineditus prope Apollinis Pythii aedem nuperrime detectus a G. Vollgraffio.

588. **ὄντων** = ἔστων. Meisterh.³ 191, 14.

ὄξεια, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282.

Ad ὄξειδιον. Ibidem l. 22 *περὶ τῶν ὄξειδίων περισσὸν ποιήσω κτέ.*

In eadem epistula l. 8 *περὶ τῶν γλυκειδίων μελετήσω σοι ὅτι τρυγίᾳ χρῶμαι.* Vid. *γλυκειδιον* et *τρυγία*.

ὄξολαβίδιον, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, p. 282.

ὄξοπαραύδητος φωνή = ἡ ἐπὶ τὸ ὄξύφθογγον παρεκβαίνουσα, interprete Wilamowitzio. Timoth. Pers. 76.

Ὀξόρογχα iuxta **Ὀξόρογχα**. Vid. BCH XXVI p. 126.

ὀπᾶ coniunctio finalis = ὀπως. Tit. cret. GD 5150, 20 „wie sonst in Creta” Blass.

590. **Ad ὀπισθοτίλα.** Adnotationis partem posteriorem perdiderunt typographi. Scripseram haec: „ubi Athenaei lectio ὀπιθοτίλαν merito <a Kockio non> sprete est.” Cf. Ahrens I 177. — In iuria autem Blaydes boeoticam formam ducit ὀπιττοτίλα, coll. ἴττω, ἐπιχαρίττω, ὀπίττομαι, nam ἴττω non est ἴσθω sed ἴστω, ἐπιχαρίττω(ς) f. l. pro ἐπεχαρίττω, ὀπίττομαι non boeoticus, sed barbarismus.

ὀπισσοπόρευτος, retrorsus. Timoth. Pers. 196 οὐκ ὀπισσοπόρευτον ἄξουσιν. Cf. infra *παλιμπόρευτος* et *παλίμπορος*.

ὀπλάριον, deminutivum sensu vocis primitivae. Μουσ. καὶ βιβλιοθ.

Smyrnae 1885/6 p. 75 *ὀπλαρίων ἀρθέντων.*

ὀπλοδιδασκαλία. Theod. Balsamon X 12 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).

ὀπόδαν (sic) βουληθείης. PB 795; 796, 797 et similes sordes alibi saepe in papyris aeg.

ὀπόθεν, ὅποι, ὀποία, ὀποίος, ὀπόσος, ὅπου. Vid. Meisterh.³ 247; 251; 145; 251; 237; 27; 247; 251.

- δοποάναξ.** Grenf. pap. I 52, 11 (saec. II p. C.). Vocabulum compositum ex *δόπος* et *πάναξ* (W.). Cf. *δοποβάλαμον* in lexicis.
- Pag. 591. **δοποσάκις** aeolice = *δοποσάκις* Theocr. XXX 28.
δοπτάνειν = *δοῦν*, ut apud LXX, Tebt. pap. 24, 5 (a. C. 117).
δοπτείν. Add. *ὄψωμαι* Dorith. p. 9. Boeckh. †
- Pag. 592. **δοποστοῖ** = *δοποι* Gortynis tit. GD 4971 loco lacero.
 Ad *δοπῶ*. Cf. LG V 23 *δοπῶ κ' ἦ*, undecumque oriendus, i. e. e quacumque familia. Cf. X 38.
 Ad *δοπωπα*. Etiam Laco Lys. 1157. Mire Atheniensis hac forma utitur vs. 1225, quare Wilamowitz h. vs. tribuit Laconi, sed recte obnititur vLeeuwen in editione sua, alia comminiscens.
δοποροφόρος: *δοξόβαφα* (sic) *δοποροφόρα* (sic). PB 781 III 5.
δοπως ἄν, ut constanter in comoedia, cum coniunctivo pro simplici *δοπως*. Cf. Meisterh.³ 247, 253, 5; 256.
δορα cum mero coniunctivo. Epistula saec. II p. C PO III 531, 9
δορα μηδενὶ ἀνθρώπων ἐν οἰκίᾳ προσκρούσης.
 Ad *δοῦν*. Vid. supra s. v. *έόρακα*.
δοράρια, horaria. RAN 479 (saec. XI) „Inventar eines Trousseau” (Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 140).
δορασειά = *μαντική*, munus sacerdotale in Aegypto. Vid. s. v. *ἀρχιπροφητεία* et cf. Archiv I p. 554.
- Pag. 593. **δορδινάριος**, ordinarius. PO III 133 (a. 552) *ἀπὸ ὑπάτων δορδιναρίων*. [*δορειγέννητος* exime lexicis. Vid. supra s. v. *ἀρτιγέννητος*].
δορειλάλος, in montibus canens. Vid. supra s. v. *βωστρεῖν*.
δορειχαλκος. Cf. Meisterh.³ 52.
δορεκτιάν. Hes. *δορεκτιῶν ἐπιθυμῶν*. H.
δορεκτός. Hes. *δορεκτύων ὀρέξεων*.
δοροφύλαξ, montium custos. Mimus PO III 413, 132 *εἰ καὶ ὕμας δ[έ]φρυγεν, τοὺς ὀρε[ο]φ[ύ]λακας σὺ μὴ λάθωσιν*. Corrige *διέφρυγον*. Cf. vs. 140 *ταύτην παράδος τοῖς ὀροφύλαξι*.
δορήχον τῆς αἵμασιᾶς. H.
δορθεία attice = *δορθία* (lacon.). Meisterh.³ 52.
δορθόκορος· *δορθὸν πῖλον ἔχων*. H.
- Pag. 594. **δορίγονος** = *δορειγενής*. Timoth. Pers. 88 *πέυκαισιν ὀριγόνοισιν*.
 Ad *δοριοδείκτης*. Item PB 923, 5. 17. Vid. lexicis Addenda.
δοριχᾶται· *γλίχεται, ἐπιθυμεῖ*. H. = *δοριγᾶται, ὀρέγεται*.
δοριφα et **δορπα** = *Ερινύς*. H.
δορκμον (*δορκμόν?*)· *φοράγμα*. H. Si recte se habet accentus, est aeolicum. Cf. *δορχμαί, φοραγμαί* etc. et *είρχμός*.
 Ad *δορκος*. E titulis cretensibus praeterea vide GD 4952, 16 sqq.; 4991 III 7 sqq.; 5014; 5021; 5023; 5024 B; 5039; 5120 B; 5147.
- Pag. 597. **δορνιθάριον** = *δορνίθιον*. Add. FGH 118, 16.
δορούβω = *δορούω*. Pamphylice sec. Heraclidem ap. Eustathium 1654, 20 (C.). Cf. *φάβος* infra.

- Apud Theocritum legitur ὄραξ cum spiritu aspero. Formam ὄρηξ non magis ego quam Weber in lexicis censura usquam vidi, itaque melius delebitur. De ὄρετον idem cft. Diss. Hal. XII 197.
598. Ad ὄρετον. Vs. 2 virgula mutetur in punctum.
ὄροθόρη in domo homerico. Cf. G. Dickins, Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 329 sq., ubi simul disputatur de λάρη, et J. van Leeuwen ad Odysseae ed. alteram.
Ad ὄρφανός. Add. Timoth. Pers. 154 ὄρφανὸν μαχᾶν = ἀπόμαχον.
599. ὄρχήστρια, saltatrix. Grenf. II 67, 6 (237 p. C.).
ὄρχμαί· φραγμαί, καλαμώνες, φάραγγες. H. Vid. ὄρκμον.
ὄρώρηκα. Vid. lexicon s. v. ὄρᾶν.
ΟΣ, terminatio genetivi vocc. in ἰς apud comicos atticos pro ΩΣ, sed non nisi cogente metro, v. c. φύσεος in Theopompi fr. 32, 2, ὕβρεος in Eubuli fr. 34, 7. K. Multo saepius ita tragici.
Ad ΟΣ, dorica terminatio accusativi. Multa exempla praebet Theocritus, v. c. V 106. 112. 114.
Ad ὄσαν. Cf. nunc Moulton, Cl. rev. 1904, p. 110 B.
600. ὄσπίτιον, hospitium. PK 244 (c. a. 346); P. Lips. 13 III 18. Neo-graeca σπίτι.
Ad ὄσσίχον. Locus est Theocr. IV, 55. Cf. Schwab, demin. p. 23.
601. ὄσταναβολεός (ostanabolios cod. Paris. lat. 11219), ὄστεάγρα (sive ὄστάγρα), ὄστεγγύτης (cf. μητρεγγύτης et ὠτεγγύτης infra) instrumenta chirurgica in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 282 sq.
ὄστείχεις = ὄς στείχεις. Tit. att. seec. VI aut V a. C. Meisterh.³ 91.
Ad ὄστις. De declinatione attica vide eundem p. 156, de syntaxi 236—40; 247—58. — Pro ὄς sive ὄσπερ passim usurpant sequiores.
ὄστρακίς· ἀγαμάτιόν τι Ἀφροδίτης. H.
ὄταν, ὄτανπερ, ὄτε, ὄτι. Vid. Meisterh.³ 242. 247. 252. 252, 20. 252. 253. 260. — ὄτι in epistulis papyr. aeg. saepius omittitur, v. c. PB 875, 3 γινώσκεν (sic) σε θέλω τήν ἐπιστολήν σου ἔλαβα (saec. III p. C.) et 822 γινώσκιν (sic) σε θέλω μὴ μελησάτω σοι περὶ τῶν σιτικῶν. Vocula abundat P. Lips 13 50 οὐκ οἶδα ὄτι τίς ἐστὶν αὐτῶν. Cf. ὄτι τί in lexico.
ὄταν ἦν pro ἦ. PB 821, 6 et alibi. Vid. supra ἦν = ἦ.
603. ὄττος cretica = ὄσος, v. c. Gort. GD 5000, II b, 5. Vid. ὄσος et ὄζος. De OY dativi terminatione cf. Thumb. 232 (W.).
604. OY et Ω in coniugatione saepe confundunt Aegyptii. Cf. supra δῶναί et γνοῦναι.
Ad OY pro Y. In titulis atticis ab altero inde p. C. saeculo apparent formae μεθιδρούσατε, -ουσαμένου, χρουσός, Σουβρίδης. Meisterh.³ 39, 12. — Weber in censura praeterea affert καθριδρούσατο, κολλούριον, οὔπερ et e tit. thessal. a. C. 178—146 ῥουμαῖοι = ῥωμαῖοι.
οὔαι, φυλαί. Κύπριοι. H. Cf. ὠβά in lexico.
οὐ γὰρ ἦ· ἴσον τῷ οὐ γὰρ δὴ· οὐ γὰρ ἦ ὕγιανει. H. Nil tale legere me memini. Num vitiosa lectione nititur haec observatio?

- Ad οὐδάλλος. Corrige XXII pro XII.
 οὐδ' ἐν δέρματι· οὐδὲ δέρμα ἴδιον ἔχοντα. H. Gl. comica?
- Ad οὐεξιλλατίων. Cf. plura similia apud Wesselyum, Wien. Stud. XXV p. 62.
- Ad οὐεργέτανς. Hodie GD 5148, 10.
 οὐερνάκλος, vernaculus. M. Antonini Comm. I 16 ed. Stich² p. 7, 18.
 Ad οὐετρανός. Cf. Wessely l. l.
 οὐγλάριον, velarium et οὐηλόθυρα (du Cange). Wessely l. l. Cf. Grenf. II 111, 16. 14.
 οὐινδικάτος. RAN 262 (saec. II (III). Wess. l. l.).
 οὐλη λευκή· θρίξ λευκή. H. Num forte οὐλολεόκη, coll. δόλευκος?
 Οὐλιάτης. Meisterh.³ 61 et 62.
- Pag. 606. οὐνορίωνος = ὁ Ἐμπορίωνος et (p. 606) οὐργατίμου = ὁ Ἐργατίμου.
 Idem 72, 4.
- Pag. 607. οὐπιγγος· παρὰ Τροίηνοις εἰς Ἄρτεμιν ὕμνος. Schol. Apollonii Rhod. I 972. Cf. Vürtheim in Mnemosyne a. 1902, p. 272 sq.
 οὐρανοβασίλειος. Th. Balsamon XXIX 13; XXXVIII, 8 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
 οὐρανοκρότης. Idem XXIX 37.
 οὐρανοποιεῖν. Idem XXX 2.
 οὐρανός. Christianos τοὺς τοῦ οὐρανοῦ (Wytenb. pro οὐρανόου) κληρονομοῦς Libanius appellat Or. I § 164 (ed. Foerst. I p. 160).
 οὐρανοφάντης, ὁ. Theod. Balsamon XLV 30.
 Ad οὐργέτανς. Corrige CIA II 547, 10 = GD 5146.
 οὐρετος = ὄρειος. Add. Timoth. Pers. 135.
 οὐριος. Add. Caesarius I 1 ἕως μὲν ἐξ οὐρίας ἠδέως ποντοποροῦσιν. †
 Ad οὐς. Pap. aeg. ὡς pro οὐς. Grenf. II, 15 (2), 1 (139 a. C.).
- Pag. 608. οὐτε. De syntaxi cf. Meisterh.³ 249.
 Ad οὐτος. In titulis atticis semper refertur ad praegressa, ut apud bonae aetatis scriptores. Idem p. 235, 5. — οὐτου pro οτου CIA II 578, 30 (post a 340 a. C.). Idem 156, 14.
 οὐτως — ὥστε. De ellipsi vid. s. v. ὥστε.
- Pag. 609. οὐφέλλαν· γῆν τὴν εἰς τὰ ἰμάτια. H. Terram fulloniam.
 ὀφειλή, ut in N. T. passim papyri aeg., ut PB 390, 12; 536, 6; 624, 19 iuxta ὀφείλημα 474, 3. 5; 667, 13. Cf. Lobeck Phryn. 90 et 465.
 ὀφελμα· κάλλυντρον (= att. κόρημα). H. Hipponactis fr. 51.
 ὀφθαλμοστατήρ, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.
 ὀφρόα (= ὀφρή, ὀφρύς) πεδιαρός, collis planitiem definiens. Tit. argivus saec. III a. C. repertus a G. Vollgraffio prope aedem Pythii Apollinis (Paus. II 24) l. l. 14. 15. Cf. ὀφρόη· χῶμα, λόφος, αἰμασιά. H. Eur. Heracl. 394.
 Ad ὀφρυγνῆ. Hinc stabilitur aeolicum ὀφρύγων = ὀφρώων Theocr. XXX 8.

- ὄφφικια**, officia. Theod. Balsamon XIII 19 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 183); Marci diaconi vita Porphyrii (Teubn.) p. 29, 13; 36, 3 μετελθεῖν πολιτικὸν ὄφφικιον. Cf. p. 37, 2.
- Ad ὄφφικιαλίος**. Plurimos locos e papyris aeg. collegit Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 141.
- ὄχᾶν**. Hes. ὄχῶν· ὄχευτικῶς ἔχων. H.
- ὄχετός**, cloaca. Distinguuntur ὄχετοὶ μετέωροι et κρυπτοί. Illos secundum Arist. Μθ. πολ. 50 lex vetabat Athenis; item Pergami in titulo astynomico saec. II a. C. Mitt. 1902, p. 47 sqq., col. II 52, ubi praecipitur: τοὺς προὔπαρχοντας ἐπαναγκαζέτωσαν (astynomi) κρυπτὸς ποιεῖν.
- Ὅχεών**, nomen mensis in Lydia. Mitt. XII 148, n°. 7.
- ὄχημα**. Add. Timoth. Pers. 205 τετραόρου ἵππων ὄχημα. — Hannonis Peripl. cap. 8 ὄρος Θεῶν ὄχημα καλούμενον. Cf. fragm. trag. adesp. 565 Nck.²
- ὄχμοί** (ὄγμοί)· σταχύων φυτεῖαι. H.
- g. 610. **Ad ὄχομένιον**. Recurrit vox PO III 593 χωρὶς ἰσάνεως καὶ ὄχομενείου (sic).
- ὄφαρισιπώλης** = ἰχθυοπώλης. Pergami tit. aet. rom. Mitt. 1902, 70, 21. Cf. supra ἀσπρατοῦρα.
- ὄφείας** (ὄψίας) τῆς ὥρας. PB 380, 3.
- ὄφία** = νόξ. Epistula saec. II p. C. PO III 528, 4 καθ' ἐκάστης ἡμέρας καὶ ὄφίας (pro accusativis).
- ὄψιμος** = ὄψιος. Tebt. pap. 61 (b), 364; 72, 361. Cf. Lobeck, Phryn. 52.
- ὄψίμως** = ὄψέ. PO III 474, 24.
- ὄφοπάλιον**. Pseudo cratetis epist. XVIII ed. Herch. τὰ ὄφοπάλια καὶ κλινοπάλια. Vid. s. v. ἰχθυοπάλιον.
- Ad ὄψώνιον**, salarium, sive mercedem. PO III 514 (190/1 p. C.) ἔσχον παρ' ὑμῶν ὑπὲρ ὄψωνίου ἀργυρίου (δραχμάς) ν'. Cf. 531, 21; 586; Grenf. III 43, 13; 63, 4. 12 cett. — Passim vocabulum occurrit CPG 30 (et saepe alibi) iuxta ὄψάριον.

Π.

- g. 612. **παγ[ε?]λός**· ὁ ἐν τῷ ποδὶ ἀστραγάλος. H.
- παγέραρκτος**, gelidi septentrionis. Iulii Africani Κεσιῶν fragm. vs. 31, PO III 512 ἀνέμων παγεράρκτων. Frustra editores cogitarunt de scribendo πάτερ ἄρκτων. — Παγερός, ut νοτερός etc.
- παγετοξομμαχία** (χειμερινή) frigida societas. Theod. Balsamon XXXI 24 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 194).
- παγηνός**· ὁ ἐξ ὀδοιπορίας καὶ διωγμοῦ κονιορός. H. Contra litterarum seriem. Si sanum, barbarae est originis.
- παγκράδην**· ἀπὸ τῆς κράδης τῶν σόκων. H.
- Ad παγός**. Alcmanis Parthen. vs. est 48. Vid. s. v. πηγός.

πάγος, pagus. Passim papyri aeg. inde a saec. IV. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 142.

παθημάτοις, dat. aetol. = παθήμασιν. Fr. com. adesp. 283 K.

πάθνη, forma hellenistica pro φατινή. Cf. Moeris p. 391, ubi citatur Geop. XV 4 et Hes. s. v. πανώματα.

παιάν et **Παιών**. Cf. Meisterh.³ 143, 8.

[**Παιδάρητος** et **Παιδάρετος** falsae lectiones sunt pro **Πεδάριτος**. Vid. Charitonides, *Ἀθηνᾶ* XV p. 327—338. Cft. Fick—Bechtel 138 *Κλεάριτος*, *Μεγάριτος*, *Τιμάριτος*, *Καλήριτος*. — Cf. etiam *ἐπάριτος* s. v. *ἐπαρόηται*.]

παιδία ἀρίστον commemorantur in rationibus ludorum publicorum Aegypti saec. II p. C. PO III 519, 17. His dati referuntur oboli sex. Videntur significari liberi victoris in aliquo certamine.

[**παιδοτριψ**, f. l. saepius obvia in codd. pro **πεδοτριψ** eximenda lexicis]. Simili vitio Hesychius s. v. *παιδόθεν* hoc adverbium cum *πεδόθεν* confudit. Huc enim pertinent explicationes *ἀρχήθεν*, *ἐκ ῥίξης*, illuc *ἀπὸ γενέσεως*, *ἐκ παιδικῆς ἡλικίας*.

παιδώνακτες (Heinsius pro *παιδονίκται*): *οἱ προϊστάμενοι τῆς τῶν παιδῶν εὐκοσμίας*. H.

Pag. 614. **Παιόνας** a Graecis nonnullis confusos esse cum Paeoniis refert Dio Cassius XLIX 36. Rem confirmat Bithyniae titulus 215, 3 BCH 1901, p. 84 sq., ubi *Πεωνία* (sic) legitur pro *Πανωνία*.

Παιρισάδης extat in nummis et titulis. Meisterh.³ 18, 19.

πακτάριος. PO 138 [a. 610] bis *Ἰωάννης — πακτάριος τοῦ δξέως* (sic) *δρομου τοῦ ἐνδόξου ὑμῶν οἴκου καὶ τοῦ βαδιστικοῦ στάβλου*. — *νομικαρίοις καὶ πακταρίοις*. Venit vocabulum a *πάκτων*, pactum. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 142, ubi plura.

πάλα dorice et aeolice = *πάλη*. Hesychii gl. *πάλα· ζώνη* non expedio. **παλαιθέου**· *παλαιᾶς θεοῦ*. H.

Ad *πάλαιμι*. Hanc formam accuratius lesbiam vocat Heraclides apud Eustathium 1613, 23 (C.). Vid. supra ad *γέλαιμι*.

παλάτιον, palatium. Byzantini passim scriptores, tituli, papyri.

Pag. 615. **παλεομίσημα** = *παλαιὸν μίσημα* Timoth. Pers. 90, unde apparet iam saec. a. C. IV (cf. Wilam. p. 5) brevem diphthongum *ᾱι* sonasse ē. Cf. *παλεᾶ* vs. 21 et mox ibidem vs. 120:

παλεονομφαγόνος = *ἐκ παλαιοῦ γεννῶν νύμφας*: *κ[ῦρ]εγ γὰρ χερὶ πα[λ]ε[ο]-νυμφαγόνον [ἄβατ]ον ἄντρον*. Cf. Wilam. p. 41 (not.), qui recte emendasse videtur papyri lectionem *παλεονομφαιογόνον*. De nympharum antris vid. etiam Bérard, *Les Phéniciens et l'Odyssee* vol. I p. 175.

S. v. *παληός*. Corrige: ut *ἀρχῆος*.

Ad *πάλι*. Cf. Phrynichus (?) *οὕτω λέγουσιν οἱ νῦν ῥήτορες καὶ ποιηταὶ κτέ*. Vid. Rutherford. p. 347 sq.

παλιμπόρευτος, retrorsus. Timoth. Pers. 186 *παλιμπόρευτον* (sic)

- ὁς ἐσιδε βασιλεὺς εἰς φυγὴν ὀρμῶντα παμμιγῆ στρατόν. Cf. supra ὀπισσοπόρευτος.
- καλίμπορος.** Ibidem 174 οὗ δ' ἐπεὶ καλίμπορον φυγὴν ἔθεντο ταχύπορον. **καλιμπρατεῖν.** Rev. pap. 74, 18. Cf. **καλίμπρατος** et **-πράτης** in lexicis. Ad **καλίμπωλος.** Inscr. delph. saec. p. C. II BCH 1901 p. 113, 34 οἰκίας **καλιμπώλου πανήγυρις.**
- καλινσάγης· χήρα γυνή.** . . . H. An res suas quae recuperavit? Cf. **σάγη, πανσαγία.** Mein. supplet <πάλιν γαμηθεῖσα>.
616. <π>**αλι<ν>**τροπέες adverbium Scylaci Peripl. 64 reddidit Vossius. **καλιρροία** metri causa pro **καλιρροια.** Soph. fr. 748 Nck² **στενωπὸς Ἴδου καὶ καλιρροία βυθοῦ,** ut **ἀνοία, ἀγνοία, παρανοία, ὄγμια** etc. Cf. Charitonides, **Ἀθηνα** XV p. 409 sqq.
- πάλλκος· πηλός.** H. Vid. **πάσκος.**
- παλλίολον,** palliolum. CPR 27 (a. 190 p. C.).
- πάλλιον,** pallium. PB 717, 10 (749 p. C.). PO III 496, 4. C.). Cf. **σουβρινοπάλλιον** in lexico p. 753.
- παλμός.** Extat tractatus περὶ **παλμῶν,** i. e. de ominibus captandis e membrorum vibrationibus, tributus personato Melampo ἀρχιερεῖ scriptusque ad Ptolemaeum Philadelphum, quem tractatum c. a. edidit Sylburg Francof. a. 1587 in calce Physiognomicorum Aristotelis ex seris codd. Nuper autem similis opusculi fragmentum G. Vitelli, Atena e Roma VII p. 32 sqq., protulit e cod. aeg. papyraceo saec. III p. C. non recentiore; quod fluxisse putat e Posidonii opere, huic philosopho iniuria tributo a Suida s. v. **Ποσειδώνιος.**
- παλμῶν.** palmarum. PO III 519, 18 (saec. II p. C.).
- Ad **πᾶμα.** Dreri in Creta tit. saec. a. C. III GD 4952 C, 1 [**μήτε μοι γ]υναῖκας [τίκτει]ν κατὰ φύ[σιν μήτ]ε πάματα,** i. e. **κτῆνη** sive **βοσκήματα.** Correxit Wilhelm pro **ἐπ' ἄματα.**
- παμμακάριστος.** Inscr. byzantina in Journ. of Hell. Stud. XXII 97, n° 1. Cf. Hesych. s. v. **πανόλβιος.**
- παμμιγῆς.** Add. Timoth. Pers. 188. Vid. s. v. **παλιμπόρευτος.**
- παμμισῆς.** Mich. Psellus vs. 287 scoptici carminis a Sternbachio editi Wien. Stud. XXV p. 10 sqq.
- παμμώμητος.** Ibidem vs. 134.
617. Ad **παμφαλήσας.** Cf. Hes. **ἐπαμφάλησεν· ἐθανάμασε, περιεβλέψατο** (Hipponactis fr. 131).
- πάναξ.** Vid. supra **ὀποπάναξ.**
- Παναχία Ἄρτεμις.** Tit. delph. med. saec. II a. C. BCH XXV 350, 22. Cf. notam.
618. **πανεοφημία.** Carmen ecclesiasticum I vs. 43, Sitzb. d. ph. hist. Kl. d. Bai. Ak. 1903 IX p. 660 (Romani hymn.).
- πανήγυρις** exercitus vocatur a Timotheo Pers. Vid. s. v. **πολύστονος.** — De vario huius vocabuli usu utilia quaedam monet Rutgers van der Loeff, De ludis Eleusiniis p. 85 sqq.

- [*πανθυμηδίας* pro *πᾶν θυμηδίας* cum cod. A Vindob. legit Reiske et nuper Schepers in editione sua (Groningae a. 1901) apud Alci-phronem ep. I 15, 5 ὠδικὸν τὸ πέλαιος καὶ πᾶν θυμηδίας ἀνάμε-στον, quae vulgata lectio longe praestat.]
- πανίψ δαίμονι*· *μανιώδει δαίμονι*. H.
- παν[ό]λημπτος*. Mimus PO III 413, 173. Cf. *μουσόληπτος*, *νυμφόληπτος*, *φοιβόληπτος*, *πανικός* et infra *πεπανώμενος* (?). Minus probabilis est altera editorum coniectura *παν[ά]λημπτος*.
- πανσθεναρός*. Theod. Balsamon XXXVI 7 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
- Pag. 620. *πανταπόλης* pro *παντοπώλης*. Sera Syriae inscr. BCH XXVI p. 201 *ιατρὸς πανταπόλης*.
- παντεοχαρίστως*. Theod. Balsamon VII 3. (Horna l. l.).
- Ad *παντοέρκτης*. Cf. infra *χειροέρκτης*.
- παντοκράντειραι* (pro *-μάντειραι* Lobeck)· *Μοῖραι*. H.
- παντοκράτωρ*, deus. P. Lips. 13, 13 μὰ τὸν παντοκράτορα.
- παντόμορφος*. Add. Grenf. I 49, 20 (220/1 p. C.).
- παντοπροσκυνεῖσθαι*, ab omnibus adorari. Theod. Balsamon XIV 2 (Horna l. l. p. 183). Cf. supra *κοσμοπροσκύνητος*.
- Ad *παντοπόλιον*. Occurrit etiam PO III 420, 1. Vid. s. v. *ἰχθυοπόλιον*.
- πάνο*. Vid. *σφόδρα*.
- Pag. 622. *παπομαμμοπατρὸθεν*. Vid. s. v. *κομνηνοφυής* supra.
- Σάρδεις*, παρὰ Σοῦσ', *Ἀγβάτανα ναίων* pro dativis. — Libanius Or. III § 25 (ed. Foerst I p. 237) *λύπη τε τῇ παρὰ τῶν ἐμῶν ἀγαθῶν ἡδονῇ τε τῇ παρὰ τῶν δυσκόλων*, ubi schol. ἡ παρὰ ἐπὶ ἐμψύχου (sc. *κεῖσθαι εἶωθε*)· τοῦτο δὲ οὐκ οἶδα ὅπως ἐπῆλθε τῷ ῥήτορι εἰπεῖν.
- At saepius ita Libanius, v. c. Or. 284 (ed. F. I p. 206, 9).
- Ad *παρά*. Soloece barbarus ionice balbutiens Timoth. Pers. 170 *παρὰ παραβάλλειν*, appellere navem. Add. mimum PO III 413, 100 *πρωρεῦ, παράβαλε δεῦρ' ἄγων τὴν ναῦν ταχύ*.
- Pag. 623. Ad *παραδρομῖς*. PO III 502, 19 *τὴν παροῦσαν τῇ οἰκίᾳ παραδρομίδα*, ubi porticum vertunt editores.
- παραζυγή*, vox obscura. Tebt. pap. 121, 52. 58. 83 *μολίβων καὶ παραζυγῆς* — *οἰκονόμου παραζυγή*. — *παραζυγῆ μαχίμου οἰκονόμου* 188—190. 262. Collatis *παραζεγγύναι* et *παραζευξίς*, hoc vocabulum primitus vix aliud denotat quam adiunctio, sed quid hic sibi velit me quidem latet.
- παράθεσις*. Vid. *θέμα*.
- παραιτεῖσθαι*. Ad verba *παραιτεῖσθαι πότους συνήθεις* M. Haupt in Thesouro cft. Hermes III p. 115 sq. †
- <πα>*ραιφάσσει*· *ἀγνοεῖ* (cod. *ἀγνεύει*) H. E Galeni lexico p. 540 correxit Schmidt.
- Pag. 624. *αρακεντητής* sive *αρακεντητήριος* (= *ιον*?), instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.

- παρακομίζειν**, adiungere (petitioni documentum aliquod). PB 578 et 614 οὐ παρεκόμισα ἀπὸ διαλογῆς δημοσιώσεως. Eodem sensu PO III 485, 3 οὐ ἐπόμισα παρὰ τοῦ καταλογίου χρημ(ατισμοῦ) ἐστὶν ἀντίγρ(αφον).
- παράκοπος**, furiosus. Add. Tlmoth. Pers. 70 παρακόποι τε δόξιμ φρενῶν.
- g. 625. **παραμαίνεσθαι** = μαίνεσθαι. Solus Amipsias fr. 10 K. Διοπέθει τῷ παραμαίνομένῳ. Si sanum nec legendum πάνυ μαινομένῳ, non provocandum est cum Kockio ad verbi παραπαίειν analogiam, quae nulla est, sed ad παραληρεῖν.
- παραναλίσκειν**. Add. Liban. Or. I § 63 εἰ περὶ γυναῖκα ἐγὼ παρηγά-
λισκον τὸν θάνατον ὑπερβὰς τὸν σοφιστήν. Vid. lexica.
- Ad πάραξ. In Epilyci comici fr. 3 Kock cum Ahrensio βαράκες scripsit dorico accentu. — In Hesychii loco sequitur Ἀττικοὶ δὲ βήρηκες.
- παραπέλεσθαι** = παρῆναι Hes. παραπλομένοισι παροῦσιν. Gl. epica.
- παραπέμπειν** (τοὺς κυρίους αὐτοκράτορας καὶ) τὰ ἱερὰ στρατεύματα πολλάκις, formulae usurpatae de iis qui honoris causa (Imperatores eorum-
que) exercitum in provinciis comitabantur. Vid. BCH 1901, 71 sq. et cf. tit. 209, 8 sqq. ibidem p. 77.
- παραπλόξειν** τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν ἴστασθαι ἢ ἰέναι. H. Cf. πλοῦς interdum pro ὁδός adhibitum a sequioribus. Vid. πλόος in lexico.
- παραπολέγειν**, recusare. PG 31, 14 παραπέλεγέ τε ὁ Διόσκορος διὰ στρατηγικοῦ μαχαιοφόρου ἦκειν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ διάγνωσιν (p. C. 145). Cf. ἀπολέγειν in lexicis.
- g. 626. Ad **παραπρασσις**. Add. Cariae tit. BCH XI p. 306 sq. n°. 1, 10 et inscr. inedita argiva saec. II p. C., quam debeo Guilelmo Vollgraff.
- Ad **παραπράσσειν**. Cf. PB 831, 12 (201 p. C.).
- παραπροσέχειν** = προσέχειν. PG 75, 10 (saec. III aut IV) καλῶς οὖν ποιήσις (sic) παραπροσσεχεῖν (sic) αὐτοῖς. Cf. Hes. παραπρονοήσαι ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Saepius in compositione apud sequiores omnis huius praepositionis vis evanuit. Cf. infra πρό.
- Corrige παράρος pro παρᾶρος et XV pro V.
- g. 627. **παραστολεύς**, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74. 2. Herm. 38. 288.
- παρασογγραφεῖν**, migrare contractum. Tebt. pap. 105, 34. 48; 106, 29; PO III 504, 19. 29. Verbum iam usurpavit Dem. XLVIII 38. 34, unde habet Pollux VII 140.
- παρασύρειν**. Add. Timoth. Pers. 7, ubi contra usum atticum breve est ὕ: χείρας παρῆσῦρον ἐλατίνας. Cf. ionicum θῦειν = atticum θύειν.
- g. 628. **παρασφραγίζεσθαι** et **παρασφραγισμός** saepe papyri aeg.
- παράσχειεν** hellenistice = παρᾶσχοιεν. Recens tit. cret. GD 5040, 31 (lapis παρᾶσχειεν). Cf. ἔσχαμεν.
- παρασχίναι** = παρασχεῖν. Epistula aet. byzantinae PG 62, 10.
- παρατέλλειν** = παραινεῖν. Vid. infra παρτέλλεται.

- Ad παρατίθεσθαι. Corrige παρακατατίθεσθαι pro παρακατίθεσθαι. παρατούρα. Vid. περατούρα.
- παρατρέχειν. Add. Hes. παραδέδρομα· παρεμνήσθην.
- παρατρών. Add. Hes. παρετρόπασκε· παρετρέπετο. Gl. epica.
- παρατυφούν. Vid. παρτετύφωται.
- παραυτόθεν, παραυτόθι, παρεκεῖ. De his similibusque vocabulis noviciis cf. Rutherford, Phryn. p. 120.
- παραφέρειν. Add. παροισθέντι· παρενεχθέντι. H.
- παραφέρνα. Add. PO III 602 (saec. II p. C.).
- παραφιέναι. PB 1011 IV 13 (a. C. (saec. II) κωλύεσθω δὲ καὶ (κατὰ?) τὸ δυνατὸν οὕτως συμπλέκεσθαι πολλοῖς καὶ νήφειν ἀναγκαζέσθω, π[αρ]αφείσθω δὲ [τοῦ]; ἄλ[λους] καὶ εὐ[δοκείτω τοῖς π]αρά σοὶ φυ[λακί]ταις κτέ. Cf. lexica.
- παραφυλακίται Landgendarmarie vertit Fraenkel ad Pergami tit. I 249 (Attali III aet. decretum) l. 11 sqq. Vid. Mitt. 1902, 109. Cf. φυλακίται in lexico p. 885.
- παραχάζειν. Hes. παράχασον· ἀναχώρησον. — Idem παρεχάσσατο· παρεχώρησεν.
- Pag. 629. **πάρβολον** = παράβυλον. Cf. Poll. VIII 62 et Boeckh. Oec. pol. Ath. I p. 386. Anaphae in Creta tit. GD 5146, 24 ὑπόδικος ἔστω [ταί] τε Ἀναφαιῶ[ν πόλει?] . . . τῷ προστακῶ . . . [κ]οινοδικίῳ δέκα [τάλαντα π]άρβυλον.
- Pag. 630. **παρε(ι)ρύειν** etiam apud Hippocratem legitur (W.)
- παρεμπολή.** PB 874, 14 (saec. III p. C.) πρὸ τοῦ ἔλθοις (= πρίν σε ἔλθειν) εἰς τὴν παρεμπολήν σου. Significatio obscura. Cf. ἐμπολή.
- παρεπιγράφειν**, proprie annotare in margine, in Aegypto Ptolemaeorum aetate passim usurpatur de magistratum consultorum responsis ac mandatis. Cf. Tebt. papp. 30, 25; 58, 46; 61 (b), 4, 23. 34. 39. 225. 274. 280. 309. 367; 72, 157. 186. 194. 366. 452. 464, unde eiusmodi responsa sive iussa **παρεπιγραφαί** vocantur. Ad **παρεπιδαμία**. Add. GD 5185, 46 etc. Contra dialectum **παρεπιδημία**. GD 5187, 16.
- παρεπιστέλλειν**. Tebt. pap. 27, 9 (a. C. 113) ὅπως τὰλλα οἰκονομηθῆι καθὼς παρεπίσταλται, nisi forte ibi legitur καθὼς περ ἐπίσταλται. Sed vid. supra ad παραπροσέχειν.
- παρέρχεσθαι διὰ τινος**, praetergredi aliquem. Solus, quod sciam, Aristaenetus ep. I 13 τῆς δὲ ποθουμένης — παρούσης διὰ τοῦ μειρακίου. Cf. ibidem διὰ τοῦ κάμνοντος παριέναι. Similiter ep. 27 et II 6. Permira dicendi ratio.
- παρεσχάτια** (?). Fortasse sic corrigenda Hesychii glossa **παραικάτια**· αἱ ἐπὶ τοῖς ζεύγεσι τῶν ὀπλιτῶν τάξεις.
- παρευμαρεῖν**, ut leve spernere. Hes. παρηυμαρήσαν· κατεφρόνησαν. Gl. tragica?
- παρευνεῖν** = παρευνάσθαι. Iulii Africani Κεστῶν fragm. vs. 23 PO III 412, loco lacero: **παρευνεῖάωσι θοει**[...]. Fortasse **Θοή[ρει]**.

- g 631. **παρθενίας**· ἀβυρτακῶδες τι σπέρμα. H.
- g 632. **πάρθυμα** = παράθυμα. Gortynis tit. GD 4990, 10 τὰ — παρθύματα.
Παριανός· ἐξ ἐπιθέτου Πριάπος. H.
παρίλατοι· παραμύθητοι (cod. παρήλατοι· παραμύθιοι. Correxit Alberti). H.
παρίσχειν = παρέχειν. Saepius tituli delphici v. c. BCH XXVI p. 42, l. 46.
Παρμενίδης, non Παρμενείδης veram esse nominis formam ex rhythmica Platonis oratione colligit Blass, Abh. d. Indogerm. Sprachg. Fick zum siebzigsten Geburtstage gewidmet 1898 p. 1—10.
πάρμη· Θράκιον ὄπλον σκεπαστήριον (parma) H. Saepius ap. Polybium.
- g 633. **παρξοᾶ**, laevigatio. Tit. delph. BCH XXVI 65, 17 τῶν πλευρῶν παρξοᾶς τοῦ ἄνω σίχου τοῦ ὑπὸ τῶι ὑποδοκίωι.
παρόδιος θύρα = αὔλειος. Tebt. pap. 45, 23 et 47, 11 συντρέψαντες τὴν παρόδιον θύραν. Vid. lexica.
Ad παροδῶτας. Corrige Haliarti pro Halicarnassi.
παροιμία, Caesarii Dial. I interrog. 35 citati in Thesouro s. v. locum supplet M. Haupt: παροιμῖαι δὲ παροδιά τινα ὑπάρχει φήματα· ὄμιος γὰρ ὁδὸς τῇ ἔξω παιδείᾳ νοεῖται· ὥστε πάροδοι καὶ εἰκόνες τῶν πραγμάτων αἱ παραβολαὶ τυγχάνουσιν. †
παροιμοῦν. Hes. παροιμώσαντες· ἐκτραπέντες τῆς ὁδοῦ.
παροκλάζειν. Hes. παροκλάζοντες· γονατίζοντες εἰ παρώκλασεν· ἐγοιάτισεν. Vid. verbum simplex in lexicis.
παροπλίδιον· μικρὰ μάχαιρα. H.
- g 634. **πάρκαγος**· ὁ ἄνω τῆς θύρας μάνδαλος. H. Sitne gl. poetica an dialectica incertum.
παρρέκτην· πάντα πράττων ἐπὶ κακῶ. H. Cf. πανοῦργος. Gl. poetica.
παρτέλλεται (epice = παρατέλλεται)· παραινεῖ. H.
παρτετόφ(ωται)· μύες (μέγα aut μάλα?) παραφρονεῖ, ἡμάρτηκεν. H.
παρτικλάριον, particularem. RSN 113 (saec. II/III). De v elisa cf. Wessely, Wien. Stud. XXV p. 53. Cf. κολλικλάριος.
- g 635. **παρφορά** = παραφορά. Tit. delph. BCH XXVI 64, l. 20 sq.; 65 III l. 15; 88 l. 10 sq. ζυγᾶστρων ἐκφορᾶς καὶ παρφορᾶς κτέ. Cf. XXII p. 322, l. 9 et editoris nota.
παρφουσίδες· βάρβαροι. H.
παρφῶδης, ὁ, parodiarum cantor? In Euboeae titulo agonistico, Ἀθηνᾶ a. 1902, p. 262 n°. 10 una cum rhapsodis, aulodis, citharistis, citharodis commemoratur ultimo loco parodus. Victori parodo praemium decernitur idem quod aulodo, 50 drachmae, minus quam reliquis. Scil. rhapsodo 100, citharistae 110, citharodo 120, et pro ratione minores summae singulis qui secundas et tertias tulissent.
Ad πᾶς. Sollennis alloquendi formula attica ὃ πάντες ἀστοί sive λεῶ. Ar. Lys. 638; Pac. 298. Cf. vLeeuwen ad Vesp. 1015.
πάσανος· ἀριστώλης ἢ ἀριτόπτης. H. Barbarae originis vox. .

Πασικράτης, novicia forma genitivi, = Πασικράτους. CIA III 1364, ut 'Επιφάνη = 'Επιφάνους ibidem 2459, οίκάτη (sic) = οϊκέτον 3464, 3 (aet. imperat.) Meisterh.³ 120, 9.

πᾶσις· κτήσις. H. Utitur etiam Bacchylides X 20 e Blassii emendatione πᾶσι pro παισί.

Πασπάριος· ὁ Ἀπόλλων παρὰ Παρίους καὶ Περγαμηνοῖς. H.

πασπέρμειον. Tebt. pap. 11, 9 et **πασπέρμη** 9, 12. 18 = πανσπερμία.

Ad πάσσος. Cf. Hes. πάσσακον· πάσσαλον. — πασσάριος (?) σταυρός.

πασσοῦν = παχύνειν. Hes. πεπάσ<σ>ωται· πιότητος γέμει. A comparativo πάσσων, ut ἔλασσοῦν ab ἔλάσσων.

πασσύριον· ἀντὶ τοῦ πασσύδιον (cod. πασσυδίην) Αἰολεῖς. τὸ πασσύριον ἡμῶν (l. ἄμμων) ἀπάντων γένος. H. Bergk, Lyr.³ p. 1055, 61. Cf. πασσυρεῖ (damnatum a Polluce IX 143 et Lob. Phryn. p. 515; Hes. πασσύρωσ' ἄρδην, πανοικί. Vid. σύρειν et σύρδην in lexicis.

Pag. 686. **παστοφόροι** etiam in papyris aeg. occurrunt, v. c. PO III 491, 2. Cf. inscr. in FGH p. 48 sq. l. 8 (Archiv. II 555, 7).

Ad πάσχειν. Vid. etiam ἐπεπόνσεμες supra.

Ad πάτανα. De variis h. v. formis vid. Thesaurus s. v. πατάνιον.

Ad πάτελλον. Neo-graeco πάτελλα, πατέλλιον.

πάτνη. Vid. πάθνη et φάτνη.

Pag. 687. **πατριαρχολεβίτης**, patriarcho-levita. Theod. Balsamon XLIV 29 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 201).

πατριαρχοποίηγν. Idem XI 25 (l. l. p. 181).

πατρικιᾶτος. Vid. s. v. κάλτιος.

πατρικός, patricius. Ut passim apud scriptores byzantinos et in seris titulis papyri aeg. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 143.

Vid. πρωτοπατρικός.

Ad πάτριος. Adde „ut plerumque apud scriptores.” Cf. supra δόκιμος et ἐπιδόσιμος. — Sec. Weissenbergerum ad Plutarchum omnia adiectiva in ἰοῖς sunt communis generis (W.).

πατρολόμης. Caesarius Dial. III 180 ἀντίθειον ἢ πατρολύμαν (sic). †

πατροπαράδοτος, a maioribus traditus. Add. Pergami tit. Michel 46, 49.

πάτρων. Item papyri aeg. v. c. PB 96. Cf. Wessely l.l. p. 143.

πατρωνείσης = πατρωνίσσης. PO III 478, 27 sq. (132 p. C.).

Pag. 688. **πατρώνης** = πάτρων. Cyzici tit. Mitt. X p. 210 et alius similis Journ. of Hell. Stud. XXII p. 203, n°. 8.

Ad πάτωρ. Quod volebam fragmentum est 659 Nck.³

παναίμεθα = παυσαιμεθα. Laco Ar. Lys. 1270.

πανόνι, **παῦνις**, **πανόν** vocabula barbara apud Hesychium, qui utrum μέγα an ἀγαθόν, an μικρόν aut ἀπόχρεως significant ambigi dicit. Cf. Aegyptiorum mensis Πανῶνι.

παυρακίς(?)· τὴν πέμπτην Σακοθραῖκες καλοῦσιν. H.

- παυσιβάκτρων· ἰσχυρῶ βακτηρίῳ (vulgo ἰσχυρῶν βακτηρίων) χρωμένων. H. Glossa vix sana.
- Πάφιλος = Πάμφιλος, omissa nasali. Meisterh.³ 84, not. 716.
- παφών (= πεφνών) κτείνας. H.
- παχάνωψ quid? Tebt. pap. 214 (a. C. saec. II) διὰ τὸ τὴν γῆν παχάνωπα (sic) γεγονέναι.
- παχῆ (παχύ?) μύρον τὸ Μενδήσιον λεγόμενον. H.
639. πεδάγειν = μεταγειν. Inscr. argiva inedita saec. III a. C., quam reperit G. Vollgraff prope aedem Pythii Apollinis (Paus. II 24), l. 16: πεδάγαγον.
- πεδάορον (Valck. pro πελλύριον) μετέωρον. H. Alcaeo tribuit Apollonius de pron., p. 409 B. Aeschylō Cho. 589 Dind. restitutum pro πεδάμαρος a Stanleio (Wellauer πεδάμερος).
- πεδαριστής· ἵππος φρουραγματίας καὶ μετεωριστής. H.
- Πεδάρτιος. Tegeatum tit. GD 1247, quo confirmatur hoc nomen varie corruptum Thuc. VIII 28 sqq. Cf. ἐπάρτιοι, Ἐπήριτος, Κλεάρτιος, Μεγάρτιος, Τιμάρτιος, Καλήριτος. Vid. Charitonides, Ἀθηνᾶ XV p. 331—338. Cohæerere haec nomina videntur cum verbo ἀραρίσκειν.
640. πεδέπην aeolice = μεθέπειν. Sappho, fr. Berolin. col. I 8 οἶσθα γὰρ ὡς σε πεδέηπομεν, prosequeremur, i. e. honoraremus.
- πεδέρχομαι aeolice = μετέρχομαι. Theocr. XXIX 25.
- πεδία πλδίμα mare vocat Timoth. Pers. 89.
- πεδιακός. Add. πεδιακὰ πρόβατα apud Harpocratonem (cf. Hes.) ex suspecta Lysiae oratione κατὰ Φιλίππου. Vid. Thesaur.
- πεδιαρός argive = πεδιαῖος sive πεδινός (cf. πεδιηρός). Vid. supra s. v. ὀφρύα.
- πεδιατίδες πόλαι· τὰς πλησίον τοῦ Θυμβραίου ἐν Ἰλίῳ φησί (φασί?), ἃς τινες Ἐπιηλᾶς καλοῦσιν. H.
- πεδοίκους· μετοίκους. H. Cf. Aeschylī fr. 53 Nck.².
- Πεδώ· ἡ νῦν καλουμένη Κλεψύδρα κρήνη ἐν ἄστει. H., qui Ἐμπεδῶ eandem vocat s. v. Κλεψύδρα.
- πέζα doricæ et arcadicæ = ποός. Cf. Poll. II 192. Pedis plantam ita vocat Hippocrates II 759 ed. Ermerins. — Marginis vestimenti sensu Kock Antiphani fr. 33, 5 reddi iussit τε πέζα pro τράπεζα, sed τε in hac asyndeta enumeratione suspectum est et displicet vocabuli πέζα sedes; quare aliud latere existimo.
- πεζῶ γόφ· τῶ ψιλῶ. H.
- [κεικαλίμαις· ὀξείαις καὶ λεπταῖς. H. F. l. pro πευκαλίμαις.]
- Ad πεῖν. Add. mimus PO III 413, 66 πεῖν διὰ ταχέως, 162 δώσω αὐτοῖς πεῖν. Saepius haec forma occurrit in N. T. codicibus.
641. πειρασμολοτήριος, a tentaminibus liberans. Theod. Balsamon XXIV A, 17. Cf. vs. 8 πολλῶν ἔρυσσμένων με πειρατηρίων. (Horna, Wien. Stud. XXV 189).

πέισμα. Add. Mysiae tit. metr. BCH XXV 327, vs. 2, de morte:
ὄκυμóροιο τύχης πείσματα λυσάμενος.

Ad **πέλανος.** Cf. Hes. s. v. **πεθανός** (l. **πέλανος**) — ὁ τῷ μάντει διδό-
μενος μισθός. Suid. s. v. **πέλανος** in fine: καὶ ὁ τῷ μάντει διδόμενος
μισθός ὀβολός (cf. **πέλανορ**). Sic vocabulum usurpatur in inscr.
argiva inedita, quam supra s. v. **πεδάγειν** attuli, l.l. 12 sq.
καὶ **θηαύρόν** (q. v.) ἐν τῷ μαντήῳ κατεσκευάσσαν τοῖς πελάνοις κλαῖ-
στόν. — **πέλανα** = **πέλανοι**. Alcman fr. 69. Hes. **πέλαινα** (sic)
πόπανα, **μειλίγματα**.

Pag. 642. **πελαργός** ἄγγος τι κεράμεον. H. Ciconiae formam referens, ut arbitror.
πελεκήματα, lapides securibus accisi. PO III 498, 22 (saec.
II p. C.). Terminus technicus de lapidibus certae magnitudinis.
Cf. editorum nota.

Pag. 643. **πεληός** γέρον. H. Vid. **παληός**. — Idem **πελλάς** **πεληός**, **πρεσβύτης**.
πελιγᾶνες οἱ ἔνδοξοι. παρὰ δὲ Σύροις οἱ βουλευταί. H.

Πελιναῖος ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ. H.

Ad **πέλιξ**. Ita dedi propter codicis Jungerm. Pollucis lectionem **πέλικα**
pro **πέλικαν**. Sec. reliquos libros scripsit: **ἰστέον δὲ δι τὴν λεκάνην**
πέλλιν οἱ τραγωδοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς πέλικαν; cum eodem
accentu Photius: **Βοιωτοὶ τὴν ξυλίνην λεκάνην διὰ τὸ ἐμπεπελεκῆσθαι,**
Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου εἶδος, sed πέλικαν habet Hesychius. Nescio
an genuina lectio aeolica fuerit **πέλικᾶ**, ut **Ἐλενᾶ** etc., non **πέλικα**
nec **πέλιξ**. — Poll. X 67 **πέλικας** (sic) tribuit Cratino (fr. 83 K.).
Cf. **πέλλια**, **πέλλις**, **pelvis** in lexico.

πέλλα λίθος. H. Vid. **φελλάτας**.

πελλάνα, voc. laconicum ignotae significationis Ar. Lysistr. 996.
Vid. v. Leeuwen ad h. l.

Πελλάνιος Ποσειδῶν ἐν Κυρήνη. H.

Ad **πελλόν**. Cf. Hes. **πελμήν** — **φαιὰν τῷ χρώματι** et Thesaur. s. v. **πελλός**:
πελλόχρων ἢ πελιόχρων πυρόν. H. Cod. **πελλαιχρόν ἢ πελλαιχρόν**.
Correxit Schmidt.

Pag. 644. **πεμπάς** antiquiores Attici pro **πεντάς**, licet prodeat originem aeolicam.
Vid. **πέμπε** in lexico.

πεμπέλιος quid? Theod. Balsamon XXIV 14 τὰ **πεμπέλια** τοῦ χρόνου
θράση (Horna, Wien. Stud. XXV p. 191). Fortasse legendum **παμ-**
πέλια, praecana, aut **παμπάλαια**, vetustissima.

πεμπταία (pro **πέμπτη**) **ἡμέρα**. PB 674, 10. 22 (aet. byzant.) — Cf.
Eurip. Hipp. 275 **τριταίαν οὐσ' ἄσιτος ἡμέραν**, ubi olim proposui
τρίτην τήνδ'. Qui vs. si sanus est, poeta secutus est analogiam
vocalorum **προτεραία** et **ὕστεραία**.

Ad **πέμσις**. Cf. **ἔπεμσας** et **ἔπεμσε**.

πένεις. Vid. supra **λέβεις**.

πενθαλέος. Add. PO 416, 11, fabulae romanensis fragm., et **πενθικός**
ibidem l. 9.

- πενθεριθεός = πενθερός. Lydiae tit. Μουσ. καὶ βιβλιοθ. Smyrnae 1885/6, p. 53.
- πενθτικός. Vid. πενθαλέος.
645. πεντακλία, mensura quaedam. Gortynis tit. GD 4984, 5 [πε]ντακλίαν ἢ ἄλλο ἐ[τί]μετρον τῷ προχ[όω].
- πενταμήνιος = -μηνιαῖος sive -μηνος. PB 853, 8. Terminatio $\bar{\epsilon}\bar{\iota}\bar{o}\bar{s}$ = $\bar{\iota}\bar{o}\bar{s}$. In huius paginae l. 17 corrige „pendant” pro „pendent”.
- Ad πενταφυλία. Cf. PB 483, 10 (190 p. C.) τῶν β' ἱερέων γ' φυλῆς, τῶν ε' πρεσβυτέρων ἱερέων πενταφυλία. Item pap. Strassburg 60, col. I 9 (brevi post 159 p. C.). Cf. Archiv II 1 p. 4 sqq.
646. πεντηκοντομέσοδμον· πολύστεγον. αἱ γὰρ μέσοδμαι στέγαι. H. πεντηκοντοστάτηρον, τό. LG II 38. „Eine Sache, die 50 Stat. und mehr als Busse erfordert” Blass. Ita mox τὸ ἀπέταιρον „die Sache des Fremden”.
- πεπάροισιν. Vid. s. v. ἐντήκειν pag. 995.
- πεπλόφος, peplorum textor. Tebt. pap. 5, 250 (a. C. 118). Cf. ποκύφος, lanae textor, ibidem l. 170.
- πεποιθήσεις· θαρσύσεις, πιστεύσεις, ἐλπίσεις. H.
- πεπονενέαι = πεπονηκέναι. Magdolae pap. saec. a. C. III BCH XXVI 112, l. 3. Cf. forma ionica ἐπόνεσα.
- πεπόνθεις = πέπονθας. Theocr. X, 1; πεπόνθης editur VII 83.
647. πέπρασταί = πέπραται. PB 887 (saec. III p. C.). [πεπτέον· φυλακτέον. εὐρυτέον (τηρητέον Smidt). Ioculare vitium videtur pro περιοπτέον.]
648. πέραι, peregre. LG IX 43 αἱ κατὰ τις πέραι συναλλάσσει. Cf. XI 46 sq. περαιτέρω ἑπτὰ ἡμερῶν pro πλεῖν ἢ ἑπτὰ ἡμερῶν. Marci diaconi vit. Porphyrii p. 13, 3 (Teubn.).
- περατούρα quid? Amh. pap. II 142, 16 (saec. IV) τῷ πραιποσίτῳ τῶν κάστρων ἵππων τῆς ἐγγίστης περατούρας, ubi editores conferunt Grenf. II 101, 7 (a. 683): Κοσμάς [τῶν] πρεσβυτέρων παρατούρας (sic). Grenfell citat du Cange s. v. paratura, ubi praeter alias significationes refert secretarius ecclesiae. Alia interpretandi conamina vide apud ipsum. Ex Amh. pap. verbis credas paraturam esse locum (pagum vel oppidum), ubi novi equi parari possent, nihil autem vetat sumi II 101, 7 eiusmodi loci significari presbyteros.
- Περγάμου αἱ φολαί. Sec. W. Kolbium Mitt. 1902, 114 erant duodecim haec: Αἰολίς, Ἀσκληπιάς, Ἀτταλίς, Εὐβοίς, Εὐμενίς, Θηβαίς, Καδμηίς, Κριτωνίς, Μακαρίς, Πελοπίς, Τηλεφίς, Φιλειταιρίς.
- περεθήκαιο aeolice = περιέθον. Sappho fr. Berolin. col. I 14. Cf. infra s. v. περρέχειν.
649. περιάης. Hes. περιαιεῖς· περίρρυτος. περίπνοος.
- περιβλεπτότης = ἐνδοξία, ἀξίωμα. PB 547, 3 (aet. byzant.).
- περιβόλαιον, τό = ὁ περίβολος (templi). Marci diaconi vit. Porphyrii p. 65, 25 (Teubn.).

- περίβολον.** Timoth. Pers. 27 *περίβολα πυρὶ φλεγόμενα*, sagittarum igniferarum involucra (pice oblita).
- περίβωτος.** Vid. Addenda lexico. Legitur etiam in Iulii Africani Κεστῶν fragm. vs. 80 (PO III p. 412).
- περιεγκεντρίζειν.** CIA 167, 2 *περ[ι]ενκεντρίσει* (l. d.), tit. exaratus brevi post 307 a. C. Praeter h. l. verba plurisyllaba in *ίζειν* constanter apud Atticos habent futurum in *ιδῶ*. Cf. *ἐγκεντρίζειν* in lexicis.
- Pag. 650. **περιέζειν** = *περικαθίζειν*. Hes. *περιεζόμενον* *περιεχόμενον*. Ad *περιέλασις*. Etiam Hippocrates vocabulo sic utitur (W.).
- περιεπλιγμένος.** Vid. infra *περιπλίττειν*.
- περιερέττων** *κωπηλατῶν*. H.
- περίζουξ.** Add. Eupolidis fr. II 572 (88) M. Cf. Hoffm. III inscriptio 106.
- περιηγητός** *ὁ περιπόρφυρος χιτῶν*. H. Antiphanes com. III 84. Mein.
- περίθεσις** et **περίθετος**. Vid. supra *κεφαλή*.
- Pag. 651. **περικέλλιον**, *τό*. PB 459, 11 (131 p. C.) *πέμπτον μέρος οίκιας καὶ αὐλῆς καὶ (περι)κελλίου*. Cf. *κέλλα*, cella.
- Ad *περικεφαλαία*. Polybianum vocavi, quod hic ex scriptoribus nostris primus usurpavit, quae appellatio, in qua offendit Weber, aliorum usum non excludit.
- περιλαβεύς**, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 288.
- περιξυστής**, instrumentum chirurgicum ibidem.
- περίοδος**, diaeta. Add. Plat. Rep. 407 E *ἐν τῇ καθεστηκυῖα περιόδῳ ζῆν*.
- περίπτειν** verbum nihili pro *περιβλέπειν*. Vid. Cobet, Nov. lect. p. 612 et cf. supra *διόπττεσθαι*.
- περιπίπτειν.** *Περιπίπτουσι μὲν οἱ ἄνθρωποι τοῖς κακοῖς, προσπίπτει δὲ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις*. Vid. *προσπίπτειν*.
- Pag. 652. **περιπλανίη**, error. Tit. metr. Jahresh. d. Oest. arch. Inst. IV 20.
- περιπλεκείς** = *περιπλακείς*. Timoth. Pers. 157. Cf. Wilam. p. 40, qui cft. Hes. gl. *καταπλεκείσι* *συνδεθείσι*, *περιπεπλεγμένοις* et Polyb. III 73. An ionica?
- περιπλίττειν.** Perf. *περιεπλιγμένα* pro *περιπεπλιγμένα* CIA II 735, 80 (c. 306 a. C.). Cf. lexica ibique *περίπλιξ*, *περιπλίγδην*, *ἀμφίπλιξ*, *διαπλίττειν* etc. Corrupta est vocis *περίπλιξ* explicatio *περιειληφώς* apud Hesychium. Corrigatur *περιβεβηκότως*.
- περιπλοκή**, implicatio (verwikkeling) figurate. PO III 533, 14 *ἵνα μὴ ἔχωμεν περιπλοκὴν πρὸς τὸν ἀντίδικον*.
- Pag. 653. **περισκουτλοῦν** = *-σκουτλοῦν*. Jahresh. d. Oest. arch. Inst. III 206. Vid. *ἀποσκουτλοῦν*, *σκουτλοῦν*, *σκοῦτλωσις* in lexico.
- Ad *περίστασις*. In papyris aeg. saepe est spatium circa pagum (sive vicinia). Cf. Tebt. pap. 14, 19; 27, 6. 50; 60, 4; 84, 6; 86, 6 et saepe; 151; 222. — Pergami tit. Mitt. 1902, 51 l. 34: *ἐὰν βούλωνται οἱ κύριοι ὑπαιθροῖς οὔσιν τὰς πρὸς τοὺς γείτονας*

- περιστάσεις ποιῆν κτῆ. In eodem titulo vox saepe recurrit. Isoliergang vocant editores p. 68 sq. Breve scil. videtur meaculum ad vicinos.
- περιστατικῆ ἀρετή, spectans rem praesentem. Marci diaconi vit. Porphyrii p. 60, 1 sq. (Teubn.).
- περίστατος. Sensu activo usurpat Theopompus com. fr. 41 K.
- περιστερέων, βολεών, κεγγρεών ionicae originis vocabula conservata in Attica, ubi reliqua exeunt in ὶν. Vid. Rutherford. Phryn. p. 252 sq.
- περιστερίδιον, Add. CPG 30 (septies) p. C. 191.
- περιστεριδεῖς = περιστεριδεῖς. Grenf. II (b), 4 (a. C. 264 aut 227).
655. Ad περιχαλκίξειν. Locus est 387 II 6.
- περιχονδριᾶν? Varro sat. Menipp. 68, 14 p. 221 Oehl. περιχονδριᾶ (sic Oehler pro περιχοντάριαν) mihi facies maeandrata et vermiculata. Dioscorides II 125 χονδριῶντες μαστοί. E comoedia attica fluxisse verbum putat Kock fr. adesp. 1116. Nisi potius pro glossa medica habendum est.
- Ad περιχύτης. Corruptum in πεγχύτης PK II 320, 23.
- Ad περιχώμα. Saepe etiam legitur in papyris Tebtunicis.
- Ad περιώματα. Multo probabilius Wilamowitz statuit pravam scripturam esse pro πελιώματα, quae vox saepius occurrit PB 923. Cf. supra ἐτόρμησας = ἐτόλμησας.
- περκάζειν et περκαίνειν. Thesauri locis add. Hesychii glossas ἐμπερκάζουσαν· μελανίζουσαν et ἐμπερκαίνοντα· ἐμποικίλλονται.
- πέρναξ· θρίδαξ. H.
- Ad περνην. Cf. Ahrens II 354.
- Ad περονατρίς. Cf. Hes. ἐμπερονατρίς· ἱμάτιον διπλοῦν.
- Ad πέρρ' ἀπάλω. Sic Ahrens correxit pro ὕπερ ἀπάλω.
656. Περραιβία cum duplici ῥ. CIA II 184, 11 (323 a. C.). Meisterh.³ 97, 11. Cf. supra s. v. Κυθήριος.
- Περρεός· ἦρος Ἀθήνησι τιμᾶται. H. Cf. idem Περρέιδαι (-εῖδαι?) τῆς Ἀττικῆς δῆμος ἐν Ἀφιδναίς.
- Ad περρέχειν. — περρέχοισα = ὑπερέχοισα. Sappho fr. Berolin. II 8 μῆνα | πάντα περρέχοισ' ἄστρα.
- πέρ(ρ)οσιν aeolice Theocr. XXIX 26.
- Ad Περσεφόνη. Add. Περσιφόνη. Meisterh.³ 103, n. 924. Vid. etiam Φρесоφόνη. — „Tituli attici”. Scil. pedestri sermone scripti.
- Perfectum cum flexione Praesentis in Participio et Infinitivo. Hoffmann II p. 565 de Participio citat exempla aeolica haec: e titulis κατεληλύθοντος, -κόντεσσι, ἀντεθήκοντες, πεπρεσβεύκων, ἐνεστάκοντα, γερόντα, κατεστακόντων, εὐεργετήκοισαν, (aet. rom.) ἐπιτετελέκοντα, πεπληρώκοντα, πεποήκων, Alcaei fr. 147 πεφύγγων, e grammaticis εἰρήκων, νενοήκων, μεμβλώντων, thessalica (titt.) ἐποικοδομεικόντων, ἐνοικοδομεικόντεσσι, πεφ(ε)ιδάκοντες, boeotica ἀπεληλούθοντες, ἑεφυκονομειόντων, καταβεβάνων. — De Infinitivo

idem aeolica *τεθνάκην* Sappho 2, 15 et inscr.; 173, 18 sq. *τεθεωρήκην*. Cf. de Cnidiis (et Theocrito) $\bar{\epsilon}\iota = \bar{\epsilon}$ et s. v. *φύειν*. (Haec nota, ad quam lectorem relegavi in lexico s. v. *φύειν*, nescio quo errore exciderat).

Pag. 657. *πεσσεοτήριον*, sive *πεττεοτήριον*. Huius instrumenti, commemorati ab Eustathio ad Od. p. 1397, descriptionem continet fragmentum tractatus mathematici saec. III p. C. PO III 470.

Pag. 658. Ad *πέτεσθαι*. Proverbialiter Libanius Or. II § 27 (ed. Foerst. I p. 247, 21) *ὦν τοσοῦτον ἀπειχόν ταῖς ἐλλείψιν ὄσονπερ τοῦ πτήσεσθαι. πετροσφενδόνῃ* (ἢ τοῦ λόγου). Theod. Balsamon XIX 13 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 186).

πεοδρία: ἀροθήκη. H. Cf. idem s. v. *σιπύη*.

πεῶθεν LG. VII 56. „Kunde geben” Blass, coll. *ὠνέν = πωλεῖν*.

πεοδήν, ὄ. Add. Libanii Or. IV § 25 (ed. Foerster I p. 295) cum scholio ὁ τὰ μακρόθεν μανθάνων καὶ ἀπαγγέλλων.

πεφλάζει: βράζει. H. Aeolice pro *παφλάζει*.

πηγή. Vid. *ῥεῦμα*.

πηγός = *λευκός*. Novum exemplum huius usus (de quo constat ex Lycophronis Alex. 336) praebet pulcrum epigramma in tit. aeg. saec. III a. C. Bull. d. la soc. arch. IV 88, vs. 5:

ἀλλά σου ὄστεια πηγὰ πατήρ θέτο τεῖδε κομίσσας

Καῦνος, ἐπεὶ μαλερῶι σάρκας ἔδενσε πυροί

ubi recte Wilamowitz Sitzb. d. Berl. Ak. 1902 XLIX 6 [1098] emendat *ἔδαισε* sive *ἔδανσε*, coll. Simonidis fr. 30 *μηρίων δεδαυμένων*. Idem l.l. in nota 3 monet Hom. I 124 de equorum colore usurpari, imitante Alcmano in Parthenio vs. 48 (*παγός*); de *κύματι* *πηγῶ* autem ambigere grammaticos utrum album sit an nigrum, nec quid iudicaret declarasse Callimachum Dian. 90 canes vocantem *ἤμισυ πηγούς*. — Utrum in Stratonis comici fragm. ap. Kockium III p. 361 sqq., vs. 36 sqq., ubi sal *πηγός* vocatur, de colore albo cogitandum sit cum Papio in lexico an cum Meinekio explicandum aqua marina concreta (a. v. *πηγνύναι*) difficile dictu. Utut est, ibi est substantivum.

πηδαλιουχεῖν. Theod. Balsamon XI 6 (Wien. Stud. XXV p. 181).

πήδων pro *παίδων*. Vid. s. v. *κατίνα*.

Ad *πηκτός θάνατος*. Fragm. trag. adesp. 255 Nck². Legitur etiam apud Hesychium.

Pag. 659. *πηλοπλάτων*, luteus Plato, convitium. Pselli carmen scoticum vs. 93 (Sternbach, Wien. Stud. XXV p. 16).

πηλοποιός, operarius qui calcem praeparat. PB 362 VIII 8 (a. 215 p. C.) *μισθός πηλοποιῶ*, ubi agitur de aedificando.

πηλοργός. In Anthologiae Alexandrinae fragmento (c. a. 100 a. C.) servato in papyris Tebtunicis occurrunt *πηλοργοὶ μέλισσαι*, quod depravatam videtur ex *κηροργοὶ = κηροποιοί*.

πῆν. Hes. *πῆ καὶ πῆν*· ἐπὶ τοῦ *κατάπασσε καὶ καταπάσσειν*. Vid. ἐπιπῆν. *πῆσσειν* sive *πῆττειν* cum compositis hellenistica = *πηγνύναι*. Exempla collegit Charitonides, *Ἀθηνᾶ* XV p. 374—381, recte negans pro eo graecum esse *πάσσειν*.

πηγέων, non *πηγῶν*, tituli attici. Meisterh.³ 138, 2.

πηγισμός, ulna metiendi actio. PB 677, 7 (221 p. C.) et Tebt. pap. 164 (saec. II a. C.). Lexica citant schol. Nicandri Ther. 42. — Cf. *σχοινισμός*.

660. Ad *πίγγαν*. Vid. infra *σπίγγον*.

[*πιερῶν*. Theophanis confessoris vit. ed. Krumbacheri p. 390, 28 ἡ *νύμφη πρὸς τὰ καλὰ τὴν ψυχὴν πιερῶθεισα*. Imo *πιερῶθεισα*, ut correxit Radermacher.]

Πιθεός demoticum, distinguendum a nomine personae *Πιθεός* (et *Πιθεῖος*), quocum confudit aetas imperatoria. Cf. Meisterh.³ 80, 10.

πιθηκοκέντριον et *πιθηκοκίρναν*. Theod. Balsamonis epigramma in praelongum pincernam XXII 6: *κατὰ δὲ φαυλότατα Σατύρων γένη | πιθηκοκίρνας ἐν πιθηκοκεντρίῳ* (Horna, Wien. Stud. XXV p. 188).

πιθηκοποιεῖν, ad nihilum reducere, frustrare. Idem epigr. XXXVI 4 (*καὶ γιγαντώδεις κόπους*). Horna, l. l. p. 197.

πιλών = *πυλών*. PK II 329, 2. Vid. s. v. *βιλίσκος*.

Ad *πίνειν*. Vid. *πώνην* s. v. *πῶθι*.

πινκέρνη (*πιγκ*), pincernae. RNN 53 (saec. IV). Cf. supra *ἐπικέρνης*, quod falsae debetur etymologiae.

πιννοτήρης (*πिनότηρης*?) genuina vocabuli forma, non *πιννοτήρας*, ut *σφογγότηρης*, non *σφογγότηρας*. Cf. Charitonides in *Ἀθηνᾶ* XV p. 221—227. — Hesych. uno N *πινότηρης*· *πिनοφύλαξ λεγόμενος*. *Πίνα* (non *πίννη* sive *πίνη*) δὲ εἶδος ὄστριου (Athen. 98 B). Cf. Herodian. I 256, 6; II 455, 5. Quam scripturam nescio an recte commendet Charitonides l. l. p. 227.

πίος = *πίων*. Epicharmus ap. Poll. IX 79. Cf. Hes. *πίων*· *λιπαρῶν*.

πίσισκειν = *ποτίειν*. Adde Hes. *πίσαι*· *ποτίσαι*. — *πισμός*· *πιστήρ*, *ποτίστρας* ληνός. *πιστήριον*· *ποτιστήριον*. *πίσαι* γὰρ τὸ *ποτίσαι*, καὶ *πίστραι* (Eur. Cycl. 29) αἱ *ποτίστραι*. ὑποπίσαι· ὑποποτίσαι. *πέισαντες* (sic)· *ποτίσαντες*, ὄγραναντες. Eodem errore idem *πέισει* (pro *πίσει*) Eupolidis fr. 24, Mein. II p. 471. Cf. EM 673, 12. — Vid. *πιτεύειν*.

πισεός, palustrium regionum incola (?). Theocr. XXV 201, ubi vid. Fritzschiem.

661. Ad *Πισθέταιρος*. In Avibus ambigitur, utrum hoc verum nomen sit an *Πεισέταιρος*. Pro illo magis facit forma tradita *Πεισθέταιρος*, pro hoc personae indoles.

Ad *πιτεύειν*. Meister, Ber. der Sächs. Gesellsch. 1899, 145 feliciter correxit *ὀπόττα δὲ κα ἀπίτευτα ἕωνθι* (*ἀπιτευσαίωνθι* typ. vit. est), quot autem (prata) non sunt irrigata. Substituatur ergo:

- πιτσύειν boeotice = *πιπίσκειν*, irrigare. De palmari hac emendatione, quam ignorabam, Blass monuit in lexicī censura.
- πιττάκιον. Tebt. pap. 112 (introd.); 269. Grenf. II 90, 26; 9 b, 6 etc. Vid. lexica. — Pro *πινάκιον* sic legitur in tit. BCH XX 58.
- πίτολος. Apud Hesychium s. v. manifeste supplendum *οἱ δὲ ναυτικοὶ <πιτυλεῦσαι> τὸ πρὸς κέλευσμα ἐλάσαι.*
- πλαδᾶν. Add. Hes. *πεπλαδηκῶς· σεσηπῶς. ὕγρανθεις.*
- πλαδαρός (βλαδαρός) etc. Vid. supra s. v. *βλαδύς.*
- Pag. 662. Ad *πλαδδιῆν*. Schol. Arist. Γ explicat *παραφρονεῖν*. Cf. *πλάζειν*.
- πλάδη*. Vid. supra *ἀντιπλάδη*.
- πλάδος*, τό. Add. *ἐν πλάδῳ (πλάδει?)· ἐν χαλάσματι καὶ ἐν ἀνέσει*. H.
- πλάθειν*. Add. Hes. *πλάθεται· παραγίνεται, προσπελάζει*. Gl. tragica?
- πλακίον*, forma deminutiva vocis *πλάξ*. Praeter Addenda vid. PB 964, 2.
- πλακίς· κλινίδιον κατεσκευασμένον ἐξ ἀνθῶν <ἐν> τῇ ἑορτῇ τῶν Πανάθη- ναίων*. H.
- Ad *πλάν*. Bis haec forma plene occurrit in Eresi tit. saec. fere II a. C. Paton, Class. Rev. 1902, p. 290, ll. 16 et 19.
- Pag. 663. *πλαστογραφία*. PB 388 II 19. Vid. lexica.
- πλατά· προσπελαστά*. H. Cf. *πλάθειν*.
- πλατεία*, platea, saepe sequiores. Add. Marci diaconi vita Porphyrii (Teubn.) p. 14, 16; 63, 12.
- πλατίος*. Vid. s. v. *πλάσιος* in lexico.
- πλατορία· θυρία. Αἰνῶιοι*. H.
- πλατυπρόσωπος* (Aelian.). Grenf. I 27 (2) 8; 44 (2), 4 (saec. II a. C.).
- Pag. 664. *πλεγματοῦσθαι. ἐμπλέεσθαι*. H.
- Ad *πλέθριον*. Cf. *πλέθρισμα· δρόμημα*. Phot. et Hes.
- Ad *πλεῖος*· Corrige epice pro doricē.
- πλεῖστα πολλά*. PB 845 (epistula saec. II p. C.): *(ὁ δεῖνα) τῇ μητρὶ πλεῖστα πολλά χάρειν*.
- πλέκειν*, verbum palaesticum, saepius occurrit in tractatus palaestrici fragmento PO III 466. — *πλεκῆ = πλακῆ* sive *πλεχθῆ* Scymno Chio vs. 44 pro *πλέκη* reddidit Meineke.
- Ad *πλέον ἔλαττον*, plus minus. Item PB 402, 9 et 872, 1 (aet. byzant.).
- πλευροπριστήρ*, laterum serra, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.
- Pag. 665. *πλήν*. Vid. *πλάν*. — *πλήν εἰ* et *ἀλλ' ἤ = εἰ μή*. CIA II 589. 14 sqq. (saec. IV aut III a. C.); 1055, 27 (345 a. C.). Meisterh.⁵ 256, 40.
- Pag. 666. *πληρηφάης*. Caesarius Dial. II 112, p. 617 *πληρηφραοῦς ὑπαρχούσης (τῆς σελήνης)*. †
- πλήτομον (?)· παλαιόν. Ἀκαρνᾶνες*. H. Vox varie corrupta. Eandem explicationem habent apud Hesychium glossae *πλέμνιον, πλήμνω, πληγγεῖον, πλημαίνον*, quorum nihil sanum videtur.
- πλινθεοομένη*. Vectigalis genus in Aegypto. Vid. infra s. v. *φύλακτρον*.

- πλινθευτής (Poll. VII 163). Passim occurrit CPG 30 (191 p. C.).
867. πλινθοποιία (Pindari schol.) et πλινθοπωλική. FGH 36, 9; 10 (111/2 p. a. C.).
Ad πλιον. Add. πλίασιν. Dreri tit. saec. III a. C. GD 4952, 30
ἐξαγγέλιω τοῦ κόσμου τοῖς πλίασιν = τῶν κόσμων τοῖς πλείοσιν.
πλίσειν. De hoc verbo cum compositis et derivatis vid. Thesaur.
VI p. 1234 sq.
πλοιαρίδιον = πλοιάριον. PO III 602.
Ad πλόιμος. Timoth. Pers. 89 et 125. Vid. πεδία.
πλουτοδώτης (sic). Dei Μηνός epitheton in titulo: Μηνί σωτήρι καὶ
πλουτοδώτη. Vid. Journ. of Hell. Stud. XIX p. 81.
πλουτοφανής παλάμη (ἀνθρωπίνη). Theod. Balsamon XXXI 7 (Horna,
Wien. Stud. XXV p. 192).
868. πλῶν = πλοῖον. Epistula vitiis scatens saec. II p. C. PO III 528, 22.
Ad πλωτός. Add. πλωτὸν εἰρεσίην. A. P. VI 284. †
πνεύσειν. De hoc similibusque futuris apud sequiores vid. Cobet,
Nov. lect. p. 249 sqq.
πνωτός· ἔμφρων, σῶφρων. H. = πινυτός. Formam satis tueri videtur
participium homericum πεπνυμένος.
ποαλῖς· εἶδος πικρίδος. H.
ποδάνιπτρον. De compositione cf. Fr. Stolz, Wien. Stud. XXV p. 229 sq.
ποδεῖον, pedale, non πόδιον. CIA II 678 B 67 (a. C. 378—366).
Meisterh.³ 52.
ποδηγεῖν. Add. πεποδήγημαι· δεδίδαγμαι. ὠδήγημαι. H.
869. Ad ποεῖν. Constanter haec forma apparet in novis Menandri frag-
mentis aegyptiacis.
ποθάνοτο· προση<νύ>σθη. H. Correxī. Cod. ποθήνυτο· προσήσθη.
Ad ποθέρει. Item Theocr. V 37.
Τὰ ποθέσπερα = πρὸς ἐσπέραν. Theocr. IV 3; VIII 16.
870. ποθορεῦσα dorice = προσορεῦσα. Theocr. V 85.
Ad ποιεῖν. — Ἔποισα = ἐποίησα. Sera inscr. Cariae BCH 1900,
329 sqq., sed scribatur potius ἐπόισα, i. e. ἐποίησα.
871. ποιηβορεῖν. Add. Caesarius Dial. III 145, p. 672. †
Ad ποιητής. Accurate respondet voci maker, qua teste Gualtero
Scott antiqui Scoti poetam designare solebant.
ποιητογράφος = ποιητής. Parii tit. metr. Mitt. IX p. 61 sq., vs. 12.
ποικιλόμουσος. Timoth. Pers. 284 πρῶτος ποικιλόμουσον Ὀρφεὺς
χέλυν ἐτέκνωσεν, i. e. τὴν πολύχορδον κιθαρῳδίαν (Wilam.).
S. v. ποικίλος. Corrige ὕδρης pro ὕδρος.
S. v. ποιινά. Corrige nasali pro nasalī.
Ad Ποίτιος. Pro Ἀπόλλω corrige Ἀπόλλωνα. Cf. GD 4952 A 24.
872. ποκύφος = ἐριουφάντης, q. v. supra. Tebt. pap. V 170 (118 a. C.):
τοὺς ποκύφους καὶ τανυφάντας. Cf. supra πεπλύφος.
πολεμαίνετος, bello clarus. Fragm. poeticum PO III 426, 4.

- Ad πόλεμος. Genetivus temporalis τῷ πολέμῳ Gortynis tit. GD 4985, 7. πολιῶν, canescere? Hes. οὐ πολιῆ· οὐ γηράσκει. Nisi forte legendum est οὐ πολιᾶ sive πολιᾶί (scil. ἔστιν aut εἶσιν αὐτῶ).
- πόλιθι cretice = πόλεσι. GD 5019, 2.
- πόλις = πόλεως. PG 56, 12 (a. 346) ἀπέσιλα (sic) πρὸς σαί (= σὲ) καί τινος τῆς πόλις. De πόλις attice = ἀκρόπολις nunc cf. Charitonides, *Μθηνᾶ* XV p. 319—326.
- Pag. 678. πολίτευμα = πλήθος (s. κοινόν). Tebt. pap. 32, 17 οἱ ἐπικεχωρημένοι τῶι πολιτεύματι τῶν Κρητῶν ἄνδρες φ'. Cf. Strack, *Archiv* III 130 ad tit. aeg. aet. Ptolemaei X l. 2.
- πολιτικός, usu hellenistico = δημόσιος, πολιτικαὶ πρόσοδοι. Vid. titulum, *Mitt.* 1902, 73.
- Pag. 674. πολλοίχρῆσις· ἡ ψιθία σταφυλή. H. Vid. *Thesaur.* s. v. Ψίθιος.
- πολλοῖς χρόνοις, per multos annos. Vid. supra s. v. ἐρρωσθαί.
- πόλος, terminus forma rotunda. Tit. delph. BCH XXV 339, 25 ἐπὶ τοὺς πόλους τοὺς ὁμολόγους (de quibus convenit inter litigantes). Cf. l. 29 et vid. s. v. κιών in lexico.
- πολύανδρος. Add. *Timoth. Pers.* 194 ἦβαν νέων πολυάνδρων.
- πολυάνθεμος. Add. *Sapphus fragm. Berolinense col. II 11 πολυανθέμοις ἀρούραις* (acc.).
- πολυβέλεμνος· οἱ ὑπομνηματισάμενοι τὰς πολυστίκτους (bacchas), ὅτι τὸν Ὀρφέα ἀπέκτειναν πολλοῖς βέλεσιν. H. Legendum, ni fallor <οἱ δὲ> ὅτι τὸν Ὀρφέα κτέ. Duplex erat explicatio, quarum posterior vera videtur. *Fragm. est trag. adesp.* 597 Nck.²
- πολύβοτος. Add. *Timoth. Pers.* 153 πολυβότων Κελαινῶν οἰκήτορα.
- πολύηρος· πολυάουρος, πλούσιος. H. Gl. ionica.
- πολυθύσανε: Ἄρτεμι παλυθύσανε κούρα· διὰ τὸ θυσάνοις καὶ (?) αὐτὴν χρῆσθαι· ἢ ὅτι πολλαχόθεν ἄσσεται ὡς κυνηγέτις. ἢ πολυθύουκτος ἢ πολυθυσιάστος (!). H. *Fragm. lyr. Bergk.*³, p. 1001.
- πολυθυσιάστος. Vid. πολυθύσανε.
- πολυκέφαλος νόμος (Pind. *Pyth.* XII). Vid. O. Schroeder, *Herm.* 39, p. 316—320.
- Pag. 675. πολύκροτος. Add. *Timoth. Pers.* 13, locum lacerum.
- πολύκωπον, scil. πλοῖον. *Grenf.* II 80, 11. 16. 24; 81, 7. 11. 16. 24; 81 (a), 2. 5. 7; 82, 3. 10. 12 (aet. byzant.).
- πολύολβος. Add. *Iulii Africani Κεσιῶν fragm. vs. 28 III 412.*
- πολυκαί<πα>λος αἰθῆρ· πεποικιλμένος, οὐχ ὁμαλός. H. Gl. epica.
- πολυ<πο>σφάκτης, polypi excisor, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. *Herm.* 38, 283.
- πολυποξόστηρ, scriptum olypoxystor in cod. Paris. lat. 11209, fol. 36 sq. Cf. Schoene, *Herm.* 38, 284.
- πολύς. Vid. πολλός, πλέον, πλείστα.
- πολύστονος. Add. *Timoth. Pers.* 183 πολυστόνωι κτυπεῖ δὲ πᾶσα βασιλῶς πανηγυρις φόβωι et *fragm. trag. Grenf.* II 6 (a), fr. 1, 5.

- Ad πολυσχεράς. Corrige „Genovensia”.
- 67a. **πόλφυκα** (cod. *πόμφυκα* contra litterarum ordinem)· τὸν κόγγον. H. **πομάριον**. Vid. *πωμάριον*.
πομπαγωγεί (cod. *πομπαγαγεί*)· τὴν πομπὴν ἄγει. H.
πομπεῖον, τό Athenis. CIA II add. 834 c, 20 (a. C. 329). Vid. *lexica*.
πομπηγεῖν. Vid. verb. sequens.
πομπηγορῶσι· *προπέμποσι*. H. Propter explicationem probabilius corrigas *πομπηγοῦσι* quam *πομπηγοροῦσι*.
πονεῖν. Vid. *πεπονεκέναι*.
377. **πονταρχία**. Bithyniae tit. 196, 3, BCH 1901, 49. Vid. *πονταρχεῖν*.
πόντια ῥάκη· σπόγγος ἢ τὰ τούτων σπαράγματα. H. Glossa poetica?
ποντοφάρυ <γ>ξ recte Blaydes BA 58, 32, quod atticum sit *φάρυξ*, *φάρυγος*, non *φάρυξ*.
Πορδή, ficta dea in mimo PO III 413, 7 A (cf. B 4, 9) 39. 93. 191. 211.
Ad *πορεῖον*. Add. Tebt. pap. 5, 196; 112, 72; 121, 50; 195, 208 (Ptolemaeorum aet.).
πορευθήσονται = *πορεύονται*. CIA II 86, 2 (376—361 a. C.).
πόρθμιος. Add. Carpathi tit. BCH VIII 358 sq. *Πο|τειδάνι πορθμίωι*.
πορθυγίς· σπατίλη. *τριβόλον*. H.
πορίζεῖν. Vid. s. v. *παρακομίζεῖν*.
πόρκας (= *πόρκας*)· *ἐλάφους*. H.
πορνάμεν· *πωλεῖν*. **πορνάμεναι**· *πωλούμεναι*. H. Formae corruptae an dialecticae pro *περνάμεν* et *περνάμεναι*?
πόρνη pro *πόρνος*. Maritus uxori suae scribit saec. II p. C. in epistula vitiosissima PO III 528 ὁ Κόλοβος δὲ πόρνην με πεπύηκεν (sic).
πορνοσκοφαντία *Αἰγυπτία* (uxoris Potipharis). Theod. Balsamon I 4 (Horna, Wien. Stud. XXV 178).
178. **πόρρω** c. gen. saepius significat procul in, ut Ar. Vesp. 179 *πόρρω τέχνης*. Cf. Plat. Gorg. 486; π. τῶν νυκτῶν Conv. 217 d; Protag. 310 C. Vid. *πόρσω*.
πορτιάθθα cretice = *προσοῦσα*. Gortynis tit. GD 5015, 20 ἀποδό[μεν δὲ καὶ τὰν Ἀπελλω]νίαν καὶ τὰν χάραν τὰν πορτίαθθαν. Vid. s. v. *εἶναι*.
πορτιφόροι· οἱ αἰχροντες τὰ κόρροια (τὰς πόρτεις?) ἐπὶ τῶν ἄμων. H.
Ad *πορτιφωνεῖν*. Titulus nunc est GD 5128, ubi Blass explicat *ἐγκαλεῖν, προσκαλεῖσθαι*.
πορφύρα, latus clavus. Bithyniae tit. Caracallae aet. 207, 2. 8, BCH 1901, 62 sqq.: *τεμνηθέντα* — τῷ τῆς πορφύρας σχήματι, lato clavo exornatum. — *αἰτήσαντα* — τὴν πορφύραν καὶ λαβόντα, lato clavo impetrato. Cf. not. p. 64.
πορφύριον = *πορφύρα*. PO III 520, 18 *πορφυρίο(ν) στατί(ρων) δ'* (143 p. C.).
πορφυροφυής = *πορφυρογενής*. Theod. Balsamon XXXII 24 (Horna, Wien. Stud. XXV (II). Cf. *γυγαντοφυής, δουκοφυής, κομνηνοφυής, μυρμηκοφυής*.

- Pag. 679. Ad *Ποσειδέα*. Cf. Hesych. s. v.
Ποσιδία, Neptuni festum Chalcide, ubi una cum eo filius Glaucus Pontius celebrabatur. Cf. Chalcidis tit. in Eph. arch. 1902, p. 31, l. 8 (saec. V. a. C.). [*Γλαύκ*]οι Ποσιδίους τράπεζαν ἐνστορνύναι κτέ. *πόταγε*. Theocr. I 62 cum scholio *πρόσαγε σαυτόν*.
- Pag. 680. *ποταμέλγειν* = *προσαμέλγειν*. Theocr. I 26.
 Ad *ποταμοφυλακίδες νῆες*. Post „tributo” insere „*ποταμῶν* FGH 54, 17; *ἐπιστατικὸν ποταμῶν* FGH 317”.
- Pag. 681. *ποταφῶν* = *προσεφῶν*. Theocr. IV 33.
ποτεκδιδόναι. Tit. delph. BCH XXVI p. 41, 21 sq. et 58 *ποτεξεδώκαμεν*. Ad *ποτεκλεπιόμαν*. Epicharmo hanc gl. nescio quo iure vindicet Wilamowitz, quamquam e sicula aut italica comoedia fluxisse est satis probabile.
 Ad *ποτέομαι*. Theocriti prior locus est XXIX 30, non 3 (*ποτήμενα*). *ποτερίσδειν* = *προσερίζειν*. Theocr. V 60.
- Pag. 682. Ad *ποτιδέομαι*. Corrige Theocr. — *ποτιδέομαι*.
ποτίδην aeolice = *προσιδεῖν*. Theocr. XXX 9. Debat *προσίδην*. *ποτίζειν*. Vid. *πιπίσκειν* et *πιτεύειν*.
ποτιμάσσεσθαι = *προσμάττεσθαι*. Theocr. III 29.
ποτιποιεῖν, addere. Aeginae tit. *ποτεποιήθη*. Vid. supra ad *Μφαία*.
ποτιποιεῖσθαι. Diatribae rhetoricae doricæ fragm. PO III 410, 120 *ἔστι δ' ὅκα . . . τὰ τοιαῦτα ποτιποιέο*.
ποτίσδων = *ποτίζων*. Theocr. I 121.
ποτισμός (LXX). CPG 15, 9 (a. 362).
- Pag. 683. *πότορθρον*, τό. Theocr. V 126.
ποτόσθον = *προσόσθον*. Theocr. I 29.
ποττάς = *πρὸς τὰς*. Laco Ar. Lys. 1263.
 Ad *ποῦρος*. Item tit. delph. BCH 1902, p. 41, l. 22 et saepe alibi.
- Pag. 684. Ad *πούς* Composita cum *πούς* in titulis atticis saec. V a. c. habent acc. *πόδα*, saec. IV vero *πουν*. Meisterh.³ 149, 8. — Notabili metaphora Timotheus Pers. 101 sq. rem os vocat *ὄριονς πόδας ναός*. Cf. infra ad. *χείρ*. — Formulam *ἐπὶ πόδα* (non *πόδας*) *ἀναστρέφειν*, pedem referre Cobet, Var. lect. p. 89, reddidit Luciano 15, 12.
 Ad *πραγματεντής*. Add. PO III 512, 8.
πραγματικὸς πόλης. PB 356, 6. Vid. Nicole ad PG 71.
πραίληκτος, praelectus. PG 46 (a. 345) *δεκαδάργη κάστρων Διονυσιάδος εἰλης πέμπτης πραιλήκτων*.
 Ad *πραιπόσιτος*. Passim occurrit in papyris aeg., quorum plura testimonia collegit Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 143 sq.
πραιτωριοκτυπεῖν. Palladius de vita Io. Chrysostomi p. 42 Big. *οὐ μὲν πραιτωριοκτυποῦντες, οἱ δὲ δωροδοκοῦντες*. †
 Ad *πραιτώριον*. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 143 et add. PO III 471, 1; CPG 12, 1, 20.
πρακνόν (= *περκνόν*)· *μέλινα*. H. Cf. *μοχ περκνόν*.

185. Ad *πρακτορεία*. Item PO III 533, 12.
πρακτόρειος. Tebt. pap. 72, 463 (a. C. 114) τῶν πρακτ<ορ>είων εἰδῶν.
πρακτορικόν, τό, merces praetorum? PB 471, 13. 17.
πρανῆς atticum et doricum (et aeolicum?), *πρηνῆς* ionicum.
πρανίζειν. Hes. ἐπράνισεν κατέβαλεν. — *πρανιχθέντα* (dorice = *πρανισθέντα*) πεσόντα ἐπὶ στόμα. Cf. *πρηνίζειν* in lexicis.
πρανόν (?) τὸ κατωφερές, *πρανές*. H.
πρανὼ ἀκρίδος εἶδος. H. Cf. *πάρνοψ*.
Πραξιδικαί, mulieres quaedam in cultu orphico. Tit. att. in Berl. phil. Woch. 1897, 1890 (W.).
πρασιά (?), instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.
 186. *Πρατόλαος* = *Πρωτόλαος*. Vid. supra s. v. *Κράτεια*.
πρατρίδι. Vid. s. v. *ἐληρτοούρησα*.
 [Πρ]εαμαρρῆς, deus aegypticus. Inscr. aeg. 17, 3 saec. I a. C. in Archiv III p. 136, ubi citatur forma *Πρεμαρρῆς* ex Fayi titulo ap. Strack, *Dynastie*, Anhang 141 et pap. Petrie II 43 (b) 65, 6 βωμοῦ *Πρεμανρέους*.
πρεκνόν (= *περκνόν*). ποικιλόχροον ἔλαφον. H. Cf. *πρακνόν*.
πρεμνία. τὰ πάχος ἔχοντα ξύλα. H. Quae glossa fortasse petita est ex corrupto hodie loco Ar. Lys. 316 ὅπως πρῶτον ἐμοὶ προσοίσεις, ubi conieci ὅπως τοῖς *πρεμνίοις* προσοίσω, quemadmodum *πρέμνα* (Hesych.) desumpta est ex eiusdem fabulae vs. 267.
πρέμνον ἐστίας τῆς οἰκίας θεμέλιος. H. Fragm. trag. adesp. Nck.² 259.
πρεπτά φαντάσματα, εἰκόνες. H.
 187. Ad *πρεσβύτερος*. Add. *πρεσβύτερος τοῦ τόπου*. Grenf. I 11 [1], 19; [2] 27 (a. C. 157).
πρεσίδιον, praesidium. Wilcken, Ostr. I 285 (a. 145).
 188. *πρήττειν* = *πρήσσειν*, *πράττειν*. Euboeae tit. in *Ἀθηνᾶ* 1903, p. 363, n°. 10, 32 sq. εὔ πρηττόντων. Vid. TT = ΣΣ.
Πριανῆς iuxta *Πρηγνῆς*. Meisterh.³ 16, 3.
πριβάτοις, privatis. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXV p. 44 et infra *πριουάτης*.
πριγκέπιον, principium. PB 140 (Traiani aet.) ἐν *πριγκεπίοις*.
 Ad *πρίγκιψ*. Add. PK 409. Iuxta *πρίγκεψ* in tit. 53, 7 sq. Journ. of Hell. Stud. XXII 123 *πρίγκεψ καὶ λογιστῆς* τῶν *Εἰκονιέων κολωνίας*.
πρίζειν hellenisticè = *πρίειν*. De hac forma disputat Charitonides, *Ἀθηνᾶ* XV p. 446 sqq. — Vid. *τρίζειν*.
Πρίηπος = *Πρίαπος*. Theocr. I 21 etc. Hes. *Πρηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως*; (Bergk. Lyr.³ p. 1017) Ἑλλησποντιακῆς, ἦν τὸν Πρίαπον τὸν Διονύσου καὶ Περκώτην φασὶν οἰκίσαι.
πρίμα. PB 423, 2 (saec. IV) εἰς *χώρτην πρίμαν*, ad cohortem primam.
πριμικέριος iuxta *πριμικῆριος*, primicerius. Papyri aeg. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXV 45.

- Ad *πρίν*. Cf. Meisterh.³ 242, 9; 251, 13; 252, 14.
πριουάτης, *privatae*. RNN 43 (Wess.). Cf. *πριβάτοις*.
πριοῦν = *πρίειν* in participio perfecti passivi et derivatis. Vid. s. v. *διαπρίωσις*.
πρίων et *πριόνιον*, instrumenta chirurgica. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283. Cf. supra *πλευροπριστήρ*. — *Πρίονας* *χερῶν τοὺς δεσμούς*. H. Quippe *πρίοντας τὰς χεῖρας*. Cf. Soph. Aiac. 1009, ubi schol. *πρισθείς explicat δεσμευθείς*.
πρίωρ, *prior*. PB 836 (saec. VI) *παρὰ τῶν πριόρων τῶν καθωσιωμένων Τρανστιγριτανῶν*.
Ad *πρό*. PG 73 (saec. II aut III p. C.) *ἀργύριον ἐτοίμασον, ἵνα παρερχόμενος εὔρω πρ[ὸ] ἐμοῦ*, ante me positum? — Praep. *πρὸ* in compositis praesertim aetate hellenistica fere abundat, ut in *πρόκτησις*, *προκτήτρια*, *προδανείζειν*, *πρόκασσις*, *προὑποκείσθαι* (Plut. Sol. 15 med.), *προέγγυοι*, *προπολιτευόμενοι*, *προέντευξις*, ut admonuit me J. C. Naber. Cf. etiam *προῦφέλλειν* in lexicis. Idem valet de praep. *παρά*. Vid. supra s. v. *παραπροσέχειν*.
Pag. 689. *προαιρέτης* (*promus*) *βιβλιοθήκης*. PB 362 [6] 18; [10], 13; [14], 13. (p. C. 215).
προαμεῦσαι = *προαμείψαι*. H. Idem *προαμευτής* *ἐργάτης προηγούμενος*. *προανηλίσκειν*. Vid. s. v. *ἀνηλίσκειν*.
προανταναιρεῖν. Tebt. pap. 61 (b), 219; 72, 232. Vid. s. v. *ἀνταναιρεῖν*.
Pag. 690. *πρόβαϊος*. Cf. Thumb p. 213 (W.).
προβαλεῖν ἄρνα *πόλεμον ἐπαγγεῖλαι*. H. Ad *fetialium* aliquod sacrificium alludi videtur.
προβατικός passim CPG 30.
Ad *προβάτων φόρος*. Dicitur *προβατικός φόρος* PB 382, 8.
προβηγκιάριος, *provinciarius*. PB 603 (a. 168/9 p. C.).
Pag. 691. *προβουλή* quid? BCH XXVI p. 168. Syriae tit. a. 95 aut 155 p. C. l. 1: *ὁ δῆμος καὶ ἡ προβουλή κτέ*. Certa lectio. Cf. p. 299.
An = ἡ βουλή ἢ προβουλεύουσα?
προγεωμετρῆν. Tebt. pap. 64, 65 et saepe; 87. 5 et saepe; 151.
προδαῆναι = *προμαθεῖν*. Hes. *προδαιείς* *πρότερον <μαθῶν>*. Hom. δ 396. — *προδέδαεν* *προμεμάθηκεν*.
προδεικνύουσι. Vid. *προδίκνυσι*.
προδέκατον. Gort. tit. GD 5017, 9. Cf. s. v. *προτέταρτον*.
προδιαλογισμός. Tebt. pap. 89, 2; 174; 238.
προδιδόναι = *πρότερον δίδοναι* Serus tit. creticus GD 5181, 34 *τειρηκότες δὲ τὰ προδεδομένα ὑμῖν φιλόθρονα κτέ*.
Pag. 692. *προδίκνυσι* = *προδεικνύουσιν*. Phaesti in Creta tit. metricus GD 5112, 2. Ad *πρόδομα*. Add. PB 526, 20. 35; 636, 20; Tebt. pap. 42, 15.
πρῶε — in titulis att. saec. III — 1 a. C. Antea constanter apparet contractio in *πρῶε*. Meisterh.³ 173, 25.

- προέγγυοι** = ἔγγυοι. TH I 100; 104; 107. Michel tit. 310.
- προηέδρα** = προεδρία? Inscr. duae Tegeae pervetustae BCH 1901, 264: τ[αί]δε Νί(η)πί θατέρ[ω]ι ἀγ(ῶ)νι | τοῖς πᾶνσι [Τ]ιμίδαις προηέδρα et: [τοῖς] πᾶνσι Τι[α] | [ίδαις] προηέδρα | τᾶιδε [ΝΙ]·(ῖ)πί τατέρ(ωι) [sic] | ἀγ(ῶ)νι. Editor G. Mendel perperam me iudice putat προηεδρα esse aoristum verbi ducti a subst. ἔδρα analogum aoristis ἔδοα et ἔθεα, vertens „C'est ici que la victoire dans le second combat s'est fixée (c'est assise devant) pour tous les Timidas". Quae sententia aperte non una de causa probari nequit.
693. **προΨείπηι**. Inscr. gortynica GD 4986, 21.
- προενεχοράζειν**. Tebt. pap. 61 (b) 274 (a. C. 118) διὰ τὸ π[ροην]εχυράσθαι τοὺς κλήρους. — Sensu metaphoricō hoc verbum occurrit apud Charitonem.
- προ<έν>τευξίς** = ἐντευξίς. Michel tit. 543, sq. Correxit Wilhelm, Gött. gel. Anz. 1900, p. 96 pro πρόσευξις.
- προεπιγράφειν**. Tebt. pap. 60, 82; 73, 11 τὸ προεπιγεγραμμένον ἐκφόριον.
- προέρχασθαι** = γίνεσθαι, fieri. Aphthonius prag. p. 34 τὸ δοκοῦν τοῖς πολλοῖς νόμος προῆλθεν ἐμοί (W.).
- προεφίναί**. Tebt. pap. 120, 9 προέφηκα δι' Ἀμμωνίαν (πυροῦ) (ἀρτάβας) βγ'.
- προέχρεισε** boeotice = προύχρησε. Vid. προκιχράναι.
- πρόηκος** itacismus pro πρόοικος. Galatiae titt. christiani 218 et 219, Journ. of Hell. Stud. XIX p. 298. Vid. infra πρόοικος.
694. **προιζήσαντες** προκαθίσαντες. H. Male cod. προσκομίσαντες.
- προικί** = ἐν προικί sive εἰς προῖκα. Meisterh.³ 210, 30.
- προικίζειν**, dotare. PB 592, 8 (saec. II p. C.), ubi Wilcken Archiv I p. 560 corrigit προικισθείη pro παροικι[σθ]ή. Num forte in mscr. legitur προοικισθῆ? Vid. infra ad προοικί lex. p. 698.
- προῖτηι** dorice = προῖησιν. Theocr. VI 48. Vid. supra ἀφίητι.
- προκατακρίνειν**. Add. Anth. Palat. XII 207, 4. †
- Ad προκατανομή. Corrige 16 pro 46.
- προκάτοχος**, ante possidens, occupans. Theod. Balsamon XI 21 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 131).
695. **προκέφαλος** (Suid.). Grenf. I 33, 8 (c. 103/2 a. C.).
- προκιθώνιον** τὸ πρόρινον (i. e. τὸ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος). H. Gl. ionica.
- προκιχράναι**. Aor. προύχρησα PB 614, 24. Vid. infra s. v. [προχρήζειν]. Verbum vix differt a simplici. Eiusdem forma boeotica [π]ροέχρεισε = προύχρησε legitur GD 737, 1 et l. 12 ἀμφί. . . ασε, quod ἀμφί[χρ]ασε dubitabundus supplet Gaheis, Wien. Stud. XXIV p. 280. At ita certe necessarium est ἀμφέχρεισε, neque apta est praepositio.
- πρόκον** (ῖ) ἡλίθιον. H. Idem πρόκοος πονηρός.
- πρόκόνδουλα** τὰ μετὰ (κατὰ?) τοὺς κονδύλους ἐν ταῖς χερσίν. H.
- πρόκό[ονς]** iuxta προχ[όω]. Gortynis tit. GD 4984.
- πρόκορμος** = πρωτόκοσμος? Gort. tit. GD 5009 b 3.

- πρόκτησις**, (anterior) possessio. PO III 504, 18 (init. saec. II p. C.).
προκτήτρια, quae (prius) possedit. PB 619, 12 (p. C. 155). Sed de his cf. supra ad πρό.
- Page 696. **Ad προμάμη**. Add. tit. caricum BCH 1900, 336.
προμῶτος, promotus. Grenf. II 74 (a. 302) ἱππεὺς προμῶτων σεκούτων. PK 232 (c. a. 346) Ἰσίων τις προμῶτος. — **προμωτιῶνος**, promotionis. PG 46 (a. 345).
Ad προνήσιον. Item PG 10, 8 [οἰκί]ας τριστεγά(στου) σὺν προνησίῳ καὶ νήσι (= νησίδι). Cf. Archiv I 553.
προνοεῖσθαι in titulis atticis, ut apud probos scriptores, est deponens pass., ut διαλέγεσθαι et ἐπιμέλεσθαι (-λεῖσθαι). Meisterh.³ 193, 20.
Ad προνοησία. Item PB 546, 1.
προνοητής (Greg. Naz.), curator. Grenf. II 67, 1 (237 p. C.) πρ. γυμνασίου; 69, 8. 40 (a. 265); 98, 1 (saec. VI).
προνομαία: προβοσκίς. H. Cf. Luc. Muscae enc. 6 et προνομί elephantis Polyb. V 84, 3.
πρόξηνος = πρόξενος. Serus tit. Gortynis GD 5028, A 2. 6. Alibi tituli cretici habent πρόξενος, sed cf. Ξήνις GD 5055; [*]σήνιος 5008, 1.
πρόοικος. J. G. C. Anderson, Journ. of Hell. Stud. XIX p. 298 „πρόοικος seems to be a civil officiale like the modern mayor. Cf. Const. de Themat. 34. In Theophanes 612 πρόοικος is the maior-domo of the Frankish King”.
προοινοποιεῖν. Rev. pap. 27, 8. 15.
- Page 698. **Saeptius προοίξ** pro προίξ. PB 970.
πρόουρον τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῆ. H.
προοφθάλωσ λαμβάνειν, ante oculos sibi ponere. Epistula scripta a. 114 a. C. Tebt. pap. 28, 18.
πρόπαις. Lacedaemone puerulus ante quintum aetatis annum, quando fiebat παῖς. Gloss. Herodoti.
προπαπποσεβάστειος, nomen tribulis tribus alexandrinae. Tit. BCH XX p. 398. PO III 477, 7; 497, 20. Cf. Φυλαξιθαλάσσειος et Ἰλθαειύς. De tribubus et demis Alexandriae vid. Kenyonem, Archiv II 70 sqq.
πρόπαστον (προπαστάς?) τὸν πρὸ τῆς παστάδος τόπον. H.
προπατορικὸν ἀποικινύων χρέος. Theod. Balsamon XIII 1 (Horna, Wien-Stud. XXV p. 182).
Πρόπλους, navis atticæ nomen. Meisterh.³ 126, 9.
προπολιτεόμενοι = πολιτευόμενοι. CPRain. I 19, 1; PO I 67.
- Page 699. **Ad προπωλητής**. Add. inscript aeg. pap. Boeckh. p. 5 et PB 996 III 9 (a. C. 107) προπωληταὶ καὶ βεβαιωταί, 997 II 10; 998 I 11. Legitur et alibi saepe.
προπωλητικός. Rev. pap. 55, 15.
προπωλήτρια. PB 994 III 6.

- πρόπωνα.** Hes. cum explicationibus alio pertinentibus. Vid. *πῶθι*.
 Ad *πρός*. — *Πρός* c. acc. in honorem alicuius. CIA IV 2, 59 b, 39: *τὴν δὲ στήλην τὴν πρὸς Ἀλέξανδρον καθελεῖν* (361 a. C.). Meisterh.³ 220, 45. — "*Ἔστι τι πρὸς με, requiritur aliquid a me.*" PO III 498, 30 (saec. II p. C.). Vid. s. v. *κοσμοποίησις*. Aliud exemplum reperies s. v. *φύλακτρον*.
- πρὸς τὸ δύναμαι** = *κατὰ δύναμιν*. PB 948, *12 *ποιῶ σοι ἰμάτια πρὸς τὸ δύνομαι* (sic). Vid. supra *δύνομαι*.
- προσάγγελμα**, annuntiatio. PO III 520, 2 (143 p. C.).
- προσαλιώτης**. Cf. Dittenberger, *Hist. u. philol. Aufsätze E. Curtius* — gewidmet. Berlin. 1884, p. 204.
- προσάνειν** = *προσανύ(τ)ειν*. Perperam Hes. *προσάνων προσαύξων*. "*Ἄνειν γὰρ τὸ αὔξειν καὶ ἄνην* (cod. *αὐτήν*) *τὴν αὔξουσιν*."
700. **προσαντιβάλλειν**, comparare. PB 325, 6, ut apud sequiores. Cf. lexica. **προσαυρών** *προστυχών*. H. Noli conicere *προσκυρῶν* *προστυχάνων*, sed cf. *ἐπαυρίσκειν* in lexicis.
- προσβ(ωμ)ολοχεῖ** *πρὸς χάριν λέγει*. H.
- πρόσγραφον**, τὸ, nota additicia sive suppletoria. PO III 513, 34 (p. C. 184) *ἀκολουθῶς ᾧ μετέδωκεν προσγράφων*. — *πρόσγραφος*, adscripticius. CPG 8, 3 (a. C. 111) *Πέρσης τῶν προσγράφων*. Opponitur *Π. τῆς ἐπιγόνης*.
- πρόσδεξε** = *πρόσδεξο*. Lebas III 2235; 2500. Vid. *δέχε*.
- προσδιαγράφειν**. PO III 513, 13. 14. 36. 40; 457. Vid. *διαγράφειν*.
- προσδοχῆ**. Rarum vocabulum legitur Tebt. pap. 209.
- Προσει[λ]ημμενίται**. Inscr. Bithyniae n° 144 BCH 1901, p. 9. Hinc editor correxit Ptolemaei V 4, 8 lectionem *Προσελμίται*.
- Ad *πρόσειλος* (Add. p. 969). Vid. supra s. v. *εἶλη*.
- Προσελήνιδες** *αἱ Ἄρκαδικαὶ νύμφαι*. H. Fictumne a poetis atticis nomen (cf. *προσέληνος* et *βεκκεσέληνος*)? Sin minus, requireretur *Προσελάνιδες*.
- προσευκαιρεῖν**. (Plut. Mor. p. 361 A). PO III 487, 16 (156 p. C.).
701. **προσῆλθα** = *προσῆλθον*. PB 826, 20. Cf. *ῆλθα*, *ἀπῆλθα*, *ἔλαβα*, etc. Ad *πρόσθεμα*. Pro *κλήρος* usurpatum videtur PO III 504, 12 (saec. II p. C.) *προσθέματος κατυκικῆς (κατοικικῆς) γῆς*. Vid. notam.
- προσθίξομαι** graecum, non *προσθήξω*. Euripidi Heracl. 625 *προσθήξει* pro *προσθήξεις* reddidit Cobet, Nov. lect. p. 248 sqq.
702. **προσίναντες** *βλάψαντες*. H. Scriptores utuntur tantum forma media *σίνομαι* cum compositis.
- προσκομίσαντες** futurum. Vid. *ἐποίσαντες*.
703. **προσλήψεως στέφανος**. Editores ad Tebt. pap. 61 (b), 254: „It is probable that the *ἔφοδος* and other holders of cleruchic land were required to pay fees on promotion to the ranks of *κάτοικοι* (q. v.) etc.” Eadem vocabula recurrunt ibidem l. 278; 64 (b), 6; 72, 246. Vid. lexicon s. v. *στέφανος*.
- προσλογισμός**. Tebt. pap. 124, 9 *τοὺς* — *γεγονότας ἐν ἀθετήμασιν ἧ*

- προσλογοι(σμοῖς) κτέ. A. Inotant editores: „Who had encroached upon land to which they were not entitled. Cf. 5, 36—43 and 81”. Cf. προσλογίζεσθαι in lexicis.
- προσοφειλέσῃ = -λήσῃ. PO III 640 (p. C. 120/1).
- προσπάσχειν c. dat. = ἐμπαθῶς ἔχειν πρὸς τι. Thesauri locis add. Dicaearchi vit. Gr. fragm. p. 18 Huds. προσπεπονθότες πορθμοῖς.
- προσπίπτειν. Ar. Them. 272 ἦν μοι τι προσπίπτῃ κακόν. Pro περιπίπτῃ olim correxi, recepit nuper vLeeuwen; vide s. v. περιπίπτειν.
- προσπωλεῖν, praeterea vendere. Inscr. delphica BCH 1901, 110 sq., 30 τῶν ὕστερον προσπωληθέντων.
- Pag. 704. πρόστασις, porticus interior templi delphici? Tit. delph. BCH XXVI p. 42, 30 sqq. Θευγένει τὰς ἐγκαύσιος τοῦ ἐπὶ τῇ προστάσει τὰς πρὸ τοῦ ὄμφαλοῦ μισθῶς δραχμαὶ δέκα ἕξ. Cf. 64 col. II 7 τὰς προστάσιος ἐν τῷ προδόμῳ. Vix recte editor cft. ποίστασις, quod est = πρόστασις. — Vid. infra ὑπόστασις.
- προστατικόν, sc. τέλος in Aegypto. PO III 590 (112 p. C.).
- προστεγαστήρ. Tit. delph. BCH XXVI 42, 33. Cf. 42, 38 sq. Θευγένης Κνίδιος ἐδέξατο κέραμον παρίσχειν κορινθοειδῆ προστεγαστήρα τῷ ναυῷ. Explicat editor p. 48 couverture provisoire „On se serait contenté de tuiles corinthoïdes en attendant celles de marbre.” Cf. στεγαστήρ. Hesych. s. v. σωλήν.
- προστομαῖον. Vid. Thesaur. et cf. Jahresb. d. Kais. Deutsch. arch. Inst. XVII p. 18; 63; 81.
- προσουποτάσσειν, insuper subicere. Unico apud Sextum empir. exemplo adde Tebt. pap. 38, 26; 45, 29; 46, 25; 47, 27; 50, 36 (saec. II a. C.).
- προσουφαίνειν. Figurata de aedificiis Libanii or. XI § 218 (στοαὶ) αἷς ἰππόδρομάς τε προσύφονται καὶ θέατρον καὶ λουτρόν κτέ.
- προσ-φάγιον. Vid. supra s. v. ἀσπρατούρα.
- Ad προσφέρεσθαι. In Thesaurο ad verba „Sic ago tecum; neque enim προσφέρομαι σοι...” M. Haupt adnotat „NB. Galenus t. XV p. 122 K.” †
- προσφῶσα· ἐνδακοῦσα. H. Boeotice aut laconice = προσφῶσα.
- προσφωνεῖν = ἀπαγγέλλειν, nos rapporteeren. PO III 475, 5; 476, 15.
- Pag. 705. προσχορηγεῖν, insuper suppeditare. Tebt. pap. 27, 57; 61 (b), 360; 72, 356 (saec. a. C. II).
- προτίδεχμαι· προσδέχομαι, forma syncopata pro προτιδέχομαι. H. Gl. epica.
- Pag. 706. Ad πρὸ τοῦ ᾗ. Sine ᾗ cum optativo. PB 874, 24 (saec. III p. C.) πρὸ τοῦ ἔλθοις = πρὶν σε ἐλθεῖν. Cf. supra ad p. 630 s. v. παρεμπολή.
- πρότριτον adv. Gortynius tit. GD 4986, 5. Cf. πρότριτα (Thuc. II 54) et προτέταρτον ibidem l. 10 et supra προδέκατον.
- πρότροπα· θυσίας εἶδος. H. Scil. Vindemialia. Cf. πρότροπος· οἰνός τις, τοῦ γλεύκουσ τὸ πρόχυμα. H. προτροπὶς· σπυρὶς. H.

- Ad *πρόσω*. Vid. supra *πόρρω*.
- προσωποῦττα* (-πόεσσα): Πολέμων (p. 147) ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι πρόσωπα, ἐν ᾧ τὰ ἱερά ἔπεμπον. H. Cf. Poll. II 48.
107. *προτέμνειν*. PK 181, 375 παιδίῳ προτέμνοντι πρὸ τῶν ἀμπελοτεμνόντων. Cf. 379—383; 390. De hac verbi notione Grönert Cl. rev. 1903. 196 cft. Geopon. V 28.
- προτέριος* = *πρότερος*. Defixionum att. tab. saec. IV a. C.) 15, 3 τῶν ἱνῶν ὄντων καὶ τῶν προτερῶν.
- Ad *προτέταρτον*. Corrige LG XI 53. Cf. etiam GD 4986, 10 et infra *πρότριτον* et supra *προδέκατον*.
- προτρυγᾶν*. Rev. pap. 26, 11. 17.
- Ad *προτυποῦν* (lexici p. 970). Add. Hes. *προετύπου*· *προεδήλου*.
- προῦμορ*· εἶδος σύκου. H. Laconicum = *πρώιμος*?
- Ad *προῦνικοι*. Byzantinis vocabulum tribuit Pollux l.l., quo usi sint comici recentiores. — Cf. *ἐπιπρουνικεύω* in Thesaurο. Ad *προῦνεικος* ibi M. Haupt cft. Epiphanius II p. 39 Dind. †
- προφερέσβιος* (?) = *φερέσβιος*. Carminis epici fragm. editum a Kenyone vs. 10:
- ἐς κλισίην ἵκει ἄρτι π[οσ]ί [προ]φ[ερ]έσβ[ι]ο[ς] Ἥρη.
- Cf. Ludwich, Phil. Woch. 1902, p. 28. Nonne corrigendum:
- ἐς κλισίην ἵκει ἄρτι π[όδεσσ]ι φερέσβιος Ἥρη?
- πρόφητις*, non *πρόφατις*, habet aeolica inscr. Eresi saec. fere II a. C. in Cl. Rev. 1902, p. 290, l. 20 τᾶ; *προφήτιδος*. Similiter inscr. argiva inedita saec. a. C. III, vs. 4, quam mecum communicavit Guil. Vollgraff. Vix hae lectiones defendi videntur nota Bacchylidae in vocalium ἦ iuxta ᾶ usu inconstantia, sed potius ex Hellenismi invasione explicandae.
- προφύσια*· ἐν τοῖς μετάλλοις τὰ σκέπης χάριν <πρὸ> τῶν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν τιθέμενα. H.
- προφώ(νησις)?*. FGH 80, 1 cum nota editorum. Sed vid. Viereck, Berl. phil. Woch. 1901, p. 783.
- Προχαρισία*· ἡ Θεῖτις οὕτω πον τιμᾶται, honorifice vocatur. H.
103. *προχειρογράφος*. Tebt pap. 112, 116 Θέωνι προχειρογράφῳ βα(σιλικοῦ) γραμματέως) ἵ (δραγμαί). Cf. glossam *προχειροφόρος*, amanuensis.
- Ad *προχρεῖα*. Add. PO III 514, 5; PB 438, 1; 439—443, 1; 614, 16; 631, 1; CPG 16, 1; 21, 1; 22, 1; 24, 1.
- [*προχρήζειν*]. Perperam huc refertur in Indice PB 614, 24 aor. *προέχρησα*. Legitur ἀπαντῶσι πρὸς τὴν ἀπόδοσιν ᾧν προέχρησα, ad reddenda quae mutua dedi. Vid. supra *προκιχράνα*.
- Ad *προχρηματίζειν*. Item PB 614, 3 (216 p. C.).
- πρόχρησις*, usus anterior. PO III 640 (120/1 p. C.).
- πρόμναθε* (Schmidt pro *πρῦμναθε*)· *πρυμνόθεν*. κτέ. H. Gl. dorica aut aeolica = *πρῦμνηθεν*.
- Ad *πρυτανάρχης*. Cf. Journ. of Hell. Stud. XXII p. 206, n°. 13.

- Pag. 709. **πρωτανικός**. Wecklein Eur. Suppl. 1200 coniecit *πρωτανικήν* (pro *Πυθικήν*) *πρὸς ἑσχάραν*.
πρωίας γενομένης = nudum *πρωίας* sive *πρωί*. Marci diaconi vit. Porphyrii p. 15, 19; 18, 4. (Teubn.).
πρώκεις σταγόνες, ψεκάδες, σταλαγμοί. H. Theocr. IV 16 μὴ *πρώκας* σιτίζεται (ἂ πόρις) ὡσπερ ὁ τέτιξ (vid. Hesiod. Theog. 395) et Callim. Apoll. 41.
Πρών, Argivorum iudicium. Vid. *ἄλιαία* et *κραιτήριον*.
πρώξιμος, proximus. PB 306 (a. 566) τῷ λαμπροτάτῳ *πρωξίμῳ* τῆς ἡγεμονικῆς τάξεως τῆς Ἀρκάδων ἐπαρχίας.
πρωραχθῆ ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ *πρώρᾳ* τὸν φορτὸν φέρει καὶ ἐπαιωρούμενα ἐγκαθίσταται τῇ θαλάσῃ, φυσικῶς δὲ οἱ γέροντες ἐπὶ τὸ πρόσωπον φέρονται. *Πρωρα* δὲ τὸ πρόσωτον. H. Poeta, fortasse tragicus aliquis, *πρωραχθῆ* senem vocavit.
πρωταπογ (?). FGH 31, 18 (129 p. C.): *Σωκράτη Διδᾶ* τοῦ *Σαμβᾶ* ἀπὸ *Βιθυνῶν* Ἰσίανος *πρωταπογ*(εγραμμένῳ) *dubitabundi editores*, quorum vid. notam. Si ita, malim *πρωταπογ*(ράφῳ) vel -γ(ράφῳ).
πρωτεύς, princeps. Timoth. Pers. 248 de Mileto: ἂ *δωδεκατειχέος* λαοῦ *πρωτεύς*; ἐξ *Ἀχαιῶν*. Noramus huiusque tantum nomen proprium *Πρωτεύς*.
πρωτήκτωρ, protector. Amh. pap. 137, 2 (a. 288/9). Alia exempla ap. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 145. Cf. etiam *πρωτικτόρων* (sic) in tit. 96, Journ. of Hell. Stud. XXII 352 sq.
 Pag. 710. **Ad πρωτόκοπος**. Cf. PB 839, 9 (aet. byzant.) *χόρτου ξηροῦ κομητικοῦ πρωτοκόπου*.
Ad πρωτόκοσμος. Cf. supra *πρόκορμος*.
πρωτοπατρίκιος. PO 136 et 137. Vid. *πατρίκιος*.
πρωτοπραξία, ius primae exactionis (cf. Plinii ep. X 109). PB 970, 10 (p. C. saec. II) πάντων τῶν κυρίων ἡμῶν αὐτοκρατόρων καὶ τῶν κατὰ καιρὸν ἡγεμόνων κελυσάντων *πρωτοπραξίαν* ἔχειν τὰς προοίκας (= προίκας) ἐγὼ μόνη παρὰ τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τῆς τοῦ ἀνδρός μου *Λομναίου ἀδελφῆς Ἑλένης ἱκανῶς* (?) διετέθη *ἐναντιουμένης ταῖς καθολικοῖς διατεταγμένοις*, ubi Wilcken cft. CIG III 4957, 26, vix autem recte supplere videtur οὐχ ante *ἱκανῶς*, requirente sententia potius aut *κακῶς* aut οὐ *καλῶς*.
πρώτος Ἀσίας, tit. honorificus. Mitt. VIII p. 330 sq. n. 10.
πρωτοσπαθάριος. CIG 8836. In titulo 122 Journ. of Hell. Stud. XXII p. 361 metricè appellatur *πρωτίστιος ἐν σπαθαρίοις*.
πρωτόλη πρωτόλεθρον (πρώτη ἢ πτερόν vulgo). H. Cf. *ἐξώλης*, *προώλης*.
πρώτως pro *πρωτον* in titulis atticis non occurrit ante saec. III p. C. in titulo de Iobacchis Meisterh.³ 147, 12.
πρ̄ς pro ψ constanter LG, ut *πσαφίδουσι* = *ψηφίζουσιν* GD 4982 et cetera.
πτερνοβάτης τῶν ἱατρικῶν τις ἐπιδεδεσμῶν. H.
πτερονόμος τοῖς πτέροις νομῶσα ἢ νεμομένη. H.

- Ad **πτεροφόροι**. cf. Pap. Grenf. I 44 (2) 3 (saec. II a. C.) et locupletissimum Thesauri articulum s. v.
- πτερογοτόμον**, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 288.
- πτερογοτόραννος** ὄρνις ποιὸς ἐν Ἰνδικῇ Ἀλεξάνδρῳ δοθείς. H.
- Πτόρθος**, Neptuni cognomen in Chalcidis tit. a. 446—401 a. C. Eph. arch. 1900, p. 31 l. 6. Editor cft. φυτάλμιος, q. v.
- πτωρμός** φρίκη καὶ τὰ ὅμοια. H. A verbo πτύρειν.
- Πτωίδες** Νύμφαι. H.
- πτωχοκακοπραγία**. Theod. Balsamon XXII, 12 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
11. De **πύαλος** et similibus cf. Thumb. 75 (W.). — Bis **πύαλον** pro **πύελον** habet serus tit. Bithyniae 202, 3 et 6. BCH 1901, 57. — **πύαλος** est instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 288. Cf. infra **τετραπύαλος**.
- Πυθῆς**, tituli att. antiquiores. Cf. supra **Αἰγῆς**.
- Πύθιον**, τό. Apollinis aedes delphica quater aedificata. Libanii or. XI § 228.
- πυθόληπτος** ὑπὸ τοῦ Πυθικοῦ (-ίου?) <κατεχόμενος supple coll. Hes. s. v. νυμφόληπτοι>. H. Praeterea cf. **φοιβόληπτος**, **μουσόληπτος**, **πανόληπτος**.
- Πύλος**. De Pylo homerica, i. e. triphylica, multa probabiliter disputat Victor Bérard in libro ingeniosissime scripto *Les Phéniciens et l'Odyssee*, vol. I (Paris a. 1902).
- πύδαξ**. Add. mimi fr. PO III 418, 100 ἀπολίπωμεν αὐτὸν ἔξω καταφιλεῖν <τὸν> πύδακα (navis).
13. **ποουλάος**, puris extractor, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 288.
- πυρά**. Figurata ἐμβαίνειν εἰς τὴν πυρὰν (Herculis exemplo) dicuntur qui si ipsi sacrificant et voluntarii perdunt. Libanius Or. I § 277 ἐμβαίνω τολύου εἰς τὴν πυρὰν καὶ πολὺ τὸ ξυροῦν καθ' ἡμέραν ἐπέρρει. Cf. § 67, § 179 et e Reiskii correctione § 149.
- πυργία** = **πυργίον**. PB 907, 17 ὑποθήμη οἰκίας καὶ πυργίας. Cf. **πυργίον** PB 889, 10. 18 et οἰκία διπυργία supra s. v. κάμπος.
- πυρικός φόρος**. PB 920, 29 (p. C. 180) χορηγούμενός σοι τὸν καθ' ἔτος πυρικὸν φόρον εὐτάκτως.
- πυρκαϊά**. Ad verba „Orleas... interpretatur Schneider” in Thesaurο M. Haupt snppet „ad Palladium p. 188.” †
- πυροβολεῖν**, triticum serere. PK 178, 285 Ἰσοβό¹ ἐν Ἠδύλ(ου) κλήρῳ. De compendio cf Crönert, Cl. rev. 1903, 195, qui cft. σπερμοβολία et μονοβολεῖν.
- πυρός**. Hoc vocabulo saepius Libanius utitur sensu generali pretii sive emolumentum, velut Or. I § 110 (ed. Foerst. p. 136, 16) ἔλκω δὴ τὸν ἄνδρα πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀπειλαῖς τε ταῖς τοῦ ἄρχοντος καὶ

- ἄμα ἐπὶ πλείοσι πυροῖς (Gasda pro πλείονας πυρούς); ἤδει δὲ ἀνήρ
(Cobet pro ἀνήρ) κερδαίνειν καὶ φίλος ἦν διὰ τοὺς πυρούς.
- Pag. 714. Ad πυροῦν. Vid. BCH XXV p. 377 cum G. Vollgraffi nota.
πυρσοπυρφόρος, rutilo-ignifer. Theod. Balsamon XXIV B, 15
(Horna, Wien. Stud. XXV p. 190).
πυσκίνας, piscinae. RAN 404 (saec. VI) ὑπὲρ ἀνακαθάρασεως τῶν
πυσκινῶν νομισμάτιον διμοιρον.
- Pag. 715. πωγωνοφόρος. Add. Scylacis Peripl. cap. CXI.
πωλεῖν, vendere, ἀποδίδοσθαι, venale habere. Cobet, Nov.
lect. 647.
πῶλος, ἡ dictum de muliere. Add. mimi fr. PO III 413, 119 σὺν
τῆρ πῶλ[ωι] Ἀπολλ(ωνίαι).
πῶμα. Vid. s. v. δυοχοῦν.
- Pag. 716. Ad πωμάριον. Saepe scribitur πομάριον.
πωμαρίτης, pomarii possessor aut hortulanus. PB 401; 643, 1 (aet.
byz.). Δεσπότα, διὰ νυκτῶν ἀθριον ἔρχεται ὁ πωμαρίτης. — δι' ἔμμαντοῦ
ἀπῆλθον εἰς τὸ πωμάριον (= -άριον). Plura Wessely, Wien. Stud.
XXIV qni e papyro saec. VI RO 433 affert formam femininam
πωμαρίτισσα.
πωμαρική, scil. γῆ. PB 900 (aet. byz.).
Ad πώνην. Pro πίνειν corrige πῶθι. Etiam Boeoti hac verbi forma
utebantur. Cf. Eubuli fr. 12 K., ubi Ahrens II 523 pro πόνειν emen-
davit πώνην. Eadem vero ubique reddenda videtur pro πίνειν
poetis lesbiis.
πῶς pro ὡς saepe Byzantini, ut Marcus draconus, vit. Porphyrii 7,
18. 21; 21. 22; 34, 18. 19; 36, 2, 57, 2.
Πωσφόρος = Φωσφόρος. CIA III 1112; 1133, 168; 1165, 36 (saec. II
p. C.). Meisterh.³ § 38.

‘P.

- Ad ‘P. Vid. supra ἐληροτούργου. — De $\bar{\rho}$ semel scripto aut dupli-
cato cf. Meisterh.³ 169, 1; de $\bar{\rho}$ omissio 82, b. Praeterea cf.
Leitzschii dissert. Regimont. 1895 et de duplicato $\bar{\rho}$ initiali Blass
NT² p. 11; (W.). Cf. Meisterh.³ 95 d, qui affert ‘Ρρειτός et ἔρρυμός.
Ad ‘P = Α. Cf. Neue Jahrb. f. kl. Alt. V (1900) 251 (W.). Vid. ἐτορ-
μησας et περιώμα.
Ad ‘P pro Σ. De Eretriensibus vid. Strab. X 448.
Ad ρα (scil. ρᾶ). Plura nunc idem Moulton Cl. rev. 1904, 108 sq.
ῥαβδισμός, frumenti trituration. Tebt. pap. 119, 46 (105 a. C.);
239. Conferunt editores hunc verbi ῥαβδίσειν usum apud LXX Iudd.
VI 11. Vid. ῥαβδιστής.
ῥαδιορργεῖν τινα nequiter tractare aliquem. Locis huc perti-
nentibus addatur Xen. Symp. VIII 26, ubi falluntur qui explicant

nequiter versari, nam αὐτόν ibi significat τὸν ἐραστήν. De constructione cum acc. pers. cf. κακῶς ποιεῖν (κακοποιεῖν), ἐργάζεσθαι τινά τι.

17. **ῥάζειν**· τρώγειν, κυρίως ἐπὶ τῶν κυνῶν. H. Optime Kock Hermippo comico in fr. 24:

ῥύζων ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους

reddidit ῥάζων, coll. Plaut. Pseud. 3, 2, 91.

ῥαίβοκερεῖς (ῥαικακερεῖς cod.)· σκρεβλοκέρατοι. H.

ῥαῖδια· σανδάλια. οἱ δὲ ὑποδήματα γυναικεῖα. H.

ῥαῖζαι· τρισυλλάβως Ἄττικοὶ τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν. H.

ῥαῖζα = ῥήσιτα = ῥᾶστα. Theocr. XI 7.

ῥαῖστωρ· κραντήρ. H. Vid. supra κρ αν τ ῆ ρ ε ς.

ῥάκε· ἄζει· ἐμάτια ξηραίνει. H. Gl. epica.

ῥακτήριον (?)· ὄρχησις τις. H. Sed idem s. v. μακτήρ· — καὶ ὄρχήσεως σήμα <μακτρισμός>. — **ῥακτήρια**· τύμπανα. H.

ῥάματα· βοτρυδία σταφυλῆς. Μακεδόνες. H.

ῥαμβάς (?)· ὁ δῆμιος. H.

ῥαντίζει (= ῥαίνει)· σκώπτει. H. Figurata.

18. **ῥαπιδοποιόν**· [τὸν ποιητήν] Δωριεῖς· ἢ ποικιλήν ἢ τὰς κρηπίδας ποιοῦντα. H. Fortasse dorica est etiam antecedens glossa **ῥαπίδες**· ὑποδήματα. περόναι.

ῥαστάζει (?)· πονεῖ, ὠθεῖ, ταράττεται (-ττει?) H. Cf. ῥάσσειν.

ῥατάναν· τορύνην. H. Vid. βρατάναν in lexico.

ῥάττειν, Verbum palaesticum = κατάβαλλειν. Poll. III 155: ἀγκυρίζειν, ῥάσσειν. Cf. Phot. s. vv. ῥάξαι et ῥάξας. Hinc Headlam Eupolidi in fr. 262 K. feliciter restituit ἔρραξεν pro ἔρρηξεν.

ῥαφάσσει (?)· πλανᾶται. H.

ῥαφίδες in instrumentorum chirurgicorum catalogo numerantur in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.

ῥάφοι· ὄρνεις τινές. H.

ῥαχετρίζειν· τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παλεῖν. Phot. Sic pro ῥαχετίζειν emendavit Meineke, coll. Phot. gl. ῥάχετρον· τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχηλοῦ, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως.

ῥάχι· τὸ στέμφυλον. H. Cf. lat. fraces.

ῥάχνη occurrit in vestimentorum catalogo medii saec. IV tit. CPG 80, 7. ubi Nicole „désigne t'il un tissu très fin?” Quis dicat? An ῥάχη?

ῥάχος· — καὶ ἐπὶ ἀμπέλου, ἐπεὶ ἀποξύνεται ἐν τῷ ἀπατέμεσθαι καὶ ῥαχῶσαι (putare) τὸ τέμνειν. Figurata idem verbum usurpatum commemorat Hesychius ἐρραχώθης· ὑβρίσθης, ἐρραπίσθης.

19. **ῥεγεών**, regio. Cariae tit. BCH 1900, p. 337 ῥεγεῶνος.

ῥεγεωνάριος· ἐκατόνταρχος. Antiochiae tit. n. 4, 5. Sterret, Preliminary report of an arch. journ. in Asia min. 1885, p. 9.

ῥέδδι (laconice = ῥέζει)· πράττει. θύει. H.

ῥεδίων· ἀγμάτων. H. Deminutivum v. ῥέδῃ (rheda).

ῥεθομαλίδας. Alcaei fr. 150. Vid. supra εἰδόμαλις (εἰδομαλίδας?).

ῥέκος (aeolice ῥάκος)· ζῶμα, ζώνη. H.

ῥεκτός ἀνδρείος (?) ἢ χιτῶν, tunica recta. H. Idem ῥεκτῶν· ἀπομακτρῶν ἢ ἱματίων.

ῥέμφος (aeolice = ῥάμφος)· τὸ στόμα ἢ ῥίς. H.

ῥεϋὴν Eleorum sermone = σεύειν. Hes. ῥεϋέν· ἐδίωκεν.

ῥεῦμα, ut ῥοῦς, scil. τῶν λόγων, saepius adhibetur de eloquentia, velut Liban. Or. IV § 9 (ed. Foerst. I p. 289) νέος τῶν ἐκείνου ῥευμάτων ἀποστερούμενος. Or. XI § 139 (p. 483, 1) καὶ στοργύλα τὰ ῥήματα καὶ ῥεῦμα ἄπαστον. Similiter τῶν πηγῶν § 192 (p. 502, 12).

ῥεύσαντα (ῥέφαντα?)· ἐγκλίναντα. H.

ῥέωνος· εὖωνος. H. Proprie facilis ad emendum.

ῥήγμα, ostium aggeris. ἀναλαμβάνουσιν (sarciunt) τὸ ῥήγμα PK 172, 60. Vid. ἔκρηγμα.

ῥηγνύουσι. De bello Libanius Or. XI § 177 inst. τοῦ Περσικοῦ τοῦτου πολέμου φαγέντος. — ῥήγνυσθαι, invidia rumpi. Liban. Or. I § 207 οἱ τῇ δόξῃ τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς ῥηγνύμενοι. Iuliani epist. LVIII § 17 ἀλλ' ὁρᾷς ὅτι πολλὰ καὶ ὁ Μῶμος ἐρρήγνυτο.

Pag. 720. ῥηξί[ζογ]ος, transtra frangens. Timoth. Pers. 10, πλαγὰ in loco lacero.

ῥήσασθαι, constituere, decernere, convenire (verbum dialecticum?). Hes. ῥήσαντο· ἐψηφίσαντο. ῥησάμενος· διομολογησάμενος et (s. v. ῥητόν) ῥησάμενοι· ταξάμενοι.

ῥιζάγρα, instrumentum chirurgicum, rizoagra cod. Paris. lat. 11219. Herm. 38, 388. Vid. supra ὀδοντάγρα et ὀστεάγρα.

ῥικνός. Add. Hes. s. v. διερρικνοῦντο: — ἡ ῥικνότης καμπυλότης ἐστίν, διὸ καὶ τὸ γῆρας ῥικνὸν λέγεται. Vid. Cratin. II 142 M.

ῥίμφ· Ἰα<λαν?>· ῥαδίως ἔριψαν. H. Gl. epica.

ῥινοβόλους ἀνέμους· ἢ (ἤγουν?) τὰς διὰ τῆς ἐνέδρας (ἔδρας?) φύσας. Dictum a comico de taetro pedentis odore feriente nares.

ῥινολαβίς, tormenti genus. Vid. supra s. v. δακτυλήθρα.

ῥινοσπάδιον et ῥινοτορίνη et ῥινοτορίνιον (expectes ῥινορρίνη et ῥινορρίνιον, nisi forte syncopata ex ῥινο -τορο -ρίνη et ῥινο -τορο -ρίνιον?), instrumenta chirurgica. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38 388.

ῥιξικάζεται (ῥιπτάζεται?)· ῥικάζεται (delendum ut dittographema?). στροβεῖται. H.

Pag. 721. Ad ῥιπάριος. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 146 et CPG 15, 2.

Ad ῥιπίρ. Aliter Hesychius ῥιπέρ· ῥιπίς, τὸ πλέγμα ἢ ἐκ σχολίων πέτασος. Ἀττικοὶ δὲ ῥιπίδα, ᾧ τὸ πῦρ καλοῦσι (κινουῦσι?). καὶ τραπέξας (?) οὕτω λέγουσι. Idem ῥιπίς· τοῦ σκέλους τὸ ἀκροκώλιον.

Ad ῥίσκος. Adde ῥισκοφύλαξ et ῥισκοφολάκιον. Riscus Ter. Eun. 4, 6, 16, ubi Donatus Phrygium vocat. Galaticum ducit Fick, demonstrat Thumb. 142 (W.). — ῥίσκοι· εἶδος τι μυῶν. H.

- ῥικνοῦσθαι (ῥικνοῦσθαι?) κινεῖσθαι ἀσχημόνως. H. Gl. comica? Cf. ῥικνός et ῥικνοῦσθαι in lexicis et compara λορδοῦσθαι.
 ῥογεύς· βαφεύς. H. Cf. supra ῥέξαι et ῥέγματα.
 ῥόμιξα· εἶδος ἀκοντίου (rumex). H.
 ῥοπαλίζει· στρέφει, κινεῖ ὡς ῥόπαλον. Cf. supra ἐνωπάλιζεν et ῥοπαλισμός Ar. Lys. 552.
72. ῥοωμαῖοι = ῥωμαῖοι in tit. Thessalico. Vid. OT pro Y.
 ῥρειτός iuxta ῥεϊτός. Tit. att. Mitt. XIX p. 163, 15 (42 a. C.), ut ῥρομός iuxta ῥομός. Meisterh.³ 95 d, not. 834. Vid. supra ad ῥ.
 Ad ῥυάχετος. Corrige 170 pro 179. Cod. Rav. Rev. exhibet ῥυγῆχειον, Γ et Suid. ῥυχάχετον, quod in ed. sua praefert v. Leeuwen coll. γερωχία vs. 980. Vid. χ pro spiritu aspero.
73. ῥομβεῖν attice = ῥέμβειν. Plat. Crat. 426 e. Cf. Timaei lex. s. v. ῥόμβολ, nomen aut pars nominis dei aegyptici in tit. aeg. saec. I a. C. l. 11 εἰς τὸ ἱερόν ῥομβυλ... Archiv III 137.
 ῥομβονᾶν. Vid. s. v. διαρρομβονᾶν.
 ῥομματοδοκίς (?). Hes. ῥύμμα· σηῆμα. καὶ ἡ σηματοδοκίς (ῥομματοδοκίς?) σηματοθήκη.
 ῥοσίαν βολᾶν· τὴν τῶν τόξων τάσιν ἀπὸ τοῦ ἐρύσαι. — H. Gl. tragica e melicis?
 ῥόσις = ῥεῦσις. Etiam papyri aeg. aet. Ptolemaeorum v. c. Rev. pap. 47, 1; 58, 8; 60, 16.
74. ῥότορας· τοὺς θαλλοὺς τοὺς καθαρτηρίους. H.
 ῥόγα (neogr. ῥόγα). PB 304 (saec. VII) λόγῳ τῆς ῥώγας τοῦ βορρ(ινοῦ) κλήματος (i. e. κλίματος).
 ῥῶγες μεγάρω in domo homerica. Cf. C. Dickins, Journ. of Hell. Stud. XXIII p. 332 sq.
 ῥῶδιγγες· πληγαὶ ὕψαιμοι διακεκομμένοι, οἳ δὲ μάλωπες. H., qui infra ῥῶτιγγες κτέ.
 ῥῶμη. Vid. s. v. γνώμη.
 Ad ῥωννύναι. De perf. ἔρωμαι cf. Meisterh.³ 185.
 ῥωρός· σφοδρός. καὶ τὰ κάρτα... H. A v. ῥώεσθαι. Cf. supra δροῖόν et δροόν, quae fortasse cohaerent cum verbo δρᾶν.
 ῥῶστρεν ἔμβολον. H. Cf. rostra.
 Ad ῥώψ, ἡ. Add. Liban. Or. XI § 254 ἀντίπυργοι ξύλινοι καὶ ῥῶπες εἰς σιέπην, ubi schol. (cf. EM 705, 57) explicat φυτὰ τινα ὑλώδη ἢ τοὺς θάμνους.

Σ.

75. Σ confusum cum Ζ in titulis atticis inde ab a. 340 a. C., v. c. Σεύς pro Ζεύς. Meisterh.³ 92, 2.
 Ad Σ pro Θ. Aristophani fieri potest ut recte adversus me vindicet v. Leeuwen in lexicis censura; quamquam adhuc dubito.

- Pag. 726. Ad Σ pro Ψ. Add. *σελλίξεσθαι, σινάς, σώχειν.*
σαβακτίδες· ὄστρακινα ζώδια. H. Vid. *σαβάζειν* et *σαβάκτης* in lexicis.
σαβακῶς· αὐστηρῶς, ξηρῶς (σκληρῶς?), *τραχέως*. H.
σαβάνιον. PG 80, 4 (saec. IV); *σάβανα δύο* RO 30 (saec. III), ut
 Clem. Al. Paed. 2, 3, *sabana*.
σαββατίτης, Iudaeus. Mich. Psellus vs. 4 contumeliosi carminis
 editi a Sternbachio, Wien. Stud. XXV p. 10 sq.
σάβητοι· κώνωπες. H.
σαγγνεύειν. Figurata, ut Herodotus et Plato, Libanius Or. I § 168
 ὃ δὲ τὸ διδασκάλων ἰσαγγνεύειν ἔθνος οὐχ ἅπασιν ἐγκαλῶν, ἀλλ' ὅπως
 ἐν τῷ παντὶ κρύπτοιο αὐτῶ τὸ πρὸς ἐμέ.
- Pag. 727. *σαγύριον* (?)· ἄρτου κλάσμα. H.
Σαισαρία· ἡ Ἐλευσίν πρότερον. H.
σαιστόν· ἑλαία θλαστή. H.
σακάδ εἰον· εἶδος μουσικοῦ ὄργάνου H. Dictum de Sacadae musici nomine.
σακκινόσσοι· δασύπρωκτοι. H. Gl. comica.
σάκκος passim est mensura etiam in papyris aeg. Cf. *δισάκκιον*. Vox
 hebraica *sak* denotat telam rudem et crassam, quam invol-
 vendis rebus solidis proprie destinatam lugentes induebant. Cf.
 Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 414 et 447 sq.
σακκούδια pro *σακκου δια* correxit Crönert Cl. Rev. 1903, 97 in pap.
 PK 314, 2.
 Hinc *σακκοφορικόν, τό*, baiuli merces. CPG 14, 7.
 Ad *σακκοφόρος*, baiulus. Item Tebt. pap. 39, 26 (a. C. 114).
 Alio sensu Thesaurus s. v. — Cyzici tit. Mitt. X 1885, n°. 33
 Ἐρμῆς *σακο[φόρος]* inscriptus Mercurii saccum gestantis anaglyphae.
σάκκαρον· τοῦτο ἐμφερές ἐστι κόμμι, γεννώμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, διαλυτικόν.
 H. Cf. lex. lat. s. v. *saccharon*.
σακτός· — χιτῶνος εἶδος καὶ θύλακος. H.
σακονδάκη· ἔνδυμα Σκυθικόν. H.
σαλακύρων (?)· εὐήθων. H.
Σαλαμβώ· ἡ Ἀφροδίτη παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις. H.
- Pag. 728. Ad *σαλάριον*. Item PO III 474, 35.
 Ad *σαλία*. Cf. PO III 520 (143 p. C.) *Σαραπίωνος σελιων* (sic)
φορτίων γ'.
σαλις quid? Μουσ. καὶ βιβλ. τ. εὐαγγ. σχολῆς ἐν Σμύρνῃ 1884 sq. p. 81,
 n°. 263 tit. architectonicus: ἐν ταῖς *σαλίσι βάθρα λγ'*. An = *ψαλίσι*?
σάλος, τό = ὁ σάλος. Alcman ἐν *σάλεσιν πολλοῖς ἤμενος*.
σαλπιν^η (sic) citatur in instrumentorum chirurgicorum catalogo cod.
 Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.
 Ad *Σαλυβρία*. Cf. *Σαλοπριανός* CIA II 3496.
σαλω<τ>*ός* (= *σαλευτός* a. v. *σαλοῦν* = *σαλεύειν*)· ὁ *πεφροντισμένος*,
 ἡ γὰρ *φροντις* *σάλα* (?). H. Ita scribo pro *σαλώος*. Cf. Hes.
σαλοῦσα (?)· *φροντίζουσα*.

720. Ad *σαμάντορα*. Hesychii cod. habet *σαμένορα* (sic).
Σαμβατείς, Σαμβάτιος iuxta *Σαββατώ*. Meisterh.³ 84 not. 717.
σαμία· εἶδος τι ἀμπέλου. H.
 Ad *σάμος*. Cf. Victor Bérard, *Les Phéniciens et l'Odyssee*,
 I p. 125 sq.
σανδόκινος, ruber. PO III 496, 4 *ζώνας δύο σανδουκίην, ροδίην*.
 Vid. *σάνδυξ* in lexicis.
730. *σαπρῶς*, aegre. PB 848, 9 (saec. II p. C.) *ὄτι σαπρῶς περιπατῶ*.
 Ad *Σάραπις*. Graece *Ζεὺς* appellatur, ut fortasse *Ἴσις Ἥρα, Θόηρις*
Ἀθηνᾶ. Cf. editores ad PO III 483, 2.
 Ad *σαργάναι*. Cf. Iacobii Index dictionis comicae s. vv. *σαργάνη*,
σαργανίς, ταργανῶ. Solum verbum recte ibi traditum videtur,
 substantivum vero sequiore usu depravatam. In N. T. recte se
 habet *σαργάνη*. Cf. PB 427, 14; PK II p. 291. Hinc deminutivum
σαργάνιον (?) CPG 30, 22, 13 *σαργανειλ[ω]ν*.
Σαρδανάκαλλος, non *-παλος*, sincera est nominis forma (*Assardana-*
napallu). Cf. Charitonides, *Ἀθηνᾶ* XV 452—454, ubi merito
 carpit Bernardakin in *Moralium* editione ubique f. l. praeferentem.
Σαρδώ. Sardiniam Herodotus I 176 *νήσων ἀπασέων τὴν μεγίστην* vocat,
 quem secutus Scylax, *Peripl. cap. extr.* magnitudine eam superare
 Siciliam dicit. Meliora docuerunt Scymnus Chius vs. 222 sq.
 (Herodotum corrigens), Strabo, Diodorus.
σαρικοί· θερμοί. Καρύστιοι. H.
σαρκολάβον, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm.
 38, 283.
σάρματα· καλλύσματα καὶ κόπρα παρὰ Πίνθωνι. H. Cf. *κόρημα*.
731. *σάρπους· κιβωτός (-τούς?)*. *Βιθυνοὶ δὲ ξυλλίνους οἰκίας*. H. Cf. *μόσυν*.
σάρσαι (?)· ἄμαξαι. H. Vid. *σατίναι* in lexico.
σάρωνες· τὰ τῶν θεατῶν λίνα. H.
σατανοκτόνος. Theod. Balsamon XXVIII 3 (Horna, Wien. Stud.
 XXV, II).
σάττα· κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας. H.
 Ad *σάττειν*. De hoc verbo et compositis vid. Diss. Hal. XII 308 sq. (W.).
732. *σαυρήτης = σαυρήτης, σαῦρα*. Tebt. pap. (epistula a. 114 a. C.) 57, 2
τοὺς ἠνεχυρασμένους ὑπὸ σοῦ σαυρήτας et ibidem pap. 211. Editores,
 coll. Herod. IV 192, *crocodilos* significari intellexerunt.
σαυρίγγη· πόα τις καὶ τὸ ζῶον ἢ σαύρα. H.
σαοσαρόν· ψαθυρόν (Schneider pro *ψιθυρόν*). H.
σαφη<νή>τωρ· μάντις ἀληθής, μηνυτής, ἐρμηνεύς. H. Ita corrigo
 vocabulum nihili *σαφήτωρ*, quoniam *σαφεῖν* graecum non est.
σαφωνίου... λλ(τραι) δ'. R N N 106 (saec. VI) = *σαπωνίου, saponis*.
 Cf. Paul. Aegin. 108. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 146.
733. *Σεβαστεῖς*. Cyzici nova tribus aet. Hadriani. Vid. supra s. v. *κάλλιον*.
 Ad *σεβαστόγνωστος*. Cf. inscr. bithynica BCH 1901, 62 sqq.

σεβαστός, imperatorum romanorum epitheton, v. c. Grenf. I 49, 29; 50, 3.

Ad σεβένιον. Cf. adi. σεβένιον. Pap. mag. paris. (Wess.) 903 et 1842.

σεβερός (= σεμνός)· εὐσεβής, δίκαιος. H.

Ad σέβεσθαι. Mire hoc verbum pro ζηλοῦν usurpatum videtur ab Euripide I. T. 646 sq. (ed. Weckl.).

Σείμος ἥρωας. Inscr. bithynica. BCH 1901, 87, ubi citatur E. Rhode, Psyche p. 646 sq. et Roscheri lexicon I p. 2549 sq.

Pag. 734. Σειρήν, navis atticae nomen. CIA II 809, c. 213 (a. C. 325).

σειρήνες· οἱ λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς χίτωνες. H. Gl. comica. Cf. σείριον in lexico.

σειρηνοκατάκλοστον Ἐρμοῦ κηπίον. Theod. Balsamon XVI 20 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 184).

σειριος = ὀλέθριος. Timoth. Pers. 191 Ἴὼ κατασκαφαὶ δόμων | σειριαὶ τε νᾶες Ἑλλανίδες. Cf. Wilam. p. 44, qui comparat Σειρήνες, σειριος (= οὐλίος) ἀστήρ A 62, Arat. 381 σειριάει, Soph. fr. 785, alia.

σεισόλοφος (?)· τι τῶν τροχιλῶν εἶδος. H. Correxerit Alberti pro σεισόφελος· τὸ κτέ. Nec male Meineke σεισόκεβλος. Cf. κέβλα.

Malim σεισί-

σεισώψ (?). Hes. σέσοψ· ποιὸς ἰχθύς.

Σέκστος, Σέξτος, Σέξιστος, Σέξκτος, Σήστος, Sextus. Meisterh.³ 93, 6.

Σελαμάνης = Shalmānu, deus Assyriorum. Vid. Herm. vol. XXXVII p. 117 sq.

σελασφόρος. Add. fragm. carminis epici alexandrini e pap. aeg. editum a Goodspeedio, Journ. of Hell. Stud. XXIII, 246 col. X 31. . .]

ελασφορον α. . α., ubi suspicor [σ]ελασφορον ᾤ[ρμ]α.

Σελευκίς. Thesauri verbis „Cram. An. Par. vol.” M. Haupt adscripsit „Ambrosius her. V 23, 83” et verbis „Galen. XXI 7 p. 512” „78, p. 397 K.” †.

Pag. 785. ἄελγνίς· φυλακτήριον, ὅπερ <δέρης> ἐκκρέμαται τοῖς παιδίοις.

σελιῶν. Vid. s. v. θαλία.

σελλίξεσθαι· ψελλίξεσθαι. — H. Cf. Σ pro Ψ.

σέλπιδες· σχεδίαι. H.

σεμέλγ (?)· τράπεζα. παρὰ δὲ Φρονίχῳ (tragico fr. 21) ἑορτή. H.

σεμνός σεμνώς. Libanius Or. I § 35 ὃ μὲν δὴ σεμνός σεμνῶς εἰστέθειται procul dubio e tragoedia aliqua.

Ad σεμνοῦν. Ionicum hoc verbum iniuria tributum est Calliae Comico (fr. 10 K.), ubi pro σεμνοῦ revoca e codd. σεμνή, scil. εἰ.

σεμφέλλια, subsellia. Grenf. II 111, 37 (saec. V aut VI). Wessely, Wien. Stud. XXIV 148 addit συνψέλλια BCH IX 454 Lydiae tit. n°. 16 et συμψειρικός IHS 11, 334.

σενάτορος, senatoris. Tituli (W.).

σεογόσιον f. l. Vid. ὄπογόσιον.

σεπτεόειν· σέβειν. — σεπτεομένης· εὐχομένης, σεβομένης. H.

- σερακ(ος)τ(όγδοον) = τεσσαρακοστὸν ὄγδοον. Grenf. II 104, 4 (saec. VII aut VIII). Cf. neogr. *σάραντα* (-δα).
- σεργοί (σερφοί? Alberti)· ἔλαφοι. H. Cf. cervi.
- Σέριφος. Vid. s. v. Σίφνος.
- σέρκος· ἀλεκτροῶν. H.
- Σέρρειον attic scribitur per diphthongum. Meisterh.³ 52.
- σέσοφ. Vid. σείστοψ.
- σεσούα[ν]ται· ὠρμήκασιν. H. A verbo σεύειν.
788. Σεός pro Ζεύς. CIA 707, 10 (c. 340 a. C.). Cf. Σ pro Ζ.
- Ad σεῦτλον. Dorice loquens medicus in Alexidis fr. 143, 6 K. σεῦτλον dicit pro τευτλον. Eadem forma est hellenistica. Cf. Moeris 210, 11 cum notis editorum.
- σεχές· τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ. Βαβυλώνιοι. H.
- σχολίαι (l. σγκ-ολέται)· λησταί. H.
- σχυλό[λ]λαι· αἱ ταμίαι παιδίσκαι. H. = σηκίδες. Cf. Aeliani epist. III.
- Σηλομβριανός, non Σηλυβ., tituli attici saec. V et IV a. C. Meisterh.³ 84, 5. Cf. Σαλυβρία in lexico.
- σημαντήρ. In Thesaurο s. v. ad fin. M. Haupt adnotat „Nilus p. 9 Poss. τὸν ἔσχατον σημαντήρα τῷ τύφῳ ἐπιτιθέμενον”. †
- σηματογραφία. Papyrorum studiosis consulendus F.W.G. Foatii opus: Sematography of the Greek papyri in Journ. of Hell. Stud. XXII p. 135—173.
- Σημαχιδῶν. Meisterh.³ 110, 1 c; 215 b.
- σημεοφόρος = σημαιοφόρος, σημειοφόρος. Vid. supra s. v. ἄλα.
- Ad σήν. Vera forma videtur ἡττημένα.
- σγίκη (?)· ἄτροχος ἄμαξα. καὶ τὸ τετράποδον ζῶον, σαύρα παραπλήσιον. καὶ ζῶον πολύπουν, ὅμοιον τοῖς κατοικιδίοις ὄνοις (?). H.
- σηκιοαλῖς· εἶδος ἀμπέλου. H.
- σήραμβος· εἶδος κανθάρου. H.
787. σησαμόεσσα (= -μοῦττα, -μοῦς)· ἐκ σηςάμης κατεσκευασμένη μάζα. H. Corrige σησκουπλικιάριος — PB 614 etc. = σησκουπλικιάριος PB 326 (a. 194). Cf. Wessely, Wien. Stud. XXV p. 45.
- Σήστος. Vid. Σέκστος.
- σητοτοκίδες (?) Lobeck. Hes. σητοδοκίδες· ψυχαί, ἢ ψηνὰ ζῶα. H.
- Ad σθένος. De etymologia h. v. disputat G. Melville Bolling in American Journ. of Philol. XXI p. 315 sqq.
- Σίβιλλα pro Σίβυλλα. CIA II 835, c —1, 54 (a. C. 320/17). Meisterh.³ § 13.
- σιγαλώματα· τὰ περιαιπτόμενα ταῖς ὕαις. H. Idem σιγάλωμα γὰρ οἱ σκυτῆς λέγουσιν ἐν ᾧ τὰ δέρματα δασύνουσιν.
788. σι<γ?>αλώσαι· ποικίλαι. H. Cf. σιγαλόεις.
- Σιγευῶσι pro Σιγειῶσι. Tit. att. Sigei apud Cauerum 487 b, 6—7 (a. C. saec. VI) et Σοκεῶσι in tit. ionico ibidem. Meisterh.³ 62, not. 522.
- σιγημονᾶς· σιγᾶς. H. Ab adiectivo deperdito σιγήμων (cf. ἀνδήμων, ἐλεήμων etc.).

Ad *σιδάρεοι*. Cf. etiam Platonis com. fr. 96, Strattidis fr. 36 K. Poll. IX 78 etc.

σιδάρηος. Theocr. XXIX 24.

σιδαρόκωπος, ense ferreo armatus. Timotheus Pers. 155 *σιδαρόκωπος* (i. e. *ὀπλίτης*) Ἑλλαν.

σιδηραμφίος [ferro vestitus, munitus]. Caesarius Dial. III p. 632 *κατάφρακτον κνημίδας καὶ κορόνην γιγαντικὴν περικείμενον, ἀσπίδα καὶ δόρυ ἔχοντα καὶ ὄλον σιδηραμφίον ὑπάρχοντα.* †

Pag. 739. *σιείκελος*. Vid. *σιοείκελος*.

σιηγόνες (ionice = *σιαγόνες*) γνάθοι. H. Vid. *σιηγών* in lexico.

σίκερα, τό. Vini genus = hebraicum *seker* a v. *sakar*, bibere, inebriari. Vid. lexica et cf. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 405.

σικεροποτεῖν. Caesar. Quaest. p. 98 = Dial. II 109, p. 613. †

σικεροπότης. Caesarius Dial. I 85, p. 596. †

σικός (?) ὁ γναφεύς. H. Idem *σιζεύς* (?) ἄκναφος (ὁ γναφεύς?).

Σικυώνιοι. Vid. s. v. *σεκούα* et Meisterh.³ 30, 9.

σίλβη· εἶδος πέμματος <ἐκ> κρήτης, σησάμης καὶ μήκωνος. H.

Ad *σιλελία*. Vid. s. v. *ἀλιχευτρίς*.

σιλλόν· *λευκαίας* (sive *λευκίας* = *λευκίας*. Vid. lexica) *σχοίνιον*. H.

σίλλυβον· *ἀκανθάριον ἄδρον καὶ ἐδώδιμον*. H.

σίμαι· τῆς κιθάρας τὰ ἄκρα καὶ ἐν ταῖς ὀροφαῖς θέσεις τινές. H.

σιμὴ χεῖρ· *σχῆμα τραγικόν*. H.

Pag. 740. *σιμοπρόσωπος*. Add. fragm. Anthologiae (c. a. 100 a. C.) in Tebt. pap. p. 3, vs. 9: *πιθαναὶ δ' ἐργατίδες σιμοπρόσωποι ξανθόπτεροι μέλισσαι θαμιναὶ θέρεος ἔριθοὶ λιπόκεντροὶ βαρναχεῖς πηλουργοὶ (ἴμο κηρουργοὶ) δυσέρωτες ἀσκεπεῖς τὸ γλυκὺ νέκταρ μελιτόρρυτον ἀρούσιν.* Diductis litteris significavi quae suis locis in Appendicem recepi.

Σίμος. Vid. *Σεῖμος*.

σίμων· *παρὰ Πάρθοις καλεῖται τι μὺς ἀγρίου εἶδος, οὗ τὰς δορὰς χρῶνται πρὸς χιτῶνας*.

σινάποξ· *γογγυλῖς*. H.

σινάς (= *ψινάς* = *φθινάς*)· ἡ *φθαρκική*. H. Idem *ψινάδες*· *αἱ ῥυάδες ἄμπελοι*. Theophr. Cf. Thesaur. s. v. *ψινάς* et Σ pro Ψ.

σίνδις (?)· *γέρων*. H.

σινδοκόθορνοι· *ὑπόδημα ποιόν*. H. Cod. *σινδοκούθορνοι*.

Σινώπισσα. Cf. s. v. *Ἀπάμισσα* et *ἰσῶα*.

Ad *σιοείκελος*. Rav. *θείκελοι*, alii *σιείκελος* (sic edidit nuper vLeeuwen); *σειέκελοι*, sine causa idonea Wilamowitz.

σίον. Vid. infra *συρμίον*.

σιππια. PK 239, c. a. 346. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 147. Cf. *στυππεῖα*.

Ad *σίρ*. Alii habent pro compendio vocis *σώτηρ* (W.).

Pag. 741. *σίρβηγον*· *πόπανόν τι, ὃ παρετίθετο τῇ Ἀφροδίτῃ*. H.

- σισακικία** quid? Catalogus vestimentorum PG 80 (saec. IV).
σίσανον τὸν δέξινον οἶνον. H.
σίσελλος νόσημα, καθάπερ σκωληκίαισις. H. *Sequentia καὶ ζῳὸν τι pertinent ad σκίλλος.*
σισόρα. Huc pertinet Plauti Pers. 97 quasi sisuram esse ius decet collyricum.
σιουροποιός. Eleuthernae in Creta tit. GD 4957, 4.
σισων quid? Iulii Africani *Κεστῶν fragm.* vs. 38 PO III 412.
S. v. σιταλική. Corrige molae pro mulae.
Ad σιταρχία. PB 948, 12 *θέλησον οὖν ποιήσιν (sic) μοι μεκην (sic) σιταρχίαν.* An *μέσην* aut *μετρίην* (= *μετρίαν*), *modicum?*
σιτεν (). FGH 347 f. l. videtur pro *σιτεν* (ᾶν). Vid. s. v. *ἔθρουκελ* ().
 742 **Ad σιτικὰ.** Add. PO III 541, 1; 595.
σιτικὴ ἄρουρα. PB 462, 11; 519, 7; 566, 8; *σιτικὸν ἔδαφος* 542, 4; 598, 2. 12; *σιτικὴ μίσθωσις* Tebt. pap. 5, 11. 102; *σιτικὰ γενήματα* ibid. l. 185. Cf. 24, 3; 61 (b), 37; 72, 499; 98, 2; 174; *σιτικὰ ἔδάφη* PO III 486, 4; 498, 17.
σιτινός = *σιτικός* (Geopon.). Vid. *σιτεν* ().
σιτινίδες θυσία τις ταῖς Νύμφαις ἐπιτελουμένη. H.
σιτοκάπηλος (Poll. VII 18). Tebt. pap. 120, 125 (a. C. 97 aut 64).
σιτοκλονεῖσθαι. Hes. cum falsis explicationibus. Si sanum, significat ὑπὸ σιτίων ἐνοχλεῖσθαι.
 Pro *σιτοκόπτη* corrige *σιτοκόπτης*.
Ad σιτολόγος. Vid. etiam Index VII papyrorum PO III.
 743 **σιττόβαι** δερματιναὶ στολαί. τὰ μικρὰ ἱμαντάρια. H.
Σίφνος et **Σέριφος.** Etymologiam semiticam horum nominum temptat Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 557.
σίφων, siphon, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74. 2. Herm. 38, 288.
Ad σιφωνολογία. Item PB 918, 16 (p. C. 112) τὰ γεωργικὰ ἔργα πάντα τοὺς τε χωματικούς καὶ ποτισμούς καὶ βοτανισμούς καὶ σιφωνολογίας.
σιχθαρίς. Λιβυκαὶ ὀρχήσεις. H.
σκαλαπάζει ῥέμβεται. H. Idem *σκαλπάζειν* ῥεμβωδῶς βαδίζειν. Cf. *καλπάζειν* in lexicis.
σκαλιστήριον. Thesauri verbis „*Εἶτα καὶ θάψαι... σκαλίδιον ἢ σκαπάνην*” M. Haupt adscripsit „*Nilus p. 81 Poss.*” †
σκαλοβατεῖ κλίμακι βαίνει. H. Verbum latino-graecum.
σκαμαία (?) κύων. H.
σκαμβάλοξ σκαμβός, στρεβλός. H.
σκαμβηρίζοντες ὀλισθαίνοντες. H.
 744 **ἐν Σκαμβωνιδῶν.** Meisterh.³ 111 f; 217 b.
Ad σκάμμα. De hac voce (= τὰ ἰσκαμμένα) novissime disputavit E. Norman Gardiner in Journ. of Hell. Stud. XXIV p. 70 sqq.
σκάνθεια εἶδος περικεφαλαίας. H. **Σκάνθεια,** oppidum Κυθήρας insulae.

Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 426 sq. cft. vocc. semitica keter (unde κίταρις sive κίδαρις) et kouteret seu koutera (unde Κύθηρα), quae etiam comptum denotent.

Σκάφιος et Σκαφιαίος. Meisterh. 114 § 25, 5.

- Pag. 745. σκεπάσθην· θερμανθῆναι (στεγασθῆναι?). H.
 σκεπεινός (σκεπηνός) = σκεπανός. Hes. εὔδιον· ὃν ἡμεῖς σκεπεινὸν τόπον. Idem ὕπηνέμους· σκεπηνοῦς. Cf. EM s. v. ἀμφίδυμοι. Scymno Chio vs. 335 πάση σκεπεινήν pro πάσης σκεπεινήν (sic) reddidit Longueville.
 σκερός· αἰδοιολεκτής. H. Idem σκερολίγγες· λαικασταί. ἢ ὠπισταί (?). Cf. lingere.
- Pag. 746. σκῆν (?)· ὃ τινες μὲν ψυχὴν, τινὲς δὲ φάλαιαν. H.
 σκηνοῦν = σιτεύεσθαι. De usu xenophonteo huius verbi et compositorum συσκηνοῦν, διασκηνοῦν etc. accurate disputat Cobet, Nov. lect. p. 722 sq. Cf. Hes. σκηνώντες et σκηνώται.
 σκῆπτρον figurate pro τυραννίς passim poetae. In prosa v. c. Libanius Or. XI § 161 τὸ σκῆπτρον ἀθήμερον ἀπεκρούσαντο.
 σκιά. Fragm. philos. in pap. saec. III a. C. Grenf. II 7. 4 φοβουμένωι κᾶν τὸ λεγόμενον τοῦτο σκιὰν ἰδεῖν φαντασίας.
 σκιαδηφόρος. Vid. supra s. v. διαφοφόρος.
 Ad σκιάς. Cf. Vürtheim, Mnemos. XXXI p. 249 sqq.
 σκίλλος· ἰκτίνος. H.
 σκιμβασμός· βήματος (vulgo φιλήματος) εἶδος. H. σκιμβάζειν = χωλεύειν.
 σκιμβόλος· ἡλίθιος. H.
 σκιμβός· χωλός. H. Distinguendum est σκαμβός, vagus.
 σκινθίζεται (?)· λακτίζεται. H. Idem σκονίζει (?)· λακτίζει.
- Pag. 747. Ad Σκίρων. Cf. CIG 7732. Haec genuina est nominis forma, non Σκείρων, ut Χίρων, non Χείρων.
 σκίρων ventus in Ponto vocabatur θράσκιος. Arriani Peripl. Pont. Eux. cap. 6.
 Σκιτωνεία per diphthongum scribendum. Meisterh.³ 52.
 σκλήρος· νόσημά τι ἀραχνιδίων ἐν τοῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία. H. Cf. Arist. H. A. IX 40.
 Ad σκληρουργός. PB 952, 6 σὺν τοῖς σκληρουργοῖς (saec. II aut III p. C.). Gravioris et rudioris operis opifices designari videntur. Fortasse opponuntur τοῖς λεπτουργοῖς, subtilioris operis artificibus, quales sunt intestinarii.
 σκνίπας = σκνίφος, = κνέφας. Mich. Pselli carminis scoptici editi a Sternbachio (Wien. Stud. XXV p. 10 sqq.), vs. 229.
 Ad σκνιπός, l. 8. Post κνεφαῖον insere „quod e codd. quibusdam pro σκνιπαῖον restituit Ahrens probante Fritzschio. Fortasse est forma sicula.”
 Ad σκοῖδος. Cf. Herodian. I 142, 6 σεσημείωται τὸ σκοῖδος παρὰ Μακεδόσιν ὁ οἰκονόμος.

748. **σκοίκιον** quid? Tebt. pap. 45, 41 (a. C. 113) *σκοίκιον χαλκοῦν* et pap. Leid. C IV 17 *σκοικία β' (δραγμῶν) οέ'*.
σκοίπος: ἡ ἐξοχὴ τῶν ξύλων, ἐφ' ᾧ εἰσιν οἱ κέραμοι. H.
σκοίψ' ψάρα. H. — **σκολοῖς** (?)· δρεπάνοις. H. **σκόλοφρον** (?)· θρανίον. H.
σκόλοβος: ὁ ἐσθιόμενος βαλβός. H.
σκομβρίσαι: γογγύσαι. καὶ παιδιᾶς ἀσελοῦς εἶδος. H.
σκοπελίξειν (Ulpianus in IX Dig. de extr. crim. 47. 11). Nuperrime de scopelismi in Arabia significatione egregie disputavit M. Th. Houtsma „Het skopelisme en het steenwerpen te Mina” in Verslagen en Mededeelingen der K. Acad. v. Wet. Afd. lett. IV reeks, 6de deel, 2de stuk, p. 185—217.
σκορδαμουκτεῖ = *σακρδαμύττει*. H. Aeolice. Vid. O pro A in lexico.
σκόρνος: κόρνος, μυρσίνη τὸ φυτόν. H.
σκοτόμαινα: Ἄτικόν τὸ οὕτω λέγειν. H. Doricum vocat Eustathius comoediae tribuens ὄσαι σκοτόμαιναι ὄσαι κηλίδες. Neutrum verum est, sed legitima forma *σκοτομηνία*. Cf. Lob. Phryn. p. 499. Aequè vitiosum est *σκοτομήνη*.
σκοτοτρόφον νέφος. Theod. Balsamon XXXVII 31 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 198).
σκοοτάριοι, scutarii, iam occurrunt saec. II p. C. in titulo bithynico BCH 1901, p. 86. ubi vid. G. Mendel. De papyris cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 147.
σκοοτέλλια. RAN 365 (saec. VI) Wessely l. l. = *σκοούτλια* PK 191 (a. 103/17 p. C.) *σκ. ξύλινα λειλακκωμένα δύο*.
749. **σκριβα**. PO I 59 (a. 292 p. C.). Indeclinabile P. Lips. 13, 12 (Archiv III p. 107) *ἀξιῶ τὸν σκριβα εἰσελθεῖν*. Cf. *ἀντίσκριβα* pap. Arsinoae a. 456 ed. Seymour di Ricci. Wessely, Wien. Stud. XXIV, p. 147.
Ad *σκρινιον*. Plura Wessely l.l.; cf. Iuliani epist. XXIV § 1. Neogr. *σκρινί*.
σκόβα (σκόβα?) *λάχανον ἢ λαψάνη*. τινὲς δὲ *σκοῦβα*. H.
σκόλλειν μετὰ τινος, contendere, rixari cum aliquo. PG 75 (saec. III/IV), 7 *εἶνα σκυλῆς (sic) μετ' αὐτῶν ἕως ἐωνήσαντο (pro ὠνήσονται) κερατέας τῶν ἀπανθέων*.
750. **σκόλλον** (= *σκόλακα*)· *τὴν κύνα λέγουσιν*. H.
σκολλοπνίκτης. Cram. An. Ox. III 351. Cf. *κυνάγχης*.
σκονίζε (?). Vid. *σκινθίζετα*.
σκόρβια: κρόμμυα. H.
Ad *σκυτάλη*. Amh. pap. II 43, 9 *μέτρῳ δικαίῳ πρὸς τὸ βασιλικὸν χαλκοῦν μετρήσει καὶ σκυτάλη δικαίῳ*. Mus. Gizeh pap. n° 10250 (Euergetae aet.) *μέτρῳ — πρὸς τὸ χαλκοῦν μετρήσει δικαίῳ καὶ σκυτάλη κτέ*. Archiv II 80, ubi Grenf.-Hunt „The σκυτάλη was the ruler for levelling piled up grain.” Vocabatur etiam *ἀπόμακτρον*. Hes. *ἀπόμακτρα*· ξύλα, τὰς σκυτάλας ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα.

Cf. Diction. des ant. Gr. et Rom. Daremberg et Saglio s. v. mensor, p. 1727 A extr.

- Pag. 751. **σμαραγδοχαίτας**. Timoth. Pers. 32 *σμ. πόντος* (fortasse ita dictus propter Nereidum virides capillos), ubi Wilamowitz p. 49 (not.) observat ante tempora hellenistica nulla fere in poesi esse partes lapidum pretiosorum ad colores significandos et praeter smaragdum eorum nomina omnia esse originis orientalis.
- σμάρδικον**· *στρουθίον*. H. Idem **σμαρδικοπῶλαι**· *οἱ τοὺς στρουθοὺς παλοῦντας*.
- Ad **σμηματοφορεῖον**. Cf. *σμήν* (attice, non *σμήχειν*) et *σμηματοθήκη*. Meisterh.³ 175, 3 et 5.
- σμηρίς** (?). Vid. *σμιρίς*.
- σμίλα** (= *σμίλη*) et **σμιλάριον**, instrumenta chirurgica. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.
- Pag. 752. Ad **σμίλνθα** etc. Cf. Thumb, p. 145 (W.).
- σμίλνθα** (?)· *παλιουρος*. H.
- σμηρεύς**· *μέτρον οἰνικὸν εἰς Πεντάπολιν Λιβύης. καὶ σμηρεύς*. Vocab. afrum.
- σμηρίς** (*σμηρίς*?)· *ἄμμου εἶδος, ἣ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων. καὶ δένδρον (cf. σμηρία)*. H.
- σμούλιχη**· *τοῦ ζυγοῦ τὸ τρήμα ἐν ᾧ ὁ ἱστοβοεὺς καθήροσται*. H.
- σμούλλα**· *σαῦρα*. H.
- Pag. 753. **σμός**· *μῦς*. H. Idem **σμόδρος** = *μύδρος, σμουκτῆρ· μυκτῆρ* etc.
- σμοστία**· *ἡ πρόπολις. Λυσικράτης*.
- σοβεῖν**, superbe se gerere, ferocire. Add. Liban. Or. II § 36 *σοβοῦσι δὲ οἱ ξένοι καὶ γαμοῦσιν*.
- σόγγος**· *λάχανον ἄγριον*. H. Callimachi fr. 63 et Theophrast.
- σοκ<κ>ᾶ**· *βροχίξει. ὀχλεύει*. H. Correxerit Dind., coll. Aron. Pasc. II 68.
- σορδισμός** (?)· *τὸ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι ἦτοι ἐλληνίζειν*. Fortasse corruptum ex *σολοικισμός*.
- σόρνιξα**· *εὐζωμον (eruca)*. H.
- σορῶα**· *παλιούρου εἶδος*. H.
- σορωνίς** (= *σαρωνίς*)· *ἐλάτη παλαιά*. H.
- σουβαδιουβῶν** (?). RNN 130 (saec. V/VI) *Ἰωάννης βοηθὸς σουβαδιουβῶν*. Wessely l. l.
- Ad **σουβριοπάλλιον**. Item CPR I 27, 8, ubi *μόρινον* vocatur.
- σουδάριον**, sudarium. CPR p. 124. Vox hodieque a Graecis usurpata.
- Pag. 754. **σοῦκλαι**· *φοινικοβάλανος. Φοινίκες*. H. Idem **σοκ(λ)οβάλανος**.
- Ad **σοῦσινον**. Alia derivatio apud Thumbium p. 113 (W.). Cf. Hes. *τὸ ἐκ (κ)ρίνον μύρον*. Cf. *σοῦσα* = *κρίνα*. Schmidt citat Hippocr. II p. 561. K.
- Ad **σοῦσο**. Add. Hes. *σοῶμην· ὄρμούμην*. H.
- σοφίζεσθαι τινα** = *κατασοφίζεσθαι* saepius seriores, v. c. Joseph. B. I. IV 103 et alibi; Pseudo-chionis epist. VI med.
- σπαθίσματα**· *τὰ σπαδονίσματα*. H. Cf. *σπαθίζειν*.

155. **σπαλύσεται· σπαράσεται, ταράσεται.** H.
Σπανία, Hispania. Zauberp. Z 16, 7. **Σπανών** PO 43 (a. 295). Cf.
 Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 147.
σπαραβάραι· οί γε(ρ)οφόροι. H. Macedonicum?
σπάρξαι (= σπαργῆσαι)· σπαργανῆσαι. σπαράξαι (?). H.
 Ad **σπαταλαῖν**. Add. fragm. lyricum saec. II p. C. FGH 2 (III) 37.
σπατίλουροι· οί τήν οὐράν εἰς τήν σπατίλην ἐκτιθέντες (l. εἰσ- aut ἐν-). H.
σπεκουλάτωρ, speculator. RNN 41 et 62 (saec. IV). Wessely,
 Wien. Stud. XXV p. 198.
σπέλεκτος· πελεκάν. H.
 Ad **σπέλλην**. Corrige Hes. **σπελλάμεναι** pro **σπειλάμεναι**.
σπεργανῆσαι (aeolice = σπαργανῆσαι?). Hes. cum falsa explicatione
 σπαράξαι. Corrige **σπεργανᾶσαι**.
σπέργουλος· ὀρνιθάριον ἄγριον. H.
 56. Ad **σπερμολία**. Cf. supra **μονοβολεῖν** et **πυροβολεῖν**.
σπερμολόρος. Caesarius Dial. III 147, p. 678 **ὕδροπόται καὶ σπερμολόροι**. †
σπερόνειν (?)· **σπείρειν**. H.
σπερχολλάδην κέκραγας· ἀγανακτήσας ὕλακτεῖς ἄγαν, παρὰ τὸ σπέρχεσθαι.
 H. Com. inc. fr. 387 Mein.
σπίγγον (?)· **σπίνον**. H. Cf. **πίγγαν** in lexico et Hes. **σπύγγας· ὄρνις**.
 57. **σποδόδερμος**. Zosimus Dial. cap. 5. †
σπονδάριον, mercedula, munusculum? PO 525, 7 (init. saec. II p. C.) **ἐὰν δέη τῷ ἀδελφῷ τῆς μητρὸς τῶν υἱῶν Ἀχιλλᾶ δοθῆναι σπονδάριον, καλῶς ποιήσεις δούς λω[το]ῦ παρὰ Σαραπίωνος ἐκ τοῦ ἐμοῦ λόγου.**
 Adnotatur cf. 610 and 101, 19. — „An additional payment of some kind is there meant, but the precise significance of the word is not clear. In 653 **σπονδή** is coupled with **ἀπόμοιρα** and **ἐπαρούριον**, which suggest that the charge „for a libation” was primarily imposed upon wineland (cf. Rev. laws XXXVI 19, where the **ἐκτη**, i. e. **ἀπόμοιρα**, is devoted **εἰς τὴν θυσίαν καὶ τὴν σπονδῆν**), though, as 101 shows, its application became extended.”
 Vid. **σπονδή** in lexico.
σπορθουγγες (Poll. II 28)· **αἱ συνεστραμμέναι μετὰ ῥύπον τρίχες**. H. fragm. inc. com. 318 Mein. Idem **σπορθούγγια· τρίβολα, τὰ διαχωρή(μα)τα τῶν αἰγῶν, ἃ τινες σπυράδας καλοῦσιν**.
σπορτία (σπορητεῖα)?· **ἐορτὴ ἀγομένη**... H. An <μετὰ τὴν σποράν> aut simile quid?
σποοδάζειν. M. Haupt in Thesouro pro Ar. Plut. 685 corrigit A ch. †
σποόδαξ· ἀλετριβανος. H. Fortasse comice sic pistillum vocavit poeta aliquis.
σπονδαρχίδης. Ad „Basil. Vol. III p. 66 D. Hemst.” M. Haupt in Thesouro addit „Lob. Ai. p. 390” et ad verba „cum annot. Creuzer” „Libanius, epist. 394.”

- Pag. 758. **στάβλον** et **σταβλίτης**, *stabulum* et *stabularius*. Papyri aeg.
Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 147 sq. et XXV p. 52. Item
ισταβλάριος (CIG 9868). Vid. l. l. p. 147.
σταθμηλάται: ἐξῶσται νεῶν. H., scil. venti (cf. lex. s. v. ἐξῶσται) qui
a statione pellunt naves.
σταθμητός: τὸ πλῆθος οὐ σταθμητός = ἀνάριθμος. Arrianus, Peripl. cap.
21 § 3. Cf. cap. 9 § 3.
σταθμοδοθεῖς, *donatus cleruchia?* Mire formata vox pro *σταθμο-*
δοτηθεῖς, si l. s., Pap. Magdolae saec. a. C. III BCH XXVI p. 102, 2
τοῦ γὰρ ἀνδρὸς σταθμοδοθέντος ἐν κόμῃ Πηλουσίωι.
σταθμοῦχος. Pap. Magdolae saec. III a. C. BCH XXVI p. 100, 1 sec.
editorem = ἐπίσταθμος, i. e. miles collocatus in statione aliqua.
σταμνοδροί (?) οἱ τοῖς ἐφήβοις προστιθέμενοι ἐλαίου στάμνοι. H.
- Pag. 759. **σταρταγέτας** cretice = *στρατηγός*. Tit. gort. GD 4985, 5.
Ad **σταρτός**. Cf. etiam nomina cretensia *Εὐρύσταρτος* et *Θορύ-*
σταρτος GD 4961 c et e; *Φιλόσταρτος* GD 5074 a, c 5 sq.
Ad **στασάνη**. Imo *στασάνα*. Gl. dorica aut aeolica.
στασιαστής et **ἀντιστασιαστής** serae formae sunt pro antiquis *στασιωτής*
et *ἀντιστασιωτής*.
στασιωρός. Add. L. Dindorf ad Xen. Hipp. p. XXIV. †
- Pag. 760. **στατίζειν** = *στατιωνίζειν*. PO 65 (saec. III/IV) *παρὰ τοῦ στατίζοντος*
β(ενε)φ(ικιαρ)λου.
στατιωνάριος, *stationarius*. PO 62 verso (saec. III); 141 (a. 503);
RNN 104 (saec. V). Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 148.
σταφυλοδρόμας. CIG 1387, 1388. De *staphylodromis* cf. Vürtheim,
Mnemos. XXXI, 251 sqq.
σταφυλοκαύστης, **σταφυλολαβίς**, **σταφυλοτόμος**, *instrumenta chirur-*
gica, quibus tonsillae urebantur, prehendebantur, secabantur. Cod.
Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.
στεγανίσαι: *στέγη ὑποδεχθῆναι*. H. Aut lemma aut explicatio laborat.
Ἄν στεγανισθῆναι?
στεγανόπλεκτα (= *αἰνιγματώδη*) *ποικίλα σχέδη*. Theod. Balsamon XXIII 10
(Horna, Wien. Stud. XXV p. 188).
- Pag. 761. **στέγη**. De ponte quo Xerxes iunxit Hellespontum usurpat Timoth.
Pers. 125.
στείχειν. Etiam in prosa utuntur sequiores, v. c. Libanius Or. XI
§ 27 extr. (*ποταμοῦς*) *εἰς θάλατταν στείχοντας*.
στέλλαδρα· ἡ κόρη. H. Cf. **μένανδρος**· ἡ *παρθένος*. Dionysii fr. 12
p. 796 Nauck² Fr. tr. Gr.
στελόπην· *ἀσφόδελον*. H.
στεμβάζειν· *λοιδορεῖν*, *γλευάζειν*. — **στέμβασις**· *λοιδορία*. H.
στέμμα. Magistratus in Aegypto ὁ ἐπὶ τῶν *στεμμάτων προκεχειρισμένος*. FGH
87, 1. 9 (155 p. C.). Editores conferunt CIG 4705, monentes *στέμμα*
accipiendum esse de ordine sive familia, ut CIG 3995 b; 9897.

- στέμφολα· τὰ πτίσματα τῶν ἐλαιῶν (Athenienses). οἱ δὲ τὰς ἀπυρόητους ἐλαίας· καὶ τῶν σταφυλῶν τὰ ἐκπιέσματα (Alexandrini). H.
- στενώδης. Solus Anonymi II Peripl. cap. 11, sed ex interpolatione: αὐγὴν ἰσθμοειδῆς [τουτέστιν στενώδης], τῇ ἠπέρω [ἦτοι τῇ γῆ] συνάπτει, ut alia multa in hoc scriptore interpolata sunt, v. c. cap. 15. ξόανον [ἦτοι ἄγαλμα]. Cf. Arriani Peripl. cap. 21, 1.
- Ad στεπτήριον. Cf. Plut. Quaest. Graec. 12. Celebrabatur hoc festum ἐν τῷ τεμένει templi Apollinis Pythii et quidem in area hodie detecta, quae ἄλως audiebat. Cf. στεπτήρια· στέμματα ἃ οἱ ἐκείναι ἐκ τῶν κλαδίων ἐξῆπτον. H. Iniuria σεπτήριον olim habitum est pro genuina lectione. Cf. στέπτειν = στέφειν.
- στερεοβατής. Add. Vitruv. III 3, 1 stereobates. †
- στέρεσις = στέρησις. Tebt. pap. 27, 75 (a. C. 113).
32. στερνοκτόπος, plangens. Timoth. Pers. 112. Vid. supra s. vv. δακρυ-
σταγῆς et γυμνοπαγῆς.
- στερνοφορεῖν. Chalcididis tit. a. C. 446—401 Eph. arch. 1902, p. 31 Bl. 3 στερνοφορεῖτο (= — τω) scil. ὁ ἱερεὺς, i. e. τὸ στέρον victimae λαμβανέτω secundum editorem, qui cft. Patonem IC 38 et SIG 379. Agitur scil. de ἱερωσύνοις.
- στέρχανα· περιδαιπνον. Ἡλεῖοι. H. Cf. ταρχύειν.
- στέρφανον (στέρφανον?) sive στρέφανον· ἄξινη, πέλεκυς. H.
- στεφαλίβανος, thuris genus. Grenf. I 39 vers. [2], 3 (saec. II vel I a. C.) μύρον στεφαλίβανος (sic) — πί.
- στεφανίξαι (vulgo στεφανίσαι)· στεφανῶσαι. H. Dorice Ar. Eq. 1221 ἐστεφάνιξα.
33. Ad στέφανος. Cf. supra ad προσλήψεως στέφανος et infra s. v. χρυσικός.
- στέρφος. Vid. infra στρέφος.
34. στήλας, stellas. Pap. aeg. Vid. ληόνων.
- στήνος = σθένος. Pap. Goodspeed 15, 24. Cf. Wilcken Archiv III p. 115.
- στήριγξ. In Eubuli fr. 39 Kock στήριγγα correxit pro στήριγμα.
- στήριον· ἰέρακα (-κι cod.). Σέλευκος. H.
- Ad στήτα. Pro „Doricum” corrige „quasi Doricum”. Ludicri enim errore hoc vocabulum effecerunt e f. l. Hom. A 6 διὰ στήτην ἐρίσαντε.
- Ad στία. Pro λιθοκονίαν an legendum λιθοκοπίαν?
- στιβάδειον, i. e. στιβάδιον. Inscr. Pergami I 222. Cf. Mitt. XXVII p. 184.
35. στίζειν. De huius verbi usu, quo respondet vernaculo tatoueeren nuperrime disputavit P. Wolters in Herme XXXVIII p. 265—273 s. v. ἐλαφόστικος (Lys. c. Agor. XIII 19).
- στικίς (?). Eupol. fr. 295 K ἐγὼ δὲ γε στίξω σε βελοναῖσιν τρισίν. Proposui olim βελόναις στικτίσιν, coll. στίκτης (Herond. V 65). Nihil certe proficitur Blaydesii explicatione ΑΙΠ(οτάκτης), quia βελόναι non sunt γράμματα.

- Ad *στίμμι*. Cf. Thumb. 113 (W.).
στιπιδόν· είδος *ἀκρίδος*. H.
στιχάριον, deminut. voc. *στίχη*. Catalogus rerum venalium saec. IV PG 80, 3.
στλέγγισμα, strimentum. Add. Elogium Pantaleonis p. 10 Mor. †
στοβεῖν = *λοιδορεῖν*. Add. fragm. epicum in Catalogus of Greek papyri in the Brit. Museum CCLXXIII, unde Kenyon citat *ἐστοόβεον* in Albo meo Gratulatorio pag. 142.
- Pag. 766. *στόλοκρον*· τὸ περιεκομμένον τὰς κόμας καὶ γεγονὸς ψιλόν, εἴτε δένδρον εἴτε ἄνθρωπος, δηλοῖ δὲ καὶ ἀνειδὲς καὶ σκληρόν. H. Cf. *στολοκρατές* (*στόλοκρον* κρᾶτα? Schmidt)· τὸ τῆς Ἰούδης μέτωπον, διὰ τὰ κέρατα. H.
στολοξώδης (?)· *μικρολόγος*. H.
στοματῖ (sic)? Instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.
στόμαχος, ira. PO III 533, 14 (epistula saec. II vel III p. C.) ἕνα μὴ ἔχωμεν *στομάχους* (sic) μηδὲ φθόνον. Cf. v. lat. *stomachari*.
στονόεις. Add. Timoth. Pers. 199 *στονοέντα δ' ἄλλη | ἔσται Περσίδι χώραι*.
στορεύς (= *ἐοχάρα*)· — τὸ ἀντὶ τοῦ σιδήρου τρύπανον ἐμβαλλόμενον ξύλον ῥάμνου ἢ δάφνης. H. Cf. schol. Apoll. Rh. I 1484. *Ignis ciendi instrumentum*.
στοῦπος· ἡ τοῖς τετελευτηκόσι ἐπὶ τῶν φορ(ε)ίων σκηνή. H.
- Pag. 768. *Στρειριεός*. Vid. supra *ἐληρητοῦργησαν*.
στρέμμα· είδος *πέμματος*. H.
στρεύγεσθαι. Add. Timoth. Pers. 94 *ἄσθματι στρευγόμενος*.
στρέφανον. Vid. supra *στέρψανον*.
στρέφος· *στρέμμα*. *δέγμα*, *βύρσα*. *Λωριεῖς*. H. Cf. *στέρφος*· *δέγμα*, *βύρσα* (ionicum sec. schol. Nicand. Alex. 248) et *lexica*.
στρέψις· *σιροφή*. *ἀπάτη*. H.
στρηγόν (= *στρηγές*. Cf. EM) *βοᾶν*· τὸ *σκληρόν*. H.
στρίγξ, ἡ, *strix*. Cf. Hes. s. v. *στρίγλος*· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος (?) *νυκτίφοιτον*, καλεῖται δὲ καὶ *νυκτοβόα*. οὗ δὲ *νυκτοκόρακα*.
στριγχός (= *θριγκός*)· *τειχίον*. *στρικτόριον* (?). *στεφάνη δάματος*. H.
τρογγυλοσειδής. Add. Marci diaconi vit. Porphyrii p. 62, 6 (Teubn.).
τρογγυλοπρόσωπος (Arist. Physiogn. 3; H. A. I 6). Papyri aeg. v. c. Grenf. 25 (2) 12; 33, 32; 45, 4. Cf. *πλατυπρόσωπος*.
τροβάζων· *συνεχῶς στρεφόμενος*. H.
τροβητῶς· *τεταραγμένως*. H. Cf. *τροβητός* in *lexicis*.
τρόμβιλον· *περιδεδινημένον*. H.
τρούθεια (μηλα). Add. Plaut. Pers. 87 *struthea, coluthia appara*.
τρόμοξ (-αξ?)· ξύλον *μεμηχανωμένον ἐν ταῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἐκθλιψιν*. H. Cf. *τρούειν* = *τρίβειν*.
στομνά· *σκληρά*. H. et *Arcad.* 62, 22. Cf. *στομνά* in *lexico*.
- Pag. 769. *στῦσαι*, aoristus verbi *στύεσθαι*, hucusque nititur unico loco Ar.

Lysistr. 598, ubi verba *ἔστι στῦσαι* optime correcta sunt a Florente Christiano in *ἔστ' ἔτι στῦσαι*. Forma satis defenditur perfecto *ἔστυνα*, quod semper est activum (cf. *ἴσταμαι*, *ἔστηκα*), nec audiendus vLeeuwen in editione sua audacter reponens (deleto *ἔστι*) *στύσασθαι*. Debuerat saltem *στύεσθαι*, quia *στύσασθαι* nusquam legitur. Pro *ἔστυσσε* legitur *ἔστύθη* in Pseudodiotogenis epist. XXXV § 3.

στοφαλμεῖν· σκυβαλλέειν. H. Cf. Moschopulus *στύπιον* = *σκύβαλον*.

στοφᾶν· βροντᾶν. H. Idem *στυπάξει*· βροντᾶ. *ψοφεῖ*. ὠθεῖ (ὠθεῖ fortasse dittographia natum est ex *οφει*) et *στύπος*· — καὶ ὁ ψόφος τῆς βροντῆς.

στώμιξ· δοκίς ξυλίγη. H.

συναγών = *σιαγών*. PG 29, 8 (187 p. C.).

συάδες· αἱ ὄες, ἐσηματισμένως. H.

v. σάαρρον· τὸν κλώνα. H.

σάαρτον· βούγλωσσον. H.

Συβαλήττιος. Vid. *Ξυπαλήττιος*.

σβαρνίς· περίκομμα. H. Minutal utriusque animalis sec. Vossium.

σγγενεδοί, ut in N. T., pro *συγγενέσι*. Pisidiae titulus in Journ. of Hell. stud. 1902, p. 858.

σγγενίεν cretice = *συγγενεῖς*. GD 5162 a, 9 et b, 4 *συγγενίεν καὶ φίλοι*. Vid. *ἐν* pro *ἐς* in lexico.

Ad *συγγεοῦχοι*. Cf. infra *συνενομιῶται*.

71. σγγονή· σύστασις. Δημόκριτος (p. 428). H.

σγγροφος = *σύγγραφος*. Tit. delph. Mitt. XX p. 52; BCH XXVI p. 47. Vid. lexicon s. v. *γροφά* p. 179.

σγκαρβαλώσας (?)· *συστρέψας*. H. Lobeck contulit *σγκαρκινούν*. *Litterarum ordo* (positum est vocabulum inter *σγγραμμάτων* et *σγκαλείται*) damnat litteram P.

σγκάταινος (Demosth. XVIII 167): Tebt. pap. 22, 5.

72. σγκαταχωρίζειν. PB 578, 19 (187 p. C.) *σγκαταχ[ωρ]ῖσαι αὐτῶν ἐν τῷ ὕπομνήματι εἰς ἀμφοτέρας τὰς βιβλιοθήκας καὶ συντάξαι γράφαι τῷ τῆς Ἡρακλείδου μ[ερίδος] τοῦ Ἀρσινόετου στρατηγῷ κτέ.* Cf. in lexico p. 488 *καταχωρίζειν* et *καταχωρισμός* et vid. Add. p. 972.

σγκαχρῶσαι· *σγγῆαι*, *συμφῶραι*, *συμφρῶξαι* (?). H.

Ad *σγγκλεισμός*. Add. PO III 483, 17 (108 p. C.) *ἐπὶ σγγκλεισμῷ ἐκάστης δεκαμήνου*. Cf. PO 502, 26; 506, 4.

Ad *σγγκολλήσιμα*. Cf. PB 482, 9.

σγγκομ<μ>άτιον· *σκευασία τις παρὰ τοῖς ὄψαρτυταῖς*. H.

σγγκοπιᾶν. Add. *σγγκοπιάτα*. Bull. d. Inst. 1876 p. 66. †

σγγκτησ[ε]ίδιον, possessiuncula. Iuliani epist. XLV init. *Σγγκτησειδίον μικρὸν ἀγρῶν τεττάρων*.

σγγκονίξειν, cum alio cynico more vivere. Pseudo-cratis epist. XXVIII et XXIX ed. Herch.

- Pag. 773. **συκάσιος**. Hes. *Διὶ συκασίφ' παραπεποίηται* (in comoedia) *παρὰ τὸ συκοφαντεῖν*. Passim similia iocantur comici.
- Pag. 774. **Σοκεῦσι**. Vid. supra *Σιγείεῦσι*.
συκομενέα = *συκόμορος*. Grenf. II 98, 2 (saec. VI).
συκχάδες· *εἶδος ὑποδήματος*. H. Cf. *soccus*.
συκών, *ficetum*, ut apud LXX, PB 563 II 3.
συλλάβην *aeolice* = *συλλαβεῖν*. Theocr. XXIX 30.
συλώτης *Caesarius Dial.* II 109, p. 611; III 148, p. 675. †
- Pag. 775. **σύμβιος**, *coniux*. Saepe etiam tituli, v. c. CIG 1968 sqq., et papyri aeg. v. c. PO III 533, 2. PB 923, 25.
συμβοηθητικός. Grenf. II 97, 7 (saec. VI).
Ad σύμβολα. Cf. *τὰ συμβάλλοντα* in tit. delph. saec. III a. C. BCH XXV 339, l. 29, ubi incertum utrum agatur de fluviis an de montibus. Cf. nota editoris p. 341.
συμβολαιογράφος (sic). Vid. s. v. *ἱεροπώλης*.
Ad συμβολή. Chalcidenses ita vocasse taenias et ampullas unguentarias docet Alexidis fr. 123, ubi vid. Kock.
- Pag. 776. **συμβροχεῖν** = *συμβρέχειν*. PB 938, 8 (saec. IV p. C.). Cf. infra *τροφεῖν*.
σμέλα (?). Vid. *σιμέλη*.
σύμμαρτις = *σύμμαρτυς*. PB 600, 6 (saec. II/III p. C.).
συμμεριτεύειν, participem esse alicuius rei cum alio. PB 993 III, 2 (a. C. 127 sq.) *ἐφ' ὧν συμμεριτεύσει τῷ Ψενενοῦπει τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ τοῦ περιτειχισμένου ψιλοῦ τόπου ἐκάστωι (pro ἐκάστος) κατὰ τὸ ἦμισυ*. Cf. *μερῖται* in lexico p. 527.
σύμμετρος. Add. *Timoth. Pers.* 213 *σύμμετροι δ' ἐπεκτύπεον ποδῶν ὑψικρότοις χορεῖαις*.
συμμιγῆς. Add. *Timoth. Pers.* 35 *[κρ]αναῖ βοὰ δὲ [συμ]μιγῆς κατεῖχεν*.
- Pag. 777. **συμμισθόσθαι** pro *συμμισθῶν*. PO III 499, 37 (121 p. C.).
συμμεμίσθωμα *τὰς προκειμένας ἀρούρας* pro *συμμεμίσθωκα*, ut appareret e l. 1.
συμπαραίνειν. Vid. *ξυμπαραίνειν*.
συμπλοκοστρατηγία, *dolosa (callida) belligeratio*. *Theod. Balsamon XXIV 29 ἐν ταῖς κατ' ἐχθρῶν συμπλοκοστρατηγίαις* (*Horna, Wien. Stud.* XXV, p. 193).
σύμπορπον· *τὸν μὴ ῥαφαῖς συνειλημμένον κατὰ τοὺς ὄμους χιτῶνα*.... H.
συμπόσιον· *τόπος εὐωχίας καὶ πόσεως*. H. Vulgo = τὸ *συμπίνειν*.
- Pag. 778. **συμπροστάτης**. *Pap. Tebt. Index V s. v. ex pap. 12, ubi tamen non legitur*.
Ad συμπωλεῖν. Cf. Grenf. I 25 (2) 12; 33, 15 (saec. II a. C.).
Ad συμφοράζειν (Add. p. 972). Item personatus Crates, *epist.* XXVI extr., *Diogenes, epist.* XXXIX § 1, alii. Cf. *συμφοραίνειν*.
συμφωνία—*μουσικῶν*. *Pap. aeg. a. 181 p. C. Vitelli, Atena e Roma VII p. 88 sq. Cft. PO III 519 et Grenf. II 67 (cf. Archiv III 124).*
Ludunt in festo V dierum pagi Ibionis mercede diurna XXXVI

- drachmarum, panum paribus XXX, bucellis IV καὶ ὑπὲρ τιμῆς [...]
 δανιδι (?) [δρα]χμὰς δύο.
- σὺμφωνος: καθὼς ἐκ συμφώνου (= ἐξ ὁμολογίας) προσηγορεύσαμεν. PB
 917, 8 (p. C. 848). Pap. ἐξυμφωνου. Cf. PB 762, 28.
- σμφέλια et σμφειρικὸς. Vid. supra σεμψέλλια.
9. Ad σύν. Verba composita cum hac praepositione passim construuntur
 cum μετὰ c. gen. Centum duodecim exempla collegit Charitonides,
 Ἀθηνᾶ XV p. 339—352, quibus addidit dissertationem de gram-
 maticorum usu verbi συντάσσειν, construere, p. 352—361. —
 σὺν Ἄθανᾳ καὶ χέρρα κίνει· παροιμία. H. Ita nos: God helpt,
 die zich zelf helpen. Eadem cogitatio saepius reperitur apud
 Euripidem.
- συναγάγαι et συναγάγειν = συναγαγεῖν et συναγάγοιεν. Rec. tit. cret.
 BCH IX n. 12 = GD 5017. Cf. Buecheler, Mus. Rhen. 41, 310.
 Sic συναγάγας rec. tit. gortyn. GD 5017. Vid. supra ἀφέλλαι.
- συναδόλεσχος. Caesarius Dial. III 170 p. 694. †
1. συναλλαγματογραφία. Tebt. pap. 140.
 Ad συναλλαγματογράφος Item Tebt. pap. 42, 6; CPG 18, 19.
- συναναστομοῦν. [Arriani] Peripl. mar. Erythr. 64 ἢ — λίμνη Μαιῶτις
 εἰς τὸν ὠκεανὸν συναναστομοῦσα. Cf. συνανεστόμωται Arist. de mundo 3.
- συναπαιωρεῖν. Caesarius Dial. III 143 p. 671 οὐ γὰρ φησι τῷ ἐπὶ ξύλου
 (= σταυροῦ) συναπηρωρημένῳ λήστη· Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῇ παρα-
 δείσῃ; †
- Ad συναπέχειν. Item PG 23, 7 (70 p. C.) συναπέσχηκα.
- συναποθέλγεσθαι, fascinare, praecantare. Tit. imprecatorius
 Amorgi BCH XXV 414, l. 4 συναπεθέλγετο παιδίσκην αὐτός, ἵνα —
 ἔχειν αὐτὸν γυναῖκα ταύτην κτέ.
- συναρία· συνοδία ἀλλόφυλος (ὁμόφυλος Mein.). H. Cf. ὁμαρῆς· συμφώ-
 νως. H. Arcad. 143, 4.
- συνδανείζεσθαι. Add. Grenf. II 18, 8 (127 a. C.).
2. συνεκπηδᾶν. Tebt. pap. 15, 4 sq. (epistula a. 114 a. C.).
 συνεννομιῶται? Vid. συνεννομιῶται.
3. συνεπειάζεν (vulgo συνεφ.)· εἶα ἐκάλει. ἄνόμασται καὶ . . . H.
 συνεπιθέτης quid? PB 904, 23 (saec. IV p. C) προσαγορεύω Ἰσάειν τὸν
 συνεπιθέτην [αὐτοῦ] καὶ Πετίριν τὸν σύσκηνον. Collato ἐπιθέτης,
 crederes significare socium in adoriendo, quae tamen notio
 num huic loco satis conveniat dubito. Fortasse simpliciter signi-
 ficat qui una cum aliquo rem aliquam aggreditur,
 adiutor.
- συνεπικελεύειν. Grenf. II 26, 4 συνεπικελευούσης (una iubente) τῆς
 τούτων μητρός (103 a. C.). Item PB 998 I, 5. Cf. συνεπευδοκεῖν.
- συνεπισφραγίζεσθαι. Rev. pap. 42, 19; 84, 2.
- συνεκοσμείν, una adornare. Add. σ. γυμνικούς ἀγῶνας. Aegypti
 inscr. saec. III/II a. C. Archiv III 154, l. 22 sq.

- Pag. 784. **συνενομιώται**, *pastorum societas*. Tit. cret. GD 5119 a, 2 of σ. Πανί. Cf. *συγγεοῦχοι* in lexico. An *συνενομιώται*?
- Pag. 785 **συνηλικιοῦσθαι**. Theod. Balsamon epist. VI 4 τὰ *συνηλικιωθέντα* παιδόθεν *διαίρεθῆναι* θεόθεν (Horna, Wien. Stud. XXV p. 214). **συνηρηγμένοι**. CIA II 813 B 7 (ante 400 a. C.?); 822, 4 (c. 350 a. C.). Meisterh.³ 173 sq. **συνθέλγ** (pro *συνθέλοι*) ὁ θεός μετὰ σοῦ εἶναι. Formula epistularis byzantina, v. c. PG 54 extr. **σύνθεσις**. PO III 496, 4 (127 p. C.) *ἱματίων σύνθεσις* δύο. Two dresses vertunt editores. **συνθιασίτης** = *συνθιασώτης*. Grenf. I 31, 5. 15 (104/3 p. C.). **συνθίλωνται** cretice = *συνθῶνται*. GD 5019, 3. Cf. *συνθιώμεσθα* GD 5147, 12. **σόννοια**. Vid. supra s. v. *ἔννοια*.
- Pag. 786. **συνόδηγον** ἔχω τὸ πολὺ πῦρ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ μου *καίόμενον*. Fragm. eroticum alexandrinum saec. II a. C. extr. Grenf. I 1, 8. **συνοικέσιον**, τό = ὁ γάμος, ἢ *συμβίωσις*. PO II 250, 16; Amh. pap. II 71, 8; 266, 1. Scribitur etiam *συνοικίσσιον*, ut Pap. Par. 13, 10; PG 21 V; Archiv II p. 487. Cf. *ἔγγραφος*. **συνοργός** = *συνεργός*. PN I 13 (158 p. C.). **συνουσία**. *Σοφῶν συνουσίαι*. Praeter Ar. Thesm. 21 et Soph. Aiakis Locri fr. 12 legitur ap. Libanium Or. I § 164 (Foerst. I p. 169, 12): *λόγου δὲ ἐν σοφῶν συνουσίαις οὐκ ἀποροῦντα*. Apud Arist. v. Leeuwen, *offensus vocula που*, pro *οἶον* de suo edidit *θεῖον*. Num recte?
- Pag. 787. Ad *συνοψίξειν*. Recurrit hoc verbum Tebt. pap. 82, 2 (a. C. 116) *μαγδάλην κληρουχικῆς συνωψισμένην πρὸς τὰ ἐγνω<σ>μένα ἐξ ἐπισκέψεως*, ubi non potest significare sero venire. Num ibi ductum est a subst. *σύνοψις*, ut sit considerare? Sed ne hunc quidem locum satis intellego. Alia opperienda sunt exempla. Ad *συνποιητής*. Pro *συνεργός* haec vox usurpata videtur in Cyzici tit. Journ. of Hell. stud. XXII p. 206. Syntaxis. De titulis atticis vid. Meisterh.³ p. 195—259; de papyris aeg. Moulton, Cl. rev. 1904, p. 151—154. **συντέθειμαι** pro *σύγκειμαι*. Vid. s. v. *τέθειμαι*. Ad *συντελεῖν*. Saepe tituli att. hoc verbum adhibent pro verbo simplicis. Cf. Dittenb.² in Indice. — Idem valet de verbo *ἐπιτελεῖν*. Ad *συντέλεσθαι*. Cf. infra *τέλομαι*. **συντέρεια** (?). BCH XI p. 149 n° 59 (W.). Ad *συντίμησις*. Item PB 387, 24. In nota ad PO III 513, 7 editores: „The *συντίμησις* was a kind of reserve price as a basis for higher offers”, ubi plura. Cf. *συντιμήσασθαι* PB 4.
- Pag. 788. **σύντονος**. Add. Timoth. Pers. 181 *σύντονος δ' ἀρμόζετο* *Ἀσιὰς οἰμωγὰ*. **σύντροφος**, (servus) *contubernalis*. Archiv III p. 89, not. 5. Vid. *θρεπτός* in lexico.

- Ad *συνυπογράφειν*. Add. Grenf. II 23, 4. 12 (a C. 127).
συνψέλλια. Vid. supra *σεμψέλλια*.
συνωνή. PO III 507, 24 (169 p. C.).
σνοφόνος (λόγχη), aprorum venabulum. Eurip. fr. 459 Nck.².
σνοχαί· βόρβοροι (?) ἢ χοίρων ἀσφαλεῖς δεσμοί. H.
σόρβα· μετὰ θορύβου. H. Aristophani fr. 866 K. *σύρβα* *τύρβα* pro
σνοβάβυττα reddidit Nauck. Blaydes cft. anglicum tupsy-turvy.
σνορηγοτόμον, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Vid.
Herm. 38, 283.
Σορίην homericam non fabulosam esse insulam, ut sunt qui putent,
sed eandem ac *Σύρος*, recte statuere videtur Bérard, Les Phén.
et l'Od. I p. 308 sqq. De nominis origine semitica = saxum (?)
cf. idem p. 359 sq.
σνορηατῖς *σνορηατιά*· ἢ τὰ σνορησί(γ)ματα καὶ φρούρανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα. H.
σνορηλον· λάχανόν τι σελίνω ἑοικός. H. Sed idem *σίον* (Speusippus ap.
Athen. 61 c) cum eadem explicatione.
σνορημιστήρ· ξυλοπώλης. H.
σνορησαδδωάν. Vid. *θυρησαδδωάν*.
σόρητης· χαλινός. Vid. lexica.
σόρητις· φθορά καὶ λύμη. H. *Φορά* interpretatur Wilamowitz Timoth.
Pers. 99 ἄλλα δ' ἄλλαν θοραῦεν *σόρητις*, i. e. ναῦς σνορηομένη (φερομένη),
ut videtur. Num forte *σύρτει*, ut intellegatur ἄλλα ναῦς ἄλλαν ναῦν?
80. *σόστασις*. Iuxta Thesauri verba „Plut. Themist. c. 27 fin.” M. Haupt
citat Finckh., Olympiodori schol. in Plat. Phaed. p. XIV. †
Ad *σνορησατῖκόν*. PO III 505, 2 (saec. p. C. II) κατὰ σνορησατῖκόν
γενόμενον διὰ τοῦ μνημονεῖου κτέ. Vertunt editores: By the terms
of a deed of representation through the record-office.
Cf. 509, 12.
σνορηράτηγος adiective. Theod. Balsamon XX A 9 ἀλλ' αὐτὸ σνορηράτηγόν
ἔστιν εἰς χάος (Horna, Wien. Stud. XXV p. 187).
σνορηρατεία pro *σνορηραχία*. Pseudo-aeschinis epist. XI § 12 ἕως δ' ἂν μήτε
σνορηρατείας πολεμοῦντες ἔχωμεν μήτε χρημάτων πάρους δεικνύωσιν, κτέ.
Ad *σνορησνορηματσορηήσας*. Cf. *νεανισκάρηης*.
σνορηνοκηρνάν = *σνορηνὰ κεραννύναι*. Theod. Balsamon XXII 23 (Horna,
Wien. Stud. XXV, II).
ΣΦ = *ΦΣ* = *Ψ* in titulis atticis, ut saepe in vasibus *ἐγροφσεν*,
σφοχη (a. C. saec. VI), *σκυλοδέσφης* (eadem aet.). Meisterh.³ 93,
not. 805. Cf. *ΣΧ*.
σφορηια (σφορηια). Vid. s. v. *ἐθροσκελ* (). An *σφορηια* significatur?
σφορηροκύλιστος. Caesarius Dial. I 98, p. 602. †
80. *σφήν*. Add. Caesarius Dial. III 140 p. 652: ὡσπερ ἐν ταῖς ὑπάντροις
οἰκοδομαῖς ἢ ἐν τοῖς τῶν λουτροῶν ὀρόφοις ὁ τὸ πᾶν τῆς οἰκοδομῆς
σνορήων εἰς ὑπάρχει κορυφαῖος λίθος ἐγκεροτημένος τῷ θόλω, ὃν σφοῆνα
οἱ οἰκοδόμοι προσαγορεύουσιν. †

- σφηνίσκος**, scriptum fenicus in instrumentorum chirurgicorum catalogo codicis Paris. lat. 11219, fol. 36 sq. Correxerit Schoene Herm. 38, p. 284.
- σφογγοτήρης**. Vid. s. vv. *ἐργοτήρης* et *πιννοτήρης*.
- σφόδρα**, **πάνο**, **μάλα** a sequioribus saepius iunguntur cum superlativo pro positivo. Idem valet de adv. *διαφερόντως*, quare Thucydidi VIII 68, 3 *παρέειχε καὶ Φρόνιχος ἑαυτὸν πάντων διαφερόντως προθυμότατον* olim reddidi *πρόθυμον*, ut Cobet Nov. lect. p. 596 Platoni Prot. p. 349 D restituit *ἀνδρείους* de *διαφερόντως* pro *ἀνδρειοτάτους*.
- Ad **σφραγίς**. Sigillis privatorum in Aegypto dei deaevae imago inculpta esse solebat. In papyris aeg. passim occurrunt. Dei nomen ponitur in genetivo: *ἔστι μου ἡ σφραγίς Ἑρμοῦ, Τύχης, Θώνιος, Σαράπιδος, Ἡρακλέους, Ἀπόλλωνος* cett. — De formula *σφραγίδα ἔχειν* vid. Berl. phil. Woch. 1897, 393 (W.). — Timoth. Pers. 163 *διάτορον σφραγίδα θραύων στόματος* = *λυμαινόμενος τὸ εὐεξάκουστον τοῦ στόματος σύμβολου* interprete Wilamowitzio.
- Pag. 792. **σφύραινα** laconice = att. *κἑστρα* in Stratridis comici fr. 28 K., ubi loqui videtur Laco. Cf. Antiphanis fr. 97: *κἑστραν Ἀττικισὶ δεῖ λέγειν*.
- Ad **σφυρίς**. Cf. Tebt. pap. 117, 20 (a. C. 99) et *σφυρίδιον* ibidem 120, 77 (a. C. 97 aut 64), *σφυρίδιον τραγημάτων* PO III 529, 5 (saec. II p. C.).
- ΣΧ** pro **ΧΣ** = **Ξ** in titulis atticis, ut *εὐσχάμενος* (saec. VI a. C.), *σχυναρχόντων* (saec. V). Vid. **ΣΦ**.
- σχεδοπλόκος**, scriptor. Theod. Balsamon XVI 6; XXV 4; XLI 6; Nicephorus Basilaces Ann. de l'ass. VII 149 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
- Ad *σχεθεῖν*. Adde *ἀλλαθεῖν* et *διακαθεῖν*. Semel occurrit *σχεθεῖν* in comoedia Ar. Lys. 425, ubi parodiae aut paratragediae est suspicio.
- Σχερίη**. Etymologiam semiticam, *sker'a* = *μέλαινα*, temptat Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 500 sq. Vid. s. vv. *Κέρκυρα* et *Φαιακίη*.
- σχήπτρον** pro *σκηπτρον* sine v. l. Libanii Or. VI § 5 (Foerst. I p. 356, 4), librarii potius quam scriptoris vitio, ut arbitrator.
- Pag. 793. **σχοινοπλόκος**. Add. CPG 30, 2, 1; 39, 12; 43, 7. 22.
- Ad *σχοινοσμός*. Item Tebt. pap. 12, 7; 161 (b), 333—338, 340. Cf. *πηχισμός*.
- Pag. 794. Ad **σῶμα**. Interdum ita vocatur textus documenti alicuius, oppositus τῇ ὑπογραφῇ. PB 187, 12. Vid. Gradenwitz, Archiv II 96. Cf. *ἔδαφος* in lexicis. Aliud exemplum esto PO III 494, 30 *πεπολήμαι τὴν διαθήκην, ἧς ὄλον τὸ σῶμα ἐστίν μου ιδιόγραφον ἐπὶ πᾶσι τοῖς προκειμένοις* (156 p. C.). Similiter *σωμάτιον* PN 11, 18 (a. 350); PG 68, 18 (a. 382). — In Thesaurο s. v. ad verba „Cicero vero et volumen appellavit σῶμα.” M. Haupt citat Leopard., Mus. Rhen. III (1835) p. 9.

- Ad *σωματικόν*. Add. Tebt. pap. 95, 10 (saec. II a. C.) cum nota editorum.
σωμάτιον. Vide *σῶμα*.
Σώπολις, *σῶς*, *Σωσίας*, *Σωσίνους*, *Σῶσις*. Meisterh.³ 68, 115. 126. 130.
 Ad *σωρακοί*. Cf. *σωρήκ*, uvarum genus apud LXX (W.); item lexica latina s. v. *soracus*.
σώτικες· οἱ ἐφθοὶ κίαμοι. H.
Σωτικόσμιος. *tribulis tribus alexandrinae* (?). PO III 513, 48. Vid. notam ad l. 1.
Σώκρατος. Vid. *Δημοσράτη*.
σωφρονιστήρες. Vid. *γνώμων* et *κραντήρ*.
 95. *Σωτήρα* = *Σωτείρα* CIA II 496, 200 (a. C. saec. II) Meisterh.³ 48, not. 353 extr.
σώφρων. Libanius Or. II § 32 *monachos* appellat *μέχρι τῶν ἱματίων* (i. e. *solis vestimentis*) *σώφρονας*.
σῶχειν (= *ψάχειν*)· *τρίβειν*. H. Nic. Ther. 590. Cf. Poll. VI 82.
σωχός· εἶδος ἀμπέλου. H. Cf. Poll. VI 82.

T.

- Ad *T* pro *Θ*. Vid. etiam *τριγχός*.
τά, τάς, τό, τῶν rarissime in titulis atticis privatis, nusquam in publicis, pro pronomine relativo posita inveniuntur. Meisterh.³ 157, 13.
 96. *τάβελλα*, *tabella*. PB 388, 1. 9. 11 etc.; II 31 etc.
τάβλον = *τάβλιον*. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV. p. 148.
ταβουλάριος, *tabularius*. FGH 104, 15 (saec. III extr.).
τάγαλμα et similes crases in titulis att. Meisterh.³ 71—73.
ταγματοφόλαξ. CIG 8836. Cronin, Journ. of Hell. Stud. XXII 361 (not.), dubitat an error sit pro *σωματοφύλαξ*, coll. Stephano ad *πρωτοσπαθάριος*.
ταγύρια· τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα. H. Eupolis fr. II 431 Mein. Cf. *τάγυρι* EM 743, 57. Phot., Suid., Theogn.
 Ad *ταινία*. Terrae linguam denotat PB 997 I 7 (a. C. 103) *οικίαν — ἐν τῇ μέσῃ ταινίαι Παθύ(ρεως)*. Tebt. pap. 5, 30 (118 a. C.) *τοὺς πεζῆι ἀναπορευομένους ἐκ τῆς πόλεως τὴν ἄγουσαν πεζῆν ὁδὸν παραγε [.] καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ταινιῶν ἐπὶ τὰς ταινίας*.
ταιναρίας (-*ρεια*?)· *παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐορτὴ Ποσειδῶνος· καὶ ἐν αὐτῇ Ταίναρισται. Ταίναρον γὰρ πεδίον (?) Λακωνικῆς*. H.
 97. Ad *τάκειν*. Item *bucolici*, v. c. Theocr. I 66. 82. 88. 90.
 Ad *τακτόμισθος*. Cf. Grenf. pap. I 10, 8 (174 a. C.).
τάλα, *palma*, sermone indico. Arrianus, Ind. 7, 3, ubi cf. Caroli Muellerei notam.
ταλαῶρ· τόξον. Choeroboscus 87, 22; *ταλαῶρεα* (?)· *τοξεύματα*. H.

- [ταλώς· ὁ ἥλιος. H. Imo **Φᾶλος**· ὁ ἥλιος. Cf. ἄλος in lexico.]
- Pag. 798. Ad **ταμίας**. Inscr. bithynica 207, 15 BCH 1901, 62 sqq. **ταμίαν καὶ λογιστήν** τῶν σειτωνικῶν χρημάτων et ibidem 208, 3, ubi desunt verba καὶ λογιστήν. Vid. comment. p. 68.
- Ταμι(ο?)ράδαι**· ἱερεῖς τινες ἐν Κρήτῃ. H. **ταμόσδε**. Vid. infra **τημόσδε**.
- Pag. 799. **τανηλεγής** (?). Hom. Θ 70. X 210. β 100, γ 338. λ 171, 398. τ 145. ω 138 **τανηλεγέος θανάτιο**. Vox inexplicabilis. Nuperrime Bechtel Herm. 39, 155 sq. primam litteram legitimi hiatus tollendi causa a diasceustis praefixam esse suspicatus probabiliter statuit ubique corrigendum esse **ἀνηλεγέος**, coll. apto mortis epitheto **δυσηλεγής** χ 325 et **ἀνηλεγέως**, ut Herodianus (schol. Apoll. Rh. I 785, II 17) iudice Blassio recte legebat I 309 et α 373 pro **ἀπηλεγέως**.
- τανήλοφα** (cod. δαν.)· **μακροτρέγγλα**. H.
- τανίκα**, dorice = **τηνίκα**. Theocr. I 17 et alibi.
- τανόπτερος**. Add. Timoth. Pers. 80 de sagittis.
- τανοφάντης**, textorum genus (an qui longiora vestimenta texunt?). Tebt. pap. V 171 (a. C. 118) καὶ τοὺς ποκύφους καὶ ταυνοφάντας].
- ταξεώτης** (**ταξιότης** Index), miles? Grenf. I 64, 3 (saec. VI aut VII), τῶν οὖν ταξεωτῶν ἀποστιαλέντων.
- τάξις** τοῦ λόγου. Pap. Catt. II 10 „Rechnungsaufstellung” vertit Meyer, Archiv III 77, coll. PB 136, 12 **λόγους τάσσεισθαι**. Idem „Vielleicht auch Inventarverzeichnis des anvertrauten Objectes.”
- ταπίδιον** = **ταπήτιον**. CPRI p. 125 (saec. II/III p. C). Corruptum in **ταγείδιον** PK II 11, 17. Cf. Crönert, Cl. rev. 1903, 197.
- Ταρβανῆς**. Vid. **Τυρβανῆς**.
- Pag. 800. Ad **ταριχοπώλιον**. Vid. s. vv. **ἐφθοπώλιον** et **παντοπώλιον**. Male scribitur **ταριχοπωλείον** in Theophrasti char. VI.
- ταρμόξασθαι**· φοβηθῆναι. H. Cf. **ἀτάρμυκτος**, et Lycophr. 1177.
- ταρνόν**· **κολοβόν**, **κολόβουρον** (vulgo **κυλοβόουρον**). H.
- ταρπόνη** = **ταρπῆνη**, sive **τάρπη**, sive **ταρπός**. [Arrianus] Peripl. maris erythr. 65 **ταρπόνας** (cod. **τέρπονας**) et deinde **ὑποστρώσαντες ἑαυτοῖς τὰς ταρπόνας**.
- Ad **ταρσικάριος**. Item PB PB 733, 3 (aet. arab.).
- Ad **ταρσός**. Cum Herod. I 179 comparandus tit. delp. BCH XXVI, p. 41, l. 10 sqq. Cf. not. editoris p. 45 sq.
- Τάρσος**. Vid. T. Callander, The Tarsian orations of Dio Chrysostom. Journ. of Hell. stud. XXIV p. 58—69.
- τάρων** sive **τάρων** = **τετάρων**. Piscium venditor apud Amphidem com. III 313 M. Cf. supra **γλογοιστήριον**.
- Pag. 801. **τᾶσπερ** (correctum pro **ῶσπερ**) = **ἦσπερ**. Laco Ar. Lys. 1164.
- τᾶτέρωι** = **θάτέρωι**. Tegeae tit. pervetustus BCH 1901, p. 267.
- τάττειν**. Vid. infra **τετεγμένος**.

- ταῦζειν. Hes. ταῦσας· μεγαλύνσας, πλεονάσας. H. A ταῦς· μέγας. πολὺς·
apud eundem.
- ταυρελάτης passim occurrit CPG 30 (191 p. C.). Vid. lexica.
- α2 ταυρόδετος f. l. in fragm. Eur. 472 Nck.², ubi pro καὶ ταυροδέτῳ
κόλλη emendavi καὶ ταυροδέτῳ (καθ' ὄλοδέτῳ) κόλλη.
- ταῦρος = ταῦρος. Gortynis tit. GD 4963.
- Ταυρώ· ἢ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις. H.
- ταυτέας (?)· ἀλλὰς μεγάλας. H.
- ταύτη = αὕτη. CIG IV 8683 (saec. IX) πόλις ταύτη. Cf. K. Krumbacher
Sitzb. d. phil. hist. Kl. d. K. Ak. d. Wiss. z. München p. 56, qui
multa dat ex acrostichis ecclesiasticis huius formae et similium
exempla. Cf. formas doricās pron. οὔτος.
- α3 τάχειον (= τάχιον hellenistice pro θάττον). PB 417, 28 (saec. II p. C.)
et alibi. Cf. ἐντάχειον.
- ταχυπόλοι· ταχυπόροι, ταχύδοι. H.
- ταχύπορος. Add. Timoth. Pers. 175 φυγὴν — ταχύπορον.
Ad τε. L. 2 post „vocula” add. „ut apud poetas”. — De τε et τε —
καί vid. Meisterh.³ 249 sq.
- α4 τεθάλαισι (pap. -εῖσι) δὲ βρόδα καὶ παλ' ἄνθρουσκα κτέ. Sappho, fr. Bero-
lin. col. II 12.
- τέθειμαι hellenistice usurpatum pro κεῖμαι, ut omnes bonae aetatis
scriptores, ignorant tituli attici. — Smyrnae tit. saec. a. C. III
συντέθειμαι = σύγκειμαι. GD 171, 60. 71. 93.
- τεθολῶς· ἀνάπλεως. Μμερίας. H. Gl. macedonica.
- τείρων. Vid. τίρων.
- Ad τείσηται. LG. Tit. est GD 4998, 7 τὸ ἀπλό(ο)ν τείσηται = πράξεται
(wird sich bezahlen lassen) [Blass].
- α5 Τειχιόσσα. Meisterh.³ 27, 24; 98, 12; 101, 4.
- τειχοφύλαξ· ἦρωσ τις ἐν Μυρίνη. H.
- τεκνοῦν, metaphorice = εὐρίσκειν, καταδεικνύναι. Timoth. Pers. 235
πρῶτος — Ὅρφεὺς χέλυν ἐτέκνωσε.
- τεκτονοργός· ἀρχιτέκτων. H. Sophocli, fr. 162, pro τεκτόναρχος red-
didit Nauck; quae vox eximatur lexicis.
- Ad τελαμών. Cf. etiam tit. argivus CIPIV I 517.
- Τελέας, Τελένικος, Τελεσίας. Meisterh.³ 115; τελεῖν idem 180, 4;
186 § 72, 1; τέλειος legitur in titulis att. antiquioribus saeculo
II a. C. omnibus. Idem 43, 3. Cf. 149, 2.
- τέλειος, iconicus (levensgroot). Aptarae in Creta tit. saec. II
a. C. GD 4924, 7 στεφανῶσαι βασιλέα Ἄτταλον εἰκόνη χαλκεία τελείαι.
- α6 Ad τέλεισθαι. Pro εἶναι corrige ἔσεισθαι. Dreri est tit. GD 4952. Cf.
συντέλεισθαι in lexico.
- τελεστοῦν = τελευτᾶν. Cyzici tit. 64 in Journ. of Hell. Stud. XXIV
p. 40: — πολλὰ ἔτη ἀποδημήσας ἐν Κυζίκῳ [ε]τελεύτουν.
- τέληος creticae = τέλειος. Vetusta Gortynis inscr. GD 4963.

τελλήγν (?)· ὁ δεῖνα. Ταραντινοί. H. Quid latet?

τέλλον· ἐποιοῦν, ἔμελλον (ἐτέλουν?). H.

τελματίσιος = τελματικός, ἔλειος. Caesarius Dial. II 102, p. 605 οἱ
τελματίσιοι βάτραχοι. †

τέλομαι = ἔσομαι. Inscr. Dreri saec. III a C. GD 4952, B 5 καὶ τέλομαι
φιλοδρησίος καὶ φιλοκνώσιος. l. 21 τῶι στασίζοντι ἀντίος τέλομαι. l. 26
συντέλεισθαι. Vid. Blassii nota.

Ad τέλος. Initio huius commatis adde haec: „Eodem sensu πληρώσας
τὸ χρέος τοῦ βίου habet tit. christ. in Journ. of Hell. Stud. XXII
p. 307, n° 143 A extr.” fini vero haec: „Ad significationem home-
ricam τάξις facit Hesychii gl. ἐν τέλει θές· ἐν στρατῷ θές, ἐν
τάγματι. Sic enim corrigendum potius quam cum Albertio ἐν χόρῳ
θές pro ἐν σαρωθεσιν.

Pag. 807. τελωνεῖσθαι = τελωνεῖν. PB 882, 8 (saec. III p. C.).

τέμενος = ἀνάθημα. Timoth. Pers. 210 οἳ δὲ τρόπαια στησάμενοι Διὸς
(sc. τροπαίου) ἀγνότατα τέμενος Παιᾶνα ἐκελάδησαν κτε.

Τεμέση (Hom. α 184). Sunt qui nomen derivent a semitico temes,
fusio (aeris). Vid. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 407.

τεμποῦροι (?)· ἀρχὴ ἐπιμελουμένη τῆς τῶν γυναικῶν εὐκοσμίας. H.

τέννος· στέφανος ἐλάινος ἐρίῳ πεπλεγμένος. H. Cf. στέμμα et ἱκετηρία;
item τέμματα s. v. τέννει in lexico.

Pag. 808. τέος, terminatio adiectivi verbalis. Vid. Ch. E. Bishop, The Greek
verbal in τεο, American Journ. of Philol. XX.

Ad τερατεύεσθαι. Corrige ἀλαζονεύεσθαι.

τερετίσματα· ὦδαι ἀπατηλαί. τὰ τῆς κιθάρας κρούματα. καὶ τὰ τῶν τεττί-
γων ἄσματα. H. Cf. Poll. IV 55 et τερατίζειν. Pro τερατεύματα resti-
tuendum putat v. Leeuwen Ar. Lys. 762. Nullam video necessitatem.

Ad τερμάζειν. Corrige TH I 11. 87 et deinde l. 11 adde haec:
sed SGDI III 4629 I 143, l. 11 locus sic editur καθὰ εἶξαν καὶ
ἐτέρμαξαν καὶ ἐμέριξαν τῶν Ἡρακλείων διακνόντων (= διαγνόντων) ἐν
κατακλήτῳ ἄλλαι. Cf. Preuner, Mitt. XXVII p. 147.

In fine paginae corrige κλωστῆρες.

Pag. 809. τέρμος vel τέρμον = τέρμα? PB 478, 19 (200 p. C. τοιγαροῦν ἐν ἐπι-
τέρμου χώρῳ καθιστα [..] σάμεθα τοὺς ἐκστάντας. Nonne legendum ἐν
ἐπιτέρμῳ χώρῳ?

Ad τέρμων. Item inscr. delph. medii saec. II a. C. BCH XXVI. 351,
l. 37. Cf. τέρμονες· τέλη. φραγμοί, ὄρια, τέρματα. H.

τέρναξα· τῆς κάκτου τοῦ φντοῦ κανλόν. H.

τερπότραμις· ἡ τῶν ἀφροδισίων τέρψις. οὕτως Τηλεκλείδης. Phot. Kock (fr. 60)
explicat ὁ τοῖς ἀφροδισίοις τερπόμενος, dictum de Iove ad similitudinem
τερπικέρανος. At ita scriptum foret τερπίτραμις aut τερπέτραμις aut
τερψίτραμις. Quid vero vetat ad τερπότραμις cogitare αἰσθησις aut ἡδονή?

τεσσαράλιος et τεσσαράριος, tesserarius, papyri aeg. Wessely,
Wien. Stud. XXIV p. 149.

810. Ad *τεσσίχον*. In censura lexicī v. Leeuwen comparat notum nomen att. *Τετίχος*, cohaerere putans cum *τυτθός*. Mihi magis probatur Stephani suspicio. Fieri potest ut nomen cohaereat cum *τέτιξ*. *τεταρτεῖν*. Caesarius Dial. I 95, p. 601 *τεταρτούσαν* (lunam quadruduanam)· *τεταρταίαν*. †
τεταρτοπόλῃς, qui divendit sive distrahit frumentum? Tebt. pap. 180 (c. 92 aut 59 a. C.). Vid. *τέταρτον* in lexico.
τετεγμένος = *τεταγμένος*. Pap. aeg. III a. C. (W.).
811. Corrige *τετραετία*. Legitur in titulo a. 385 a. C.
τετραίνειν. Aoristus atticis est *τετρῆναι*. Cf. Meisterh.³ 182, 6.
τετρακαιεξηκοστός. PO III 506, 27.
τετραντίας· *τετράγωνος καὶ ἰσχυρός*. H.
τετράξων· *εἶδος χαλινοῦ*. H.
Ad *τετράορος*. Ita quoque Timoth. Pers. 204 *ζεύγνυτε μὲν τετραόρων ἵππων ὄχημα*.
812. *τετραπίδαλος* (corr. *-πύδαλος*), instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 28, 288. Vid. supra *πύδαλος*.
τετραπρόσωπος. Galatae tit. n° 237 in Journ. of Hell. Stud. XIX p. 308: *Μητρί τετραπ[ρο]σώπωι ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ τετραπόδων εὐ[χῆν]*.
τετράπυλον, τό. Acta Anastasii Persae ed. Usener 28 a 7 τοῦ τετράπυλου τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως. Cf. C. O. Mueller, Kunstarch. Werke V 39 sq.
τετράς, quadrans, sermone siculo. Hes. *τετρᾶντα τετράγωνον σχῆμα. δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς*.
τετράστοος (Zosimus). Tit. ap. Benndorf et Niemann, Reisen I p. 67, n° 38 (W.).
τετράχειρ Apollo. Libanii Or. XI § 204 *ἐν Ἀπόλλωνος τετράχειρος ἀγάλματι*.
τετρη(ριτικὸς)?. Grenf. I 12, 29 (c. 148 a. C.).
813. *τεττιγοτρικυμία*. Theod. Balsamon XXI 10 sqq. (epigramma in eunuchum): *μυρμηκομόχθοι τοιγαροῦν, εἴπερ θέλεις | μυρμηκοτροφᾶν τοὺς θερινοὺς καμάτους | ἐν χειμῆριναῖς τεττιγοτρικυμῖαις* (Horna, Wien. Stud. XXV p. 188).
τεφροποιεῖν. Caesarius Dial. I 95, p. 601: *Ἴνδοι τοὺς νεκροὺς ἑαυτῶν τεφροποιοῦσι πυρί*. †
814. [τ]η[λετ?]ελεοπόρον (*στέγην*) longinquum iter parantem (pontem). Timoth. Pers. 126. Vid. supra s. v. Ἑλλά.
τηλόκλυτε δαῖμον assimilatione pro *τηλέκλυτε*. Hymn. Orph. vs. 5 in titulo musaei Neapol. n° 111, 463 ed. H. Diels. Cf. Berl. phil. Woch. 1903, 1316.
τημόσδε (*ταμόσδε* Brunck) = *τῆμος, τηνίκα*. Theocr. X 49.
τηνία boeotice = *ταινία*. Hes. s. v. — *τὴν στηθοδέσμην*.
815. τθ̄ pro σθ̄ interdum tituli cretici, iuxta θθ̄ et θ̄, ut *χρη̄ται, δέκε̄ται* GD 5011 (saec. III a. C.).

Ad *τιθέναι*. De formis atticis cf. Meisterh.³ 188—190; 196 § 81, 2; de constructione cum praepp. *ἐν* et *εἰς* 215; 19. — Adde formam euboicam *τιθεῖν* = *τιθέναι* v. c. *Μθηνᾶ* a. 1902, p. 262, n° 10, 4 et 9 et imperat. *τιθόντων* = *τιθέντων* ibidem l. 23. Cf. Eph. arch. 1902, 99 sq. — *τίθητι* legitur etiam Theocr. III 48 et alibi.

Pag. 816. *τιμάδιον*· μικρὰ *τιμή*. H.

Pag. 817. *τίμια*, *τά* = *αἱ τιμαί*. Amphissae tit. saec. II (?) a. C. BCH 1891, p. 284, l. 2 τῶν δεδομένων τιμῶν ὑπ[ὸ τῆς πόλιος ἀμ]ῶν Μηνοφάνται. Ad *τιμοῦν*. Vocula *ἀεὶ* in hac formula addi non solet, quare hodie in titulo Methymnae legendum puto *τιμῶσα* [τοῦ]ς φιλοδοξοῦντας.

Pag. 818. *τίξον* (= *δείξον*)· *δείξον*. H. Creticum? Cf. *δικνύναι* in lexico.

Ad *τίρων* (*τείρων*). Cf. etiam Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 149. *τίς* pro *ὅς*, *ὅστις* in populari sermone aegypt. PB 822 (epistula saec. II p. C.) *ἐδρον γεοργόν* (sic), *τίς αὐτὸν ἐλκύση*.

Τισσαφρένης tituli atticī, non *Τισσαφέρνης*. Meisterh.³ 81; 136.

τιταί, vindices, scil. *βεβαιωτήρες* manumissionis, occurrunt in titulis gortynicis GD 4978; 4982) 4984; 5019. Cf. Blass ad 4982, 6. — Fortasse cretica glossa est Hes. *ἔντιτον*· *ἔνδικον*.

τιτούϜεν. Vid. mox *τιτυωϜέσθω*.

Ad *τιτυβίξει*. Vid. s. v. *ἐγγύφωνος*.

Pag. 819. *τιτόπαι*. Vid. *ἔμπυλαι*.

τιτός cretice = *τίσις*, *ζημία*. Gortynis tit. GD 4967 τῆς *τιτόϜος* et 4978 *τιτοϜτος* (?).

τιτυωϜέσθω quid? Tit. cret. Mus. Ital. II n° 10 et 71. Cf. n° 59 (p. 205 sq.) *τιτύϜο[σ]*. — Sic Comparetti. Blass GD 5128, 6 sq. edidit *τιτουϜέσθω* *στατήρα κατὰν θυσίαν Ϝεκάσταν καὶ τῶ κρέως τὰν διπλείαν κτέ.* et sic ll. 10 sq. — *ΤιτούϜεν* = *τιτούειν*, i. e. *ζημιῶν*.

Corrige *Τλημπόλεμος* in vase att. V. A. p. 235. Cf. Meisterh.³ 84, 4 (CIA IV 1 C 491, 44 a. C. saec. V).

τοῖν (?)· *τί ποτε*; *Κρητες*. H. Idem supra *τίσις* (?)· *τί ποτε*;

τοῖνον perraro orditur sententiam. Cf. Lob. Phryn. 342. Novum exemplum praebet serus mimus PO III 413, 225 *τοῖνον τὰ σεαυτῆς ἄρον*.

τοῖος, *τοιόσδε* non occurrunt in titulis atticis nec magis *τόσος*, *τοσόσδε*, sed sola *τοιούτος* et *τοσοῦτος*. Meisterh.³ 155, 9; 232, 37.

τοιχοβατεῖν, scandere parietes. Marci diaconi vita Porphyrii (Teubn.) p. 76, 18 *τοιχοβατήσαντες ἐφύγομεν διὰ τῶν δωμαίων*. Res obscura.

Pag. 820. Ad *τοιχος*. Vid. supra *βαδίξειν* *παρὰ τοὺς τοίχους*. Cf. etiam Cyzici tit. 63, Journ. of Hell. stud. XXIV p. 39, l. 2 sqq. *ἐμισθώσατο Θεόδοτος* — *τοῦ τ[οί]χου τ[οῦ ἐω]θινοῦ [ὀ]ργύας ὀκτὼ στατήρων ἑκατὸ[ν] κτέ.*, ubi de moenibus, non de aedium pariete (ut putat editor), cogitandum videtur.

τοκέσι pro *τοκεῦσι*. Tit. metr. serus CIA III 1311.

τόλυξ· *αἰδοῖον*. H. Cf. *τύλος* H. et Poll. II 176.

- τομεύουσι· τέμνουσι. H.
 Ad τονάχιον. Item PB 403, 6.
 τόνφ· λίαν. H. Cf. Apollon. de adv. 578, 1.
 τόξαρχος. Meisterh.³ 124 § 49, 1.
 τοξοβελίαις pro τοξοβολίαις nescio unde afferat Weber in lexicī censura.
 821. Ad τοπάρχης. Toparchos semper fuisse natione Aegyptios docuit M. Meyer, Das Heerwesen der Ptolemaeer und Römer in Aegypten, Lips. 1900, p. 49. — τοπαρχέας pro τοπαρχίας PO III 504, 10 (saec. II p. C.).
 τοπικὸς ὑπηρέτης. Pap. Catt. IV 2 = ὁ ἐπὶ τῶν τόπων ὕ. v. c. PB 523, 1. Cf. ἐπὶ τοὺς τόπους pap. Lond. II 196, 1. 10.
 τὸρ Ῥόδιον. Vid. ἐρ Ῥόδω.
 τὸρβηλος· μεμφίμοιρος. H. Gl. aeolica = ταρβαλέος.
 τορμήσι = τολμήση. Rec. Tegeae tit. vitiis scatens BCH 1901, p. 281.
 τορμῖς· ἡ δέσποινα. H.
 τοσοῦδε et τοσοῦτος. Vid. τοῖος.
 822. τοσσηγον dorice = τοσοῦτον. Theocr. I 54 et III 51.
 τοσ iuxta τινός in titulis att. saec. V et IV a. C. Meisterh.³ 165, 15.
 τοῦβολοῦ, τοῦμόν, τοῦνομα in titulis att. Meisterh.³ 71, 3 et 6.
 τοῦ(ρ)λιν, trulleam. PB 814 (saec. III militis epistula). Neogr. τροῦλλα et τοῦρλα.
 τούρμης, turmae. PB 69 (a. 120); 614 (a. 217). Adde locos collectos a Wesselyo, Wien. Stud. XXIV p. 149.
 τουσάρ aut τουσείρ (Schmidt pro τουσοίρ)· φύσκη πληρῆς κριμυῶν, στέατος, αἵματος. H. Gl. laconica? Num forte φουσκίρ (= φουσκίς)?
 Corrige τουτόθε, hinc. — Eodem sensu Theocr. IV 48 τουτώθεν.
 Ad τουτῶ. Dele „Theocr. I 55.”
 Ad τοῦφος. Corrige τῦφος pro τύφος.
 τοχῆ = κατοχῆ, Schmid, der Att. IV 683. Vid. supra γλογιστήριον, κάτια, τάρων.
 τραγαλιστής (?). Vid. τραγιστάς.
 τραγηφόροι· αἱ κόραι Διονύσω ὀργιάζουσαι τραγῆν περιήπτοντο. H.
 τραγιστάς· τοὺς τὰ ἱερεῖα κλέπτοντας. H. AN τραγ<αλ>ιστάς a v. τραγαλλῆιν?
 Ad τραγωδίαι. De variis voc. τραγωδία notionibus cf. Schmid II 223 sq. (W.).
 823. Τράιλος pro Τράγίλος, ut Φιαλεύς pro Φιγαλεύς, ὄλιος pro ὀλίγος, ὄλιαρχία, ὄλιωρεῖν. Meisterh.³ 75, 4. Scil. mature γ̄ in mediis vocabulis, ut apud Neo-graecos et Germanos bene multos, sonabat j, unde etiam γίγνομαι et γιγνώσκω abierunt in γίνομαι et γινώσκω.
 Τρανσιγριτανοί, Transtigritani. PB 369 (a. 531) et alibi. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 149.
 τράπεζα βασιλική s. v. τράπεζα. Ex PO III 513, 37 (184 p. C.) apparet aetate romana non abrogatas esse mensam publicam (τὴν ἐπὶ τοῦ

πρὸς Ὁξύρουγγων πόλει Σαραπείου), licet tum pleraque negotia mensis privatis transigerentur. Cf. editorum nota. — Sermone byzantino subinde *τράπεζα* = *βωμός*, ut Grenf. II 111, 10. 11. 13 (saec. V aut VI). — Hesych. *ὄβλου τράπεζα*· ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον ἐν θυτικῇ. *τραπεζετικόν*, tributum in Aegypto. PO III 574 (saec. II p. C.). „Perhaps a tax for the maintaining of the official bank. Cf. 513, 17 note.”

Ad *τραπωνάριος*. Cf. supra *δραπωνάριος*.

Pag. 825. *τραχηλίζειν*. [Arrianus] Peripl. maris erythr. 57 recte emendatum est *τραχηλίζονται* pro *τραχηλίζοντες*, i. e. obluctantur (vento), ut latine interpretati sunt, nec video cur C. Mueller in hoc verbo haereat. Cf. [Plat.] Erast. 132 c et Xenoph., Lac. resp. 5, 9.

Ad *τρέ*. Melius alii corrigunt *τφέ*. Cf. Meister II 326.

Ad *τρεῖς*. M. Haupt in Thesauro s. v. ad verba „Eodem referatur locus Cratini ap. Ath. I p. 29” addit „ἕως τριῶν πινόντων. CIG 2448 IV 34 et Athen. 441 c *μέχρι γὰρ τριῶν δεῖν φασὶ τιμᾶν τοὺς θεοὺς*. †

Pag. 826. Ad *τριάκις*. Laconicum esse vix potest. Fortasse legebatur in comici alicuius fabula inscripta *Λάκωνες*, ioci causa fictum in versu, ubi compluria multiplicativa in *άκις* coniungebantur. Vid. Arist. fr. 769 K.

Pag. 827. *τριακοντάρορος* (miles) in Aegypto. Tebt. pap. 89, 51. 59, 96, 76, 135 (*τρ. ἰππεύς*); 64 (a), 131. 147; (*τρ. χειρόφιππος*) 61, 21 et saepe alibi. Cf. etiam 62, 47; 69, 65; 98, 85. Vid. *δεκάρορος* etc.

τριακονταχοίνικος ἀράβη. Rev. pap. 39, 2. 4.

τριβακὸν ἱμάτιον, detrita vestis, H. sine explicatione. Cf. Tebt. pap. 230 (a. C. saec. II extr.) *σὺν οἷς περιβέβλητο ἱματίοις τριβακοῖς δυοὶ καὶ χιτῶνι καὶ κρᾶναι καὶ πιλῶι*. Vid. lexica.

τριβακόνουος ἄνθρωπος. Theod. Balsamon XXIII 11 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 188).

τρίβουος, tribunus. PB 21 a (a. 340). Saepe in titulis et apud seros scriptores, v. c. Marcum diaconum, vit. Porphyrii p. 58, 8. 16 (Teubn.).

Pag. 828. *τρέζειν*, verbum homericum, Plutarcho Mor. VII p. 345 ed. Bern. pro *πρίζειν* optime reddidit Charitonides, *ἄθηνᾶ* XV p. 442 sqq. — Idem verbum reddendum Philostrato, Epist. XXXVII, ubi vitiose legitur: (Momus) *δυσχεραίνειν ἔφη, ὅτι τρέζοι αὐτῆς* (Veneris) τὸ ὑπόδημα. Lege *τρέζοι*, strideret.

τρικάρχαρος. Elogium Pantaleonis, p. 4 Mor. *Μαξιμανός* (sic), ὁ *τρικάρχαρος κύων*. †

Pag. 829. *Τρικροῦζτος* pro *Τρικορούσιος*. CIA II 249 (ante 146 a. C.). Meisterh. ³ 93, 2. *τρικωμία*. Saepe occurrit PB 362 (saec. III. p. C.).

Ad *τριμίσκον*. Adde *τρουγέρανος* = *τρουγογέρανος*.

Ad *τριμμα*. De vulgari h. v. significatione vid. Thesaurum. Vix

- tamen huc pertinet Pseudo-diogenis epist. 30 § 3, ubi *τρίμμα* esse nequit aromatica illa potio, quae in nuptiis bibebatur, sed potius est vilis aliquis cibus, fortasse polenta.
830. *Τρινεμε(ι)εύς* sincera forma pro *Τρινεμαιεύς*. Meisterh.³ 42, 2. Cf. 44, 17.
- τριπανοπλία*. Theod. Balsamon XXV 11 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
831. *τρίπους*. Gortynis tit. GD 4969 [*κατιστ*]άμεν *τρίποδα*, ubi Blass annotat „der *τρίπους* als (grössere) Wertheinheit nur hier (Comparetti).” Cf. s. v. *λέβης* in lexico.
- τρίσελλον* (a sella). Grenf. 5, 117, Epistula a. 108 *γίνοςκαι ειληφαιναι* (sic) — τῶ (sic) *τρίσελλον*. Vid. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 149.
- τρισσός*· *εἶδος ὄφεως*. H.
- τριστεγαστος* = *τρίστεγος*. PG 10, 8 (p. C. 323) [*οἰκί*]ας *τριστεγάστου*. Cf. Archiv I 553.
- τριταίαν* pro *τρίτην*. Eur. Hipp. 275, si l. s. Vid. s. v. *πεμπταία*.
832. *Τριτοπατρεός* atticum, non *Τριτοπάτωρ*. Meisterh.³ 142, 12.
- τριτοπρωτόκλητον θρόνον* episcopi alexandrini sedem vocat Theod. Balsamon XXXVII 28. Cf. vs. 7 *τρίτος θρόνος* (Horna, Wien. Stud. XXV p. 198).
- τρίτρα, τὰ*, triplex pretium. Gort. tit. GD 5000, 19 τὰ *τρίτρα τὰς Φήμας κάμφιδήμας ἄσπερ τῶι ἐ[λευθέρωι ἔγρατται]*?
- τριωφαντός*, triplice textura. Grenf. II 111, 38 (saec. V aut VI) *ἰσι(δι) τριωφ(αντόν)*.
- Τρίφης* sive *Θρίφης (Θρίπις)*, dea aegyptiaca, cuius templum *θριπιεῖον*, unde nomen *Τριφιόδωρος*, quod quasi a *τριωφή* derivatum Graeci scribebant *Τριωφιόδωρος*. Cf. Letronne, Recueil p. 112 et Charitonides, *Ἀθηνᾶ* XV p. 449 sq.
- τριχέων* pro *τριχῶν* forma pseud ionica. Personatus Hippocrates, epist. XXIII § 4.
- Ad *τριχία*. Crönert Cl. Rev. 1903, 196 his locis pro *τριχ(ιῶν)* et *τριχ(ιᾶ)* rescribendum putat *τριχ(ιασίων)* et *τριχ(ιάσεις)*, quamvis semel plene legatur *τριχίας*. Utut est, significatur restauratio foraminum machinae aquariae, qua in re adhibebatur pilosa materies e palmulae cortice (*σεβένιον*) petita.
- τριχολάβον*, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283. Cf. supra *ἐθειρολόγος*.
- τριωβολαῖος* (pro *-ιαῖος*) passim papyri aeg. — *τριωβολείω* legitur PB 362 XV 5, unde ita suppletum est ibidem I 14 et XI 23. Eadem forma occurrit PO III 506, 12. 45.
833. *τροπαγός* (?)· *ὁ ἀπητιμασμένος*. H.
- τρουβλίον* pro *τρύβλιον* medico dorice loquenti olim reddidi in Alexidis fr. 142, 4 K.
- τροῦλιν* (= *τρούλιον*), trullum. PB 874, 10 *τοῦρλιν* (sic).
- τρουφωνίδα*· *εἶδος κροκωτοῦ*. H. Gl. laconica?

- τροφεῖν = τρέφειν. PB 853, 4. 22 ἐτρόφησεν καὶ ἐτιθήνησεν ἡ δούλη κτέ. (saec. II p. C.). Cf. supra *συμβροχεῖν*.
- τροφεύειν = τρέφειν. Add. Grenf. II 72, 3 sq. (305 p. C.) ὁμολογῶ τετροφευκέν[αι] τὸ τέταρτον μέρος τῆς δουλείας (sic).
- Pag. 881. τρῶφιμον ἄγγος oesophagum vocat Timoth. Pers. 73.
- τροχελλέα = τροχιλεία. PO III 502, 35 (164 p. C.) τοῦ προκειμένου φρέατος τροχελλείαν σὺν σχοινίῳ καινῶ.
- τρογέρανος (decurtatum ex τρυγογέρανος)· φάττη (Meineke pro φάσματι) εἰκώς. Philemonis fr. 47, 9 K. Vid. *τριμίσκον* in lexico.
- τρογία = τρύξ (Geopon.). Mimus PO 413, 55 ἐγὼ αὐτοῖς καὶ τὴν τρυγίαν διακονῶ.
- τρογία (= τρυγία) = τρυγητός. PB 417, 9; 531, 23: παρναλῶ δέ σε — ἀντιλαβέσθαι τῆς τρυγίας.
- τρώειν. Cf. supra *ἐκτρώειν*. — De τετρῦσθαι, τετρυνένος = novicia τετρυνῶσθαι, τετρυνωμένος vid. Cobet, Nov. lect. p. 148 sq. Cf. tamen τρυχοῦται apud Mimnermum II 12.
- τροπᾶν. Thesauri locis adde Apollonii Tyan. epist. VII ἐμοὶ δ' εἶη τὴν ἄλλαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ, verba mihi quidem obscura. Conieci ἐμοὶ δ' εἶη <εἰς> τὴν ἄλλαν τρυφᾶν.
- τρόπανον et τροπάνιον, instrumenta chirurgica. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283. Vid. lexica.
- τρυφᾶν (?). Vid. τρυπᾶν.
- Τροφιδῶρος. Vid. *Τρίφεις*.
- Pag. 885. τυγχάνειν τινός absolute = τ. τ. σωτήρος s. συμμάχου. Liban. Or. I 15 (ed. F. I p. 89) τυχῶν τοῦ Ποσειδῶνος, ubi codd. Laur. et Chis. inserunt εὐμενοῦς, sed schol. annotavit: τυχῶν τοῦ Ποσειδῶνος ἦτοι σωτήρος, ἀφῆκε (omisit) δὲ Ἀττικῇ συνηθείᾳ, καὶ Ἀριστείδης (I p. 172, 11 Dind.) τυχῶν τῆς Θεοῦ, ἐάσας εἰπεῖν συμμάχου. Foerster cft. Aesch. Suppl. 148 K.; Liban. Or. VI § 2 (F. I p. 355) οὐ τυγχάνειν οἴεται τῆς Τύχης.
- Pag. 896. Ad τυῖδε. Recurrit adverbium apud Sapphonem in fragm. Berolinensi col. II 3 [πρὸς σε πόλ]λακι τυῖ[δε ν]δὼν ἔχοισα.
- τυλάριον = τύλαρος. Grenf. II 111, 34 (saec. V aut VI).
- Τυλισοί cretice = ἐν Τυλισῶ. GD 5182, 6.
- τυλότερος [callosior]. Caesarius Dial. III 140 p. 663 οἱ δὲ πόδες ἡμῖν τυλότεροι παντὸς τοῦ ὑπερφερομένου σώματος κατεσκευάσθησαν, τῇ χέρσῳ διὰ παντὸς κρούεσθαι μέλλοντες. †
- τυμβᾶς γονῆ· τυμβάδας ἔλεγον τὰς φαρμακίδας ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς τύμβους διατρίβειν καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκρωτηριάζειν. H. Cf. Mich. Pselli vs. 460 de Gramm. (Boissonadii Anecd. Gr. III 226) et supra *νυκτιτυμβᾶς*.
- τυμβοχοή. Hom. Φ 322 Ahrens recte τυμβοχοῆς pro τυμβοχοῆσ(αι) legebat. Cf. Fr. Stolz, Wien. Stud. XXV p. 247. Itaque verbum τυμβοχοεῖν exime lexicis.

- τομπανικός. Add. Caesarius Dial. II 103, p. 606 τὰς κινυρικὰς χορδὰς
καὶ τὰς τυμπανικὰς δέξρεις. †
Ad Τυ(ν)τάρεως. Corrige Τυνδάρεως pro Τυνδαρεύς.
τυπικόγραφος. Theod. Balsamon XXVIII 13, κτητορικὰς τυπικογράφους
πλάκας et XXXIV 4 τόμος δὲ βραχὺς τυπικογράφου νόμου (Horna,
Wien. Stud. XXV, II, qui p. 216 scribit τυπικογράφος).
837. Τορβανῆς iuxta Ταρβανῆς. Meisterh.³ 69, not. 595.
τορβασία· χορῶν ἀγωγή τις διθυραμβικῶν. H.
τορβηγός· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος. H.
τόρευμα. Vid. supra ἐντυρεύειν.
τοφλοπαθῆς. Theod. Balsamon XVI 20 (Horna, Wien. Stud. XXV, II).
Ad τυφλός. Ex PO Weber in lexicis censura addidit τυφλή φύμη
„Sackgasse,” non indicato loco, quem frustra quaesivi.
838. Τύχων· ἔτιοι τὸν Ἐρμῆν, ἄλλοι δὲ τὸν περὶ τὴν Ἀφροδίτην. Post Ἀφροδίτην
aliquid excidisse videtur. H. Cf. supra Ἀφροδίτοσ et in lexico
Κύννειοσ.
τῶγκυκλον = att. τοῦγκυκλον. Laco Ar. Lys. 1162.
τῶντρω = att. τᾶντρω. Theocr. VIII 72, ut τῶροτρον X 31, τῶλλιον
XI 22 etc. Sic aeolice τῶραμένω = τῶ ἐρῶντι XXIX 32.
τῶπῶτω. Vid. supra ἄπωτοσ.

Υ.

- Υ pro Α in Creta. Cf. ἀδευπιός, Ἰηυμένος, καυχός.
Ad Υ pro ΥΙ. Attice iota omissum ante vocales $\bar{\alpha}$, $\bar{\epsilon}$, $\bar{\omicron}$, $\bar{\omega}$. Mei-
sterh.³ 59. 60.
Υ confusum cum $\bar{\iota}$, $\bar{\epsilon}$, $\bar{\eta}$ in Asia minore et Aegypto. Thumb 139
sq. (W.).
839. ὀακίξει boeotice = οιακίξει. H. cum explicatione corrupta οἱ εἰς τὰ
αὐχένια. An οιάκια νέμει τὰ αὐχένια?
840. ὀγεία = ὀγεία, ut apud sequiores, passim in seris titulis. Meisterh.³
49, 29; de forma ὀγείεσ pro ὀγείεσ idem 45, not. 295; de ὀγεία
acc. sing. in titulis ante a. 350, postea ὀγείη p. 150, 11. Vid.
lex. pag. 841.
842. ὀδράν (Musurus ὀδρανές)· εἰς θυσίαν ἀκραιφνές. Πινθων. H. Cf. ὀδράνη·
τὸ ἀκραιφνές καὶ καθαρόν. H. et ὀδράνα in lexico, qua voce for-
tasse usus est Rhinton.
ὀδρήν = ὀδρεῖον. PO III 521, 18 (saec. II p. C.).
ὀδροδόκοι· λάκκοι. H. Vid. lexica.
ὀδροφόρια· ἐορτὴ πένθιμος Ἀθήνησι. H. Item in Aegina. Cf. Schol.
Pind. N. V 81.
ὀειός, nepos. BCH XI 1887 p. 471, n. 39, 4 (W.).
Ad υἷα. Hoc lexicis comma delendum est, nam in hac epistula
postea evidenter correctum est περὶ τῆς ὀγείας σου, nisi quod

- epistulae auctor scripsit potius more aevi istius et loci ὕ(γ)ίας;
sive potius ὕιας, neglecto γ̄ ut in ὀλιός similibusque.
-οῖα et -όα. Vid. Meisterh.³ De gen. et dat. -ύιης, -ύιη in seris papyris
aeg. cf. Moulton, Cl. rev. 1904, 108. Vid. supra ad ρ̄α.
- ὀκελόν· ὕγιες. H. Creticum ducit Schmidt.
- Pag. 843. ὀκητήριον = οἰκητήριον. Meisterh.³ 59.
ὀλίστριον (schol. Nic. Al. 493) = ὀλιστήρ, τρύγοιπος. PO III 599
(saec. II p. C.).
ὀλοδέτος (?), lignum ligans. Vid. supra ταυροδέτος.
Corrige ὀμαλίκων = ὀμηλικών.
- Pag. 845. ὀμνωφδεῖον. Pergami aedificium, ubi οἱ ὀμνωφοὶ θεοῦ σεβαστοῦ καὶ θεᾶς
Ῥώμης congregabantur et coenabant colentes divos Imperatores et
deam Romam. Pergami tit. III 374. Cf. Mitt. XXVII p. 179.
Ad ὕμοι. Item Sappho in fr. Berol. col. I 13.
Ῥγναρεῦς· Ζεὺς ἀπὸ τοῦ Ῥγναρίου ὄρους. H.
ὀοθεσία, filii adoptio. Arch. epigr. Mitt. aus Oest. IX 1886,
p. 217, n° 2 et BCH X p. 264, n° 8.
ὀός et οἶός. Vid. Meisterh.³ 60, 4.
- Pag. 846. ὀπάγειν θεῶν τινα, deo aliquem consecrare. Libanius Or. V
§ 29 (ed. F. I p. 313, 10) ἐν ἐτέρῳ δὲ μηνί, Μουνυχιῶνι δὲ οἶμαι,
καὶ τὰς παρθένους αὐτῇ (Dianae) πρὸ γάμων ὀπάγουσιν.
Ad ὀπαγωγεύς. In fine adde: Cf. v. Leeuwen ad Ar. Av. 1149.
ὀπακούειν cum dat. pro ἀκούειν (ἐπακούειν) c. gen. Libanius Or. IV
§ 10 οἱ πότ' (πῶς ποί' Cobet) ἂν ὀπήκουσαν ἀνθρώπῳ μεθύοντι
(μεθιέντι? Gasda) —; ubi vetus scriptor dedisset ἤκουσαν ἀνθρώπῳ
κτέ., quod proposuit Morelli.
ὀπακούσσοισιν pro ὀπακούσονται. Add. mimus PO 413, 222.
ὀπάρχεσθαι cum gen. an fungi (magistratu)? Bithyniae tit. 196, 2
BCH 1901, 49 sq. ὀπαρξάμενον βειθυναρχίας καὶ πονταρχίας καὶ ἐπι-
στάτην τῆς πόλεως. Nisi potius ὀπαρξάμενον = ὀπάρξαντα significat
ὑπαρχον γενόμενον τοῦ βειθυνάρχου κτέ., ut passim sequiores mediis
utuntur pro activis.
ὀπαρχιτέκτων. Item tit. delph. BCH XXVI 43, l. 34 sq.
- Pag. 847. ὀπαφήτορες· ὀποτεταγμένοι (ἀφήτορι?). H. Gl. obscura.
ὀπεζόμεθα = ὀφιζόμεθα. PB 890 (saec. II p. C.).
ὀπελαύνειν, verbum medicum, purgare. Vid. ὀπηλάτων in lexico.
ὀπεναντίος cum gen. Add. Menandri Κόλακος fragm. PO III 409, 85
ὀπεναντίον τε μηδὲν ὄν ποεῖς ποεῖν.
- Pag. 849. Ῥπέρας, forma hypocoristica nominis Ῥπερείδης. Inscr. perantiqua
Therae insulae, Mitt. XXVIII p. 84.
ὀπεραύστηρος. PO 471, 93 (saec. II p. C.).
ὀπερβάλλειν c. acc. rei et gen. pers., maiorem alio summam
offerre in licitando. PO 518, 25 sq. (184 p. C.) ἔνεκα τοῦ
ὀπερβεβλήσθαι τὴν προκειμένην οἰκίαν ὑπὸ σοῦ τοῦ Σερήνου καὶ

- ἀναβεβιβάσθαι εἰς δραχμὰς χιλίας ὀκτακοσίας. Cf. Lys. XXII § 6
τιμῇ ἀλλήλους ὑπερβάλλειν.
- ὑπερβαρής. Add. PO III 486, 32 ἐκ τῆς ὑπερβαροῦς ἀναβάσεως τοῦ
ἱερωτάτου Νείλου.
- ὑπερβιβαστήρ, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2.
Herm. 38, 283.
- ὑπερβολικός. Hoc adiectivum restituendum Pseudo-hippocrati in epist.
XXIV § 5, ubi corrigatur τοῖς ὑπνοῖς τοῖς ὑπερβολικοῖς pro
absurdo ὑπερκολαστικοῖς.
- ὑπερβόλιον. Add. Tebt. pap. 61. (b), 408. 416; 72, 418.
- ὑπερευχαριστεῖν, pergratum esse. Tebt. pap. 12, 24 (a. C. 118).
- ὑπερθεῖν, superaestuare. Timoth. Pers. 75 ἐπεὶ δ' ἀμβόλιμος
ἄλλα στόματος ὑπερέθειεν = ὑπερέβλυζεν. Cf. Alexidis fr. 5 K. Θηρί-
κλειον — ὑπερθεύουσαν, ubi corrigatur ὑπερθεύουσαν. Cf. s. v.
θειήν in lexico. Verbum compositum neglexit Pape.
- ὑπερίππια· ἀγών τις παρθένων. H.
- ὑπερκακεῖν· ὁ ὄνδρ ἐκκακεῖν. H.
50. ὑπερκαταβαρχεούσαν· ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνους λόγους ποιουμένην. H. Cor-
rexit Meineke pro ὑπερκαταβαπτύουσαν. Cf. Kock, fr. com. adesp. 1880.
- ὑπερκολαστικός. Vid. supra ὑπερβολικός.
- ὑπερο<α>ζομένον· ὑπερηφανευομένου. H. Cf. ὑπερολομαι s. v. ὑπερ-
οιησάμενοι ap. eundem et infra ὑποιάζεσθαι.
51. [ὑπεροφωεῖν BA 67, 32, cum v. l. ὑποψόνην, unde Blaydes coll. Ar.
Ach. 842 emendavit ὑποφωεῖν, eximatur lexicis.]
Ad ὑπερπίπτειν. Item PO III 506, 45 (p. C. 134) τοῦ ὑπερπεσότος
χρόνου et Grenf. II 18, 6; 21, 16; 27, 15 (a. C. saec. II).
- ὑπερπλησμῖως. Theod. Balsamon XLIV 5 (Horna, Wien. Stud.
XXV p. 201).
- ὑπερτίθεσθαι = ὑπερβάλλεσθαι, differre, passim etiam in papyris
aeg. occurrit, v. c. PO I 41, 18; 86, 15; II 237 (VII) 33; III
486, 8. 26; Fay. pap. 133, 5.
- ὑπερτίθενται = ὑπερτίθενται. PB 934, 12 (saec. IV). Cf. δύνομαι.
- ὑπέρχεσθαι. Vid. supra s. v. ἐρχεσθαι.
52. ὑπερῶιον οἴκημα plene scriptum pro ὑπερῶον in Pergami titulo Mitt.
1902, p. 51, l. 21.
- ὑπεσις (ὑφεις)· ταπεινώσις, ἔνδοσις. H. Gl. dialectica.
53. Ad ὑπνος. Desidiam denotat ap. Libanium Or. I § 279, loco
iniuria mutato a Foersterio I p. 202, 11, ut καθ' ἐδέειν desi-
dere, desidem esse § 4 (p. 82, 1). Vid. me in Mus. Rhen.
1904, p. 336. — De formulis ὑπνον λαγχάνειν (τυγχάνειν) et ὑπνος
με λαμβάνει vid. Cobetum, Nov. lect. p. 358 sq.
- Ad ὑπνοῦν. Cf. verbum atticum ὑπνώττειν (ὑπνώσσειν) ap. Aeschylum,
Euripidem, Platonem, quod proprie dicitur de dormitiva corporis
conditione. Cf. λιμώττειν, πυρῆττειν etc.

- Ad *ὑπό*. Weber in lexicis censura accusativum in tit. Halicarnassi tuetur formula manumissoria *ὑπὸ Δία, Γῆν, Ἥλιον* in papyris Oxyrrhynchicis.
- Pag. 854. *ὑποβορβόριον ἢ τρύξ*. H.
ὑπογόνοιον = *ὑπογονάτιον*, si recte ab Huntio *ὑπογονίω* pro (οὐλή) *σιαγονίω* correctum est. PB 394, 6 (137 p. C.).
 Ad *ὑπογραφεύς*. Item PB 394, 100; 445, 20; 446, 19 et alibi saepe.
 Ad *ὑπογραφή* in papyris aeg. Vid. BCH XXVI p. 124. De variis subscriptionum modis et formulis utilia monet J. C. Naber, Archiv III, 2, 14 sqq.
 Ad *ὑποδέκτης*. Item Grenf. II 94, 5 (saec. VI aut VII).
- Pag. 855. *ὑποδηματοργός*, sutor. Tit. 57, 2 sq. in Journ. of Hell. Stud. XXII p. 124. Cf. serum voc. *ὑποδηματάριος* in Thesaurō.
 Ad *ὑποδησαι*. An *ὑποδήσασθαι*? Cf. Hesych. *ὑποδέσματα ἐνέχουρα* et *ὑποδέσμιος ὑποτεθείς*, quae item italicae originis glossae videntur. Dele verba „fortasse *ὑποτεθήσθαι*”.
 Ad *ὑποδιοικητής*. Grenf. II 23, 2. *Ἐρμώνας τῶν ὁμοτίμων τοῖς συγγενέσι καὶ ὑποδιοικητής* (a. C. 107).
 Ad *ὑποδόκιον*. Cf. tit. delph. BCH XXVI p. 65, 19 et col. III, 7. 15. *ὑποδοχείον*, deversorium (Strab.). Tebt. pap. 80, 15. 43. 50 sq.; 240.
- Pag. 856. *ὑποέστης χιτῶν*. H. An *ὑποῤέστης*? Cf. *(ῥ)έστα* in lexico p. 323.
ὑποζωνή, subcingulum, bracciae aut fasciarum genus. PB 874, 24 *ξεῦγος ὑποζωνῶν* (epistula saec. III p. C.).
ὑπόθεσις, fundamentum. Sequiorum locis adde Liban. Or. XI 51 init. *τὰς πρώτας ὑποθέσεις (= θεμέλια) βαλλόμενοι τῇ πόλει*.
 Corrige *ὑπόθευτον* et suo loco reponere.
ὑποί<α>ζεσθαι: *ὑπονοεῖν*. H. Cf. supra *ὑπεροι<α>ζομένον*.
ὑποιακίζειν. Hes. *ὑποιακισθείς* (Alberti pro *ὑποιατιθείς*): *ὑποστρατευθείς*.
ὑποκαμάσια πέντε. RQ 30 (saec. VI). Cf. supra *κάμασον*. An *camisia*?
 Ad *ὑποκαύστη*. Cf. PB 760 *ἄχουρα τὰ καὶ χωροῦντα εἰς ὑπόκαυσιον τοῦ μεγάλου γυμνασίου*.
- Pag. 857. *ὑποκεισθαι* = *παρεῖναι* passim de tempore usurpatur in papyris aeg. Sic Tebt. pap. 14, 14 *τῆς ἰδ' τοῦ ὑποκειμένου μηνός*. Cf. 15, 1; 16, 4; 26, 20 etc. (saec. II a. C.). — Saepe idem verbum in his papyris vago modo usurpatur de rebus de quibus agitur (nos: de bewuste dingen). Cf. editorum nota ad 5, 53 (118 a. C.), ubi conferunt l.l. 79 et 149; 29, 13; 61 (b), 354.
ὑποκκινος quid? Grenf. II 28, 5 (103 a. C.). Describitur aliquis ὡς (ἑτῶν) *μ' μέσος ὑποκκινος*. Vix sanum.
ὑπόκλαστος, herniciosus? PB 998 I 6 et 11 (a. C. 101); Grenf. I 27 (2), 7. 9: (3) 8 (a. C. 109); II 15 (1), 14; 23 (a, 2), 6. 10; 32, 4 (saec. II a. C.).
ὑποκάλπιον τοῦ χοροῦ τῆς στάσεως χῶραι αἱ ἄτιμοι. H. Eorum scil. qui in medio choro collocati a populo non conspiciebantur.
ὑποκράτης (?) Theod. Balsamon epist. IX 4 (Horne, Wien. Stud.

- XXV p. 214) ἡ παντελής τῶν ἄρτων ὑποκράτησις. Corrigendum videtur ὑπερκράτησις aut ἐπικράτησις.
- ὀποκρουνίδια· θυσία τις παρὰ Κνιδίοις. H.
- ὀποκρουσταλίζ· εἶδος τοῦ λίνου σπέρματος. H.
- Ad ὑποκύπτειν. Hamaker Ar. Lys. 1000 ὑποκεύφαμες emendavit pro ἀπο- sive ἐπικεύφαμες. Cf. Vesp. 555.
- Ad ὑπολαμβάνειν. Diatribe rhetorica dorice scripta PO III 410, 99 sq. ὀπολαμφθύνται = att. ὑπολήψονται.
- ὀπολείπειν vitiosum pro ἐπιλείπειν, deficere. Ita Arrianus, Ind. 26 § 9 σιτός τε αὐτόθι οὐκ ἐνῆν, καὶ ὑπολελοίπει τὴν στρατιὴν ὀ πολλός. Pseudo hippocrates, epist. XXVII § 52 ὑπολίποι δ' ἄν με ἡμέρη μακρολογέοντα.
- ὀπόλημφις = ὑπόληψις. PB 618, 7 et alibi. Cf. παραλήμπτης, οἶνοπαραλήμπτης, σιτοπαραλήμπτης, χορτοπαραλήμπτης.
- ὀπόλινον· τὸ ὄρμινον (sic). H. Cf. idem ὄρμῖνοι· ὄσπριόν τι. Theophr. H. P. VIII 1, 4.
- Ad ὑπολογεῖν. Item Rev. pap. 23, 16; 77, 2.
- Ad ὑπολογή. Bis κατοικικοῦ ὑπολογή nescio quo sensu legitur PB 422, 5 et 11 (140 p. C.).
- κα. ὀπομαλανδριῶδες· εἶδος τι ταρίχου. H. Epicharmo nescio cur tribuit Schmidt. Caret voce Thesaurus.
- ὀπομνηματογραφεῖν. Tebt. pap. 61 (a), 25; 263; 64 (a), 88.
- ὀπομνηματογραφεῖον. Ibidem 58, 12.
- Ad ὑπομνηματογράφος. Cf. Archiv III p. 72 (nota). Commemoratur a Strabone XVII p. 797, 12.
- Ad ὑποπετρίδιον. Vid. μαρμαρόπτερος.
- κα. Ad ὑπόπετρος. Recurrit Tebt. pap. 72, 14 (a. C. 114) διὰ τὸ τὴν γῆν εἶναι χειρίστην καὶ — ὑπόπετρον.
- ὀπόπωλος (Strabo). PG 30, 7 κάμηλον θηλέα ὑπόπωλον.
- ὀποργός, antiquior scribendi ratio pro ὀπουργός in titulis att. Vid. supra s. v. ξυλοργία.
- ὀποσκευάζειν (?). Tebt. pap. 5, 74 (a. C. 118) τοὺς δὲ κρατοῦντας τῶν τοιούτων ἱερῶν καὶ ἀ[.]μένων τὰ ἐκ τῶν ἀνιερομένων (sic) ἑδαφῶν καὶ τῶν ἄλλων προσόδ[ων καὶ] ὑποσκευάζ[ο]ντ[α]ς καὶ ἀ[π]ο[.]
Lectio incerta et obscura sententia. — Subst. ὀποσκευή in gloss. explicatur substructio.
- ὀπόσκιφος, subcaecus. Grenf. II 35, 5. 6 (a. C. 98). Cf. σκιφός et ὑποσκιπής.
- ὀποσορικός. Cf. Gardner, Journ. of Hell. Stud. VI 1885, p. 357, n° 121 (W.).
- ὀποσόριον. Cf. Fellow, Lycia 2, p. 420 l. 1. (W.). Vid. ἐνσόριον in lexico.
- Ad ὑπόστασις. PB 482 II 4 πλέον ἐστὶν ἕκαστον τῶν δύο τῆς κατὰ θησαυροῦ ὑποστάσεως ἐξετάσας σὺν τῷ βασιλικῷ γραμματεῖ· ἡ καινὴ

πρόστασις ἐγένετο, εἰ οἱ εἰδιῶται συνέγνωσαν. Verba mihi obscura. — Vid. Tebt. pap. 61 (b), 194; 72, 111 et cf. supra πρόστασις.

Pag. 860. ὑποσχίλειν, findere terram. PK Ἡδύλ(ου sc. κλήρου) ὑπό^ξ (ὑποσχί-
ζοντι) ζε(ύγει) α'.

Ad ὑποσχισμός. Item PG 34, 5.

ὑποτεμενίταν. Inscr. BCH XXVI 63, 14 ... [τ]ὰν[ὑπ]οτεμενίταν. Editor adnotat „c'est un adjectif (cf. le Téménités de Syracuse) s' appuyant à une partie de ville, à une route etc. — en contre-bas du téménos d' Apollon = peut-être [εἰσοδον]?”

ὑποτιθηκός. P. Catt. VI 10 ὠνήν Μούσης σὺν ὑποτιθηκῶ. Vid. ὑπο-
τιθηκίον in lexico.

ὑποφάλακρος, subcalvus. Grenf. II 20 (2) 12 (a. C. 114).

ὑπόφορος et ὑποτελής bis coniungit Iulianus in epist. LXXV § 2 et § 3.

ὑποφύλαξ. Oenoandae tit. BCH X p. 210 sqq. n°. 3 ὑποφύλαξ et
ἄμφύλαξ (Λυκίων τοῦ κοινού).

Ad ὑποψαλάσσειν. Cf. ἀψάλακτος Ar. Lysistr. 275.

ὑπωπίς (= ὑπόπιον) ἢ θαψία. H.

ὑρτακός· ὄστρεον. H.

ὑρτάνα· ἀπομάχτρας (-μακτρα? Schmidt). H.

ὑσκλητὸν (ὑπόδημα), corrigiis adstrictum (calceum). Dicaearchi
vit. Gr. p. 129 ed. Gail. Vid. Thesaur. s. v. ὑσκλητος et cf. in lexico
ἔπτυσκλυ.

ὑσλος· φλύαρος. H. Gl. laconica = ὕθλος. Correxit Hemsterhuis
pro ὕσθλος.

ὑσπλαξ potius quam ὑσπλαγξ corrigendum Theocr. VIII 58. Cf. lexicon
s. vv. ὑσπλαγίς et ὑσπλακος.

ὑσταξ· πάσσαλος κεράτινος. H. Cf. ὕσσαξ in lexico.

ὑστάς· πλαστάς (?) ἀμπέλων et ὑστάδα ἢ δασεῖα ἄμπελος. Cf. Ahrens II 74.

ὑστήρια, Argivorum festum, in quo sues immolabantur. Athen. IX 96 a.

Ad ὑστίς. Corrige ὑστιακός pro ὑστεακός.

ὑστρία· κωλεός. H.

ὕστρος· γαστήρ. H.

ὑσωπίς· ἢ σάμψυχος. H.

ὑτθόν (πῦον Alberti)· τὸ πυρλεφθον. H.

ὑφαγέο = ὑφηγοῦ. Theocr. II 101.

ὑφαίνεσθαι pro ὑφαίνειν. Libanius Or. XI § 120. Cf. supra ἐλεεῖσθαι
et ἐπαναγκάζεσθαι.

Pag. 863. ὕφαμμα = ὕφασμα. CIA 678 B 67 (378/66 a. C.) Meisterh.³ 185 § 71, 2.

ὑφάντρα = ὑφάντρια. Tebt. pap. 117, 37 et saepe (a. C. 99). Cf. supra
ἡπήτρα.

ὑφαῖναι (pro ὑφαίνειν) ἐμπερῆσαι [ὑφᾶται]. Ἀμερίας. H. Gl. macedonica
correcta a Schmidtio.

ὑφίκροτος. Timoth. Pers. 214 ἐπεκτύπεον ποδῶν ὑφικρότοις χορείαις, i. e.
χορεύοντες ἀνεπήδων καὶ τοῖς ποσὶν ἐπεκρότεον, interprete Wilamowitzio.

ὑψιον· μείζον· μετέωρον· Η.

ὑψίστος θεός. Iudaeorum Javeh, v. c. tit. Bithyniae 163, 2 [Θεῶι] ὑψίστωι BCH 1901, p. 25, ubi citantur Schürer, Die Juden im bosporanischen Reiche und die Genossenschaft der σεβόμενοι θεὸν ὑψιστον ebendasselbst; Berl. Sitzb. 1897, p. 200 sq.; Cumont, Hypsistes, Rev. de l'instruction publ. 1897 (Berl. phil. Woch. 1898 n°. 1, p. 17). — Cf. nunc Wilamowitz, Sitzb. Berl. Akad. 1902 XLIX p. 2 sq. et Journ. of Hell. Stud. XXII p. 124, n°. 58, 3 ἦεν ἐν ἀνθρώποις ἱερεὺς θεοῦ ὑψίστου. — Saepius huic deo in titulis vota nuncupantur.

Φ.

895. φάβος (φάφος) = φάος. Pamphylice sec. Heraclidem apud Eustathium 1654, 20 (C.). Cf. supra ὁροῦβω.

φαγαπόλιος. Zosimus in Διαλογισμοῖς cap. 9. †

φαγέμεν pro φαγεῖν reddendum Boeotio in Eubuli comici fr. 11 K., vs. 1, ut recte ibi legitur vs. 3.

Ad φάγμα. Cf. supra προσ-φάγιον.

Φάεινος. Meisterh.³ 21, 18.

φαζάλη· πάθος σωματικόν, ὃ γίνεται τοῖς ἐρυθρὰν θάλασσαν πλείουσιν. Η.

φαικῶς· λαμπρῶς. Η. Cf. φαικός in lexicis.

φαίναξ, ἡ [plena luna]. Caesarius Dial. I 100, p. 604 πάλιν δὲ μετὰ τὴν λῆξιν γεννᾶται ἡ φαίναξ, οἷονεὶ ἀναβιοῦσα τῇ ὄψει παρισταμένη. Idem II 112, p. 617 ἄρ' οὐδὲν αἰτιασόμεθα τῆς δυσβουλίας (servi plana (imo plena) luna fugientis) τὴν φαίνακα; et III 118, p. 624 καθιεμένη ἡ φαίναξ αὐτήν, et 111 130, p. 638 δύο ἡλίους καὶ δύο φαίνακας. †

φαινόλιον, paenula. Epistula saec. II p. C. PO III 531, 14 κόμισαι — τὰ ἱμάτια τὰ λευκὰ τὰ δυνάμενα μετὰ τῶν πορφυρῶν φορεῖσθαι φαινολίων· τὰ ἄλλα μετὰ τῶν μουρσίλων φορέσεις. Vid. μόρινος. Cf. PB 876, 24 (saec. IV p. C.), φαι[λο]νίων = φαινολίων. Sic φελόνιον PG 80, 14. Vid. in lexico φαινόλις.

Φαινόλ[ι]ος· ὄνομα ἥρωος. Η.

Φαιστοί = ἐν Φαιστῶ. Tit. cret. GD 5019, 9.

φακιάριον, faciale (velum). PG 80, 5; 3 Grenf. 114 (saec. III).

φακιώλια, fasciae. RAN 479 (saec. VI).

φάκται· ληνοί, σιπύαι, πύελοι. Η.

φαλάγγωμα· πομπή τις ἐν τοῖς Διονυσίοις. Η. Cf. lexica, etiam s. v. φάλαγξ et φαλαγγοῦν.

φαλάνθη· ἐριουργός. Η. Sic lege, deleta distinctione post φαλάνθη. Cf. φάλανθος in lexico.

φαλέπτει (?)· μωραίνει. Η. Cf. idem s. v. φαλός: καὶ φαλὸν τὸν ἐμμανῆ et s. v. φαλόν: — οἷ δὲ τὸν μῶρον.

- Φαλερία**, Valeria. Tit. cret. GD 5074 b.
φαλίσεται· λευκαίνεται· ἀφρίζει. H. Idem **φαλός**· λευκός. Gl. tarentina?
 Cf. ΣΣ pro Z in lexico.
- φάλκη**· ὁ τῆς κόμης ἀρχμός· ἢ νυκτερίς. H. Cf. idem **πάλκος**· πηλός.
 Pag. 866. **φαλοῦν** dorice = **φηλοῦν**. Hes. **φαλωθείς**· παρατραπίεις. Idem **φηλω-**
θείς· ἀπατηθείς et **φηλωθείσα**· ἀπατηθείσα..
φαλόσεται (?)· καταρρήσει. περιέχεται. H.
 Ad **φαιλία**. Item PB 316 (a. 359). Etiam neo-graeco.
φαμίξει (?) (cod. **φανάξας**)· φάσεις. Gl. dorica a verbo **φαιζειν**.
 Ad **φαντάζεσθαι**. PK I 112 **φανταζομένη** (W.).
φαορκίς· τρυγίς (= τρύγη?). H.
φαραγγοῦν. Tebt. pap. 151 (saec. II a. C.) ἄρουραν (γῆς) **πεφαραγγω-**
μένης = **φαραγγάδους**.
- Pag. 867. **φαιραϊδάκη**· μυρική. H.
φαραωντόνος (Μωσῆς). Theod. Balsamon XXXV 14 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 202). Cf. Thesaurus s. v.
 Ad **φάρος**. Cf. Thesaurus s. h. v. et s. v. **φάρω**. Item incerti epici fragmentum in Pseudo diogenis epist. XXXIV § 2, quod sic corrigendum videtur: **φάρει ῥωγαλέω** <υ> **πίνου καπνοῦ τ'** (pro **ὑπνου καὶ καπνοῦ**) **ἀναμέστω**.
φασγανίζειν (?). Hes. **φασγαν<ίς?>εται**· ξίφει ἀναιρεῖται. Idem **φασγανιῶσαν** (**φασγανισθεῖσαν**?)· ἐξιφισμένην et **φασγανισθέντ?**>ων· ἐξιφισμένων.
φασσε (vocat.) quid? Iulii Africani **Κεσιῶν** fragm. IV 33 PO III 412.
 Ad **φάσις**. PO III 530, 30 **πέμψεις μοι φάσιν, εἰ τὸν χαλκὸν ἐκομίσω** (saec. II p. C.).
φάσκει· λέγει. H. Vix graecum. Fortasse **φάσκει**· ἔλεγεν.
φασκίων (fasciarum) ζεύγος. PB 814, 10 (saec. III).
φατί dorice = **φησί**, v. c. Theocr. I 51. Vid. **φαντί**.
- Pag. 868. **φατιρίς**· εἶδος ὀρχήσεως. H.
φατνή forma attica. Meisterh.³ 104, 5. Unde Pape in lexico s. v. **πάτνη** effecerit **Dores** et **Lacones** **πάτνα** dixisse me latet. Cf. EM 789, 17. Formam hellenisticam **πάθνη** fuisse docent **Moeris** aliique.
 Ad **φατρία**. Cf. Meisterh.³ 82, 6.
φάτρην (?) **τόπον ὑπαιθρον, ἐρείπιον, φάνα** (?). H.
φαύειν. **ποιεῖν** <**φανερὸν** Cobet>. H.
φαυόν· ἀκανθῶδες **φυτόν**. H.
φαυρός· κούφος. H. Cf. **σανκρός** et **ψανκρός** apud eundem.
Φεαί sive **Φεαί**, Elidis promontorium, semitica vox esse creditur: **phea**, extremitas sive **angulus**. Cf. **Bérard**, **Les Phéniciens** et **l'Odyssee** I p. 126.
 Ad **Φεβλάριος**. Dieterich p. 73 praeterea recenset formas **Φρεβάριος**, **Φρεβλάριος**.

- φεδέρατος, φιδέρατος, φοιδέρατος, foederatus, in titulis aet. byzantinae. Vid. Bursian — Müller, Jahresb. 1901, 201.
- φειδώλιον (?)· δίφρος, σφέλας, χόρτος. H.
- φελγύνει (?)· άσυνετεί, ληρεϊ. H.
- φελλής, ή· (sc. γή). Meisterh.³ 237, 21 a.
369. φελονών. Vid. supra φαινόλιον.
- φέρειν. Formula τὸ φέρον fere = αὐτίκα passim apud Dionem Chrysostomum v. c. Or. XXXI § 63. — ή έννεγκαμένη, patria (ut apud veteres ή θρέψασα). Iuliani epist. 66 § 1.
370. φήνειτη boeotice = φαίνηται. GD 737, 17 sq.
- Φηρᾶς pro Φειᾶς apud Homerum H 135 (cf. E 153) legebant Pherecydes et Didymus, probante Bérardo, les Phéniciens et l'Odyssee p. 108 sq., qui statuit per hanc urbem Telemachum Od. γ 485 sqq. (cf. ο 182 sqq.) iter facere Lacedaemonem. Eandem postea Άλίφθραν dictam esse putat.
371. φθειρογομίδης· φθειρῶν γέμων. H. Correxit Blaydes pro φθειροκομίδης, simplicius quam Schmidt φθειροκομήτης et Kock φθειροκοπίδης.
- φθίτη. Defixionum att. tab. 98, 5. Plat. Legg. VI 916 a, vox origine ionica. Hoffm. III 391. Cf. Meisterh.³ 57.
- φθίσα<σα?>· ή λεπτή άπό φθίσεως. H.
- φθόσις (φθόγη?)· φθίσις. H.
- Φιγαλία. Victor Bérard. l. l. I p. 128 nomen derivat a radice semitica p. h. g. l, usurpata de rebus impuris, coll. Λεπρέον Paus. V 5 § 5. Vid. supra Νέδα.
372. φίδνα (!)· έίξια ή Άχιλλειος καλουμένη. H. An Φίδνα? Idem ίδανόν· — και Άχιλλειον έίξιον.
- Ad φιλαγαθειν, amare virtutem. Occurrit verbum etiam loco lacero in Tebt. pap. 134, 17 (a. C. 118).
- φιλανθρωπεϊν τινα = εὖ ποιεϊν (Polyb.). Add. PO III 532, 20 sq. (saec. II p. C.).
- φιλάσαι pseudodoricе = φιλήσαι. Theocritus. Cf. φίλαμα in lexico.
373. φιλετηνής· ό φιλῶν έτνος έσθίειν. BA 70, 21. Correxit Nauck pro φιλετηνος. Gl. comica. Fr. adesp. 1199. K.
- φίλη aeolice = φίλει. Theocr. XXIX 20. Vid. φίλημι.
- Ad φιλοβασιλισταί. Nunc tamen cf. Wilcken, Archiv II 123.
- φιλοβασκανίτη (?). In personati Hippocratis epist. XVII § 56 vitiose legitur: δι' οὐσίην τε και βασκανίην φιλοτωτασθέντα. Suspisor: δι' οὐτιδανῶν φιλοβασκανίην τωτασθέντα.
- φιλοινίαν pro φιλονεικίαν discipulus meus I. H. F. Bloemers reddidit Aristophanis scholiastae ad Arist. Ran. 357: μηδὲ Κρατίνου: τινὲς βούλονται φιλονεικίαν αὐτοῦ δηλοῦσθαι ἐκ τοῦ ταυροφάγου, ὃ ἔστι Διονύσου.
374. φιλοπυγιστής. Anthologiae alexandrinae (c. 100 u. C.) fragm. in Tebt. pap. p. 5, 17: φιλοπυγιστής τις άποθνήσκων [ένετείλα]το τοίς γνωφίμοις.

κατακαύσατε τὰ ὀστιάριά μου καὶ κατά[ξατε] καὶ κόψατε, ἵνα τοῖς τὰ ἐμπύγια πονοῦσι[ν] ἐπιπασθῇ ὡς φάρμακον.

Φιλόσταρτος cretice = **Φιλόστρατος**. Cf. **Θορύσταρτος** et **σταρτός**.

Ad **φιλοτιμεῖσθαι**. De aor. passivo cf. Meisterh.³ 193, 13.

Pag. 876. **φιλοτρόφων**, luxuriosus. Mich. Psellus, vs. 119 carminis ignominiosi editi a Sternbachio Wien. Stud. XXV p. 17.

φιλόφιλος. Vid. **ψιλεῖς**.

φιμοῦν. Add. mimi fragm. vs. 122 PO III 413 προάγετε νῦν κάκεινην ὡς ἔστιν πεφειμωμένη (sic).

Ad **φίσκος** et **φλαγγέλιον**. Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 150.

Pag. 877. Ad **φλάω**. Corrige: Theocr. V 148 et 1, 70 fut. **φλασσῶ**, V 150 aor. opt. **φλάσσαιμι**.

φλεβτόμον, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.

Ad **Φλειοῦς**. Cf. **Φλεήσιον** τὸ **Φλιάσιον** πεδίον. **Χριστοφάνης**. Phot. et *EM* 796, 5.

φλιδιᾶν = **φλιδᾶν**. Hes. **φλιδιῶντο** διεσπῶντο, ἐτέμνοντο. Gl. epica.

φλιδόνες τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σπᾶσματα καὶ ῥυτίδες. τινὲς δὲ σφυγμοί. H.

Cf. **φλιδόωσα** (Nicand. Ther. 363) ῥηγνυμένη apud eundem.

φλιτοῦς (φλιύς?) ἡ τῶν καρπῶν ἔκχυσις. H.

φλοῦκτος (fluctus) εἶδος ῥοφήματος (ῥοθήματος?). H.

φλόσσει ἐρυγγάνει. H.

Pag. 878. Ad **Φόβος**. De hoc deo eiusque cultu et simulacris nuper egit L. Deubner, Mitt. XXVII 253—264.

φοιδέρατος. Vid. supra **φεδέρατος**.

Ad **φοινικηγός**. Pro hoc commate substituendum:

φοινικηγόν (μέτρον). PB 732, 1. Vid. s. v. **μέτρον**. Nescio an corrigendum sit **φοινικηρόν**, coll. PB 604, 15 (μέτρῳ) δρόμων **φοινικηφ** (saec. II p. C.), scil. mensura, qua utebantur in phoenicobalanorum mercatura.

φοινικόχλοος ξανθόχλοος. H.

Pag. 879. Ad **φοινίσσειν**. Add. Timoth. Pers. 38 **σμεραγοχαίτας** δὲ πόντος ἄλοκα ναῖοις (δαῖοις? v. Leeuwen) ἐφοινίσσετο σταλα[γμοῖς], scil. igne e flagrantibus navibus stillante.

φολιά πάθα (?). **Χρύσιππος** δὲ καὶ τὸ σέλινον οὕτω λέγει. H.

φόλλις sive **φόλλος**, moneta quaedam in papyris aeg. v. c. Grenf. II 87, 33 (a. 602). Cf. Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 150.

φολύνει (= φορύνει) **μολύνει**, **καταπίμπλησιν**. H.

φονοδρόμος, per caedem vadens. Pselli carmen scoticum (ed. Sternbach, Wien. Stud. XXV p. 14) vs. 27 **κινεῖς ἀναιδῶς τοὺς φονοδρόμους πόδας**. Ibidem vs. 131 **καὶ χεῖρ** (l. χεῖρ') **ἔτοιμε πρὸς φονοδρόμους βλάβας**.

φόνος = **φάρμακον** **θανάσιμον**. Mimus PO III 413, 180 **ἐπίδος μοι φόνον ἱκανόν**. Cf. ibidem vs. 160.

- Ad φοξός, l. 5. Pro φοξόχειλος analogia postulat φοξοχειλής.
 φορά, vox architectonica. Vid. supra s. v. ἰσχεπλίνθιον.
 φορά, absolute = ἑράνου φορά. Libanius Or. II § 21 (F. I p. 246, 4)
 αὐτὸς δὲ ταύτην ἔλλειπὼν τὴν φορὰν εἰκός τι ποιεῖν ἐνόμιζον. Or. XI
 § 7 (I p. 439, 12) οὗς ἂν ἐδόκουν φορὰν ἀναγκαίαν ἐκλείπειν (ἔλλειπειν?).
 φοράριος, forarius. Bursian-Müller Jahresb. LXVI p. 149 = λαχανο-
 πώλης. Paphlagoniae tit. ΚΕΦΣ XV, 44, n°. 1, 5. Cf. Suid. s. v. γόρος.
 φοργάνη (?). ἡ ἀραιότης. H.
 φορέσεις = φορήσεις. PO III 521, 15 (saec. II p. C.).
 Ad φόρετρον. Item PO III 522, 4.
890. φόρμικα (formica)· μύρμηκα. H.
 φορμοσίκων· παχύς H. Convitium comicum?
 φορολογία. Add. PB 1010, 3 (saec. III, fort. 219 a. C.). Cf. Tebt.
 pap. 24, 55; 27, 46; 29. 2 (saec. II a. C.). Rev. pap. 33, 18, 20.
 φορτίον, si l. s., dictum de tributis. Libanius Or. II § 35 (F. I p. 250)
 τῷ μεγέθει τῶν φορτίων ἀπολώλασιν. Sed vide ne corrigendum sit
 φόρων = εἰσφορῶν. — Idem vocabulum Pap. Lond. I 36, 9 et CPG
 27, 6 de supellectile usurpatur. Cf. Crönert Woch. f. kl. Phil.
 XX p. 732.
 φορόπαια (-πέα?)· δένδρον ποιόν. H.
 Ad φουγιων. Papyrus est saec. II aut III p. C.
881. φουλβίν (= φουλβίον). Vestium catalogus saec. IV PG 80, 12.
 φουσκάριον. RNN 146, (saec. VII). Wessely, Wien. Stud. XXIV p. 150,
 qui cft. φοῦσκα, posca, pusca = ὀξύκρατον Act. 8, 80; Alex.
 Trall. 295; Leont. Cypr. 1721 B (Sophoclis lex.).
 φρασίζων· διασκεπτόμενον εἰς ζωὴν. H.
882. φρεναπάτης. Add. fragm. eroticum alexandrinum saec. II a. C. extr.
 Grenf. I 1, 10 φρεναπάτης ὁ πρὸ τοῦ μέγα φρονῶν κτέ.
 φρεναρτίους· φρενήρεις. H.
 φρενεμπάρωτος (-σις cod.)· βλαψίφων. H. Dorice = -πήρωτος.
 Ad φρενοβλαβής. Item fragm. tragicum Grenf. II 1, 3.
 Φρεσοφόνη et Φρεσοφόνη = Περσεφόνη, Φερρέφαττα. Deflexionum tab.
 att. Meisterh.³ 99, 1.
- φρημί in solis compositis occurrit. Coniugatio sequitur verborum
 ἴημι et τίθημι analogiam. Aor. ἀπέφρηκαν (cod. -σαν)· ἀφήκαν
 Κρατῖνος Θράτταις. H.; ἐπεισέφρηκε. Eur. El. 1032 et (correctum
 pro ἐπεισέφρησε) H. F. 1266; εἰσέφρηκεν· εἰσήγαγεν et ἐξέφρηκεν·
 ἀφήκεν. H.; Coniunct. ἐπεσφρῶ. Alcest. 1056; ἐκφρῶσι. Phoen. 264;
 Partic. Eur. Phaeth. fr. 781, 50 ἐπεισφρείς; Imperat. ἔκφρες
 Arist. Vesp. 162; Imperf. ἐξέφριμεν (Nauck pro ἐξεφρίομεν) ibidem
 vs. 124; Infin. εἰσφρῆναν· εἰσάξαι. H. Cf. Rutherford. Phryn. p. 220 sq.
883. Ad φρητός. Cf. φρητί Callimach. h. Cer. 16.
 φρόνιμος c. gen. Teleclidis fr. 37 K. οὐδὲ (Cob. pro σὺ δὲ) φρόνιμος
 αὐτὸς ὧν ἀπαρτί ταύτης τῆς τέχνης.

- φροῦδος.** Iulianus, epist. LVIII § 25 carpit Dionysium, qui ita dixerat pro προφανής, scribens: τὸ γὰρ φροῦδον οὐδείς εἶπε τῶν ἀρχαίων ἀντὶ τοῦ προφανοῦς.
- Pag. 881.** **Ad φρούραρχος.** Add. Menandri Κόλακος fr. PO III 409, 60 et papyros aeg. Ptolemaeorum aet. v. c. Tebt. pap. 6, 13.
- φρουρώπωρος** [fructuum custos]. Caesarius Dial. II 140, p. 672 παραδείσου φυτοκόμου καὶ φρουρωπώρου. †
- φρυκτά:** ξηρὰ ἰχθύδια εὐτελεῖ. H. Apud scriptores audiunt φρυκτοί. φόζημι. Hes. φυζάναι φυγεῖν, δειλιᾶσαι. Gl. aeolica.
- Pag. 885.** **φυλαί.** De tribubus et demis Alexandriae consulatur Kenyon in Archiv II 70 sqq.
- Ad φυλακτικόν s. v. φυλακῖται. Cf. Tebt. pap. 5, 25 (a. C. 118). – Vid. supra παραφυλακῖται.
- φυλακτηρία:** παννυχίς. H.
- φύλακτρον.** PO 502, 43 (164 p. C.) τοῦ φυλάκτρον καὶ πλινθευομένης ὄντων πρὸς τὴν μεμισθακυῖαν. The police-tax and the brick-maker-tax explicant editores, conferentes de hoc PO 574 et Wilcken Ostr. I p. 280, de illo Goodspeed, Univ. of Chicago. Decennial publications V n. 10. Vid. notam ad PO 502, 43, ubi plura.
- Ad φύλαξ. Add. φύλαξ μητροπόλεως, custos urbis. Grenf. II 43, 12 (92 p. C.).
- Φυλαξιθαλάσσιοι,** tribus alexandrina? PO III 531, 1. 52. Vid. s. v. φυλαί.
- φουλλαδοτρῶγας** pro φυλλοτρῶγας Antiph. fr. 172, 2 coniecit Kock, sed fortasse de industria cum contemptu poeta dedit quod traditur.
- φουλοκτόνος,** οὐ φυτοκτόνος χειμῶν appellatur a Theod. Balsamone XXXI, 11. (Horna, Wien. Stud. XXV p. 196). Novum est utrumque vocabulum.
- φύλλον** in papyris aeg. saepe denotat segetem, ut ποτίσω εἰς φύλλον Tebt. pap. 61 (b), 365. Cf. 50, 29; 72, 362; 105, 32; κατὰ φύλλον 25, 12. 21; 383 (τῆς κατὰ φύλλον γεωμετρίας); 61 (b), 5 (ubi antecedit ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως). Cf. l. l. 24 et 235; 62, 2; 63, 2; 69, 2; 70, 2; 72, 194; 75, 5; 78, 4; 80, 2; 167.
- Pag. 886.** **Φύξας** pro Πύξας e tit. coo BCH 1890, 297 (ὁ δᾶμος ὁ Φυξίων) Pantazides reddidit Theocrito VII 130. Sic legisse scholiastam iam intellexerat Hartung.
- Φόρνηχος** = Φορῆνος. Meisterh.³ 81, not. 689.
- φουρίζεσθαι:** τὸ παίξειν συνεστραμμένοις φουροῖς τοῖς ἱματίοις. H. Coll. Athen. XIV 622 C., Schmidt coniecit σφυροῖς ἱμασίν.
- φουρίτης** (cod. -ήτης) ὄϊνος. H.
- φουσακτήρ:** ἄρτος ποιός τις ποπανώδης. H.
- φουσαλλίς.** Aeneae sophistae epist. XX extr. ὁ διὰ τῆς πόας συμπεπλεγμένος κύκλος, ἣν φουσαλλίδα μάλα σεμνῶς ὀνομάζουσι τῶν ἱατρῶν οἱ παῖδες.

Ad *φυσᾶν*. Formulam *φυσᾶν τὰς γνάθους* ex Dem. Or. XIX § 314 sumsit Libanius Or. II § 45 extr. Cf. IV 634, 24 ed. R.

φουσητήρ, instrumentum chirurgicum, scriptum fisiter in cod. Paris. lat. 11219, fol. 36 sq. Vid. Herm. 38, 284.

Ad *φυτάλμιος*. Cf. supra *Πτόρθος*.

φουτοκόμος. M. Haupt in Thesouro ad h. v. adnotat „At quomodo *φουτηκόμος* esse possit? Vid. s. v. *φρουρώπωρος*”. †

Futuro pro imperativo sermone populari passim etiam epistularum scriptores in papyris aeg. utuntur. Vid. v. c. s. v. *ἀβόλλη*. — De futuri et aoristi confusione in iisdem cf. Moulton, Cl. rev. 1904, p. 111 A. Vid. supra *ἐποίσαντες*.

φώκη, phoca. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 469 comparat radicem semit. p.ou.k, claudicare.

888. *φωτίζεσθαι*, baptizari. Marci diaconi vid. Porphyrii (Teubn.) p. 29, 2; 41, 4; 61, 10; 73, 19. Cf. 32, 4.

φωτολυχνία. Theod. Balsamon XXIX 11 (Horna, Wien. Stud. XXVII).

φωτοχρυσία. Thesauri locis add. Theod. Balsamon XLIII 1 (l. l.).

X.

X laconice pro spiritu aspero? Cf. *γερωχία, νεώχερμος, ῥύχαγετός, χρεῦμα*.

Ad X pro K. Cf. etiam *ἕχαστος* et *δοχῶμεν*.

Ad *χαῖα*. Vid. *ἐύχατότερος* et cf. Aesch. Suppl. 854 *βαθυχῆος*. E dorica forma *χάσιος* apparet Lacones pronuntiasse *χάιος*.

χαίρειν. Vid. lexicon s. vv. *ἐρρωσθαι* et *χαρήσομαι*. — Formula *τίς τινι χαίρειν* A salutatur B in epistula saec. II p. C. PO III 510, 1. — *πλαῖστα* (sic) *χαίρειν* PO 528, 2, Cf. 533, 1. *πρὸ μὲν πάντων εὔχομαι σε ὑγιαίνειν* PO 529, 1. Cf. s. v. *ὑγιαίνειν*. — Tit. Christ. Mitt. XI 124 n° 65 *τῷ λαῷ χαίρειν*, ubi Lolling cft. CIG 9867 *χαίρειν τοῖς ἄνω*. Priorem formulam habet etiam tit. christ. Mitt. XII 349, n° 108.

Χαιρέρατος. Vid. *Δημοσράτη*.

Χαιρεσοστράτη. Meisterh.³ 90, C.

889. *χαλάδριον*. PO III 646 (p. C. 107—138). *κλείνης* (sic) *ἀκανθίνης* σὺν *χαλαδρίῳ*. Cf. lexicon s. v. *χάλαδρον*.

χαλάζιος. Cyzici tit. 4, Journ. of Hell. Stud. XXIV p. 21: *Ζεὺς χαλάζιος σώζων*. Sec. Photium p. 321 Bekk. Thebis colebatur eo cognomine Apollo. Cf. *ύέτιος* et *βρονταῖος*.

Ad *χάλασμα*. Non expedito Grenf. II 23 a (2), 7 (a. C, 107) *γῆν* — *σιτοφόρον* — *ἐν σφραγίδι δυοῖ ἀρουρῶν τριῶν ἡμίσεος καὶ τοῦ παρόντος χάλασματος ἀπὸ (ἀρουρῶν) ζ' τῶν (ἐν ἀρούραις) μ'*.

χαλβάνη, galbanum, hebraice *chalbena*. Lexicis add. Grenf. I 52, 11.

χαλεπτός: *χαλεπότης*. H.

- Ad *χάλις*. Cf. Dionysii perieg. vs. 948 ἀκροχάλιξ δ' οἴνω κτέ
χαλκεῖον distinguendum a *χαλκίον*. Meisterh.³ 58 et 55.
- Pag. 890. *χαλκεύειν* figurate fabricari. Vid. s. v. κύμβαλον.
 Ad *χαλκήιον*. Herodoto IV 81 et 135 reddendum videtur *χαλκίον*.
χαλκιδεός· *δειλός* (?). H. Expectatur *λάγνος*, coll. eiusdem gl. *χαλκι-
 διζειν* (com. an fr. CLXXX Mein.)· ἀπὸ τῶν κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδέων.
 τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς
 οἱ παιδικοὶ ἔρωτες. Fieri tamen potest ut eorundem ignavia nota-
 retur a comicis.
- χαλκιδικός*· εἶδος ἀλεκτρούνος. H.
χαλκοδεσμωτήρ (?)· *χαλκόδεσμος*, ἐπεὶ ὄπισθο λέγεται δὲ καὶ *χαλ-
 κοδεσμῆτωρ*, quae procul dubio genuina est lectio. H.
χαλκοκράς (ex *χαλκός* et *κράη*). Timoth. Pers. 30, sagittae epitheton.
 Vid. supra s. v. νευρεπέντατος.
χαλκόκρας (vulgo *χαλκοκράς*, a v. κερανύναι)· *χαλκόκρατον νόμισμα*. H.
 Cf. *εὔκρας*.
χαλκόκροτος· ἡ 'Ρέα' διὰ τὰ κύμβαλα. H. Vid. lexica.
- Pag. 891. Ad *χαλκός*. Etiam in Aegypto sermone populari hoc vocabulum
 saepe ponitur pro ἀργύριον, pecunia v. c. PB 822, 11 ὀφείλει γάρ
 μοι χαλκὸν ἀντὶ τῶν ἐνοικίων (saec. II p. C.). Cf. PO III 530, 30
 sq. (eiusdem aet.) et 538, 22. — De aerifodinis vid. Bérard, Les
 Phén. et l'Od. I p. 457 sqq.
- χαλκωματοουργός* = *χαλκουργός*. Wiener Denkschr. 1880, 182 et 194
 (saec. III p. C.) *παρέσχες τοῖς χαλκωμ(α)ι(ουργοῖς)* et *χαλκομα(τουρ)γοῖς*.
 Similiter Crönert Cl. rev. 1908, 197 explet PK 221, 2 *τοῖς χαλκομ()*.
- χαλκωτήρα*· κέραμός τις. H.
χάλχη, *Χαλχηδών*, *χάλκη*. Vid. supra *κάλχη*, *Καλχηδών*.
χᾶμ· = καὶ ἄμέ = καὶ ἡμᾶς. Laco Ar. Lys. 1244.
χαμαιλέων. De superstitione circa hanc bestiolam memorabilis est
 locus Libanii Or. I § 249 sq.
- χαμαιρεπῶς*· *χαμαιζήλως*. H.
 Ad *χαμεύνη*. Corrige *χάμευνα* pro *χαμεύνα*. Cf. Meisterh.³ 119, 8.
- Pag. 892. *χάνα*· *χάσησις*. H. Perger pro *χανά*· *κόσησις*. Cf. *χάνος* (= *χάσμα*)·
 στόμα et *χανύειν*· βοᾶν apud eundem.
χανδόν. Vid. *χλευδόν*.
χανητός· τὸ ἐπὶ τὴν ἄμαξαν ἐπιτιθέμενον πλέγμα. H.
 Dele *χάραδος* etc. et substitue *χαραδεός* = *χαράδρα*. TH 186.
χαραδριός, avis fabulosa, quam eandem esse ac indicam hāredravá
 suspicatus est Car. Pauli in Kuhnii diario XVI p. 50--58. Hanc
 sententiam novis argumentis stabilire nuper conatus est J. Hui-
 zinga in Actis Acad. reg. Nederl. n. s. V n° 3.
χαρακτήρ, ὁ. Non solum notam nummis incisam denotat, sed etiam
 rationem monetariam (étalon, Münzfuss). Cf. Holwerda, in
 Albo Gratulario mihi oblato p. 109 sq.

- χαράκτης**, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, 283.
χαρήσομαι, forma hellenistica = *χαρήσω*, legitur in tit. att. saec. a.
 C. II CIA II 598 b. 13: *συγχαρήσεται* Meisterh.³ 181, 7.
Χαρητεία scribendum per diphthongum. Idem p. 23.
χαρία· βούνος. H.
χάριταν, sera forma pro *χάριν*. Meisterh.³ 180, 7. — De *χάριν* praepos. cf. idem 222, 52. — *χάριτα* PG 47 (saec. II aut III p. C.).
894. **χαρμόσυνος**. Ad Thesauri verba *χαρμόσυνα* (*ιερὰ*) *ποιείειν*. M. Haupt citat Gregor. Naz. I p. 691 Ben. †
χαρτάριον. PB 466 (saec. II aut III p. C.).
χάρτης ἐπιστολικός, epistula. Pap. Vitelli, Atene e Roma VII p. 125, l. 7.
χαρτοποιός, chartae fabricator. Tebt. pap. 112, 60 (a. C. 112).
 Ad *χαρτουλάριος*. Item Macedoniae tit. christ. ΚΕΦΣ XV 62, n° 2.
χάρω barbare pro *χάριν*. Grenf. I 53, 29 (saec. IV).
χατεῖν. Add. fragm. post. vs. 3 PO III 422 *μάλα περ χατ[έο]ντες*
ἀρ[ω]γῆς.
χᾶτερος. Meisterh.³ 72, 4.
χεῖ· ἐπὶ τῶν *χιλίων* δραχμῶν τοῦτο *ἐχάραττον*. H.
χειλοστρόφιον. Tormenti genus. Vid. s. v. *δακτυλήθρα*.
χειλών. Add. Hes. *χειλῶνες*· τῶν ἀλεκτρούνων *τινές*.
χειμέριος (= *χειμερινή*) *τροπή*. Marci diaconi vita Porphyrii p. 30, 4 (Teubn.). Cf. Lob. Phryn. 52.
χειμήβοτος (?)· *χειμερινή ὥρα*. H. Vix recte *χειμηβόλος* coniecit Schmidt.
895. Ad *χεῖρ*. De declinatione attica cf. Meisterh.³ 72, 4. — *χεῖρας ἑλάτινας* (sc. νεῶν) Timotheus Pers. 7 vocat *remos*. Cf. supra ad *πούς*. — Nota formula *ἐν χειρῶν νόμῳ* in *ἐχθρῶν νόμῳ* depravata est, ni fallor, in personati Hippocratis epistula XXVII § 25 (ed. Herch.).
896. Ad *χειριδωτός*. Item Tebt. pap. 46, 34 *χιτῶνα γυναικείον* *χειριδωτόν*.
 Ad *χειριστής*. Etiam PB 991; Tebt. pap. 115, 22; 119, 5; 131, 84 (saec. II a. C.); Grenf. I 51, 15.
χειριστικόν, τό, merces τοῦ *χειριστοῦ*. Tebt. pap. 121, 49. Cf. l. 188 *δαπάνης χειριστή*.
 Ad *χειρογραφεῖν*. Item Tebt. pap. 48, 5; 66, 59; 72, 465; 99, 62.
 Ad *χειρογραφία*. Tebt. pap. 27, 32. 53; 64 (a), 54. 80. Saepius usurpatur de scripto iureiurando. Cf. Archiv II 46, 1; III 115.
χειρογράφος, ὁ. Tebt. pap. 209 (c. 76 a. C.).
χειρολογχία, laterna. Grenf. II 111, 23 (saec. V aut VI). Cf. *λυχνία* in lexicis.
897. Ad *χέλυνα*. L. 2 corrige *χέλυννα* pro *χέλμυνα*.
χελόνιον· *χελώνιον*. H. Gl. aeolica? Cf. *χέλυνα* in lexico et *χέλυς*.
 Ad *χελώνιον*. Tebt. pap. 46, 17 (epistula a. 113 a. C.), ubi de maleficis scribitur: *εἰσβιασάμενοι ἔνδον* (= *εἶσω*) *ἐκκρούσαντες τὸ χελώνιον*

(claustrum) τοῦ οἴκου τῆς μητρός μου ἀπηνέγκοντο τὰ ὑπογεγραμμένα κτέ.

χελωνοφάγος. Add. Hes. χελωνοφάγοι· ἀετοί τινες.

χένιον, coturnicum genus. Add. PK II 298.

Pag. 898. **χέρμα·** ποίημα. H. Vid. νεώχερμος.

χερματιστής· λίθος χειροπληθής. καὶ δίσκος βακχεῖος (?). H. Num forte χερμάδιον intellegendum, quo bacchae iaculabantur?

χερσάμπελος. PO III 506, 25 (p. C. 143) τὸ πρὶν ἀμπελικοῦ κτήματος, νυνεὶ (sic) δὲ χερσαμπέλου. Drye vine-land vertunt editores.

χερσέφιππος, δ. Tebt. pap. 62, 34; 89, 63. 67; 152. Licet nomen indicet equo vectum in deserto, non tamen militem fuisse, quippe qui non esset κάτοικος, putant editores p. 550 sqq., ubi plura. Erat κληροῦχος τριακοντάρουρος (proprie 34²/₃₂ arouras possidebat), ut saepe dicitur. Vid. supra s. h. v.

χερσοκοπεῖν melior forma pro χερσοκόπτειν Tebt. pap. 105, 8. 6. 18. 27. 59 (a. C. 103), terram incultam arare. Cf. Crönert, Cl. Rev. 1903, 195.

χερσοκοπία. Ibidem 105, 20. 33. 35. 37.

Ad χερσοῦν. Item Tebt. pap. 5, 94; 61 (b), 30; 75, 40.

χήμεν· χασμή, χηραμός. H. Vid. Thesaur. et cf. supra ἐγγημώμενοι.

Pag. 899. Ad χηνοβοσκοί. Ibidem cogitandi sunt Tebt. pap. 5, 172; 38, 15; 121, 68; 229.

χιαστί τίλλειν (com. inc. fr. CCCLXXII Mein.). ὡς τῶν Χίων κατεαγόντων (mollium) καὶ παρατιλλομένων. H.

χιλ[α]γάγρα· ζωύφιόν τι. H.

χιλιάνδρος. Add. Bithyniae tit. 215, 5 BCH 1901, p. 85 ἔπαρχον σπείρης ἁ Γερμανῶν χιλιάνδρου.

Pag. 900. **χιλιόμβη,** bovm multitudo. Cf. Theodoret. p. 104, 28 Sylb. Caesarius Dial. III 117, p. 623 εἴ ποτε οὖν ἀφ' ὑψηλῆς ἀκρωρείας πεδίον ἐθεάσω πολὺ καὶ ὕπτιον, ἤλικα (= πηλίκα) μὲν σοι τῶν βοῶν κατεφάνη τὰ ξεύγη, πηλίκα δὲ οἱ ἀροτῆρες ἢ σὺν τῇ χιλιόμβῃ ὁ βουκόλος ἢ τὸ μυρίαμμον ἐπὶ τοῦ ἔλους βληχόμενον; † Vox formata ad similitudinem τοῦ ἐκατόμβῃ.

χιλωθῆρου (gen.) quid? Grenf. II 38, 11 (81 a. C.).

χίρηνας cretice = καὶ εἰρήνης. BCH IX 6 sqq. n°. 8, 5, serus titulus gortynius = GD 5018. Cf. 5024, 9. Vid. ἰρήνα in lexico.

Ad Χίρων. De medicis Demetriadis a Chirone generis originem repetentibus vid. Dicaearchi Pelii montis descriptionem prope finem.

χιτών, κιθών origine semitica; kitenec (assyrice), kitanou (arabice), kitana (aramaice), kutonet, s. ketonet (hebraice). Cf. Bérard, Les Phén. et l'Od. I 411.

χλαίνα. Helbig derivat a radice χλι, unde χλαίνειν, calefacere.

Pag. 901. **χλαμορίς·** πόα, ὃ κυρίως βρόμος. H.

- Ad *χλάρ*. Post *κόχλαξ* insere H.
χλαρά: ψαισά ἐν ἐλαίῳ. H.
χλαρόν: φυπαρόν. λεπτόν. τρυγαλέον. H.
χλαρόν: ἐλαιηρός κώθων. H.
χλευδόν (?): *χύδην*. *σωρηδόν*. H. Fortasse corruptum ex *χανδόν*.
 Explicationes rettulerim ad male intellectum Homeri locum, Od.
 XXI 204 *οἶνον χανδόν ἐλεῖν*.
χλοιδέσκουσαι: *γαστριζουσι*. H. Idem *χλοάζουσαι* cum eadem expli-
 catione.
χλουνάζειν (*χελυνάζειν*? Schmidt): *κινύρεσθαι*. H.
 §. 902. [*χλ?*] *ωρολογεῖν* aut *χλωροτομεῖν* (*ὕδραγωγόν*), herbam viridem
 (fossae aquariae) metere, subesse lectioni. . *ωρογρ*^L PK 178, 287.
 307. 317 suspicatur Crönert, Cl. rev. 1908, 195.
χλιαρωτέρα (?): *χνοω(δεσ)τέρα*. H.
χνίει: *ψακάξει*. H. Altera explicatio *θρύπτει* (cod. *θρύττει*) pertinet ad *χλίει*.
χολ. De crasi in titulis att. cf. Meisterh.³ 72, 4.
χοινικίς, instrumentum chirurgicum. Cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, p. 283.
χοιριλεκφαντίδης: *Κρατῖνος* (II 199, 66 M.) τὸν Ἐκφαντίδην οὕτως εἶπεν,
 διὰ τὸν Χοιρίλον. H. Correxerit Meineke pro *Χορίλα Ἐκφαντίδης*
Κρατῖνος τ. Ἐκφάντιδος οὕτως εἶπεν αὐτὸν τὸν Χοιρίλλον.
 §. 903. *χοιροφόρημα*: *χοιρίδιον*. H. Phot. Cogitavi de corrigendo *χοιροτρό-*
φημα, sed dubito.
χολάδδειν (Hemsterhuis pro *χολαδία*): *τὸ σχολάζειν*. H. Gl. laconica.
χολέρα: *σωλήν δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κεράμων φέρεται καὶ ἐξακοντίζεται*.
 H. Sic quoque Apollod. in Math. vett. p. 37. Sed *χολέδρα* vocatur
 ab Archimede p. 195 et Horapoll. Hierogl. I 21. Quia de etymologia
 non constat, difficilis est optio. Cf. Thesaur. s. v.
χονδρίον: *πίναξ κέραμος* (an *πίναξ κεράμεος*?).
χορδαφός: *πάθος ἐντέρων*. H. Vid. Thesaurus.
χορηγεῖσθαι pro *χορηγεῖν*. Vid. s. v. *πυρικός*.
 §. 904. *χορταιοβάμων*: *ὁ Σειληνός, ἐπει?* *χορταῖον τὸ ἔνδυμα τοῦ Σειληνοῦ*.
 H. Cf. idem s. v. *χορταῖον*. Fortasse est gl. tragica.
χορτεῖ(νων) = *χορτίνων*. Sic supple FGH 347. Vid. s. v. *ἔθρουοκελ()*.
χορτοκόπος. CPG 30, col. 20, 12.
χορτονομή, pastura. Tebt. pap. 69, 81 *ἀνεμένους εἰς νομάς καὶ*
χορτονομάς. De utriusque vocabuli discrimine vide notam p. 79.
 Passim recurrit ibidem 61 (a et b); 66—70; 72—75; 94, 32.
 Ad *χορτόσπερμον*. Cf. PO III 533, 7 (epist. saec. II vel. III p. C.).
 Ad *χορτοτηλ*. Crönert in Cl. rev. 1903, 195 explicat *χορτότηλ(ις)*
foenum graecum.
 Ad *χοῦς*. De formis atticis cf. Meisterh.³ 139, 4.
Χραιρέδημος pro *Χαιρέδημος*. Meisterh.³ 81, 1 b.
 §. 905. Ad *χράν*. L. 3 post „titulis” inscre „et papyris aeg.”
χρεαγωγός: *ὁ ὑπὲρ ἑτέρου τὸν ὀφειλέτην ἄγων* (i. e. *ἀπάγων*). H.

- Pag. 906. **χρεοφυλάκιον**. Polyrrhenis in Creta tit. GD 5116, sed *χρεοφυλάκιον* 5144, et sincera forma cretensis *χροφυλάκιον* 5075.
χρεῦμα ῥεῦμα. H. Gl. laconica? Cf. *γερωχία*, *ῥυάχετος*, *νεώχερμος*.
χρεοφυλάκιον. Vid. *χρεοφυλάκιον*.
 Ad *χρήια*. In Dreri titulo = GD 4953, B 40 (saec. III a. C.) legitur:
καὶ κακίστω(ι) ὀλέθρῳ ἐξόλλυσθαι αὐτός τε καὶ χρήια τὰμά.
- Pag. 907. l. 5. Ad *χρηματίζειν* adde: Cf. PO III 512, l *Λωρίων ἐξηγητεύσας*
καὶ ὡς χρηματίζω ἄπλωνι — γυμνασταρχήσαντι καὶ ὡς χρημα-
τίζει χαίρειν. Ll. — 9 sq. dele verba „suspecta mihi lectio”.
 Ad *χρηματισμός*. PB 362, p. 13, 20 *καὶ ἐξωδιάσθησαν καὶ ἐκδανισμὸν*
 (sic) *τοῖς ὑπογεγραμμένοις ὑποχρέοις ἐπὶ ὑπαλλαγῇ τοῖς διὰ τῶν χρη-*
ματισμῶν ὑπάρχουσι αὐτοῖς. Cf. ibidem p. 17, 1 sqq. Simili loco
 PB 201, 12—17 est *διὰ τῶν οἰκονομιῶν*, unde apparere videtur,
 Wilckenium in Herma XX p. 549 male vertere *vasaria*, cum
 deberet *emptions*. Haec J. C. Naber in nota mscr. ad h. l.,
 ubi citans PB 73, 15; 177, 6. 11; 243, 11; 260. 4. CR. I 3, 14;
 6, 21. Grenf. I 23, 2. 10; PO 99, 19; 337 VIII 35; 286, 25 dicit
 „Universe *χρηματισμός* est instrumentum factum, Urkunde”,
 coll. Gradenwitz, Einführung I p. 197 et Revillout, Chres-
 tomathie p. IX. Affert etiam Mylasae tit. BCH V p. 109—111,
 Inscr. iur. grecq. XIII (quater).
 Ad *χρηματιστάι*. Item PO 485, 10; 592. Nunc cf. Wilcken, Archiv
 III 22—43, Das Gericht der Chrematisten.
 Ad *χρηῖος*. LG IX 25 *μηδὲν ἐς χρηῖος (= ἄκυρον) ἤμεν τὰν δόσιν*.
χροφυλάκιον. Vid. *χρεοφυλάκιον* supra.
 Ad *χρησασθαι*, uti. Cf. Grenf. I 37, 14 (108 a. C.?). Vid. s. v.
ἐπίλεγμα. Saepissime ita Hesychii lexicon. Vid. v. c. s. v. *σίμωρ*.
 Ad *χρησιμεύειν*. Etiam papyri aeg. v. c. Grenf. II 82, 23.
χρητῆται cretice = *χρησθαι*. Vid. τθ = σθ.
χριστοτριπύθητον — *κράτος*. Theod. Balsamon X 20 (Horna, Wien.
 Stud. XXV p. 181).
χροανθές *εὐφεγγές* (?). Expectatur fere *εὐειδές*.
χροιά (?) *μακρά*. H. Imo *χροό<ν>ια*.
- Pag. 909. **χρονίως**, post longum tempus, metri causa, ut videtur pro adi.
χρόνιος, quod eo sensu usurpari assolet, in pulchro epigrammate
 saec. III a. C. Bull. d. l. soc. arch. IV p. 88:
οὐκέτι μάτηρ σε, Φιλόξενε, δέξατο χροσῖν
σὰν ἐραταν χρονίως ἀμφιβαλοῦσα δέρην.
 Ad *χρόνος*, annus. Cf. etiam Dieterich, Bedeutungsgeschichte
 griechischer Worte in Mus. Rhen. 1904, p. 232 sqq.
χρουσός pro *χρυσός*. Meisterh.³ 30, 12. Vid. OT pro Y.
 Ad *χρυσικός*. E papyris aet. Ptolemaeorum cf. Tebt. pap. 64 (b),
 13; 72, 154 *τὸν χρυσικὸν ἀπαιτούμενων*, scil. *σιέφανον*, quod additur
 60, 102. 104; 72, 297; 101, 5; 124, 14. Vid. s. v. *σιέφανος*.

- χρυσίον** τὸ τῶν παιδίων αἰδοῖον. H. Aut lemma corruptum videtur aut in explicatione αἰδοῖον.
- χρυσοκίθαρις**. Timoth. Pers. 215 ἀλλ' ὃ χρυσοκίθαριν ἀέξων μοῦσαν νεοτευγῆ — Παιάν.
- χρυσοκόλλα** (Alcman. fr. 69) βρωμά τι ἐκ λινοσπέρμου καὶ μέλιτος. Athen. III 111.
- χρυσοκόλλητος**. Add. Hes. χρυσοκόλλητος σφραγίς, tragicum, ut videtur, hemistichium, nondum inter incertorum tragicorum fragmenta receptum.
- χρυσόλοφος**. Add. Hes. χρυσόλοφοι δράκοντες· χρυσᾶς λεπίδας ἔχοντες. Fortasse carminis tragici fragmentum.
910. **χρυσοπλόκαμος**. Add. Timoth. Pers. 136 χρυσοπλόκαμε θεὰ Μᾶτερ ἰκνοῦμαι. In hymno hom. Apoll. 205 Apollinis est epitheton.
- χρυσοραγές**· χρυσοβαφές. H. An χρυσορ(ρ)ανές?
- Χρυσόστομος** Dio. Vid. supra s. v. Τάροτος.
- Ad χρυσοχός. Nisi forte traditum χρυσοχοῖς rectius Meisterh.³ 127, 12 ducit a nominativo χρυσοχοῦς.
- χομός**· σιελός. H.
911. **χόνειν** sera forma pro χεῖν. Vid. Lob. Phryn. p. 726. Cf. διαχύνειν.
- χόρρα**· οὕτως εἰώθασιν ταῖς ὕσιν ἐπιφθέγγεσθαι. H.
- χόρραβος**· ὄρνις τις ποιός. H.
- χορρεῖον**· στρεπτόν, ᾧ δεσμεύουσι τοὺς χοίρους· ἔστι δὲ ξύλινον. H.
- χοτλάζειν**. Vid. διαχυτλάζειν.
- χότρα**. M. Haupt Thesouro s. v. adnotat: „Palladius de vit. Io. Chrysostomi p. 49 Big. Acacius, episcopus Beroeae Ioanni, a quo se contemptum putat, nociturus dicit ἐγὼ αὐτῷ ἀρτύω χύτραν. †
- χότροι, οἱ**, thermae (cf. Herod. IV 176; Paus. IV 25, 6). Inscr. delph. BCH XXVI p. 8, l. 53.
- χῶδωνις**, dorice = χᾶδωνις, i. e. καὶ ὁ Ἄδωνις. Theocr. I 109.
- χωματεπάκτης** (-έκτης cod.)· τοῖς χώμασιν ἐπικείμενος. H.
- χωματεργολαβός**, aggerum maniceps. FGH 214 (37 p. C.).
- χωματίζειν**, terram aggerere, aggeribus cingere(?). Tebt. pap. 135, 25 παραδειξάτω Πτολεμαῖος τὴν γῆν [..] τρημένην(?) καὶ ὠαλισμένην καὶ κχωματισμένην. Verbum affertur ex LXX.
- χωματογραφία**. Tebt. pap. 237, ubi dioeceta poscit a basilicographio χωματογραφῶν confectionem.
- χῶνος**· βοῦνος. H.
- χώρα** sensim pro ἀγρός coeptum est usurpari, et a seris Byzantinis pro πόλις, ut χωράφιον pro ἀγρός. Cf. Dieterich, Bedeutungs-geschichte griechischer Worte, Mus. Rhen. 1904, p. 226—237. Ibidem exposuit de πολιτεία pro πόλις usurpato a sequioribus.
912. **χώριων** = καὶ ὁ Ὠρίων. Theocr. VII 54.
- Ad χωφορεῖν, aggeris terram apportare, extruere. Cf. Crönert, Cl. rev. 1908, 194, ubi huius verbi exempla affert quam plurima.

ψ.

- Pag. 918. **φάδδα**· ἡ κινάβαρις. H. Idem ἄδδαν· τὴν κινάβαριν.
φάδεια (?)· ψωμία. H. Cf. infra **πιττία**.
φαλῖς et **φαλίδιον**, instrumenta chirurgica. Cod. Laur. 74, 2. Herm.
 38, 283.
φαλίττεται· ἀμιλλᾶται (?). H.
φαλλός· ὕλη (?) H. Conieci olim **φαλμός**· ὠδή.
φάλοξ. Hes. ἔνιοι ψάλυγας τὰς λεγομένας ψυχὰς, <δ?· ἄμεινον. καὶ
 τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας.
φάμματα· σπαράγματα. H. An ψάσματα = σπάσματα?
φαμματίζουσα· ψωμίζουσα. H.
φανισμός· ναυτιασμός. H.
φανός· πεδνός. H. Gl. dorica aut aeolica. Vid. mox **ψηνός**.
φάρις· εἶδος νεώς, τριήρους. H. Cf. **βᾶρις**.
φάριχοι· ψᾶροι (= ψᾶρες). H.
- Pag. 914. Ad **ψάφιγξ**. Corrige **ψηφος** pro **φῆφος**.
φέγος· τάφος. καὶ ἐπιφέγειν· ἐπικηδεύειν. H.
φενδύλοι· σπονδύλοι. H. Cf. **σφονδύλος**.
- Pag. 915. **φετ** quid? CPG 30, 30, 3; 35, 10; 37, 21; 39, 3.
 Ad **ψέπας**. Cf. Diss. Hal. XII 209 (W.).
φηκεδών· κονιορτός. H. Cf. **σηπεδών**, **τηκεδών**.
φηλαφησικότταβοι· **φήλγηες**· τῶν ἀλεκτρούωναν οἱ νοθόγενναι. H. Cod.
 ψηλαφηκοιταβοι ψήλικες. Prius voc. Cobet coll. **μεθυσκοτόταβος** correxit,
 posterius Vossius. Apud Kockium est fr. com. adesp. 1282.
φήν atticum = **ψήγειν**. Meisterh.³ 175, 5. Cf. supra **σμην**. Locis adden-
 dum incerti comici fr. Kock III p. 46 (288), qui, nisi fallor, scripsit
 τὴν κομήν ἐψήσατο, sibi infricuit, i. e. infecit, non ἠψή-
 σατο, quod vetustissimum vitium imposuit Polluci II 85.
φηνός. Semonidis Amorgini fr. 107 = **πεδνός**. Vid. supra **ψανός**.
φήφρινος. BA 374, 6 **λίθινος** ἢ **μυροθήκη**. Vox iniuria suspecta occurrit
 in papyro magico Par. L (Wess.) vs. 1072 **Ἀρποκράτου ψηφίνου**
ὄντος ἐν ἱερῷ κτέ.
φηφοτερπῆς· δόμος, opere musivo delectans. Theod. Balsamon
 IX 8 (Horna, Wien. Stud. XXV p. 180).
- Pag. 916. **φιζομένη**· κλαίουσα. H. Gl. aeolica. Extat in Sapphus fragmento
 Berolinensi col. I 2 ἄ με ψιζομένα κατελίμπανεν. Cf. Blass, Herm.
 1902, p. 466. Vid. infra **ψίνδεσθαι**.
φιλεῖς· οἱ ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἰστάμενοι. Phot. Cf. H. et Suid. qui
 addit ὅθεν καὶ φιλόφιλος παρ' Ἀλκμᾶνι ἢ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ
 ἴστασθαι.
- φίλωσις** constanter obtinet apud Aeoles, Cyprios, Arcades, Cretenses
 (antiquiores); plerumque apud Iones et quosdam alios.

- φίμαρον· εὐδιαῖον. H.
 φίνδεσθαι· κλαίειν. H. Cf. idem ἔψιδεν· ἔκλαυσεν et ψιζομένη.
 φτεττία (= ψυχία N. T.)· ψωμία. Ἀττικοί. H.
 φιφά· ἐψητὰ λεπτά. H.
 φό = φειδ. Aeschyli fr. 82; Soph. fr. 478 Nck.².
 φοφοδεής. Add. fragm. philos. in papyro saec. III a. C. Grenf. II 7 (a) 2.
 7. Ad ψυγμός. Item Tebt. pap. 86, 45. 47. 51, ubi editores vertunt
 (The fullers) dryingplace.
 φόθιον· ὀλιγοχρόνιον. H. Idem φόθιος· ἀραιά, ὀλίγη, ψιθυρίς.
 φοῖται· ἀλώπεκες. H.
 φύλλακας· τὰς ψύλλας. H.
 Ψυλλικοί· εἶδος κυνῶν. H.
 φύλλος· τὸ παχὺ τὸ συνέχον τὸ τοῦ κάρου αἰδοῖον. H.
 φύτταρον· σκάφος. H.
 φύροκτόνος (Suid.). Mich. Psellus in vs. 3 carminis scoptici editi a
 Sternbachio, Wien. Stud. XXIV p. 17.
 φύροπομπός. De Mercurio psychopompo novissime scripsit J. van
 Wageningen, Mnem. XXXII p. 48—48.
 φύροστερής, vita privatus. Timoth. Pers. 106 ἐκ λιποπνόης ψυχο-
 στερείσιν — σώμασιν. Vix crederes compositum adeo simplex hucus-
 que defuisse lexico graeco.
 φύροτρεφής. Theod. Balsamon XLV 29 (Horna, Wien. Stud. XXV 29)
 ψυχοτρεφείας ἀστέρως.
 φωδαρέον· ἀχμηρόν. H.
 φώζος· ἄφοδος ὕγρα, ἢ ὄνθος. ὄνσωδία καὶ ἦν καλοῦσι μὲνθον· οἱ δὲ
 ἀχμηὸν ἢ μόλυσμα. Eupolis II p. 596. Mein.
 φωμίζειν. Add. fragm. lyricum saec. II p. C. FGH 2 (III), 14.
 Ad ψωρός. Reddidi olim ψωρόν pro ψωλόν Aristophani, Plut. 267;
 ubi nuperrime in textum recepit v. Leeuwen.

Ω.

- a. l. 1. Corrige vasibus.
 Ω. O, OY saepe confunduntur in papyris aeg. — De comparativorum
 formis adverbialibus in Ω pro ON in sermone hellenistico vid.
 G. Crönert, Philolog. 1902, p. 161 sq.
 9. l. 9. Corrige ωά — ἐκλιπῶά, κλέωά et ita reliqua.
 φαι = αιαι aeolice. Apollonius de adv. p. 538, 2 καθάπερ οὖν τῷ
 πόποι τὸ παπαὶ παράκειται καὶ τῷ ὄτοτοὶ τὸ ἀταταί, οὕτως καὶ
 τῷ ὠοιοὶ τὸ ὠαιαί, ὅπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βαρεῖα τάσει γινόμενον
 παρ' Αἰολεῦσιν ἐστιν φαι. Hoc pro καὶ τῷ Theocrito XXX 1 reddidit
 Bergk. Cf. οὔαι.
 ὠγανον· κνημὶς ἀμάξης. H. Idem περιώγαν· ἐπίσωτρα· οἱ δὲ τὰς κνημίας,
 αἱ περιπήγνυνται ταῖς ἀμάξαις.

- Ἄγυλος insula, Aegilia. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 427
derivat nomen ab hebraico ogoul'a, rotunda.
ὠγῶ dorica crasi = ὀ ἐγῶ. Theocr. II 54, ut ὠριφος = ὀ ἐριφος
V 24. 30, ὠτερος VII 36 et alia multa.
- Pag. 920. ὠδῆ, sonus, per metonymiam pro χορδή. Timoth. Pers. 237:
Τέτρανδρος — δέκα ζεῦξε μοῦσαν ἐν ὠδαῖς.
ὠδῆκαντι dorice = ὠδήκασιν. Theocr. I 43.
ὠδωνις = ὀ Ἄδωνις Theocr. III 47, ut ὠπόλλων V 81, ὠρατος
VII 98, alia multa.
ὠκυποδεῖν. Add. Caesarius Dial. I 48, p. 580. †
ὠκυποδία. Idem Dial. III 112, p. 614. †
ὠκυπόδως. Idem Dial. I p. 547 ὠκυπόδως ἐνάρετον διαθέουσι στάδιον. †
ὠμοβρῶς. Add. Timoth. Pers. 150 ἐνθα κείσομαι οἰκτρὸς ὀρνίθων ἔθνεσιν
ὠμοβρῶσι θοινά.
- Pag. 922. ὠν. Imperativi in ὠν. Meisterh.³ 167.
ὠνεινα quid? Grenf. I 32, 55 (c. 103/2 a. C.).
Ad ὠνῆν. Cf. Hesych. s. v. Verbum recurrit GD 5011, 5. Cf. supra
πεῦθεν. — Ἐωνηκῶς pro ἔωνημένος (BA 95, 25) merito barbarum
vocat Cobet, Nov. Lect. p. 138.
ὠνιακός, emptorius. Grenf. I 60, 17 ὠνιακὴν ἀσφάλειαν et 20 ὠνιακῶ
νόμφ (a. 581).
- Pag. 924. ὠρα aeolicum = ὄρα. Cf. Ahrens I p. 109.
ὠρνες = οἱ ἄρνες. Theocr. VIII 70.
ὠρολογιάρχης τῆς] τετρακομίας (sic) κτέ. Bithyniae tit. a. 288/9 p. C.
BCH 1900, p. 386, ubi G. Mendel „Il doit s'agir d'un magistrat
chargé de la surveillance des horloges publiques. Cf. Hermann
Blümner, Griech. Privatalt. p. 142; Marquardt, Privatleben p. 768.”
ὠρος (ὄρος) = ὀ ἐρος (ἔρος) aeolice Theocr. XXX 10.
ὠρος, ὀ cretice = ὀ ὄρος, v. c. GD 5016, 13 (Gort.) καὶ ὕδωρ ζεῖ ἐς
τὸνς τῶν φαξίων ὠρονς. Cf. οὔρος
- Pag. 925. ὠς, ὠ. Acc. sing. terminatio. Meisterh.³ 128 sq.; 139 § 56, 2.
ὠς praep. = πρὸς. Idem 222, 53; coni. fin. 247; 249; 253; 255; 256.
- Pag. 928. ὠς. Vid. οὔς.
Ad ὠσα = υἷα. Cf. Dieterich 207 (W.).
ὠσπερ. Meisterh.³ 217, 40.
ὠστε cum coniunctivo pro ὅπως. PB 874, 1 (aet. byzant.) καὶ ἄλλοτε
γεγράφηκε ὁμῖν ὠστε πέμψηται (= -ητε). — Verba οὔτως —
ὠστε ommissa. PO III 526, epistula saec. II p. C.,: οὐκ ἤμην ἀπαθῆς
ἀλόγως σε καταλείπιν (sic). — De usu voculae ὠστε in titulis atticis
vid. Meisterh.³ 249; 253.
ὠστης. Thesaurus solum citat Arist. de mund. 4 p. 396 σεισμός ὠστης.
Adde Pseudo-aeschinis Epist. X § 10 ὠστη ἀνέμφ κατήχθημεν =
ἐξώστη, si s. l.

- ὄστεγχύτης, instrumentum chirurgicum in cod. Laur. 74, 2. Herm. 38, p. 284. Cf. supra μητρεγχύτης et ὄστεγχύτης.
 ὄστογλοφίς, instrumentum chirurgicum (Poll. IV 181) in catalogo cod. Paris. lat. 11219, ubi vertitur auriscalpium. Herm. 38, 284.
 Ὀφέλης eximendum lexicis. Pherecrati comico fr. 52 K. apud Athenaeum VIII 365 a, Blaydes, coll. Apollodori Carystii fr. IV 447 Mein., reddidit: ἰβάδιζεν ὡς [πρός] Ὀφέλαν.

ADDENDA.

- κβ. Ad ἀθλοφόρος etc. Cf. etiam Grenf. I, 10, 3; 12, 4; 24, 3; 25 (2) 3; 27 (2), 3.
 Ad ἀντενδάσασθαι (?). Nauck pro *Εὐριπίδης Πολιάσιν* coniecit *Εὐπολις Πόλεσιν*, probante Kockio ad Eupolidis fr. 428. At comicae dictioni nullum verbum ex iis quae ad corruptam Hesychii glossam proposita sunt convenit, quare etiamnunc praefero leniorem Meursii coniecturam *Εὐριπίδης Πελιάσιν*. Ipse Nauck in editione altera recepit inter Euripidis fragmenta n° 611.
- κβ. Ad *Ἀφαία*. Nunc adde haec: „Cui respondit Fraenkel ibidem p. 543 sqq., inscriptionem sic legens: Κλειότα ἱαρέος τάφαλοι ὄικος [ἐτ]έθη χὼ βωμός. χὼλέφας ποτεποιήθη [καὶ τῶρρος] (i. e. τὸ ἔρκος) περι[ε]ποιήθη.
- κβ. Ad *γαιδάριον*. „Neograecae sunt formae *γα(τ)δαρος*, *γαϊδούρα*, *γαϊδούρι*. In Talmude Hierosolymitano legimus duos rabinos, qui saeculo III vixerunt, voce *gajdor* (sive *gaidewar*) asinum parvae staturae indicare.” Haec et alia plura scripsit Hesselting in oblato mihi Albo gratulatorio (Trai. ad Rh. ap. Kemink et fil. a. 1902), pag. 103 sqq.
- κβ. Extrema pars adnotationis ad v. *δεκαδισταί* sic corrigenda est: Alio sensu improprie, quasi decumanarum receptores, dicuntur symbolarum receptores conferendarum sociis thiasi cuiusdam religiosi: BCH 1900, 367, 5 *οἱ περὶ Λεωνίδην Ἐρμησιλάου ἱερέα μύσται καὶ δεκατισταί* (α *δεκάτη*), nec confundendi cum *δεκαδισταῖς* (α *δεκάς*).
 Ad *δημόσια*. Praeterea cf. FGH 85, 7; 86, 6. 9. 18. 20; 86 (a) 10; 336, 340.
- κβ. Ad *διαγέωχα*. Eandem formam legi in sero titulo Philarum insulae monet censor meus in Phil. Rundschau 1903, p. 81.
 Ad *διανεύειν*. Apud Hesychium prave scriptum est *διανεύει* *στρέφει*. *κυκλεῖ*. Imo *δινεύει*.
- κβ. Ad *δοκοῦν*. Cf. PB 997 II 6. 998 I 6 et II 3, 999 II 5, ubi similiter iungitur *ῥοκοδομημένη* — *τεθυρωμένη*.

- Pag. 942. Ad *εἰ κτέ.* Nunc cf. W. H. Roscher in *Philologo* a. 1902, p. 513—527 „Gehörte das *E* zu den Delphischen Sprüchen.”
- Pag. 945. Ad *ἐνθαλλος κριθή.* Viereck Berl. phil. Woch. 1902, pag. 719 „Sollte nicht Gerst gemeint sein, die schon lange lagert und von neuen keimt. Dann wäre die Besorgnis des Vaters, dass sie nicht mehr verkauft werden könnte, sehr erklärlich.” Quae multo probabilior videtur sententia, quam gratus accipio.
Ad *ἐντήκειν.* Cf. Eupolidis fr. 435 K. *πεπᾶγολήν* et Blaydes ad Vesp. l. l.
- Pag. 947. Ad *ἐπιγονή.* Cf. PB 421, 22; 538, 6; 591, 6; 629, 2; 644, 15. — Passim alibi.
Ad *ἐπιτηρητής.* Praeterea adde Fay. pap. 23 (1) 25 *ἔ. γραφείου μητροπόλεως*; 23 (1) 12 *ἔ. ἐρμησίας*; 42 (a) vers. 1 *ἔ. ἰχθυηῶς*; 23, 1. 5. 7. 10 *ἔ. οὐσιακῶν*; 36, 2 *ἔ. πλίνθου νομοῦ*; 23 (1) 31 *ἔ. σταθμοῦ*; 87. 1. 4 *ἔ. ὑπαρχόντων οἴκου πόλεως Ἀλεξανδρέων.*
- Pag. 955. Ad *κανηφόροι.* Complures loci addi possunt ex papyris aet. Ptolemaeorum, v. c. PB 998, 2 (101 a. C.).
- Pag. 956. Ad *βίρρος*, birrus. Vid. supra s. v. *βύρρος.*
- Pag. 961. Ad *μακροπρόσωπος.* Saepe etiam occurrit in PB.
Ad *μείξας.* Etiam in papyris aeg. aet. Ptolemaeorum apparet diphthongus.

INSERENDA APPENDICI. 1)

- Ad *ἀβόλλη.* Cf. [Arriani] *Peripl. mar. Erythr.* 6 *ἀβόλλαι νόθοι χρωμάτιναι* et ibidem *ἀβόλλαι καὶ καννάκαι.*
ἀβρόχιτος. CPG 15, 22. Cf. *ἀβροχεῖν* in lexico.
- * *ἀγγελοπροστασία.* XVII 3.
* *ἀγγελωνομοκράτωρ.* X 8.
ἀγορεύειν et composita. Diligenter post Cobetum *Mnem.* V n. s. p. 12 sqq. de his disputavit Rutherford, *Phryn.* p. 326—334.
ἀδεισίθεος, impius. Oraculi vs. 3 in Iuliani epist. LXI § 4 *ἀδεισιθείοισι λογισμοῖς.*
ἀδελφός. Hoc nomine non tantum christiani sed etiam (horum exemplo?) pagani se invicem salutabant. Saepe ita Iulianus, v. c. epist. 43 extr.
ἀδρόσφαιρον et *μεσόσφαιρον* et *μικρόσφαιρον μαλάβαθρον* distinguit [Arr.] *Peripl. m. Erythr.* 65.

1) Asterisco notavi vocabula petita ex Theodori Balsamonis epigrammatis et epistulis editis ab Horna, Wien. Stud. XXV p. 178—215, quot suis locis notari non potuerunt.

- * **ἀειφανῶς**. XLV 28.
ἀθερίδδει (laconice = ἀθερίζει) Alberti coniecit pro $\delta\iota\delta\alpha\epsilon\iota\sigma\kappa\upsilon\beta\alpha\lambda\lambda\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota$. H.
- * **ἀθλοφιλοτιμία**. XXV 6.
Αἰαίη, nomen semiticum = νῆσος Κίρκης „l'île de l'épervier” (?).
 Vid. Bérard, Les Phéniciens et l'Odyssee I p. 302.
αἰσθηθήσει = αἰσθήσει. Vid. Moulton, Cl. rev. 1904, 110 A.
- * **αἰσχροπραξία**. XXVII 25.
ἀκανθέα, arbor spinosa. Pap. Lond. II 162, 13; CPG 30, 10, 23.
 Cf. ἄκανθα.
- * **ἀκριδομικτόβρουχος**. XLI 2.
- * **ἀκτινοτρόφος**. XXVIII 1.
ἄλαες = ἄλες a nom. ἄλας (ἄλις). CPG 30, 15, 9; 22, 4; 29, 14; 33, 7 (191 p. C.).
ἀλληλοεσώτερος quid? Marci diaconi vit. Porphyrii p. 62, 8 (Teubn.):
 σρογγυλοειδὲς γὰρ ὑπῆρχεν (τὸ εἰδωλεῖον) περιβεβλημένον δυσὶν στοαῖς
 ἀλληλοεσωτέροις. An inter se contiguus?
- ἄλλοπρόσαλλος**. De componendi ratione disputat Fr. Stolz, Wien.
 Stud. XXV p. 231 sq.
- * **ἄλλοφυλοφιλία** IV 1.
ἄλοπώλης. CPG 30, col. 32, 8 (191 p. C.).
ἀλφησταί (ἄνδρες) = σιτοφάγοι, „les hommes civilisés.” Vid.
 Bérard, Les Phén. et l'Od. I 485 sqq.
- ἄλων** pro ἄλωσ, ut in N. T., PB 651 (saec. II p. C.) ἄλώνων. Cf. Tebt.
 pap. 84 (saec. II a. C.).
- ἀμειψιρροσμεῖν**, mutare formam. Pseudo-hippocr. epist. XVIII
 § 2 et Suidas. Cf. ἀμειψιρροσμίη. Democritus apud Diog.
 La. IX 47.
- ἄμετρος** pro ἀνάριθμος. Pseudo-anacharsis Ep. VI init. *σωμάτων*
ἔχετε δι' ἡδονὰς ἀμέτρους ἰατροὺς ἀμέτρους.
- ἄμονα** (Philo Iud., Plut., al.) improbatur a Phrynicho. Cf. tamen hom.
μύνη Od. XXI III et aesch. *χειμάμυνα* (Poll. VII 61). Vid. Rutherford.
 Phryn. p. 74 sq.
- Ad $\bar{\alpha}\nu$ = *ασιν*. Cf. etiam Moulton, Cl. rev. 1904, p. 110.
- Ad **ἀνάδοχος**, sponsor, praeter lexica cf. tit. BCH 1890, p. 439.
- ἀναλογεῖν**. Thesauri locis adde Galen. XVII 1, 5 et Mithridatae Bruti
 epist. Praef. § 2 et § 4.
- ἀναφλέγειν**. Add. Iuliani epist. 53 init. *Ἦλθεσ καὶ <εὐ?> ἐποίησας,*
ἦλθεσ γὰρ δὴ καὶ ἀπὼν οἷς γράφεις· ἐγὼ δέ σε μὰ ἔμὰ (fort. ἄγαμαι),
„ἂν δ' ἔφλεξας (Wesseling pro ἐφύλαξας) ἐμὰν φρένα καιομένην
πόθω.” An Sapphonis fragmentum? Cf. § 5.
- ἀναφύσητος**. Marci diaconi vita Porphyrii p. 62, 9 (Teubn.) *τὸ δὲ*
μέσον ἦν ἀναφύσητον κιβώριον καὶ ἀνατεταμένον εἰς ὕψος.
- ἀνεκδίκητος**. PG 15, 5 (a. 362) *τὰ τετολημμένα εἰς ἐμὲ — οὐ γρη' ἀνεκ-*
δίκητα περιοφθῆναι.

- ἀνευφημῆν c. acc. pers. Celebrandi sensu usurpat h. v. Marcus diaconus, vit. Porphyrii p. 52, 21 τοὺς βασιλεῖς.
- ἀνηλεγής et ἀνηλεγέως. Vid. supra τανηλεγής.
- ἀνθήλια. Hes. παρώπια τὰ τοῖς ἵπποις παρατιθέμενα δέρματα, ἃ τινες ἀνθήλια (nos oogkleppen) λέγουσι.
- ἀντιδωρεῖσθαι reddendi sensu usurpat Pseudo-anacharsis ep. V.
- * ἀντιπαραταύρειος — καικίας. XXXVII 9.
- * ἀντιπαρεσπέριος — καικία. Ibidem vs. 11.
- ἀπαίρειν. Vid. infra ἐπαίρειν.
- ἀπέφρηκαν (-σαν cod.) ἀφήκαν. Κρατῖνος Θράσσαις (fr. II 66, 11 M.). Vid. supra φρημί.
- ἀπογνωσιμαχεῖν pro ἀπογινώσκειν, despondere, usurpasse videtur Pseudo-hippocrates, epist. XXVII § 13.
- * ἀπορροπαίνειν. Epist. VII 2.
- ἀποῦπαρχος, ex praefectus. Iuliani epist. XXV (lemma).
- ἀποφοροῦν = ἀποφορτίζεσθαι, exonerare. Marci Diaconi vita Porphyrii (Teubn.) p. 6, 11. Cf. verborum index.
- * ἀπτήσιμρος = ἀπτήν. XXXVII 6.
- ἀραδιούργητος, intemeratus. Marci diaconi vita Porphyrii p. 1, 9: εἰ — ἀραδιούργητος ἔμενεν ἢ τῶν ὠφελίμων διήγησις.
- * ἀργοροχρυσόμικτος. XXIV A, 13.
- * ἀρτιγεν(ν)ής. XXIII 3.
- ἀρτοπώλης sive ἀρτόπτης. Vid. supra πάσανος.
- * ἀρτοτροφάν. XXIII 3. Cf. vernaculum brooddrunken z'ijn.
- ἀρχης, -αρχος. De compositis in papyris aeg. cf. Moulton, Cl. rev. 1904, 108.
- * ἀσολότατος. XI 27.
- * ἀτλαντοφθόρος. XXXIX 2.
- ἀπτακητων (gen. pl.) quid? CPG 30 quater.
- Ad Ἠσκληπιεῖα ἐν Κῶ. Cf. Pseudo-hippocr. epist. XI ἔτυχε τότε ἰοῦσα ἢ ἀνάληψις τῆς ῥάβδου — καὶ ἐτήσιος ἑορτῆ πανήγυρις ἡμῖν καὶ πομπὴ πολυτελεῆς ἐς κυπάρισσον, ἣν ἔθος ἄγειν τοῖσι τῷ θεῷ προσήκουσι.
- Ad Augmentum. De augmento et reduplicatione in papyris aeg. cf. Moulton, Cl. rev. 1904, 109 sq.
- ἀλακίζειν. Add. pap. Vitelli, Atena e Roma VII p. 121, l. 8 sqq. τὰ ὑπογεγραμμένα ἐδάφη πάντα ποιήσιν (sic) ἀύλακίσεσθαι (pro ἀύλακίζεσθαι, ut melius scribitur in simili papyro l. l. p. 122). Ibid. p. 123 init. βρεχέντων (sic) πεδίων καὶ δυναμένων ἀύλακισθῆναι ἀταύλης μὴ λέγε, ἀλλὰ ψιλὸς ἀύλητής, ἐπεὶ καὶ ἕτερος κύκλιος ἀύλητής. Phrynichus. Rutherford p. 253 citat Plut. Legg. II 669 D; Symp. 215 C; Polit. 268 B.
- * ἀτολολυγία. XIX 27: καὶ κοσμοποιῶ τὸν λύχρον ἀφ' ἐσπέρας | καὶ οὐρανοκρότητον ἀτολολυγίαν.

- αὐτονομίαν restituendum in Chionis epist. XIV § 4 pro οἰκονομίαν, coll. § 5.
- ἀφγσυχάζειν. Add. CPG 15, 5 (a. 362).
- * ἀφωνότατος. XI 20.
- βάτραχοι. Vid. παρφυσίδες.
- βολεών. Vid. περιστερεών.
- βούκελλαι, bucellae. Vid. supra συμφωνία — μουσικῶν.
- βουνορρίζειν = μαστιγοῦν βουνεύρω. Marci diaconi vit. Porphyrii (Teubn.) p. 97, 6 τοὺς δὲ βουνευρίσας ἀπέλυσεν.
- Ad βρατάναν. Vid. φατάναν.
- βρέχειν. Pap. Vitelli, Atene e Roma VII p. 123, l. 6 βρεχέντων (pro βρεχθέντων) πεδίων.
- * γαλακτόμικτος. XXIII 4.
- Ad γαυλός (Append.). Hebraicum goul sive goul'a, urceus (cf. σκάφης et σκάφη) comparat Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 440.
- Ad γεργάφηκα. Add. Tebt. pap. 34 (saec. II a. C.) et Chicago — pap. Goodspeed (saec. IV p. C.) 13. Moulton, Cl. rev. 1904, p. 108.
- γεοκτείτης (= -κίτης). CIG 3695 et Cyzici tit. in Journ. of Hell. Stud. XXIV p. 22. Utrobique distinguuntur a pagorum incolis.
- Ad γίνεσθαι. Ubique sic papyri aeg. et γινώσκειν, excepto Brit. mus. pap. 233 (saec. IV). Idem l. l.
- γλωσσοκόμον pro γλωσσοκομείον, ut in N. T., tit. Michel 1001 extr. (saec. III aut II a. C.); fragm. erot. alexandrinum 14 (saec. II a. C.); PO 521 (saec. I p. C.). Idem l. l. pag. 109.
- γνάφισσα, femin. voc. γναφύς. CPG 30, col. 29, 2 et 24 (191 p. C.).
- γραιται ἐριθακώδεις in Epicharmi fragm. 61 Kaib. (= 33 Ahr.) sec. E. Boisacq, Rev. de l'instr. publ. en Belgique 1904, p. 88 sqq. non sunt, ut vulgo explicatur, paguri, sed certi quidam pisces abundantes intestinis, coll. Hes. gl. ἐριθάκη: — τὸ ἐγκοίλιον τῶν ἰχθύων τῶν μαλακῶν.
- δεῦρο pro αὐτοῦ sive ἐκεῖ passim legitur apud sequiores.
- διάβασις. Pseudo-hippocratis epist. XIV § 1 ναῦς διάβασιν ἔχουσα πολλήν, i. e. multa transtra.
- διάκοπος = διακοπή. CPG 30, 4, 3; 6. 4. Crönert, Woch. f. kl. Phil. XX p. 733.
- διαπορπαλάμησε. Hymn. hom. in Merc. 357. De componendi ratione disputat Fr. Stolz, Wien. Stud. XXV p. 251 sqq.
- διαφερόντως. Vid. supra s. v. σφόδρα.
- δίγονος. Vid. δίτονος.
- διέναι pro ἀφιέναι. CPG 5, 2 διεθέντος (male διαθέντος coniecit Goodspeed) μου διὰ τῆς σῆς σπουδῆς ὑπάρξει σοι εἰς στέφανον (q. v.) χαλκοῦ (τάλαντα) πέντε κτέ.
- δικαστήριον restituendum pro δεσμοκτήριον in personati Demosthenis epist. III § 16.

- δικρόστια.** [Arriani] peripl. mar. Erythr. 6. Cf. *δίκροσσον περιβόλαιον* Poll. VII 72; schol. Ar. Pl. 729 et Hes. s. vv. *ἡμιτύβιον* et *κροσσίον*.
- δίστομος.** Add. Hesych. s. v.: *οὕτως ἢ 'Επίδαυρος ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ ἀμφι-
στόμφ λιμένι ἐκέχρητο. <ἦ> συγγραφῇ (scil. historici).*
- δρόπις'** *τρυγητός.* H. A verbo *δρέπειν*.
- Ad *δύνασθαι.* PG 62 (saec. III p. C.) *δυνασθῶσιν*, forma ionica et xenophontea. Alibi constanter (?) papyri aeg. habent formam atticam et vulgarem *ἐδυνήθην*.
- δυσμενής.** Pseudodemostheni epist. III extr. ed. Herch. reddendum videtur *φέρειν δὲ τοὺς ὄντας <δυσμενεῖς> εὐμενῶς*.
- δωροδοκεῖσθαι** bona aetate suspectum est admodum. Frustra tuetur Ph. Weber, Neue phil. Rundsch. 1904, p. 158.
- ἐγκλᾶν** (= epic. *ἐνικλᾶν*). Pseudo-heracliti epist. VIII § 1 *κατὰ τὸ Περσῶν ἔθος ἐγκλώμενα ἐπὶ στόμα προσκυνεῖν*.
- ἐκκακεῖν** Vid. supra *ὑπερκακεῖν*.
- Ad *ἐλαιών.* Moulton Cl. rev. 1904 pro 109 B „See my lexical article in Expositor for Dec. 1903, p. 429.”. Liber mihi non suppetit.
- ἐλέα** (i. e. *ἐλαία*) = *ἐλαιον*. CPG 30, 37, 12 *ἐλέας (καὶ) οἶνον* et ibidem 43, 10 *ἐλέας ῥαφανίνου* (p. C. 191).
- Ad *ἐμέν* = *ἐμέ*. Cf. etiam Moulton, Cl. rev. l. l. Similiter plebecula nostra mĳn dicere solet pro mĳ.
- [**ἐξοφθαλμιᾶν.** CPG 15, 22 (a. 362) *ἐξοφθαλμιάσας ὁ ἐνγεγραμμένος τοῖς ἐμοῖς καμάτοις κτέ.* Imperite in Indicem relatum est *ἐξοφθαλμίζειν* (sic). Sed procul dubio papyri scriba dedit aut saltem dare voluit *ἐποφθαλμιάσας*, invidens, verbum notissimum.]
- ἐπαίρειν** vitiose pro *ἀπαίρειν* legitur in Arriani Indicis 27 § 2 ed. C. Müll.: *Ἐκ δὲ Μασαρονῶν νυκτὸς ἐπάραντες πλώουσι κτέ.* Corrige *ἀπάραντες* et similiter 38 § 6, ubi idem vitium recurrit.
- Ad *ἐπιγονή.* Vid. supra s. v. *πρόσγραφος*.
- ἐπιδουλεύειν** = *δουλεύειν*. Iuliani epist. XXXIV § 8.
- ἐπιλείπειν** et *ὑπολείπειν* confusa. Vid. supra s. v. *ὑπολείπειν*.
- ἐπινέμησις**, indictio. Iuliani epist. XLVI § 2 *μέχρι μὲν τῆς τρίτης ἐπινεμήσεως ἀφίεμεν ὑμῖν* (Thracibus) *πάντα* (sc. tributa). Cf. supra *ἰνδικτιονος*.
- ἐπιχάραντες** = *ἐπιχαρέντας* (sic). Inscr. aegypt. aet. Ptolemaeorum, Archiv III p. 128.
- ἐπιψέγειν** = *ἐπιηδεύειν*. Vid. supra s. v. *ψέγος*.
- ἐπτά.** De numeris septem (sex) et quinque apud Homerum cf. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 461 sqq.
- ἐπτακωμία.** Pap. Vitelli, Atene e Roma VII *Ἀπολλωνίω στρατηγῶι Ἀπολλωνο(ολείτου) ζκωμίας* pag. 121 et 122. Cf. supra *τρικωμία* et *ὠρολογιάρχης τῆς τετρακωμίας*.
- ἐσθήσεις**, ut in N. T., = *ἐσθήσι* (sic PO 466 saec. III a. C.) PB 16 (saec. II p. C.). Cf. Moulton l. l.

- εὐδαφώρητος.** Add. fragm. medicum saec. II p. C. CPG 2, 1, 9: νομίζω καὶ εὐκατέργαστον εἶναι τὴν τούτων ὕλην καὶ εὐδιαφώρητον. Vocabula fere synonyma. Cf. lexica. Illud proprie significat quod facile conficitur, hoc quod facile digeritur.
- εὐκατέργαστος.** Vid. εὐδιαφώρητος.
- εὐτοχεῖν** cum infinitivo. Thesauri locis adde Apollonii Tyanensis epist. XXXIX.
- εὐτοχής.** Eur. Alc. 182 σώφρων μὲν οὐκ ἂν μάλλον, εὐτοχής δ' ἴσως. Versum notissimum παρωδεῖ Procopius in epist. XXIV extr. scribens εὐνοὺς μὲν οὐκ ἂν μάλλον, κρείττων δὲ ἴσως. Cf. Ar. Eq. 1251 sq. et Lobeck ad Soph. Aiac. 550 ed. III.
- ἤ** pro μάλλον ἢ saepius apparet apud sequiores, v. c. Pseudo-cratetem, epist. VI et XXIV; Procopium epist. LXXXV extr. — Iam Homerus πολὺ βούλομαι ἢ A 112 et Xenophon Ages. 4, 5 αἰροῦμαι ἢ dixerunt.
- ἤλεκτρον.** Vid. Bérard, Les Phén. et l'Od. I p. 449 sqq.
- θεραπείδα τιμήν.** Oraculum in Iuliani epist. LXI § 4, vs. 6.
- θερίδιον,** domicilium aestivum, Iuliani epist. XLV § 3, quod sec. Galenum θέρετρον dixit Hippocrates.
- θράσκιος.** Vid. supra s. v. σκίρων.
- θύμος** sive θόμον. Vid. infra φυτόν.
- ἱερός.** Byzantino sermone passim est appellatio honorifica sexus utriusque respondens fere latino clarissimus, praestantissimus. Saepe v. c. ita Iulianus in epistulis.
- καίτοι,** ut antiquiores καίπερ, passim cum participio iungunt scriptores aetatis hellenisticae.
- Καλοφώ.** Insula Calypsus in Odyssea significari parvam insulam Perejil, sitam prope Abilam montem in Africa sept. occidentem versus, demonstrare conatur Bérard l. l. I cap. III, imprimis p. 263 sqq. Res per quam dubia, ut mihi quidem videtur.
- καταμουσοῦν,** poetice exornare. Iuliani epist. XXIX § 3 καταμούσως αὐτὸ (tabulam geographicam) προσθεῖς τοὺς ἰάμβους.
- καταπαύσω,** scil. τὸν λόγον, pro καταπαύσομαι. Add. Pseudo-hippocr. epist. XXVII § 55.
- Ad κεφαλή περίθετος. Cf. etiam κόμης περιθέσεις. Philostrati epist. XXII.
- κλινοπόλιον.** Pseudo-cratetis epist. XVIII. Vid. supra s. v. ὀψοπόλιον.
- κογκούσσωρ,** concussor. Procopii epist. IX τὸν δὲ ἀδικοῦντα Ῥωμαίων γλώττη κογκούσσωρα εἶποις.
- κοιάστωρ,** quaestor. Iuliani epist. XXVI (lemma). Cf. supra κουάστωρ.
- Ad κονσιστώριον. Cf. κονσιστόριον (sic) in Procopii epist. LXXXIV.
- κυκᾶν.** Procopii epist. XXXVIII: ὅθεν ἐπαινω τοὺς πρώτους τραγωδῖαν εὐρόντας, ὅτι καταμαθόντες τὴν τύχην ἄνω καὶ κάτω κυκᾶν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα κτέ. Aut fallor aut sophista alludit ad deperditum versum tragicum, qui fuerit: ἄνω κάτω κυκᾶσα θνητὰ πράγματα, ut θνητὰ pro θνητῶν πράγματα dixit Euripides fr. 400

Nck.² ὃ θνητὰ πράγματ', ὃ γυναικεῖαι φρένες. Cui poetae, quo crebrius nemo Fortunae increpuit inconstantiam, fortasse hic quoque versus, si iure restitui, tribuendus est. Ceterum cf. Epist. LXXV med. κύριος. "Ερρωσο κύριε scribit mater ad filium in pap. Vitelli, Atene e Roma VII p. 124, l. 20.

Ad λιμνασμός in Appendice. Add. Pap. Vitelli l. 4 sq. ἐπιμεληταὶ λιμνασμοῦ κόμης Νακωσι. Atene e Roma VII p. 121. Cf. in lexico λιμναστειά et supra λιμναστής.

Ad λιμνίαρχος in lexico. De forma vid. Wilamowitz, Gött. gel. Anz. 1898 n° 9, p. 689.

κυριότης, peculiaritas, sive proprius agendi ratio in Pseudo-hippocratis epist. XXVII § 27 ἀποδώσω — προγόνοισι τοῖσι ἐμοῖσι κυριότητα οὐ ψευδέα τοῦ μήτ' ἐφ' ὑμέας μήτε ἐπὶ Λακεδαιμονίους — ἐκούσια ὄπλα λαβεῖν.

λογικέεσθαι syllogismos facere. Pseudo-chionis epist. XXI pro συλλογίζεσθαι. Cf. Lobeck Phryn. p. 198.

λυσίκομος Ἴσις. Philostrati epist. XVI § 2.

μακρολόγος θεός, prolixus deus, vocatur deus προλογίζων in comodiae (Menandri?) prologo (vs. 1), cuius fragmentum G. Kaibel e papyro aeg. edidit in Nachrichten der K. Gesellschaft der Wissenschaften zu Göttingen, phil. hist. Kl. 1899, 4, p. 550 sqq.

μερσίτης οἶνος. Personati Chionis epist. VI init. τοῦ μερσίτου οἴνου κεράμια εἴκοσι.

μετέωρος. Pap. Vitelli, Atene e Roma VII p. 124, epistula matris ad filium, l. 10 sqq. ἤδη μὲν τὸ ἐμὸν ἐποίησα, καὶ οὐτ[ε] ἐλουσάμην [οὔ]τε προσεκύνησα θεοῦς φοβουμένη σου τὸ μετέωρον, εἴπερ ἐστὶ μετέωρον. μὴ τοίνυν γενέσθω μετέωρον, ἵνα κἀγὼ μὴ σκυλῶ εἰς τὰ δικαστήρια. Editor malit vertere oblivionem (= μετεωρίαν Sueton. Claud. 39), quam levitatem.

μή pro οὐ passim ponunt sequiores. Hic usus in epistula platonica VII (p. 334), cuius authentiam multi tuentur, cum aliis argumentis hanc quoque labefactat. Legitur enim l. l. εἶτα εἰς Διονύσιον βλέψαντες καὶ Δίωνα, ὃν ὃ μὲν μὴ πειθόμενος (l. πιθόμενος) ζῆ τὰ νῦν οὐ καλῶς, ὃ δὲ πειθόμενος (l. πιθόμενος) τέθνηκε καλῶς κτέ. Nam voluit scriptor dicere „non obtemperans” i. e. „quia non obtemperavit”, sed ex antiquioris sermonis norma haec verba contra sententiam significarent „si non obtemperavisset”.

ὄδον καλὴν βιάδιζε καὶ μέμνησό μου. Haec verba cippo inscripta faciunt tit. 32 in Journ. of Hell. Stud. XXIV p. 22.

ὀλιγίστων f. l. Plat. Epist. VII p. 351: ἐπὶ πολιτεῖαν δὲ καὶ νόμων κατασκευὴν τῶν δικαιοτάτων τε καὶ ἀρίστων, οὗ τι δι' ὀλιγίστων θανάτων καὶ φυγῶν γιγνομένην. Sententia postulare videtur ipsum contrarium, scil. διὰ πλείστων. Minus probabiliter Bekker cum cod. A verba δι' ὀλιγίστων delevisse mihi videtur. Posses etiam δι' οἰκτίστων (aut ἀλλίστων) conicere, nisi haec epistula antiquiore

tempore scripta videretur quam quo epica haec superlativi forma pro οἰκνρότατος migravit in sermonem pedestrem. Thesauri locis adde Procopii epist. XXXVIII init. οὐπω παίδων οἰκτίστου τάφου πεπαύμεθα. οὐλόπλασμα. Orphei Argon. 957.

πᾶς ὄστις = οὐδείς ὄστις οὐ. Iulian. epist. XI § 1 ἐπεὶ κἂν Πανὶ μέλος λιγυρὸν ἤχοῦντι πᾶς ὄστις ἐκσταλή et mox πᾶς ὄστις ἡρεμολή.

πατρόβουλος. Iuliani epist. X τοὺς βουλευτὰς πάντας ὑμῖν ἀποδεδόκαμεν καὶ τοὺς πατροβούλους. Decuriones patricios vertit Hercher.

περισφηγῶν, circumligare, obturare. Pseudo-hippocr. epist. XV § 3 κίστας—περιεσφηκωμένας. XVI § 6 ἐν κώθωσι—περιεσφηκωμένοισι.

Ad περίχρωμα. Item pap. Vitelli, Atene e Roma, pap. 122 extr. l. 4 sq.

περιώγανα. Vid supra s. v. ὄγανον.

πιέξασα = πείσασα. Personatus Hippocrates in epist. XV § 5, ut πεπλεγμαι, ἐπιέχθην apud Hippocratem, v. c. III 9 (ed. Ermerins).

πλείετων. Vid. supra ὀλιγίστων.

ποικιλοκαράμορφος, variis capitis formis insignis, Gothorum epitheton in Iuliani epist. LXXV § 1 Γόττοι ποικιλοκαράμορφοι, οἷς οὐκ ἔστι θεὰ μοσειδῆς ἀνθρώποις, ἀλλὰ μορφή ἀγριαίνουσα.

πολιτεία pro πόλις usu sequiore. Vid. supra s. v. χώρα.

προέλευσις. Add. pap. Vitelli, Atene e Roma VII p. 124, l. 18 sqq. γράφε μοι συνεχῶς περὶ τῆς ὑγίας (sic) ὑμῶν, ἵνα ἔχω παραμύθιον τῆς προελεύσεως μου (conditionis meae?).

Ad σέσοψ (supra). Cf. tamen πάρονοψ.

σιωπῶ -λέγειν pro ἔω, ἀφίημι λέγειν. Procopii epist. CVIII.

Ad σκύλλειν. Cf. etiam pap. Vitelli, l. l. 124 sq. ἵνα κἀγὼ μὴ σκυλλῶ εἰς τὰ δικαστήρια.

Ad συμφωνία μουσικῶν. Vid. nunc Vitelli, l. l. p. 126, ubi cft. Wessely, Karanis p. 26, in quo papyro (a. 141 p. C.) de tibicine scriptum: ἐπὶ τῷ ἀλλῆσαι τοῖς περὶ τὸν Ὄρον ἐφ' ἡμέραις ἑπτὰ et de universo contractu pap. Lond. 331 (a. 165 p. C.); cf. Wilcken, Archiv II p. 154.

τεττιγοφόρος. Procopii epist. XVIII καὶ γὰρ σε νῦν ἐπιθυμῶν ἀρχαίῳ σχήματι τεττιγοφόρον ἰδεῖν κέχνηνα τῇ θαλάττῃ κτέ. ex Arist. Eq. 1381 δδ' ἐκεῖνος ὄρᾶν τεττιγοφόρος ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός, ut habent contra metrum codices, ubi Hesychii ope Porson correxit τεττιγοφόρας.

Ad τρικωμία. Cf. supra ἑπτακωμία.

ῥειν. Procopius epist. CXXXVI scribit Hieronymo: ὡς δὲ καὶ σοφιστικά σου τὰ γράμματα καὶ τὸν Γοργίου τύπον ἐδόκουν ὄρᾶν. ῥειν γὰρ τὸν Νεῖλον ἔφησ ἐκ γῆς.

φυτόν. Nescio an φυτῶν pro θύμων reddendum sit Aristophani Plut. 283, ut dicantur rustici per extantes arborum radices ex agris racere ad Chremylum. Cf. ad h. l. novissima Leeuwenii editio.

COROLLARIUM.

Absoluta iam huius operis typographia, affertur mihi serius quam speraveram papyrorum Oxyrrhynchicorum volumen quartum, unde praecipua excerpere festinavi, quae suis locis inserere Lexici et Appendicis lectores rogo.

ἀγέεσθαι. Add. Pindari fragm. 659, 70 *Δαμαίνας παῖ, ὤ—ὤ νῦν μοι ποδὶ | στείλων, ἀγέο.*

ἀγρευτήρ. Adde Leonidae epigrammatis 662, 46 verba sic fere restituenda: *Πάν, σύ τε καὶ Νύμφαι τόνδ' [... ἀγ]ρευτήρα | Γλήνιν ἀεξήσαιθ' αἶν...*

ἀγυριά in prosa papyri aeg., veluti 722, 12. 34; 723, 5; 726, 9 (saec. I et II p. C).

ἀδιακρίτως, non separatim, iunctim. 715, 17 (131 p. C).

ἀθάνατος. Pind. fragm. 659, 14 *ἀθάναται δὲ βροτοῖς | ἀμέραι, σῶμα δ' ἔστι θνατόν.*

αἰγλήεις. Add. fragm. poet. 671, 3 *ἀτρεκὲς αἰγλήεσσα.*

αἰθέρος. Vid. infra s. v. *βρέθειν.*

αἶθριον, atrium. 719, 15. 16 (191 p. C).

αἰτητής, petitor. 788 (saec. I a. C. init.).

αἰψηρός. Add. Pind. fragm. 659, 37. *ὑμνήσω στεφάνοισι θάλ | λοῖσα παρ-
θέμιον κάρα, | σειρήνα δὲ κόμπον | ἀύλισκων ὑπὸ λωτίνων | μιμήσομ' αἰ-
δαῖς, | κείνον ὃς Ζεφύρου τε σιγάξει πνοὰς | αἰψηρός, ὁπότεν τε χεῖμῶνος
σθίνει | φρίσσων Βορέας ἐπι | σπέρχη πόντου τ' ὠκύαλον | ῥιπὰν ἐμά-
λαξεν. Ad σειρήνα editores cft. Schol. Od. μ 168 sq.: ἐντεῦθεν Ἑσι-
οδος καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγειν αὐτὰς (Sirenes) ἔφη.*

ἄκαινα, mensura aeg. in operis metrologici fragm. extremi saeculi III p. C. 669. 29. 41. Cf. Thesaur. et Hultsch, Script. metrol. I p. 29.

ἀκατάσχετος. Add. fragm. seri operis ethici 684, 1: *οὐδὲν δὲ οὐτω[
.... ε]μὶ καὶ κυμαίνει καὶ ἀναξε[ῖ ὡς θυ]μὸς βασιλέως ἄτε γὰρ μέγας
ὦ]ν καὶ ἀ]τοκράτωρ καὶ παλῆ (πάσῃ an πολλῇ?) τῇ ἔξου[σίᾳ χρ]ώμενος
ὀξύς ἐστιν καὶ ἀκατά[σχετος] κτέ.*

- ἀκμής.** Add. epigramma Leonidae 662, 51: *καὶ προτομὰν ἀκμήτα καὶ αὐτὸ νέον τόδε κάπρου | δέρμα τὸ μῆδ' αὐτῷ ῥηγνύμενον χάλυβι | Γληνίς ἀνιέρησε καλᾶς χαριτήσιον ἄγρας | δεικνὺς ἰφθίμου κοῦρος Ὀνα<σι>-φάνε[υ]ς.*
- ἀλεστρα,** molendi merces. 736, 8. 31. 34. 72. 76; 739, 6. Cf. 736, 11 ἤπητρα; 77 κέρκιστρα, 91 κόλλητρα; 739, 4 σιτοπόητρα.
- ἀλληλέγγυος.** Add. 729, 21.
- ἀλμυρίς.** Add. 736, 73; 740, 46. Vid. lex. s. v. ἀλμυρίδες.
- ἀλυκοπέδη.** Add. fragm. poet. 670, 5. *Ταρταρήσιν ἀλυκ[οπέδη]σι.*
- Ad ἄμμα, mensura (in lexico). Add. 669, 29.
- ἀμυρορίζειν.** Epodae fragm. (Callimachi sec. Blassium) 661, 17 ἀμυρορίζειν in loco lacero.
- ἀνάγειν,** conserere(?). 707, 23 *γῆν ἀνάξει ἀμπέλφ, l. 36 γῆ μὴ ἀναχθεῖσα ἀμπέλφ.* Vid. infra διαψίλων τ.
- ἀναερτᾶν.** Vid. supra s. v. ἀκμής.
- ἀναζεῖν.** Vid. s. v. ἀκατάσχετος.
- ἀναλαμβάνειν,** suscipere opus aliquod. 707, 25 *τελέσαι τὰ διὰ τῆς μισθώσεως ἀνειλημμένα et l. 35 πάντων τῶν διὰ τῆς μισθώσεως ἀνειλημμένων.*
- ἀναφαιρέτως.** 713, 19 (97 p. C.) *πρὸς τὸ μετὰ τὴν τελευταίην αὐτῶν βεβαίως καὶ ἀναφαιρέτως εἶναι τῶν τέκνων.*
- ἀνόκνωσ** = ἀόκνωσ. 743, 38 (2 a. C.).
- Ad ἀντισυμβολεῖν (lex.). Add. IV p. 263 extr.
- ἀντρογίς.** Vid. infra s. v. κεράστης.
- Ad ἀπερίλυτος (lex.). Item 713, 39.
- Ad ἀπότακτος (lex.). Item 729, 31; 730, 12.
- ἀργαλέος.** Add. Amyntae epigr. 662, 25 *καὶ ποίας ἔθανες νοῦσου ὑπ' ἀργαλέης.*
- ἀρέσκεια,** satisfactio, arbitrium. 729, 14 (contractus a. 137 p. C.). *ποιήσονται τοὺς ποτισμοὺς — πρὸς ἀρέσκειαν (sic) τοῦ Σαραπίωνος.* Vulgo est adulatio.
- Ad ἀρουρηδός (lex.). 729, 4 ἀ]ρουρηδοῦ (sic) ὥστε κατ' ἔτος σπεῖραι καὶ ξυλαμῆσαι κτέ. In Indice est ἀρουρηδόν, i. e. iugeratim.
- ἀρρηγορεῖν.** Add. dialogi philosophici (Aristotelis?) fragm. 664, 32, ubi agitur de Pisistrati filia minore.
- ἀρτίδιον,** paniculus. 738, 8.
- ἄσκεπος.** Add. Amyntae epigramma 662, 35 (Lacedaemon) *νῦν ὑπ' ἀνικᾶτοι Φιλοποῖμενι δουρὶ τ' Ἀχαιῶν | πρηγῆς ἐκ τρισσῶν ἤριπε μυριάδων | ἄσκεπος· οἰωνοὶ δὲ περιζυμυχηρὸν (sic) ἰδόντες | μύρονται πεδίον δου . ε [. .] φεσιπος (?).*
- ἀστοφέλικτος.** Add. fragm. poet. 670, 8 *ἀστυ[φέλι]κτον (locus lacet).*
- ἄτρεστος.** Add. Amyntae epigramma 662, 32 *τὰν πάρος ἄτρεστον Λακεδαίμονα, τᾶς χέρα μούνας | πολλάκις ἂν πόλεων (Blass. pro πολέσι) δῆριν ἔφριξεν Ἄρης.*

αὐχμαλέος. Add. Amyntae epigramina 662, 22 *αὐχμαλέας νοπι[ι]ον*
(*νοτέροις?*) ὑπ' ὄφρους ἄνθεσι δάκρυ κτέ.

Ad **βατάνια** (lex.). Cf. 739, 9 (a. 1 p. C.) *ς' βατανίων (ὀβολός).*

βάτελλα. 741, 18 (saec. II p. C.) *βάτελλαι δ'.* Vid. *βατέλλιον* in lexico.
βιβλιοφολάκιον. 825.

βοεικὰ κτήνη = βοῦς. 729, 39.

βρίθειν. Add. paeonis fragm. 660, 3 *οἰστών δούρων τε σιδάρο[υ] | βρῖσει*
νέας αἰθέων κτέ.

βωλολογεῖν, terrae (pulveris) examinare copiam (in frumenti
mensura aliqua). 708, 5 *ἐν τῇ τῶν δειγμάτων ἄρσει οὐ καθαροῦ*
φανέντος ἐκέλευσα ἡμιαρτάβιον κριθολογηθῆναι καὶ βωλολογη-
θῆναι, καὶ ἐξέβη ἔλασσον κριθῆς μὲν ἑκατοσταὶ δύο βώλου δὲ ὁμοίως
ἑκατοστῆς ἡμισυ.

γενέσια pro *γενέθλια* saepius etiam papyri aeg., ut 736, 56. 57. Cf.
Lobeck ad Phryn. p. 103.

γεργαθός = *γυργαθός*. 741, 5 (saec. II p. C.).

γνάμπτειν. Add. paeonis fr. 660, 8.

δαιδάλλειν. Add. Pindari fragm. 659, 44 *πολλὰ μὲν τὰ πάροιθ* — — — —
δαιδάλλοις ἔπεισιν.

Δαισιστρότα. Ibidem 75. Vid. *στροτός* in lexico.

δαμνάσαι. Add. ibidem vs. 16 *ἀλλ' ὧτινι μὴ λιπότε | κνος σφαλῆ πάμπαν*
οἶκος βιαί | α δαμείς ἀνάγκη, | ζῶει καματὸν προφυγῶν ἀνια | ρόν, κτέ.

δηθύνειν. Add. lacerum fragm. poeticum 671, 21 *δηθύνεις, βασιλεῦ.*

δῆρις. Vid. s. v. *ἄτρεστος* et fragm. poet. 670, 23.

διαπονεῖσθαι, aegre ferre; ut in N. T., 743, 22 (a. 2 a. C.) *καὶ*
γὰρ ἐγὼ ὄλος διαπονοῦμαι, εἰ Ἔλενος χαλκοὺς ἀπόλεσεν (sic).

διαπωλεῖν. Add. 727, 20.

Ad **διαστολή.** Cf. 719, 32; 743, 28; 798.

διάυλον. Fragm. operis metrologici 669, 29 sq. *ἄνεα* (i. e. *ἄκαινα*),
ἄμμα, πλέθρον, ἰούγερον, στάδιον, δίαυλιν, μλλιον.

Ad **διάφορον** (lex.). Item 708, 11. 22; 797; 833.

Ad **διαψίλων τέλος** (lex.). Lucem affundit locus 707, 20 *μισθωσά-*
μενος — ἀμπελῶνα καὶ πωμάριον — κατ' ἔνγραπτον μισθῶσιν, δι' ἧς
δεδήλωται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ τετραετία μηδὲν ὑπὲρ φόρου τελέσαι, ἀλλὰ
μόνα τὰ δημόσια διαγράψαι ἐπὶ τῶ πᾶσαν τὴν ἐν τῶ κτήματι διάψει-
λον γῆν ἀνάξαι ἀμπέλω κτέ. De praepositione cf. *διάμεστος*.

Διονοσαλεξάνδρου, fabulae Cratini, argumentum legitur in papyro
663. Post verborum lacinias inde a vs. 6 secuntur haec: *οὔτοι* (Satyri)
μὲν πρὸς τοὺς θεατὰς τινα πυων ποιη() (περὶ τῶν ποιητῶν? Körte)
διαλέγονται καὶ παραφανέντα τὸν Διόνυσον ἐπισκώπτουσι καὶ χλευάζουσιν.
ὁ δὲ παραγενομένων (παραγγελλομένων? Körte) αὐτῶι παρὰ μὲν [Ἡρας]
τυραννίδος ἀκινήτου, παρὰ δ' Ἀθηνᾶς εὐτυχίας κατὰ πόλεμον, τῆς δ' Ἀφρο-
δίτης κάλλιστόν τε καὶ ἐπέραστον αὐτὸν ὑπάρχειν, κρίνει ταύτην νικᾶν μετὰ
δὲ ταῦτα πλεύσας εἰς Λακεδαίμονα καὶ τὴν Ἑλένην ἐξαγαγῶν ἐπανέρχεται

εἰς τὴν Ἴδην. ἀκούσας δὲ μετ' ὀλίγον τοὺς Ἀχαιοὺς πυρπολεῖν τὴν χώραν φεύγει πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ τὴν μὲν Ἑλένην εἰς τάλαραν ὡς[περ τυρὸν? editores coll. Ar. Ran. 558 sqq.] κρύψας, ἑαυτὸν δ' εἰς κριὸν μετασκευάσας ὑπομένει τὸ μέλλον· παραγενόμενος δ' Ἀλέξανδρος καὶ φωράσας ἑκάτερον ἄγειν ἐπὶ τὰς ναῦς προστάττει ὡς παραδώσαν τοῖς Ἀχαιοῖς, ὀκνοῦσης δὲ τῆς Ἑλένης ταύτην μὲν οἰκτείρας ὡς γυναῖχ' ἔξω ἐπικατέχει, τὸν δὲ Λιόνυσον ὡς παραδοθησόμενον ἀποστέλλει, συνακολοθουσι δ' οἱ σάτυροι παρακαλοῦντές τε καὶ οὐκ ἄν προδώσειν (melius scripsisset προδοῦναι) αὐτὸν φάσκοντες. κωμωδεῖται δ' ἐν τῷ δράματι Περικλῆς μάλα πιθανῶς δι' ἐμφάσεως ὡς ἐπαγειοχῶς (cf. Append. s. v. ἀγείοχα) τοῖς Ἀθηναίοις τὸν πολέμον.

δισακκίδιον. 741, 2. Vid. δισάκκιον in lexico.

δρομονόμος. Leonidae epigr. 662, 55 δρομονόμον. Reliqua perierunt.

ἐγκεῖσθαι τι. Add. Pindari locum infra s. v. θάλας.

εἰσχροῦσθαι. 717, 2 (saec. I extr. a. C.) ὅτι τοῖς μέτροις σου οὐ θέλω (sic) ἰσχροῦσασθαι (sic).

ἐκθρῶσκειν. Add. Leonidae epigr. 662, 39 κάπνον δ' ἐκθρῶσ[κοντα. .] ερη[.]. []ο λοέτροις | [.] δας δερκομένα [..... ἀ]κροπο[λ.].

ἔκκαιρος. Add. 729, 18 μηδὲν ἔκκαιρον (sero) ἔδωτος γέινεσθαι πρὸς τὸ μὴ καταβλάπτεσθαι τὴν ἄμπελον (187 p. C.).

Ad ἐκφόριον (lex.). Item 643, 29.

ἐμβ(), mensura quaedam. 740, 18 μέτρωι δημοσίω μιᾶς ἀντι μιᾶς (scil. ἀράβης) ἐμβ(ολικῶ?) (ἀράβαι) κβ κτέ. Editores: „Perhaps ἐμβολικῶ, i. e. the measure generally used in corn send by boat to Alexandria. It was no doubt smaller than the δημόσιον μέτρον.”

ἐνθεσμος = νόμιμος. Add. 713, 39.

ἐντολικός. 741, 7 (saec. II p. C.). Λόγος ἐντολικῶν Εὐγενέτορος ἐν δισακκιδίω. Vertunt editores: „Account of articles at order of Eugeneter in a double sack.”

ἐξαπελευθεροῦν = ἀπελευθεροῦν. 722, 13. 17 (91 aut 107 p. C.).

Ad ἐξενίαυτα. (App.). Item 729, 26.

ἐορτικός = ἐορταῖος et ἐόρτιος (sero). 724, 6 (155 p. C.). χωρὶς ἐορτικῶν, exceptis dierum festorum muneribus.

ἐπασκεῖν. Add. infra Pindari locum s. v. εὐπέταλος.

ἐπέραστος. Add. Διονυσιαλεξάνδρου argumentum 663, 18.

ἐπικατέχειν. Add. 663, 39.

ἐπιμειγνόναι. Add. Pindari fragm. supra s. v. αἰψηρός.

ἐπινομή, pastura. 730, 11; 814; 828 ξυλαμῆσαι: χόρτω εἰς κοπήν καὶ ἐπινομήν. Vid. Append. s. v. ξυλαμᾶν. Esse videtur quod nos na weide appellamus, i. e. pastura herbae, quae post messem (κοπήν) succrevit. Cf. ἐπίκρισις et similia.

ἐπισπέρχειν. Vid. s. v. αἰψηρός.

ἐπτάπλος. Thebarum epitheton. Add. Pindari fragm. 659, 64.

ἐργατεία sera forma pro ἐργασία (742, 11). Add. 800 (158 p. C.).

- ἐρείπειν. Vid. s. v. αἰψηρός.
- εὐθυμετρικός, linearis. Metrologici operis fragm. (Diocletiani aet.)
669: ὁ εὐθυμετρικός πῆχὺς ἔστιν ὁ κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενος. Vid.
infra πῆχυς.
- εὐίερος. Add. fragm. poeticum (Callimachi? Blass.) 675, 14: εὐίερον
πελάων.
- εὐπέταλος. Add. Pindari fragm. 659, 73 τιν γὰρ εὐφρων ἔψεται | πρώτα
θυγίτηρ ὁδοῦ | δάφνας εὐπετάλου σχεδὸν | βαίνοισα πεδίλοις | ἄν Δαισισ-
τρότα, ἄν ἐπά | σκησε μηδέσ[ι—υ—] κτέ.
- Ad ζυμοουργός (lex.). Item 754.
- ἡίθεος. Vid. supra αἰθερός.
- ἡμί. Epodae (Callimachi?) fragm. 661, 22 οἱ δ' εἶπαν[.]νε[| μὴ τὴ γ'
αὐτίς ἐ[λ]θ[η]σ[ι]. | ἡ καὶ με κτέ. Mire ἡ iunctum cum verbo plurali εἶπαν.
Ad ἡμιαράβιον (lex.). Item 708, 6.
- ἡμισύνθεσις, vasis genus. Catalogus rerum venalium saec. II p. C.
741, 15 προχείρια (q. v.), ἐν οἷς ὑλαῖ ἡμισυνθέσεις. Smyly com-
parat Martial. IV 46, 15 septenaria synthesis.
- ἡπητρα, merces sarcindi. 736, 16. Vid. supra s. v. ἄλεστρα
et vitia typographica.
- θάλος. Add. Pindari fr. 659, 48: ἀνδρὸς δ' οὔτε γυναικός, ὃν θάλασσαν
ἐγκειμαι, χρεὶ με λαθεῖν αἰοιδᾶν πρόσφορον.
- θέμεθλον. Add. fragm. poet. 674, 5 Παρνάσσου θέμεθλα. Comparatur
Pind. P. IV 180 Παργαίου θέμεθλα.
- θεσπέσιος. Add. paeanem (Simonidis?) 660, 6 θεσπεσίας δ' ἀπὸ κνίσας
κτέ. Cf. 671, 10.
- Ad ἱεπαίων (lex.). Cf. 660, 10. 11. 15. 25.
- ἱεραπόλος. Add. Pindari fragm. 659, 5 μάντις ὡς τελέ[σ]σω ἱεραπόλος.
- ἰούγερον, iugerum. Vid. supra s. v. δίαυλον.
- Ad ἴσατις. Item 729, 31.
- ἴτριον. Add. 736, 50. 81.
- ἴφθιμος. Vid. supra s. v. ἀκμής.
- καλαμοουργία. 729, 4.
- Ad καμηλίτης (lex.). Rarissime in papyris aet. Ptolemaeorum comme-
morantur cameli. Vid. editorum nota ad 710 (a. C. 111).
- καρπωνεῖν 728, 1. 10. 29. καρπωνεῖα ibidem l. 25. Καρπωνῆς occurrit
in titulis.
- καταγρεῖν! (male καταγρᾶν habet Index). Epodae (Callimachi?) fr. 661, 26
ἔψιψαν αὐθι δ' ἐξ ἄλδς | π[α?]ρ[κ]ᾶλον κατάγρ[| ἐκ τᾶς θαλάσσης τ[.
Cf. nota editorum.
- καταλογή, delectio. Add. 728 et 811.
- κατανθρωπισμός quid? 736, 11. εἰς κατανθρωπισμὸν γυναικός. Cf. ll.
18. 54. 94, ubique de muliere.
- κατάρροον. Epodae fr. 661, 5 loco lacero.
- κέλαδος. Add. fragm. poet. 675, 2 κελᾶδου παιαν[. . . .].

- κεράστης.** Add. Leonidae epigr. 662, 49 *σιλανῶν (σιλαινων pap.) ἀλόχοις ἀντροῖσιν ἠδὲ κεράσται | τίσδ' Ἀκρωρίται Πανὶ καὶ ἡγεμόνι | καὶ προτομὰν ἀκμηῖτα.* Porro vid. s. v. ἀκμήs.
- κέρκιστρα,** texendi merces. Vid. supra s. v. ἄλεστρα.
- Ad **κλάλιον** (lex.). Item 769.
- κόλλητρα,** glutinandi merces. Vid. s. v. ἄλεστρα.
- κομεντάριον,** commentarium. 724, 8 (115 p. C.).
- κόνιον.** 739, 7 *κονίου εἰς προσφάγιον (όβολός).* Explicatur powder.
- Ad **κοσμητεύειν.** Item 724, 1.
- κριθολογεῖν,** examinare quanta sit puri hordei copia in mensura quadam. Vid. supra *βωλολογεῖν.*
- Ad **λαξός** (lex.). Item 806.
- λέγεσθαι** = λέγειν? Pindarus. Vid. infra s. v. *παρθενήϊος.* Cf. *διαλέγεσθαι.*
- Ad **λινοφυικός** (lex.). Item 669, 38. Vid. infra *πῆχυς.*
- λιπότεκνος οἶκος.** Pindari fr. 659, 16. Vid. s. v. *δαμνάειν.*
- λιχάς.** Vid. operis metrologici fragm. 669, 27. 31.
- λοετρόν.** Vid. s. v. *ἐκθρόσκειν.*
- λωρίκα,** lorica. 812 (a. C. 5).
- λώτινος.** Pindari fr. 659, 34 *αὐλίσκων—λωτίνων.* Vid. s. v. *αἰψηρός.*
- μέλπειν.** Add. fr. poet. 675, 2. 11.
- μέριμνα.** Add. Pindari fr. 659, 66 *ἐνῆκεν καὶ ἔπειτα [α] δυσμενῆς χόλος | τῶνδ' ἀνδρῶν ἔνε[κε]ν μερίμνας σάφρονος | ἐχθρὰν ἔριν οὐ παλὴν | γλωσσον ἀλλὰ δικὰς διδοὺς | πιστὰς ἐφίλησεν.*
- μεταχρόνιος.** Add. paeanis fr. 660, 13.
- μῆδος.** Add. Pindari fr. 659, 76, s. v. *εὐπέταλος.*
- μίλιον,** mille passus. 669, 30, ut saepe alibi.
- μόρεσθαι.** Add. Amyntae epigr. 662, 37.
- Ad **ναύβιον** (lex.). Item 669, 11. 21.
- νειλομετρικός.** 669, 36. Vid. *πῆχυς.*
- Ad **νότινος** = νότιος (lex.). Item 729, 9.
- Ad **ξυλαμάων** (lex.). Item 729, 31; 730, 10.
- ξύλολογεῖα** = φρυγανισμός. 729, 32 *τὸν δὲ ἐν τῷ κτήματι φοδῶνα κατ' ἔτος ὄντος τοῦ καρποῦ τοῦ Σαραπίωνος τῶν μεμι[σθωμένων (29 litterae)] τα[.] παρὲξ τῆς ξυλολογεῖας, κτέ.*
- ξύλοτομία.** Ibidem l. 29.
- ὄβριμοπάτρη.** Add. fragm. poet. 673, 2.
- οἰκοπεδικός.** Vid. infra s. v. *πῆχυς.*
- ὀκτάχορδος.** Add. Aristoxeni (?) fragm. 667, 24.
- ὀμαλός.** Add. Pindari fr. 659, 14 *φιλέων δ' ἂν εὐχόλιμαν | Κρονίδαῖς ἐπ' Αἰολίδα | καὶ γένει τετάχθαι | ὀμαλὸν χρόνον.* „Prosperity of unbroken duration.”
- ὄνικός** = ὄνειος, ut in N. T. et ap. seriores, 741, 10.
- Ad **ὀπτίω** (lex.) Item 735, 5.
- ὀπωροφύλαξ.** Add. 729, 11.

- Ad οὐκάρριος (lex.). Item 735, 6.
 πακτωνίτης, lintris dominus sive rector. 814 (Tiberii aet.).
 Vid. πάκτων in lexicis.
- παλίγγλωστος. Add. Pindari fragm. 659, 67. Vid. s. v. μέριμνα.
- πάνδοξος. Add. Pindari fragm. 659, 28 ἀλλὰ ζωσαμένα τε πέπλον
 ὠκέως | χερσίν τ' ἐν μαλακαῖσιν ὄρακ' ἀγλαόν | δάφνας ὀχέοισα πᾶν | δοξον
 Αἰολάδα σταθμὸν | υἱοῦ τε Παγώνδα | ὑμνήσω στεφάνοισι θάλ | λοῖσα
 παρθένιον κᾶρα, κτέ.
- παράφερνα. Add. 796; 837.
- παρθενήϊος = παρθένιος (l. 32). Add. Pindari fr. 659, 46 ἐμὲ δὲ
 πρέπει | παρθενήϊα μὲν φρονεῖν | γλώσσα τε λέγεσθαι.
- πέδιλον. Add. Pindari fr. 659, 74. Vid. s. v. εὐπέταλος.
- περιζύμυχρος = περιμυχηρός. Amyntae epigramma 662, 37 περιζύμυχη-
 ρον — πεδίον. Vid. s. v. δῆρις.
- πήχρος. Distinguuntur in Aegypto π. δημόσιος 669, 34; ἔμβαδικός (6. 10);
 εὐθυμετρικός (5); λινουφικός (33); νειλομετρικός (35); οἰκοπεδικός (9);
 στερεός (7); τεκτονικός (35).
- πλακάς. 729, 28 (137 p. C.) τὴν δὲ μηχανὴν ἀναβαλεῖ ὁ μεμισθωκὸς ἰδίαις
 δαπάναις — τὴν δὲ σκαφήν τῆς πλακάδος τοῦ ὑποδοκίου ἔσται ὑπὸ
 [τε τῶν μεμισθωμένων κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ] ὑπὸ τοῦ μεμισθωκότος κατὰ τὸ
 ἕτερον ἥμισυ. Editores: „Πλακάς is a new word meaning the lower
 part of the wine receptacle, which was below the ground level”.
- πλαστῆς. 729, 30 τὴν ἐντὸς πλαστῶν χερσάμπελον. Editores „includ-
 ed by a mudwall.”
- πλάτης sive πλάτας in titulis Aphrodisiadis monumenti sub-
 structionem significare docuit Boeckh ad CIG 2824. Sed 707,
 26. 33 τὰς πλάτας περιβεβλημέναι hoc vocabulum denotare videtur
 pomarii vallum. Vide notam editorum.
- πολιτάρχης. 745, 5, ut in N. T.
- πολύγνωτος. Add. Pindari fr. 659, 50 πιστὰ δ' Ἀγασικλέει | μάρτυς
 ἦλυθον ἐς χορὸν | ἔσλοῖς τε γονεῦσιν | ἀμφὶ προξενίαισι τι | μαθειῖσιν (τιμα-
 θεντας pap.) τὰ πάλαι τὰ νῦν | τ' ἀμφικτιόνεσσιν | ἵππων τ' ὠκυπόδων
 πολυ | γνώτοις ἐπὶ νίκαις, | αἷς (ταῖς?) ἐν αἰόνεσσιν Ὀγχηστοῦ κλυτᾶς | ταῖς
 δὲ ναὸν Ἴωνίας ἀμφ' εὐκλεᾶ | χαίταν στεφάνοις ἐκόσ | μηθεν, κτέ.
- πολυκόμων. Locis addatur Sophoclis fragm. 612, ubi Headlam, Cl.
 rev. 1904, 243, πολυκόμον' Ἀμφιρόταν emendavit pro πολυ-
 κοῖνον Ἄ. Excusetur alienus huius notulae locus.
- πολυποίκιλος. Add. fragm. poet. 672, 9.
- πολυώνομος. Add. fragm. poet. 675, 17.
- ποντιάς. Add. fragm. poet. 673, 8 ποντιάδεσσι.
- πόρθμειος φόρος. 752 (150 p. C.).
- προκήροξις, auctio publica. 716, 20 (186 p. C.).
- προξενία. Add. Pindari fr. 659, 52. Vid. πολύγνωτος.
- Ad προυσφάγιον (App.) Item 736, 46. 89; 739, 7. 10.

- πρόσφορος.** Add. Pindari fr. 659, 40. Vid. *θάλος*.
προφρεύγειν. Add. Pindari fr. 659, 19. Vid. *δαμνάναι*.
προχείριον, receptaculum quoddam. 741, 14 (saec. II p. C.) *προχείρια,*
ἐν οἷς ὑελαῖ ἡμισυνθέσεις (q. v.).
Ad πρόχειρα (lex.). Item 729, 13; 800.
πτέρυγες, aves quaedam minutae (?). 738, 10.
πύρδανον (= *φρύγανον*). Add. epodae (Callimachi?) fragm. 661, 19.
ῥιπά. Vid. s. v. *αἰψηρός*.
ῥοδών. Rosarum cultura in papyris aeg. primum commemoratur a.
 137 p. C. 729, 32.
ῥόδιος. Add. Leonidae epigr. 662, 45 *βύρσαν καὶ ῥοθίους τούσδ' ἀνέθηκε* *πόδας*.
σαονιαστής. Epodae (Callimachi?) fr. 661, 25. Cf. *σαύνιον* et *σαννιάζειν*.
σειρήν et *σιγάζειν*. Vid. s. v. *αἰψηρός*.
σιδυτή, ignota avis. 738 (c. a. 1 p. C.) *ῥοις σιδυτή ἐξ ὕδατος α'.*
σιλανός. Vid. supra s. v. *κεράστης*.
σιτινός = *σιτικός*. Add. 729, 44.
σιτολογικόν. 740, 17. 22. 27. Editores: „a bakhshish for the *σιτολόγοι*.”
σιτομετρικόν, scil. *τέλος*. 740, 23. 25.
σιτοπόητρα, merces τοῦ *σιτοποιοῦ*. 739, 4 (c. Christi natales). Vid.
 supra *ἄλεστρα*.
Ad σκούτλια. Cf. 741, 19, ubi citatur Du Cange, e cod. Reg. 2026
τρούβλιον σκοῦτλον afferens.
σόλιον, solea (?). 741, 8 *σόλια ἀφαινεῖα ζεύγη ἡ. θ γυναικεῖα ζεύγη ζ'.*
σταλοῦν, dorice = *σηλοῦν*. Amyntae epigramma 662, 28 *τίς δὲ τάφον*
στάλωσε —;
στερεός. Vid. supra *πῆχυς*.
στείχειν. Add. Pindari fragm. 659, 71.
συγγείτων (Eur. Suppl. 402). Leonidae epigr. 662, 43 *Γλήμις ὁ*
συγγείτων.
συμπροσγίνεσθαί τινα, adiuvare aliquem. 743, 33 (2 a. C.).
συναγορασμός, coemptio. 791. Vid. *συναγοράζειν* in lexicis.
συνανάμιγος, commixtus. 718, 16 *τὰς — ἀρούρας συναναμίγους*
εἶναι τῇ ὑπαρχούσῃ μοι γῆ. Cf. ll. 19. 27.
συναφή in re musica. Add. Aristoxeni(?) fragm. 667, 3. 11.
Ad συνωνή, coemptio (App). Vox recurrit 705, 77 (200—2 p. C.).
σφαλός in lacero fragm. 676, 16. Vid. Thesaurus. Editores scribentes
παροξυτόνως adnotant „*σφάλος* is a word of the use of which there
 is no other exemple.”
Ad σχοινισμός (lex.). Cf. 799.
τεκτονικός. Vid. supra *πῆχυς*.
τίειν. Add. Pindari fr. 659, 92.
τισάνη, = *πιτσάνη*, ptisana. 736, 51 (c. 1 a. C.) *τισάνης ὁμοίως*
(ἡμιωβέλιον). Cf. vox franco-gallica tisane.

- τοκετός. Add. Amyntae epigr. 662, 27 *Καλλιτέλεως γενόμεαν, ἀλλ' ἔθανον τοκετῶ.*
- τονιαῖος. Add. Aristoxeni (?) fragm. 667, 20.
- τρίβανον. 661 introd. (II aut III p. C. saec.).
- τριλάγνος (Stesichor.). 741, 12 (saec. II p. C.): *κελλάριον τριλάγνον.*
- ὑδρευμα. Add. IV p. 268.
- Ad ὑδροπάροχος (lex.). Item 729, 13. 16.
- ὑδροφυλακεῖν. 729, 28.
- ὑδροφυλακία. 729, 7.
- Ad ὑική (lex.). Item 738, 4. 6.
- ὑπερβολαία. Aristoxeni (?) fragm. 667, 18 *καὶ μέσας ἢ ὑπερβολαίας καὶ νήτας.*
- ὑποδόχιον, receptaculum (vini) in machina. 729, 28 *τὴν σκαφήν τῆς πλακάδος (q. v.) τοῦ ὑποδοχίου.*
- Ad ὑπόλογος (lex.). Cf. 721, 4... *ἀπὸ ὑπολόγον βασιλικῆς.*
- Ad ὑποσημειοῦσθαι. Cf. 658, 17.
- φάγρος, piscis quidam. *Φάγρους* pro *φάρους* correxit Wilamowitz Fay. pap. 116, 3 sq. Vid. PO IV p. 264.
- Ad φαινόλης (lex.). Item 736, 4. 10. 77.
- Ad φορικός (lex.). Item 807.
- φρίσσειν. Vid. supra s. v. *αἰψηρός.*
- χάλοψ et *χαριτήσιον*. Vid. supra s. v. *ἀκμής.*
- Ad *χερσάμπελος* (App.). Vox recurrit 729, 30.
- χιραλέος* τὸς πόδας κατειργασμένος. H. Legitur in papyro 661 (introd.).
- χρυσόπεπλος*. Add. Pindari fr. 659, 21. in loco lacero.
- χῶεσθαι*. Add. fragm. poet. 670, 16 in loco lacero.
- ὠκόπους. Vid. supra s. v. *πολύγνωτος.*
- ὠρογράφος, „a precis-writer.” 710 (111 a. C.)... *χημάτισον τοῖς ἐν τῷ Ὀξυρυγγίτη βιβλιαφόροις ἀνδράσι μδ', ὠρογράφωι ά', ἐφόδωι ά', καμηλίτη ά', μζ', κτέ.*

